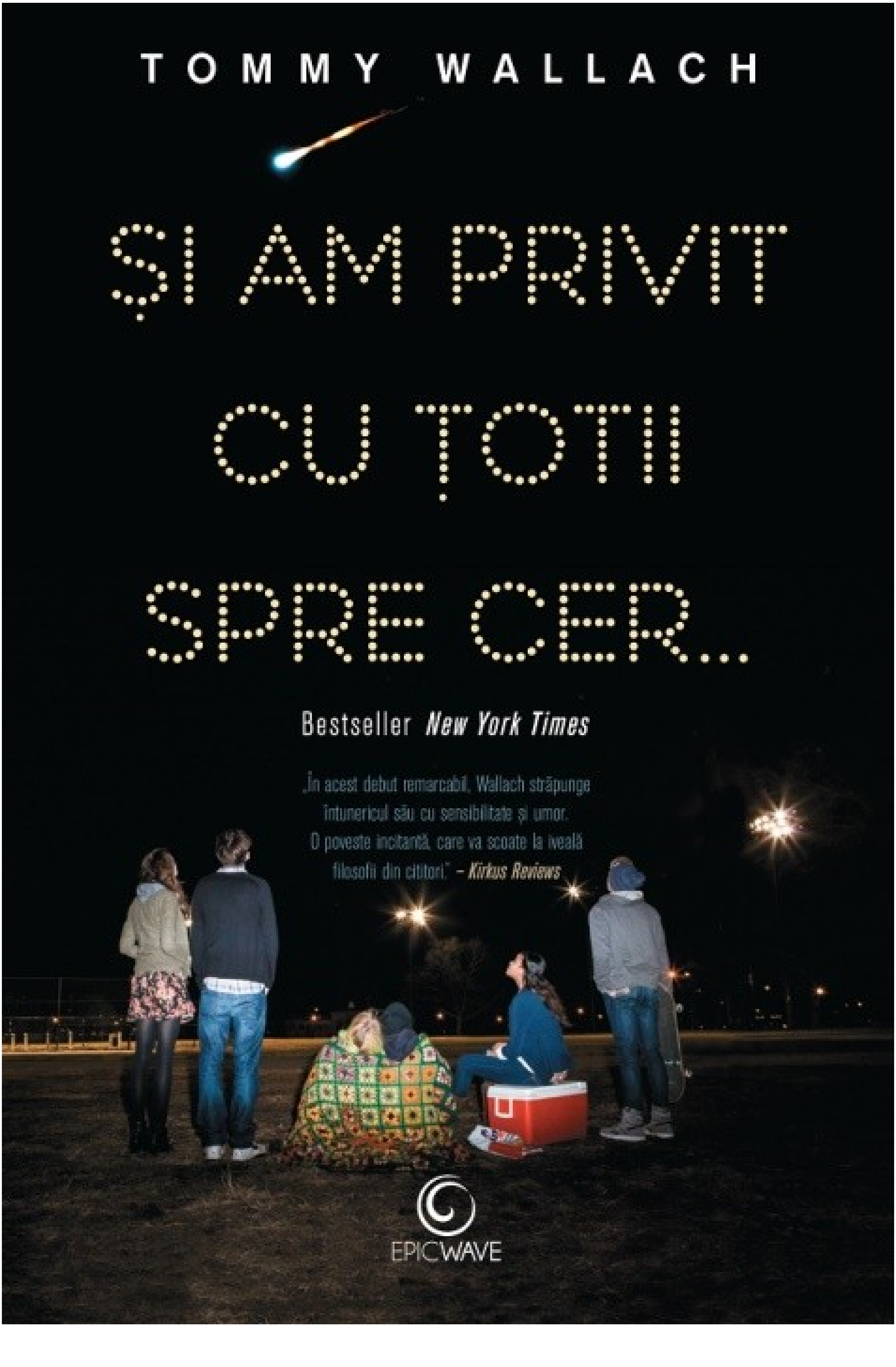
TOMMY WALLACH
ȘI AM PRIVIT CU TOȚII SPRE CER...
Bestseller New York Times
„În acest debut remarcabil, Wallach străpunge întunericul său cu sensibilitate și umor. O poveste incitantă, care va scoate la iveală filosofii din cititori." – Kirkus Reviews
EPICWAVE

TOMMY WALLACH

ȘI AM PRIVIT CU TOȚII SPRE CER...

EPICWAVE

Mamei mele,
pentru o viaţă întreagă de încurajări,
sfaturi și inspiraţie

— NU E SFÂRŞITUL LUMII, SPUSE STACY.

Peter reveni la realitate, după ce, cu privirea aţintită spre cer, reluase în minte scurta conversaţie pe care o purtase cu domnul McArthur. Tot nu ştia ce să înţeleagă din ea.

— Poftim?

— Am spus că nu e sfârşitul lumii. Aşadar, o persoană nu te place. Şi ce dacă?

— Chiar crezi că nu mă place?

Stacy pufni. Vorbeau deja despre asta de un sfert de oră, lucru care, din experienţa lui Peter, era cu aproximativ paisprezece minute mai mult decât îi plăcea iubitei lui să vorbească despre orice subiect serios.

— Nu ştiu. Poate că e gelos pe tine sau ceva de genul.

— De ce ar fi gelos pe mine?

— Pentru că, e ca și cum...

Îşi dădu părul într-o parte, după care îl trase la loc. Peter nu înţelesese niciodată de ce făcea asta; poate că o văzuse într-o reclamă la şampon sau ceva asemănător. Totuşi, avea un păr frumos — aspirant la categoria „cel mai bun de la şcoală”, când sosea perioada anuarelor —, lung şi şaten, cu aceeaşi textură netedă și strălucitoare ca a unui echipament de baschet.

— Ştii, ai chestia aia. Ca și cum, ai toată viata înainte. Iar el e captiv în şcoala asta de rahat, predând din nou și din nou aceeaşi istorie de rahat. Dacă as fi nevoită să fac an de an ce face el, probabil c-aş sfârşi prin a mă spânzura într-o debara sau ceva de genul ăsta.

— Probabil.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că un profesor putea fi gelos pe un elev. Când era mic, Peter se gândise că, odată ce ajungeai la o anumită vârstă, cineva pur şi simplu îţi oferea toate cunoştinţele de care aveai nevoie pentru a deveni adult.

Dar se dovedise că lucrurile nu stăteau deloc asa. Tatăl lui Peter recunoscuse de curând că, inclusiv la cincizeci şi doi de ani, se trezea uneori fiind convins că avea doar douăzeci şi patru de ani, cu întreaga viaţă întinsă înaintea lui ca o masă îmbelşugată de Ziua Recunoştinţei. Era doar unul dintre misterele îmbătrânirii, laolaltă cu apariţia calviţiei, a crizelor de vârstă mijlocie și a disfuncţiei erectile. Fireşte, singura alterna-

tivă de a evita toate acele lucruri — pierderea treptată a frumuseţii, a dinţilor, a părului şi, într-un târziu, a minţii — era să dai ortul popii, ceea ce **nimeni** nu-şi dorea.

Domnul McArthur era chel. Poate că suferea și de disfuncţie erectilă. Şi, zău aşa, ce drept avea Peter să fie supărat pe un profesor de istorie bătrân, când viaţa lui era atât de extraordinar şi de ucigător de bună? În cei trei ani şi jumătate de când era la Hamilton, fusese titular non-stop în echipa de baschet. Participase de două ori la campionatele internaţionale și o dată la cele naţionale. Îşi pierduse virginitatea cu Stacy, primise un jeep ca lumea la cea de-a şaisprezecea aniversare și se îmbătase criţă la vreo sută de petreceri demenţiale. Iar acum avea optsprezece ani. În toamnă urma să pornească spre însorita California (în mod normal, scrisorile de acceptare soseau abia în martie, însă departamentul sportiv de la Stanford spusese că el era ca şi intrat). Şi, pe bune acum, cât de bestial avea să fie la facultate? Să intre într-o frăţie, să joace baschet prin toată ţara și să chefuiască în fiecare weekend alături de toţi coechipierii lui şi de băieţii din frăţie. Stacy urma să se înscrie la universitatea de stat din San Francisco, aşa că aveau să se vadă tot timpul. Apoi, cu puţin noroc, urma să devină jucător profesionist sau antrenor și amândoi aveau să se căsătorească şi să crească nişte copii şi să petreacă vacanţele de Crăciun în Baja sau în TJ şi să cumpere o casă de vacanţă bestială cu jacuzzi în Lake Chelan. Cam asta trebuia să facă viata, nu-i asa? Să devină tot mai bună?

Însă Peter ştia că lucrurile nu stăteau aşa pentru toată lumea; urmărea ştirile (sau, cel puţin, le vedea cu coada ochiului când părinţii lui porneau televizorul). Oamenii mureau de foame. Îşi pierdeau locurile de muncă şi apoi casele. Se pricopseau cu boli absurde și aveau parte de divorţuri urâte, iar copiii lor sufereau accidente de motocicletă și sfârşeau în scaune cu rotile. Poate că viaţa domnului McArthur se înrăutăţise tot mai tare de când terminase liceul sau poate că el chiar **era** gelos.

Şi, dacă nu era aşa, atunci ce dracu încercase să spună la oră?

— Iubitule, încetează să-ţi mai faci griji pentru asta, îi spuse Stacy sărutându-l pe obraz. Dacă ar fi să mă supăr ori de câte ori cineva nu mă place, aş fi, aş fi cam...

Cugetă preţ de o secundă, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Probabil că m-aş enerva rău.

— Mda. Ai dreptate.

— Fireşte că am. Şi, de asemenea, **mor de foame.** Hai să mergem!

La cantină era ziua în care se servea **chicken fingers**[1]**. Î**n mod normal o zi de bucurie (întrucât reţeta de la Hamilton era al naibii de bună). Peter îşi încărcase tava cu două cutii de carton pline cu **chicken fingers**, o sticlă de Gatorade cu aromă de citrice, o budincă de ciocolată, un măr, un baton de cereale și o cutie plină cu frunze pleoştite de salată și morcovi raşi. Traversă cantina, zărind părul proaspăt vopsit al surorii lui mai mici (chiuveta din baia pe care ei doi o împărţeau încă arăta de parcă un spiriduş vomase şi îşi dăduse duhul în ea), care lua prânzul la masa ciudaţilor, împreună cu iubitul ei ciudat. Peter şi-o amintea când era mică şi stătea lângă el pe canapeaua din camera de zi, jucându-se cu piesele Lego, înainte să se fi transformat în această creatură feminină de neînţeles.

— Omule, eşti bine?

Peter ridică privirea şi observă palma pe care i-o flutura în faţă prietenul lui cel mai bun, Cartier Stoffler.

— Am mâncat deja vreo trei bucăţi din puiul tău.

— Da, scuze. Am o zi cam ciudată. Un profesor mi-a zis o chestie.

— Ai intrat în bucluc?

— Nu aşa cum crezi. E dificil de explicat.

— Uite care e regula mea cu profesorii, eşti atent? Cel mai bine e să nu-i bagi niciodată în seamă.

— Genial!

— Până acum mi-a fost de folos, continuă el, după care vârî în gură o bucată întreagă de pui.

Peter râse pe cât de convingător putu. De obicei, Cartier se descurca de minune când trebuia să-l înveselească, dar nu și azi. Întrebarea domnului McArthur creasе un hău întunecat care absorbea toate lucrurile bune din jur. Sau, mai bine zis, făcea ca toate lucrurile din jur să fie naşpa. De pildă, era naşpa că liceul era pe sfârşite. Şi era cu adevărat naşpa că prietenul lui cel mai bun se înscrisese la Washington State University pentru a studia

---

[1] Fâşii de pui crocante.

cum se face berea, în loc să încerce să meargă la o facultate pe undeva prin California. El și Cartier se împrieteniseră încă din prima zi de liceu şi erau atât de nedespărţit, încât antrenorul Duggie îi poreclise Cafea şi Lapte (Cartier, deşi era de culoare, insista că el trebuia să fie laptele, datorită delicateţii lui). Împărţiseră prima sticlă de bere, primul joint, temele pentru acasă, ba chiar și pe Amy Preston, pentru câteva săptămâni în clasa a zecea, care reuşise să-i convingă că era perfect normal ca o fata să aibă doi iubiţi în acelaşi timp. Desigur, urmau să vină sărbătorile — Ziua Recunoştinţei, Crăciunul şi weekendul prelungit din vară —, dar lucrurile nu aveau să fie la fel. Deja ieşeau din ce în ce mai puţin împreună. Cea mai dureroasă parte nu era că ei nu aveau să mai fie prieteni, ci că nici măcar n-avea să le pese că nu mai erau prieteni.

Şi dacă el și Cartier nu reuşeau să menţină această relaţie de prietenie, atunci exista și riscul ca el și Stacy să se despartă, nu-i aşa? Peter avea să fie plecat weekend de weekend să joace, iar ea urma să rămână singură. Oare avea să îi fie fidelă? Oare el avea să îi fie fidel? Oare exista vreo parte a ultimilor patru ani care să conteze câtuşi de puţin în următorii patru ani?

Aceste gânduri ale hăului întunecat nu voiau să-i dea pace pe perioada pauzei de masă, dar mai avea chimie și matematică, urmate de două ore obositoare de educaţie fizică, în care trebuia să alerge plictisit și să dea pase din instinct. Aşa că abia atunci când ajunse sub jetul aburind al duşului din vestiar avu din nou timp să gândească. Iar întrebarea domnului McArthur — „Ar fi asta asta o victorie a la Pirus?” — îi răsuna în minte precum unul dintre acele cântece pop de rahat din care ştiai doar refrenul.

Se hotărî să se oprească la catedra de istorie din Bliss Hall. Dacă domnul McArthur plecase deja acasă, atunci avea să dea uitării totul. Iar dacă nu plecase, ei bine, cel puţin Peter avea şansa să-şi scoată din minte acel cântec tâmpit.

Era ultima săptămână din ianuarie, iar în Seattle acest lucru însemna zile trădător de scurte. Intrai în sala de sport când afară încă era lumină, iar atunci când ieseai, soarele se furişa în spatele orizontului atât de repede, încât aveai senzaţia că în-cerca s-o şteargă undeva. Peter ieşi din vestiar la scurt timp după ora şase, și tot ceea ce mai rămăsese din zi era acea tuşă roşie, fugitivă, de la orizont. Trase fermoarul jachetei North Face

și își vârî mâinile în buzunarele din lână. Mama lui îi cumpărase de Crăciun o pereche de mănuşi din piele, însă el se hotărâse să nu le mai poarte după ce Stacy îi spusese că îl făceau să semene cu acei tipi care se oferă să le arate copiilor acadelele pe care le ţin în camionetă. Singurii elevi rămaşi în campus erau cei care populau extremele spectrului muncă-joacă: tocilarii, care învăţau până târziu la bibliotecă, și skaterii/rataţii, care nu aveau un loc mai bun în care să meargă. Puteai să auzi îndepărtatul **clic-clac-vâj** al skateboardurilor lor chiar şi din Bliss Hall.

Peter bătu la uşa domnului McArthur, sperând într-un fel ca nimeni să nu-i răspundă.

— Intră!

Biroul era atât de înghesuit, încât uşa se blocă într-un taburet din colţ și Peter fu nevoit să se strecoare prin spaţiul strâmt. Domnul McArthur era singur — cei doi colegi de birou ai săi probabil că plecaseră acasă —, stând pe un scaun maro din plastic în faţa unui birou îngust pe care se afla un teanc înalt de lucrări necorectate. Peter nu crezuse niciodată în abilitatea lui de a ghici vârsta oamenilor aflaţi în intervalul douăzeci şi cinci şi şaizeci de ani, însă estimă că domnul McArthur avea undeva pe la cincizeci de ani; pe fruntea lui se găseau câteva riduri, însă acestea nu-l făceau să pară bătrân, ci mai degrabă mereu îngrijorat. Era popular printre elevi, expansiv, dar nu băgăreţ. Peter îl plăcuse dintotdeauna — până azi.

— Bună seara, domnule Roeslin. Te rog să te faci comod.

— Mulţumesc.

Peter se aşeză pe o sofa. Lângă el era răsturnat un iepuraş de pluş cam zdrenţuit. Părţile lui cândva roz deveniseră cenuşii odată cu trecerea timpului. Domnul McArthur notă cu 9+ eseul pe care îl corecta, încercuind calificativul de două ori. Instrumentul său de scris nu era acel pix tipic cu vârful normal, ci ceva mai subţire și mai elegant, cu peniţă în formă de diamant. Îi puse capacul stiloului și îl aşeză pe birou.

— Aşadar, cu ce îţi pot fi de folos?

Peter nu prea se gândise ce avea să-i spună, iar acum, posibilităţile i se acumulau cu repeziciune în minte, împiedicându-se unele de celelalte precum o linie de apărare care se năruia în faţa unui atac bine executat.

— Eu doar, ei bine, eu vorbeam azi, nu? Şi dumneavoastră m-aţi întrebat ceva legat de o vedetă sportivă sau ceva de genul, și vorbeaţi despre lucrurile pe care eu le fac, ştiţi? Sau pe care le-aş putea face. Vreau să zic, despre asta cred că vorbeaţi, înţelegeţi despre ce vorbesc?

— Se prea poate, spuse domnul McArthur, cu un zâmbet răbdător.

Peter mângâie, căzut pe gânduri, iepuraşul de pluş, încercând să-şi amintească cu exactitate ce anume se întâmplase. Învăţaseră despre fraza „victorie a la Pirus”, care provenea din vremea romanilor şi care însemna că deşi ai câştigat ceva, de pildă o bătălie, ai fost nevoit să pierzi atât de multe, încât, de fapt, nu ai câştigat nimic. Domnul McArthur îi întrebase pe elevi dacă cineva putea oferi un exemplu din viaţa reală. Nimeni nu avusese un răspuns, aşa că Peter ridicase mâna şi spusese că dacă o echipă câştiga un meci de baschet sau de fotbal sau ceva de genul ăsta şi cel mai bun jucător se alegea cu o rană, acesta era un exemplu bun. Domnul McArthur încuviinţase, dar apoi se uitase la Peter cu privirea lui intensă şi cu acea frunte inchizitorială şi spusese:

— Ce-ai zice dacă tu ai fi un sportiv de succes, și ai face tone de bani, şi ai cumpăra vile şi maşini luxoase, iar apoi, la sfârşitul carierei, ai sfârşi nefericit din cauză că n-ai ştiut care a fost scopul vieţii tale? Ar fi asta o victorie a la Pirus?

Domnul McArthur lăsase întrebarea în aer, de parcă ar fi făcut o aruncare de trei puncte la coş. Iar apoi Andy Rowen spusese:

— Aş alege oricând asta!

Şi toţi elevii începuseră să râdă, după care trecuseră la Cezar.

Însă Peter se gândise întruna că probabil domnul McArthur avea dreptate: ar fi **fost** o victorie a la Pirus. Deoarece, atunci când momentul de glorie ar lua sfârşit și tu te-ai afla pe patul de moarte, reluând toate momentele importante din viaţa ta, n-ar fi destul de deprimant să ştii că ţi-ai irosit cei mai buni ani cu **un joc?**

Acela fusese gândul care îl mistuise pe Peter în ultimele şase ore, deşi nu prea ştia cum să îl exprime în cuvinte. Din fericire, domnul McArthur îi sări în sfârşit în ajutor:

— Peter, îmi pare rău dacă azi, la oră, ţi-am dat senzaţia că te criticam. Îmi place de tine. Şi am văzut o mulţime de copii populari trecând prin şcoala asta. La cei din vârful grămezii mă refer. Celor mai mulţi li se urcă celebritatea la cap, dar ţie am văzut că nu ţi s-a întâmplat asta.

Peter nu se simţea în largul său când era complimentat; aruncă o privire spre perete, unde atârna un calendar de Advent gol, ferestrele deschise numărând zilele rămase până la Crăciun. Se aşteptase ca domnul McArthur să-i ţină o prelegere, nu să-i enumere calităţile.

— Sper!

— Cei mai mulţi copii nu s-ar gândi de două ori la ce-am zis. Aşadar, de ce crezi că pe tine te-a impresionat atât de tare?

— Nu ştiu.

— Bine. Atunci, hai să te întreb altceva — ce anume face ca o carte să fie foarte bună?

— Eu nu prea citesc. Adică, în afară de temele pentru acasă.

— Atunci, lasă-mă pe mine să-ţi răspund. Cele mai bune cărţi nu vorbesc despre acele lucruri la care nu te-ai gândit niciodată. Ele vorbesc despre acele lucruri la care te-ai gândit **mereu** şi despre care crezi că nimeni altcineva nu le-a mai băgat în seamă. Le citeşti şi deodată te simţi mai puţin singur în lume. Faci parte din această comunitate cosmică de oameni care s-au gândit la acest **lucru,** oricare ar fi acela. Cred că asta ţi s-a întâmplat azi. Această temere de a-ţi irosi viitorul te macină de ceva timp. Eu n-am făcut decât s-o evidenţiez pentru tine.

Explicaţia mişcă ceva înlăuntrul lui Peter.

— Poate.

— Peter, e un lucru frumos să-ti doreşti ca viata ta să aibă sens. Eşti credincios?

— Bănuiesc că da. Vreau să zic; cred în Dumnezeu şi treburi din astea.

— Aşadar, crezi cât de cât. Religia înseamnă, de fapt, încercarea de a găsi un sens pentru tine însuţi. Şi te rog să mă scuzi dacă ceea ce urmează să te întreb e prea personal, dar ai pierdut vreodată pe cineva? O persoană foarte apropiată?

— Da, răspunse Peter, uşor uimit de intuiţia domnului McArthur. Pe fratele meu mai mare, acum câţiva ani. De ce?

— Tatăl meu a murit când eram foarte mic. Acest lucru m-a obligat să mă confrunt cu anumite situaţii pe care amicii mei au avut luxul de a le ignora. Marile întrebări. Sună cunoscut ce-ţi zic?

— Nu sunt sigur.

Domnul McArthur tăcu preţ de câteva clipe, dorind să vadă dacă Peter voia să mai adauge ceva, după care ridică din sprâncenele lui ca nişte omizi.

— Peter, ceea ce vreau să spun, de fapt, e că tu eşti unul dintre acei oameni care au fost binecuvântaţi nu doar cu talent, ci şi cu conştiinţă de sine. Iar asta înseamnă că tu poţi alege ce vrei să faci cu viaţa ta, în loc să laşi ca viaţa să facă această alegere în locul tău. Însă această putere, puterea de a alege, poate fi cu dublu tăiş. Pentru că poţi face oricând o alegere greşită.

— Şi cum ştii când faci alegerea greşită?

— Tu să-mi spui. Crezi că e mai bine să eşuezi făcând ceva care merită osteneala sau să ai succes făcând ceva lipsit de valoare?

Peter răspunse înainte să-şi dea seama ce spunea:

— Să eşuezi făcând ceva care merită osteneala.

Implicaţiile răspunsului său îl loviră precum un cot între coaste.

— Ah, ce tragic! râse domnul McArthur.

— Ei bine, dumneavoastră spuneţi c-ar trebui să încetez să fac singurul lucru la care mă pricep foarte bine.

— Nu, nu spun să încetezi să-l mai faci. Spun să **evaluezi**. Spun să **alegi**. Dacă vrei, poţi da uitării tot ce-am spus azi.

— Pot?

— Bănuiesc că asta depinde de ce tip de om vrei să fii.

Domnul McArthur se ridică și întinse o mână.

— Sunt convins c-o să afli răspunsul. Te aştept oricând să vorbim.

Peter se ridică. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât domnul McArthur, însă se simţea mai mic ca niciodată. Dădură mâna. Înainte să iasă, profesorul strigă după el:

— Hei, Peter?

— Da?

— Iepuraşul.

Peter privi în jos. Evident, în mâna stângă strângea vechiul animal de pluş, atât de tare, încât faţa i se transformase într-o bilă.

— Scuzaţi-mă, spuse Peter, după care îl aruncă înapoi pe canapea.

Afară se făcuse întuneric. Peter se simţea diferit; certitudinile lui dispăruseră odată cu lumina zilei. Şi, ca tabloul să fie complet, cerul devenise brusc nefamiliar: pe fundalul vineţiu se profila o singură stea luminoasă, albastră ca safirul, de parcă ar fi fost o pată a după-amiezii pe care cineva uitase s-o şteargă.

Peter auzi o uşă deschizându-se undeva prin apropiere. Cineva ieşea din corpul de artă, vârtejul unei eşarfe multicolore pe care Peter ştia sigur că ea o împletise — Eliza Olivi. Era pentru prima dată în ultimul an când ei erau singuri. Şi, dintre toate zilele, chiar azi trebuia să se întâmple? Cum o numeau oamenii? Serendipitate?

— Eliza! strigă el. Vezi steaua aia? Nu-i aşa că-i o nebunie? Şi, cu toate că în mod sigur îl auzise, fata îşi văzu în continuare de drum.

Eliza

TOTUL ÎNCEPUSE ÎN URMĂ CU UN AN.

Ca de obicei, **Eliza** lucra până seara târziu în laboratorul de fotografie. Acolo **îşi** petrecea cea mai mare parte a timpului, singură cu gândurile ei, cu muzica ei preferată și cu aparatul ei **vintage** Exakta VX (un fel de cadou de despărţire cu dus-întors de la mama ei, care se mutase în Hawaii alături de noul ei iubit, cu doar câteva săptămâni înainte ca Eliza să fi împlinit paisprezece ani). Era aceeaşi cameră foto pe care Jimmy Stewart o folosise în filmul **În spatele ferestrei**, cu margini din piele neagră și cu o placă argintie lucioasă pe mijloc. Rotiţele de deasupra erau zimţate şi scoteau clicuri satisfăcătoare atunci când le trăgeai. Eliza ţinea tot timpul aparatul într-un compartiment lateral al genţii ei, astfel încât să poată ajunge cu uşurinţă la el în cazul vreunei urgenţe estetice. O înşfăcare iute, precum pistolul cu şase gloanţe al unui cowboy, mereu pregătită să prindă acel cadru trecător.

Eliza considera fotografia cea mai înaltă formă de artă, întrucât era junk-food şi **gourmet cuisine** în acelaşi timp, întrucât, preţ de câteva ore, făceai zeci de fotografii, după care petreceai zeci de ore perfecţionând doar o mică parte dintre ele. Îi plăcea cum ceea ce începea ca un act al imaginaţiei se transforma intr-o serie sistematică de operaţiuni, organizate și ordonate și clare: pregătirea băii de fixare, developarea negativelor, alegerea celor mai bune poze şi mărirea lor, admiratul imaginilor cum apăreau pe hârtia albă ca și când ar fi fost un soi de spălătorie întoarsă pe dos — un şir de rufe curate, întinse pe sârmă, care uşor-uşor se umpleau de pete şi rămâneau agăţate acolo, până ce acele pete erau curăţate pentru totdeauna. Şi apoi urma decorul, crepuscular şi umbros, perfect calibrat pentru creativitate, începând cu nuanţa roşiatică a luminilor din camera obscură şi terminând cu vasul de apă în care copiile ei stăteau aidoma unor frunze moarte pe suprafaţa unui heleşteu. Dacă nu era nimeni prin zonă, îşi conecta telefonul la boxă şi punea Radiohead sau Mazzy Star, suficient de tare cât să facă întreaga încăpere să vibreze cu fiecare pulsaţie a **basului, astfel** încât să uite de lumea înconjurătoare. Scufundată în acel cocon de sunete şi lumini stacojii, Eliza îşi imagina că era ultima persoană de pe Pământ. Şi, din acest motiv, se sperie de moarte când cineva o atinse

delicat pe umăr în timp ce examina o copie în proces de developare, căutând primul indiciu al frumuseţii.

Se întoarse brusc cu mâna întinsă, ca și când ar fi vrut să plesnească o muscă. Dădu peste un băiat aplecat, care îşi ţinea palma lipită de obraz.

— Au! Rahat! exclamă el.

Eliza fugi spre boxă şi dădu muzica mai încet. Băiatul clătină din cap pentru a alunga durerea și se ridică în toată înălţimea lui imposibilă. Eliza se simţea enervată că îl recunoscuse, în acelaşi fel în care nu poţi să nu recunoşti actorii de la Hollywood pe copertele revistelor, chiar dacă îi dispreţuieşti cu toată fiinţa ta. Băiatul era Peter Roeslin, din echipa de baschet de la Hamilton.

— M-ai luat prin surprindere, se scuză ea, furioasă pe Peter fiindcă ea era cea care îl rănise.

— Scuze.

El stătea acolo, în semiîntuneric, înalt și suplu precum silueta unui copac mort.

— Hei, ce sunt alea? întrebă el, remarcând copiile care se uscau pe sârmă.

— Poze. Pot să te-ajut cu ceva?

Peter ignoră atitudinea ei tăioasă.

— O, doar cu muzica. Avem o întrunire sus. Consiliul elevilor.

Se apropie de una dintre fotografii.

— Ce reprezintă pozele astea?

— Nimic interesant.

— Nu le am deloc cu arta. Sunt super-invidios pe oamenii ca tine.

— Ce pot să spun? Mersi pentru compliment.

— De ce sunt numai în alb și negru?

— De ce îţi pasă?

— Nu ştiu. Pur și simplu mă interesează. Scuze.

Însă acum ea se simţea prost fiindcă fusese aspră.

— Nu-i nicio problemă, stai liniştit. Doar că mi-e greu să explic. Cred că fotografiile în alb și negru sunt mult mai oneste. Culoarea nu are... integritate.

Cam atât putea să exprime în cuvinte. Pentru a-i răspunde

cu adevărat, trebuia să-i arate cum părţile negre dintr-o fotografie colorată erau mereu conturate cu roşu sau pătate cu galben. Cum părţile albe erau crem. Cum părţile gri erau atât de des contaminate cu albastru. Eliza simţise dintotdeauna că ficţiunea descria mai bine realitatea decât nonficţiunea (sau, înorice caz, realitatea **ei);** în acelaşi fel, fotografiile în alb și negru oglindeau viziunea ei asupra lumii, mult mai fidel decât o făceau fotografiile colorate. Uneori, ea visa în alb și negru.

— Ia te uită la puştiul ăsta, spuse Peter, indicând una dintre poze. Bietul de el!

— Da, e oarecum uimitor.

Fotografia pe care o studia Peter se întâmpla să fie chiar preferata ei. Fusese făcută în afara unei şcoli primare private, care se afla la doar câteva străzi distanţă de Hamilton. Din întâmplare, Eliza trecuse pe acolo exact atunci când copiii se străduiau să se aranjeze singuri în ordine alfabetică pentru o simulare de incendiu, iar un băiat îi atrăsese imediat atentia. Era mai scund decât ceilalţi copii din şirul său și îmbrăcat de parcă avea cu vreo zece ani mai mult: o pereche largă de pantaloni bej din bumbac şi o cămaşă cu un mic papion roşu — o ţinută care nu ar fi fost O.K. nici măcar dacă el **ar fi avut** cu vreo zece ani în plus. În toate şcolile găseai câte un puşti de genul ăsta. Stătea chiar în mijlocul şirului său, exact unde îi era locul — un reprezentant al calmului —, în timp ce, la fiecare capăt al şirului, elevii deveneau un roi bâzâitor care ieşea în evidenţă. Puteai deja să vezi dificilii ani ai pubertăţii întinzându-se înaintea lui, un câmp minat înţesat de refuzuri stânjenitoare pe ringurile de dans și de seri de vineri petrecute în singurătate. Era întemniţat în propria sa maturizare. Condamnat.

— Uneori mă simt ca puştiul ăsta, zise Peter.

— Glumeşti? Cum ai putea tu semăna cu puştiul ăsta?

— Ştii tu. Să n-o iau razna. Să fiu cuminte.

— Şi ce-ai face dacă n-ar trebui să fii cuminte tot timpul?

Nu intenţionase să folosească un ton preţios, însă totul era preţios într-o cameră obscură. Peter o privi cu atenţie și Eliza simţi cum îi creştea pulsul. Era o nebunie. Nu ştia nimic despre el. Şi da, dintr-o perspectivă pur obiectivă, Peter era un tip chipeş, însă ea preferase dintotdeauna genul de artişti delincvenţi — cei care deja puseseră bani deoparte pentru

primele tatuaje și care la douăzeci şi unu de ani urmau să aibă în portofoliu ziduri întregi de graffiti. Sau, cel puţin, asta e ceea ce prefera în mintea ei. În realitate, nu avusese niciodată o relaţie serioasă şi, practic, îşi pierduse virginitatea din greşeală, într-o tabără de vară pentru artiştii în devenire, cu un tip **goth,** palid, care nu picta decât flori ofilite. Dar, stând acolo, în acel amurg roşu-sângeriu nefiresc, la doar câţiva centimetri de un străin frumos, care se întâmpla să facă parte din familia regală de la Hamilton, Eliza simţi încolăcirea lăuntrică a dorinţei, sau, cel puţin, dorinţa de a fi dorită.

— Nu ştiu, răspunse el cu jumătate de gură. Uneori, pur şi simplu mi se apleacă. Antrenamente zi de zi. Învăţ doar cât să trec examenele. Probleme cu prietena.

Eliza şi-o putea imagina pe acea prietenă. Stacy cutărică.

— Am văzut-o. E brunetă, nu? Mai mult machiaj decât faţă?

Peter râse şi, chiar și pe întuneric, Eliza observă momentul în care el îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să râdă. Pentru a trece peste, băiatul se întoarse din nou spre poze.

— Mi-aş dori să pot face lucruri de genul ăsta. **Mi-aş** dori să pot...

— Ce anume?

Ochii lui Peter erau arămii în lumina roşie. Prea aproape, întinse mâna şi o trase spre el, după care o ridică şi îşi lipi buzele de ale ei. Eliza auzi lichidul de fixare revărsându-se peste marginea băii şi împroşcând podeaua. Peter o puse pe masă, continuând să o sărute, cu limba aspră în gura ei, iar mâinile lui tocmai îşi croiau drum pe sub tricoul ei, când luminile se aprinseră brusc.

O blondă slăbănoagă stătea între perdelele negre din cadrul uşii, cu gura căscată, de parcă era un personaj de desene animate care mima șocul.

— Eşti proastă? ţipă Eliza. Asta e o cameră obscură! Stinge lumina!

Fata se întoarse şi o luă la fugă, cu tocurile clămpănind pe gresie ca un chicotit.

— Rahat! exclamă Peter.

— Asta e!

— E o prietenă de-a lui Stacy.

El era deja pe urmele ei, însă se opri în faţa perdelelor.

— Ascultă, îmi pare rău pentru asta.

Eliza îşi trase tricoul în jos.

— Nu-ţi face griji.

Peter dădu să spună ceva, după care se răzgândi şi plecă.

Eliza fu surprinsă de propria ei reacţie, ca să nu mai vorbim de acel sărut brusc, însă nu-şi făcea prea multe griji. Presupunând că această scenă ar fi ajuns la urechile lui Stacy, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? O confruntare? O bătaie? Oare un sărut era chiar atât de important în marea schemă a lucrurilor?

Da. Răspunsul era da.

A doua zi dimineaţă, când Eliza ajunsese la şcoală, cineva scrisese cu un flacon de vopsea pe dulapul ei un cuvânt mare şi negru format din cinci majuscule: T-Â-R-F-Ă. Acelaşi cuvânt fusese scris pe câteva sute de bucăţele de hârtie, care năvăliră din dulapul ei atunci când îl deschise, un şuvoi de anti-bileţele pentru Ziua îndrăgostiţilor. La fiecare colţ al cantinei era întâmpinată de priviri suspicioase, iar câteva fete o loveau cu umărul când treceau pe lângă ea pe culoarele şcolii.

Prima zi fusese şocantă. A doua zi fusese iritantă. Şi, odată cu trecerea timpului, situaţia devenise din ce în ce mai tristă, iar ea din ce în ce mai marginalizată. Dispunând de toate reţelele de socializare cu putinţă, Stacy şi prietenele ei dădură sfoară-n ţară tuturor elevilor de liceu, astfel încât, pe oriunde trecea Eliza, existau şuşoteli şi arătări cu degetul și zâmbete maliţioase. Fata care se mândrise mereu că nu ieşea în evidenţă fusese brusc aruncată în lumina reflectoarelor, distribuită în rolul principal al unei producţii liceene de rahat din **Litera stacojie.**

Situaţia era de-a dreptul nasoală, în toate felurile şi formele cu putinţă.

Căci, apoi, lucrurile deveniseră mult, mult mai rele.

— Bună, Judy! o salută Eliza pe asistenta de la recepţie. S-a trezit tata?

— Așa cred. Intră.

— Mersi!

Trecu pe lângă recepţie şi străbătu culoarul, însă era atât de zăpăcită, încât trecu pe lângă rezerva tatălui ei. Din cine ştie ce motiv absurd, se gândea întruna la Peter, care în acea după-

amiază strigase după ea în curtea şcolii. Se străduise atât de tare să-l ignore, încât acum nici măcar nu-şi putea aduce aminte ce anume spusese. Ceva legat de cer?

— Bună, tată!

— Iat-o pe Lady Gaga, spuse el, ridicându-se în capul oaselor.

Se obişnuise să-l vadă aşa, sfrijit și chel, plin de tuburi şi îmbrăcat doar cu un halat înflorat.

— Pentru a mia oară, aş dori să protestez împotriva utilizării acestei porecle.

— Ştii doar că glumesc. Să-mi bag picioarele dacă Gaga nu e o cotoroanţă prin comparaţie cu tine. (Din câte îşi amintea Eliza, tatăl ei înjurase mereu ca un-birjar, chiar și când se afla în preajma ei. Exista o casetă video cu primii paşi făcuţi de bebeluşul Eliza, însoţiţi de strigătul repetat: „Să-mi bag picioarele, uită-te la fetiţa asta cum merge!” Şi cu toate că mama Elizei dusese o campanie destul de serioasă împotriva fluxului constant de vulgarităţi, pierduse dreptul de a judeca pe cineva atunci când fugise de acasă.)

— Nu-i adevărat. Dar, oricum, îţi mulţumesc.

Ca de fiecare dată, Eliza se aşeză pe scaunul de lângă fereastră şi începu să-şi facă temele. Tatăl ei se uita la televizor şi flirta cu asistentele. Încă îi mai rămăsese o fărâmă de accent fermecător din copilăria petrecută în Brooklyn, şi cu toate că la câţiva ani după divorţ existaseră câteva femei care fuseseră interesate de el, toate dădură bir cu fugiţii când realizaseră că el încă îsi mai iubea fosta soţie.

— Mai am nevoie de puţin timp ca să trec peste, se scuza el de fiecare dată.

Însă timpul nu mai fusese de partea lui. Dificil de crezut, căci doamnele nu prea se aliniau la uşa spitalului.

Înainte ca tatăl ei să se fi îmbolnăvit, Eliza crezuse că universul era un loc echilibrat. Dându-i la o parte pe cei super-norocoşi şi pe cei super-ghinionişti, ea ajunsese la concluzia că cei mai mulţi oameni sfârşeau cu aceeaşi cantitate de lucruri bune şi rele. Ceea ce însemna că, dacă se întâmpla să fii ostracizat de către cei mai mulţi elevi de liceu din cauza unui sărut tâmpit, urma să se întâmple ceva bun. Aşa era corect.

Totuşi, la scurt timp după momentul ilicit dintre Eliza și

Peter în camera obscură, tatăl ei se internase la spital cu o durere de stomac bizară şi persistentă, însoţită de o mică febră. După ce îi fuseseră făcute suficiente investigaţii cât unui şobolan de laborator, un oncolog sobru îi oferise diagnosticul cu toată empatia unui sistem GPS care te corectează când virezi greşit — cancer pancreatic în stadiul al III-lea. Ar fi putut la fel de bine să fie o tanti îmbrăcată într-o mantie neagră și ţinând o coasă în mână. La început, Elizei nici măcar nu-i venise să creadă, luând în considerare toate celelalte rahaturi cu care avea de furcă. Însă acel diagnostic fusese primul ei test din ceea ce recunoştea acum ca fiind regula fundamentală a vieţii: lucrurile nu erau niciodată suficient de rele ca să nu poate deveni şi mai rele.

Plânsese o lună întreagă, la ore și în autobuze, în dormitor şi în sălile de aşteptare, singură și lângă tatăl ei în timp ce el făcea tratamente de chimioterapie despre care doctorii spuneau că cel mai probabil nu aveau să-l ajute cu nimic, în afară de faptul că i-ar provoca stări de greaţă. Necazul fusese atât de profund, încât o transformase; devenise la fel de dură și de amorţită ca o mână îngheţată. Înainte mergea prin şcoală ca o leproasă, cu privirea mereu în pământ. Acum, dacă vreo târfuliţă încerca să îi arunce o căutătură urâtă la coada de la cantină, Eliza pur și simplu îi întorcea privirea arogantă, până ce cealaltă fată devenea atât de agitată, încât trebuia să se uite în altă parte. Cel mai bizar lucru era că atitudinea ei glacială îi oferise un soi de prestigiu (diferenţa dintre un comportament rece şi unul şmecher era, la urma urmei, o simplă chestiune de grad[2]). Se împrietenise cu Madeline Seferis — cunoscută şi ca Madeline Sifilis —, o elevă în ultimul an, renumită pentru promiscuitate, care îi prezentase o nouă metodă de a-şi exprima nemulţumirile: o fustă mulată, o tonă de machiaj și ieşitul în cluburile în care paznicii nu îţi cereau cartea de identitate şi în care băieţii de la facultate cumpărau băuturile. „Dacă tot ai parte de reputaţia asta, spunea Madeline, atunci poţi la fel de bine să ai parte și de distracţie."

Însă, în septembrie, Madeline plecase la facultate, iar Eliza rămăsese din nou pe cont propriu. Într-adevăr, chimioterapia

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe sinonimia dintre ***coldness*** şi ***coolness,*** unde ***cool*** (sau ***coolness)*** are şi rol argotic („mişto", „şmecher").

încetinise creşterea tumorilor, însă veştile bune erau o chestie ciudată când aveai de-a face cu o boală fatală. În loc de câteva luni, doctorii îi dăduseră un an. Acesta era felul în care puteai fi norocos fără să fii norocos. Acesta era felul în care puteai să fii învingător și să pierzi.

— A sosit cina, spuse o asistentă, ducând câte o tavă în fiecare mână, aidoma unei chelneriţe.

Se înfipseră în pastele prea fierte și în budinca extrem de dulce. Eliza îşi dădu seama că, în ultima vreme, cele mai multe mese le mânca de pe tăvile cantinelor.

— Doctorul spune că putem renunţa la stent, aşa că probabil mâine voi fi acasă.

— Super!

— Şi tu? Vreo întâmplare suculentă azi la şcoală?

— Nu chiar. Ei bine, a fost ceva. Îţi aduci aminte de Peter?

— Peter cel de anul trecut?

— Da. Azi a încercat să vorbească cu mine. Pentru prima dată de când... ştii tu.

Tatăl ei clătină din cap. Ştia povestea pe de rost.

— Măgarul ăla! N-are habar de nimic.

— Da.

— Stai puţin. O lovi în glumă cu furculiţa peste bărbie. Nu-ţi place de el, nu-i aşa? .

— Glumeşti? El, cum ar veni, mi-a distrus viaţa.

— Ştiu. Dar şi maică-ta mi-a distrus viaţa, iar tu ştii ce sentimente nutresc pentru ea.

— Da, ştiu.

Eliza le ştia, doar că nu le înţelegea. Cum puteai să mai iubeşti pe cineva care te-a înşelat şi apoi a fugit de acasă?

— Dar răspunsul e nu. Nu îmi place de el. Din partea mea, poate să se ducă dracului şi să crape.

— Asa te vreau!

După cină, tatăl ei o sărută şi scoase zece dolari din portofel pentru a plăti parcarea de la spital. Eliza nu putea suporta să fie singură acasă, aşa că se îndreptă spre Crocodile pentru a bea ceva și poate pentru a dansa puţin.

Tipul care conversă cu ea la bar avea probabil vreo douăzeci și doi de ani, cu o coamă blondă în stil afro bine întreţinută

şi încrederea facilă a proştilor. Dansară. Se sărutară. Şi, în tot acel timp, Eliza se gândi la Peter. Peter, care uneori se simţea precum un băieţel cu papion roşu. Peter, care îi permisese iubitei lui să distrugă reputaţia Elizei. Peter, care era în continuare cu aceeaşi prietenă.

Să-l ia naiba.

— Vrei să mergem la mine acasă? o întrebă blondul cu frizură afro.

— Nu merg acasă la necunoscuţi, răspunse Eliza. Dar poţi să vii tu la mine acasă.

El spuse că nu avea nimic împotrivă. Toţi spuneau asta.

În afara barului, câţiva punkişti stăteau în jurul unei pâcle de aburi şi fum de ţigară. Eliza îl recunoscu pe unul dintre ei de la Hamilton — Andy Rowen. Părul lui şaten era lung până la umeri, și se părea că, în sfârşit, începuse să învingă acneea vulcanică pe care o căpătase odată cu pubertatea. Eliza cumpărase odată nişte iarbă de la el, iar el îi oferise o reducere.

— Eliza! strigă el. Sfinte Sisoe!

Entuziasmul de a o vedea în afara campusului era atât de sincer, încât aproape că se simţea stânjenită.

— Salut, Andy!

— Unde te duci? Ar trebui să vă aşezaţi și să staţi cu noi.

— Scuze, noi tocmai plecam.

Andy se uită la ea, apoi la partenerul ei, adunând unu plus unu. Ar fi trebuit să le facă cunoştinţă, însă nu-şi putea aminti numele tipului pe care urma să-l ducă acasă. Începea cumva cu J?

— OK, staţi puţin. Vreţi să vedeţi ceva cu adevărat uimitor?

— Sigur.

Andy ridică degetul în sus. Ea urmări linia care se întindea din degetul său arătător în văzduhul întunecat. O singură sclipire de albastru-deschis, precum o gaură în pielea neagră a cerului. Nu cumva Peter spusese ceva legat de o stea?

— Demenţial, nu-i aşa? întrebă Andy.

Eliza ştia ce voise să spună prin acel cuvânt; era unul dintre miile de sinonime pentru „mişto”: bestial, super, tare, beton. Dar, din cine ştie ce motiv, ea simţea că Andy îl folosise greşit. Steaua părea dementă în adevăratul sens al cuvântului. De-

mentă ca Vrăjitoarea din Vest[3]. Dementă ca ceva care voia să-ţi facă rău.

Eliza fusese făcută târfă de întregul liceu. Nu vorbea cu mama ei. Tatăl ei era pe moarte. Dar, dacă învăţase ceva din ultimul an, acela era că nicio cantitate de suferinţă nu te putea salva de și mai multă suferinţă. Iar acea stea era un semn clar că lucrurile nu se opreau acolo.

Cu adevărat dementă.

[3] Aluzie la *Vrăjitorul din Oz*.

Andy

CE BINE ERA SĂ NU FIE PREZENT LA ORĂ.

Andy aruncă placa pe jos și sări pe ea, lăsând trotuarul să-l ducă fără efort spre celălalt capăt al campusului. Ce bine ar fi dacă toate lucrurile din viaţă ar putea fi aşa — lipsite de efort. Dacă n-ar exista toată şcoala asta prin care să treci, şi temele, și toate acele aşteptări. Ce bine ar fi dacă te-ai putea trezi când vrei și să mănânci nişte cereale cu scorţişoară și să asculţi muzică și să tragi un fum și să conduci la şcoală oricând ai vrea şi poate să mergi la o oră în cazul în care ai chef, dacă eşti cu adevărat **interesat** de ora respectivă, iar apoi pur şi simplu să te relaxezi în compania prietenilor tăi pentru tot restul zilei. Ce bine ar fi dacă...

— Andy Rowen!

Midge Brenner: profesoara de engleză a elevilor din clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea şi unul dintre numeroşii profeşori-duşmani ai lui Andy. Evident, îi era dor să-l vadă la ore, unde îl mustra zi de zi pentru părerea lui controversată asupra temelor (şi anume, că reprezentau o încălcare flagrantă a drepturilor date de Dumnezeu la viaţă, libertate și fericire). Acum, singura modalitate prin care putea să aibă parte de bucuriile pe care i le oferea statutul de profesor era să-i strice buna dispoziţie în **afara** sălii de clasă.

— Da?

— Ca elev în ultimul an, mă aşteptam să ştii că este interzis să te dai cu skateboardul în campus.

— Domnişoară Brenner, am uitat cu desăvârşire. Vina mea.

Andy făcu o schemă **ollie** pe loc, sări de pe placă, o ridică și se alese cu o încruntare şi mai profundă din partea lui Midge. Nu că ea ar fi avut ce să facă în această privinţă. Nu puteai fi trimis la biroul directorului când fuseseşi **deja** trimis la biroul directorului. Rahatul ăsta era numit **excepţia autorităţii de lucru judecat.**

— Îţi mulţumesc, Andy!

— Pentru puţin.

De fapt, cu toate că fusese trimis acolo, Andy nu porni spre biroul directorului. Anul trecut, el și domnul Jester ajunseseră la o înţelegere. Infracţiunile lui Andy erau frecvente, dar inofensive, iar directorul nu avea timpul sau energia necesare pen-

tru a avea de-a face cu toate. În schimb, ori de câte ori Andy intra în bucluc, trebuia să se ducă la Suzie O, îndrumătorul elevilor.

Cu alte cuvinte, fusese subcontractat.

Biroul lui Suzie O se afla la al doilea etaj al bibliotecii, departe de administratorii fascişti care lucrau în Bliss Hall. Acolo era linişte, căci niciun om nu petrecea vremea în bibliotecă dacă avea alte alternative. Fireşte, excepţie făceau bibliotecarii, care mişunau în spatele biroului și prin sala de lectură, împrumutând fără nicio tragere de inimă preţioasele lor cărţi. Se părea că îi vedeau pe elevi ca pe nişte creaturi care trebuiau amuţite prin şuşuieli; puteai purta cu ei o întreagă conversaţie care consta **doar** în sunete şuşuitoare. Andy o salută milităreşte pe bibliotecara din spatele recepţiei în timp ce urcă scările și ieşi din jurisdicţia ei.

Când ajunse la al doilea etaj, o văzu pe Anita Graves ieşind din biroul lui Suzie, ştergându-se la ochi. Anita era fără doar şi poate cea mai distinsă şi mai eminentă fată din întreaga şcoală. Familia ei era foarte bogată, iar ea era foarte isteaţă — se zvonea că primise deja o scrisoare de acceptare de la Princeton[4]. Asa că de ce dracu' ieşea bocind de la Suzie O?

Îndrumătoarea o îmbrăţişă scurt pe Anita.

— Să te gândeşti bine la ce ţi-am zis, O.K.?

— Așa am să fac.

Anita îşi trase nasul, apoi scutură din cap cu o singură mişcare violentă. Brusc, toată tristeţea se risipi. Arăta ca de obicei — energică, atentă, imperturbabilă.

— Bună, Andy! îl salută ea, oferindu-i şi un zâmbet când trecu pe lângă el.

— Bună! .

Se întoarse să o privească îndepărtându-se. Drăguţă cum sunt unele fete hipersensibile, ca un morman perfect de frunze măturate în care vrei să te arunci şi să le împrăştii înapoi pe pajişte.

— Hei! strigă după ea. Orice-ar fi, nu merită osteneala!

Anita nu întoarse capul, însă îşi încetini pasul preţ de o secundă, ceea ce era mai mult decât puteai cere de la o fată de rangul ei.

---

[4] Una dintre cele mai de seamă universităţi din SUA.

— Privirea la mine, Rowen!

Suzie O stătea sprijinită de tocul uşii.

— Bănuiesc că nu te afli aici în timpul celei de-a patra ore fiindcă-ți era dor de mine.

Andy rânji.

— Asta nu înseamnă că **nu** îmi era dor de tine.

— Intră!

Biroul lui Suzie era destul de drăguţ. Avea o canapea maro pufoasă, suficient de lungă cât să te poţi întinde, un minifrigider plin de sucuri acidulate și un coş mare cu un strat de fructe care ascundea o provizie secretă de aperitive adevărate — ceea ce Suzie numea „activatori de obezitate infantilă”. Dar cel mai bun era televizorul din colţ, disponibil pentru ocazionalele difuzări de filme în timpul zilei, atunci când Suzie se afla într-o dispoziţie bună.

Era o exagerare să-i numeşti amici, dar se înţelegeau destul de bine pentru un elev în ultimul an cu „probleme de comportament” şi o îndrumătoare supraponderală la vreo patruzeci de ani. Andy putea să discute cu ea despre orice: alcool, droguri, fete, părinţii lui de rahat şi altele de genul ăsta. Desigur, această dezinvoltură nu începuse brusc. În primele sesiuni cu ea la care fusese obligat să participe, el tăcuse mâlc şi stătuse cu privirea aţintită spre perete până ce suna clopoţelul. Dar Suzie era isteaţă. Într-o zi, în loc să încerce să vorbească cu el, pusese primul sezon din **Urzeala tronurilor**. Şi de parcă acest lucru n-ar fi fost suficient, începuse să recite dialogurile odată cu personajele. Fusese prea mult. Cum puteai să urăşti pe cineva care memorase episoade întregi din **Urzeala tronurilor?**

— Domnule Rowen, cărui fapt îi datorez plăcerea de azi?

— Acelaşi lucru. Am fost prea amuzant pentru domnişoara Holland şi-am facut-o să fie geloasă.

— Bănuiam eu. Vrei ceva de mâncare?

— Dă-mi nişte Oreo, amice!

Suzie îi aruncă unul dintre pachetele albastre de biscuiţi.

— Carevasăzică, au mai rămas cinci luni. Bucuros?

— C-o să ies din văgăuna asta de rahat? Clar.

— Şi care-i planul după absolvire?

Lui Andy nu-i plăcea să vorbească **despre planuri.** Oare de ce adulţii erau mereu obsedaţi de viitor? Se purtau de parcă prezentul nici măcar nu exista.

— Habar n-am. Să mă angajez. Să mă mut într-un apartament cu Bobo. Să mă dau cu skateboardul. Să fumez. Să mă bucur de viată.

— Sună bine. Ceva gânduri legate de facultate?

— Ştii, am uitat cu desăvârşire să mă înscriu. **E** vina mea.

— Ce zici de Seattle Central? Ai putea merge la câteva cursuri, să-ţi faci o părere.

Andy se strâmbă, iar Suzie ridică mâinile, precum un infractor prins asupra faptului.

— Vorbesc serios. Cândva, în ţara asta era suficient să ai o diplomă. Acum vei fi norocos dacă vei lua un salariu minim pe economie cu ea.

— Nu mă interesează banii.

— Nu e vorba de bani. Mă bucur că nu te interesează banii. Vorbesc despre plictiseală. Crezi că şcoala e rea? Un serviciu plătit cu salariul minim pe economie face ca şcoala să semene cu un afurisit de Burning Man[5]. Asta dacă nu cumva ai un soi de fetiş să execuţi mecanic aceleaşi îndatoriri fizice, de opt milioane de ori pe zi.

— Poate că am.

Suzie râse.

— Da, ştiu că probabil părinţii tăi te bat la cap tot timpul cu asta...

— Ba nu, o întrerupse Andy. Ei nu dau doi bani.

— Sunt sigură că nu e adevărat.

— Soro, crede ce vrei!

— Ceea ce cred e că n-ar trebui să-ţi iroseşti potenţialul întorcând burgeri pe undeva.

---

[5] Burning Man (Omul în Flăcări), inaugurat în 1986, este un festival american artistic, care se desfăşoară anual, pe parcursul a opt zile, în Black Rock City, un oraş construit temporar în statul Nevada. Evenimentul începe în ultima duminică din august şi se încheie în prima luni din septembrie, care coincide cu sărbătoarea de Ziua Muncii (Labor Day).

Andy desfăcu un Oreo şi linse crema.

— Suzie, fără supărare, dar azi mă **stresezi** la culme, fir-ar să fie.

— Asta-i treaba mea.

— Credeam că treaba ta este să-i ajuţi pe oameni să facă faţă stresului cu care deja se confruntă.

— Oamenii tulburaţi trebuie ajutaţi să se calmeze. Însă oamenii calmaţi poate c-ar avea nevoie de-un şut în fund.

Aşezată, Suzie mimă un soi de şut în fund kung-fu.

— Oamenii stresaţi ca Anita Graves? Apropo, ce căuta aici?

— Toţi oamenii au probleme.

— Aş face schimb de probleme cu ea.

— Nu fi atât de sigur.

— De ce nu-mi faci o favoare adevărată? spuse Andy, vârând în gură ultimul Oreo şi vorbind în timp ce mesteca. Învaţă-mă cum să fac sex. Bobo a început să-mi spună Maria, de la Fecioara Maria. E stânjenitor.

— În regulă. Lecţia numărul unu, nu vorbi cu gura plină. E scârbos. Lecţia numărul doi, du-te la facultate. Fetelor le plac băieţii cu planuri.

— A, da? Ei bine, tu ai un loc de muncă și toate rahaturile, dar nu prea văd bărbaţi făcând coadă la uşa ta.

Se voise a fi un comentariu inocent, dar, imediat ce rosti cuvintele, atmosfera din încăpere deveni rece. Suzie nu mai zâmbea.

— Eşti un copil bun, spuse ea, dar ai o latură maliţioasă.

Andy voia să-i ceară scuze, dar nu ştia cum. Numai gândul de a încerca îl obosea.

— Mă rog, conchise el, ridicându-se.

Împinse uşa lui Suzie de parcă era o persoană care încerca să-l hărțuiască.

După şcoală, Andy îl găsi pe Bobo aşteptându-l deja în parcare, jucându-se cu capacul de la brichetă. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi negri mulaţi și un hanorac negru Operation Ivy — ambele împânzite de petice, rupturi și ace de siguranţă.

— Maria! îl întâmpină el, ridicându-şi de pe urechi o pereche de căşti la fel de mari ca două nuci de cocos. Ai ajuns! Mă temeam că te-am pierdut pe vecie când ai fost dat afară de la

ora lui Holland.

— Am supravieţuit. Aşadar, ce-avem azi în program?

— Cam aceleaşi lucruri. Pierdem vremea pe-aici până ce ne plictisim, apoi plecăm. Le-am spus tuturor că ne vedem la şapte la Crocodile. Azi cântă The Tuesdays.

Bobo scoase din buzunarul hanoracului un pachet de ţigări turtit, aprinse două şi îi întinse una lui Andy.

— Eşti sigur că nu vrei să repetăm puţin? întrebă Andy.

— Ştii prea bine că nu cred în rahaturi din astea. Oricum, mai întâi trebuie să facem rost de-un spectacol.

— Nu pierdem nimic dacă ne pregătim.

Bobo clătină din cap.

— Frăţioare, nu mă enerva. Hai, urcă-te pe skateboard.

Împreună, cutreierară campusul Hamilton, urcând pe balustrade şi sărind peste bănci şi lovind coşurile de gunoi, până ce soarele începu să apună și atleţii de la Hamilton ieşiră transpiraţi şi extenuaţi din sala de sport. Apoi se suiră în combiul lui Andy, cumpărară de mâncare de la McDonald's şi porniră spre centrul oraşului.

Crocodile era un club pentru toate vârstele, cu un sistem de sonorizare decent și cu o clientelă încântător de sordidă. Pe la şapte, zgomotele trupei The Bloody Tuesdays, pe scurt The Tuesdays, erupeau deja în interiorul barului ca o armă de distrugere în masă. Andy şi Bobo comandară câteva pahare de cola (îmbunătăţite cu romul din sticluţa pe care Bobo o avea în buzunarul de la spate) şi se aşezară la o masă. Pe la jumătatea spectacolului sosi şi restul găştii: Jess, Kevin şi Misery, iubita lui Bobo. Săptămâna trecută îşi vopsise părul în verde și îi stătea bine.

Porniră să se alăture celor care dansau agresiv, deşi pentru Bobo şi Misery asta însemna să se frece unul de altul şi să se sărute. Cumva, Andy putea auzi peste muzică clicurile pe care le scoteau piercingurile lor din limbă. Îşi dădu toată silinţa să le ignore.

Andy o cunoscuse pe Misery chiar în prima zi de la începutul clasei a unsprezecea şi făcuse o pasiune pentru ea aproape pe loc. Era boboacă, dar avea deja o atitudine încrezătoare şi nepăsătoare, iar pe deasupra mai era și punkistă. Din nefericire, înainte ca el să fi apucat să facă vreo

mişcare, Misery îl cunoscuse pe Bobo. După câteva ore formau deja un cuplu. La început, asta îl scosese din sărite pe Andy, însă ce putea să facă? Bobo fusese mereu conducătorul micii lor haite — mai haios, mai nebun, mai dispus să intre în bucluc. Deja fusese suspendat de la şcoală de două ori; ar fi fost un miracol să apuce absolvirea.

Concertul luă sfârşit și ei se întoarseră la masă, uzi leoarcă de transpiraţie.

— Aşadar, când o să cânte din nou Perineum? întrebă Misery.

— Când tipul ăsta o să scrie câteva cântece noi, răspunse Bobo, dându-i un pumn în umăr lui Andy.

Perineum era duoul lor punk rock/death metal. Pe perioada verii cântaseră de câteva ori în deschiderea celor de la The Bloody Tuesdays, însă de atunci nu mai prestaseră. În ultimele câteva luni, Andy scrisese o mulţime de cântece, însă niciunul nu era potrivit pentru un vocalist care era convins că muzica — timpane = pugilist — sac de box.

— Haideţi să ieşim afară, spuse Misery. Vreau să fumez.

Vocalistul de la The Tuesdays, un roşcat uriaş care se autointitulase Sângerosul, era deja afară cu basistul și admirau cerul.

— Mare şmecherie, spuse Sângerosul.

Andy ridică privirea. Steaua avea o nuanţă de albastru-deschis, precum flăcările becurilor Bunsen de la laboratorul de chimie.

— Ce-i asta? întrebă el. O cometă, ceva?

— Probabil e un satelit, îşi dădu cu părerea Sângerosul.

Jess clătină din cap.

— Sateliţii se mişcă.

— Nu tot timpul.

Uşa clubului se deschise, lăsând să iasă gălăgia de dinăuntru şi un damf de bere. Andy o observă chiar înainte s-o recunoască — Eliza Olivi, la braţul unui tip blond cu o frizură afro extrem de ridicolă. Era mai mare decât ea și beat criţă.

— Eliza!

— Salut, Andy!

Părea nerăbdătoare să plece, dar când el îi arătă steaua de

un albastru ca gheaţa, Eliza o privi vreme îndelungată. Apoi o luă din loc fără ca măcar să-i salute.

— Ţi s-au aprins călcâiele după ea, spuse Bobo.

— Tacă-ţi fleanca!

— Haide, e inevitabil. Eşti cel mai mare virgin de la Hamilton, iar ea e cea mai mare târfă. E doar o chestiune de probabilitate.

— Omule!

Oricum, era o remarcă tâmpită. Fireşte că avea o slăbiciune pentru Eliza. Toată lumea avea. Singura diferenţă era că el o plăcuse încă de la început, atunci când ea nu era decât o prezenţă tăcută în spatele sălilor de clasă. Dar totul se schimbase după ce se cuplase cu fratele mai mare al lui Misery, jucătorul de baschet. Se zvonea că făcuseră sex în laboratorul de fotografie timp de vreo şase luni înainte ca prietena lui să fi aflat. Andy ştiuse mereu că zvonurile legate de promiscuitatea Elizei fuseseră în mare parte inventate, şi totuşi, ce căuta în compania unui oarecare de la Crocodile într-o seară din timpul săptămânii?

Uneori, Andy se întreba dacă mai înţelegea ceva pe lumea asta. De pildă, se gândise că părinţii lui erau în regulă, până în momentul în care se despărţiseră. Şi cu toate că încă îl vedea pe Bobo ca pe un frate, prietenia lor o luase razna de când Andy „încălcase pactul” în urmă cu un an. Nu vorbeau niciodată despre asta, însă atârna deasupra lor precum unul dintre acei nori imenşi de Seattle care burniţau peste tine zile întregi. Doar că, în acest caz, Andy nu avea de-a face cu ploaia, ci cu o avalanşă constantă de insulte, crampe musculare şi dispreţ general.

— Maria, spuse Bobo, pocnind din degete. Gândeşti cam mult acolo. Crezi că trebuie să chem ambulanţa?

Andy expiră fumul şi încercă să elibereze toată angoasa odată cu el. Şi ce dacă Bobo încă era supărat pe el? Şi ce dacă Suzie O îl considera un măgar? Şi ce dacă Eliza îşi desfăcea picioarele pentru un fraier cu frizură afro, când Andy probabil că n-avea să şi-o tragă cu nimeni până pe la vreo treizeci de ani? Nimic nu conta cu adevărat. Astăzi era doar o altă zi de rahat într-o viaţă care uneori părea a fi o fabrică specializată în construcţia zilelor de rahat.

— Viaţa e naşpa, spuse Andy.

Fireşte, un clişeu, dar asta nu însemna că nu era adevărat.

Bobo încuviinţă.

— Dă vina pe steaua albastră, zise el, greşind dinadins un vers al formaţiei Radiohead[6].

Andy se gândi că, la urma urmei, și steaua putea fi un ţap ispăşitor. Ridică degetul din mijloc spre cer.

— Să ţi-o trag, stea!

---

[6] *Versul original: Blame it on the black star (Dă vina pe steaua neagră).*

Anita

ERA UN PLAN ÎNDRĂZNEŢ. CHIAR ŞI CÂND TRECU PE lângă bătrânul Steve de la ghereta amplasată la intrarea în Broadmoor, Anita tot nu era hotărâtă dacă avea să-l pună în aplicare. Apăsă pe un buton de pe parasolarul maşinii Escalade, pentru a deschide poarta privată care ducea spre casa ei. Aleea era lungă şi dreaptă, mărginită pe fiecare latură de stejari. Coroanele le fuseseră de curând retezate, ceea ce făcea ca părţile lor superioare să arate groteşti — echivalentul arboricol al lui Venus din Milo, cu zeci de membre retezate în loc de două. **Mai bine ai grijă**, păreau ei să spună, **altminteri vei sfârşi ca noi**.

Anita închise uşa în urma ei. Menajera, Luisa, căra un morman de lenjerie spre spălător.

— **Hola,** Anita!

— Bună, Luisa.

— **En espanol!** insistă Luisa.

Anita studia spaniola la Hamilton, iar Luisa îi oferea din când în când lecţii despre misterele subtile ale modului conjunctiv, diferenţele dintre **ser** și **estar** şi, când nu era nimeni prin preajmă, o brumă de termeni argotici, care-nu-trebuiau-niciodată-repetaţi, „direct de pe străzile din Bogota”.

— *Hola, Luisa! Como estas?*

— Nu chiar atât de rău. Mă duc să fac curat în casa de oaspeţi, acum că bunicii tăi au plecat înapoi în Los Angeles. Nu c-aş avea prea multe de făcut. Sunt atât de curaţi!

— *Yo se.*

— Bunicii mei vin ca un uragan, continuă Luisa. Dar, cu ai tăi, uneori am senzaţia că nici măcar n-au trecut pe-acolo.

— *Si. Son locos.*

— *Estan* **locos.**

— Corect. **Lo siento**, Luisa, dar sunt puţin cu mintea în altă parte. L-ai văzut pe tata?

— *En la oficina.*

— *Gracias.*

Biroul tatălui ei dispunea de toată căldura unui frigider. În esenţă, el construise o sală de şedinţe în casa lui, dotată cu un birou mare din sticlă şi un scaun cu design modern, extrem de

scump. La perete erau aliniate vreo douăsprezece dulapuri metalice pe care se aflau biblioraﬅuri gri din plastic. Singurul obiect din încăpere care avea cât de cât viaţă (la propriu şi la figurat) era o cuşcă din oţel inoxidabil, cu acoperişul sub formă de cupolă. Înăuntru, Bernoulli, cel mai trist papagal ara hiacint, sărea de pe cracă pe cracă, cârâind, facându-şi nevoile și privind melancolic (sau cel puţin aşa i se părea Anitei) pe fereastră.

Când intră în birou, tatăl ei citea din acel cotidian roz bizar cu care îşi băteau capul numai oamenii ale căror vieţi se învârteau în jurul banilor. I se părea amuzant ca un astfel de ziar să fie roz, când s-ar fi putut alege oricare altă culoare. Mai degrabă kaki, sau multicolor, pe scurt, o culoare care să fie pe măsura unui om influent. Privindu-şi tatăl citind din acele pagini roz o făcea să se gândească la păpuşile Barbie, la ghiozdanele Hello Kitty şi la magazinele Claires. Fireşte, nu dădu glas acelei observaţii.

— Te-ai întors mai devreme, remarcă el, împăturind ziarul şi punându-l pe birou.

— Consiliul elevilor. Nu prea sunt multe lucruri de dezbătut în această perioadă a anului.

— Sunt sigur c-ai fi putut găsi ceva de treabă, dacă te-ai fi străduit puţin. Hamilton e departe de a fi perfect.

Amuzant, era doar o altă pictură a negativismului în marele ocean de critici în care tatăl ei o îneca de la naştere, însă acea picătură umplu paharul. Suzie O avea dreptate: era musai ca ceva să se schimbe.

— Azi am luat un şase, i-o trânti ea. Apoi, văzând furia gonind pe chipul tatălui ei asemenea unei armate cotropitoare, se grăbi să explice: A fost doar un test la matematică, aşa că, atâta timp cât am grijă cu celelalte materii, media mea nu va fi în pericol. Chiar și doamna Barinoff a spus că a fost un pas greşit, extrem de rar. Exact aşa l-a numit: „un pas greşit, extrem de rar”.

Când tatăl ei vorbi într-un târziu, folosi austeritatea apatică a unei ciuperci nucleare îndepărtate.

— Anita, înţelegi ce e aia o „acceptare condiţionată”?

— Da.

— Înţelegi că, dacă media ta generală scade, Princeton şi-

ar putea retrage oferta?

— A fost doar un test.

— Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla și a doua oară.

— Ei bine, n-o să fie sfârşitul lumii dacă nu mă duc la Princeton, spuse Anita și se făcu mică în aşteptarea reacţiei.

Tatăl ei se ridică. Nu era un bărbat foarte înalt, dar, când se înfuria, semăna cu un uriaş.

— Domnişoară, decizia s-a luat în familie, de comun acord, și de fiecare dată când o pui la îndoială...

— Nu o... încercă ea să spună.

— De fiecare dată când o pui la îndoială, asta arată o lipsă de respect pentru tot ceea ce a făcut această familie pentru tine. Tot ce am sacrificat pentru ca tu să te afli în poziţia de a merge la o universitate de seamă. Chiar eşti atât de nerecunoscătoare? Chiar ai atât de puţin respect faţă de investiţiile pe care le-am făcut pentru viitorul tău?

Iată şi acel lucru absurd în legătură cu tatăl ei. Îşi câştiga existenţa făcând investiţii şi, la un moment dat, începuse să îşi considere fiica tot o investiţie. Si cum funcţiona o investiţie? Băgai nişte bani şi, la un moment dat, aşteptai o restituire. De aici și profesorii de pregătire şi cărţile săptămânale de citit şi orele de franceză de sâmbătă dimineaţa. De aici și orele de stingere și prelegerile şi „cinele-dicţionar” (în timpul cărora tatăl ei îi cerea să turuie definiţiile unor cuvinte obscure în timp ce mâncarea se răcea). De fapt, singurul motiv pentru care Anita mersese la Liceul Hamilton era fiindcă îndrumătorul de admitere pe care tatăl ei îl angajase insistase că existau şanse mai mari să fie acceptă la Princeton dacă absolvea o şcoală publică. Toate lucrurile pe care Anita le făcea trebuiau să aducă rezultate: multiplicarea investiţiei pe care o făcuse tatăl ei. Doar că el nu-şi dorea mai mulţi bani. Îşi dorea succes, îşi dorea prestigiu. Îşi dorea o fetiţă neagră ascultătoare, cu un titlu academic important şi cu o carieră serioasă —doctor, politician, antreprenor.

Ei bine, poate că nu-mi doresc niciuna dintre acele meserii! **ar fi vrut Anita să strige.** *Poate că mă gândesc că n-ar trebui să fac ceea ce-ţi doreşti tu doar pentru că locuiesc sub acoperişul tău!*

Cei mai mulţi oameni de vârsta ei erau deja angajaţi în dificila sarcină de a schimba relaţia părinte-copil, de a transforma un regim dictatorial în ceva asemănător cu democraţia. Însă problema era că Anita încă îşi considera tatăl a fi un soi de zeu. Un zeu neînsemnat, capricios, dar tot un zeu. Şi, în oricare altă zi, dacă ar fi trebuit să stea acolo, ascultând răbdătoare în timp ce un zeu o numea o dezamăgire şi o ruşine și o delincventă, ar fi izbucnit în lacrimi. Dar nu și azi. Astăzi, Anita era puternică. Astăzi, Anita era calmă. Întrucât astăzi, Anita minţea. Nu luase niciodată în viaţa ei vreo notă proastă.

Fusese ideea lui Suzie O. Anita se dusese s-o vadă, deoarece se gândise că era pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Ultimii trei ani fuseseră precum traversarea unui deşert lipsit de oază, presărat cu eforturi chinuitoare. Anita sperase că totul va lua sfârşit când avea să intre la Princeton, dar nu fusese aşa. În realitate, aşteptările nu făcuseră decât să crească pentru a ţine pasul cu perspectivele ei îmbunătăţite. Era ca și când cineva o provocase să-şi ţină respiraţia sub apă cât de mult putea, iar după ce doborâse toate recordurile mondiale și începuse să înoate înapoi pentru a-şi revendica trofeul, descoperise că suprafaţa îngheţase.

— Poate c-ar trebui să-l dezamăgeşti, o sfătuise Suzie.

— Ce vrei să spui? Adică, să eşuez intenţionat?

— Nici măcar nu trebuie s-o faci. Pur şi simplu ai putea să te prefaci.

— De ce?

— Întrucât atunci vei vedea că nu e sfârşitul lumii dacă tatăl tău nu e de acord cu ceva. Şi poate că şi el o să vadă asta.

— N-o să vadă. Ştiu sigur că n-o să vadă.

Lacrimile se iviseră înainte să le poată stăpâni. Iar apoi, ratatul ăla de Andy Rowen o prinsese asupra faptului. Păruse de-a dreptul surprins, de parcă nu-i trecuse niciodată prin minte că ea era capabilă de sentimente umane normale.

— Orice-ar fi, nu merită osteneala, îi spusese el.

Cuvinte înţelepte, în pofida sursei. Ele erau cele care îi oferiră acum curajul necesar pentru a ieşi din biroul tatălui ei chiar în toiul tiradei.

— Domnişoară? strigă el după Anita. Domnişoară, unde te duci?

Fugi în camera ei şi rămase nemişcată, aşteptând ca tatăl ei să pornească după ea și să continue să o dojenească. Însă el nu apăru; singura explicaţie era că paralizase din pricina şocului. Anita închise uşa și o blocă, după care scoase de pe raft albumul **Back to Black** al lui Amy Winehouse. Era ritualul ei secret anti-stres — porni pick-up-ul, dădu volumul suficient cât să nu se audă jos şi, într-un final, se închise în dressing.

Nu o făcea ca să fie singură, deşi îi plăcea să fie singură. Şi nici n-o făcea fiindcă dressingul era întunecat și cald și confortabil, deşi era toate acele lucruri. O făcea întrucât dressingul era singurul loc — avea uneori senzaţia că din întreaga lume — în care putea cânta fără să fie auzită.

De pe la opt ani, Anita visase să devină cântăreaţă. Şi din momentul în care părinţii ei descoperiseră acel vis, făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a i-l nărui. Avusese parte de lecţii de pian, asta până când profesorul Anitei făcuse greşeala de a permite un cântec de Alicia Keys în repertoriul ei. În decurs de o săptămână, pianul din camera de zi fusese înlocuit de o masă solidă din lemn de stejar, iar Anita fusese înscrisă la cursuri de balet. În gimnaziu, corul fusese obligatoriu, dar, cumva, în serile în care se organizau concerte exista mereu vreun important eveniment de familie, astfel că dirijorul corului nu îi oferea niciodată Anitei vreo parte solo. Ca boboacă la Hamilton, îşi încercase norocul la muzicalul şcolii — **În inima pădurii** — și fusese distribuită în rolul Vrăjitoarei. Însă, după două săptămâni de repetiţii, când tatăl ei aflase despre asta, se dusese la şcoală și îl luase pe regizor deoparte, explicându-i că în casa lor exista o regulă strictă — materiile obligatorii aveau prioritate faţă de materiile facultative. Rolul sfârşise prin a-i fi atribuit lui Natalie, o fată albă şi slabă.

Tatăl Anitei ştia că nu putea ceda nici măcar un pic, întrucât familia Graves avea muzica în sânge. Bobby, unchiul Anitei, era de meserie saxofonist, cutreierând ţara în lung şi-n lat cu orice formaţie îl angaja. Nu avea rădăcini, nu avea familie — pe scurt, nicio investiţie. Benjamin Graves mai degrabă ar fi dat foc tuturor cluburilor de jazz din Seattle înainte să-şi lase fiica să sfârşească în halul acela.

Însă nimeni n-o putea opri din cântat în dressing, unde nu exista nicio deosebire între vise şi realitate, unde nu exista nicio nevoie de-a alege o cale sau alta. Acolo avea doar urcuşul

ceresc al coardelor, urletul strident al instrumentelor de suflat, clinchetul chitarei, puternica voce notorie a lui Amy Winehouse, care depăşea graniţa dintre viaţă și moarte pentru a cânta în duet cu Anita. Iar liceul şi facultatea și privirea severă de pe chipul tatălui ei se risipiră. Cântă fiecare piesă de pe album — fiecare vers, fiecare refren —, drogată ca o dependentă de heroină, până ce ultima notă tremură și muri.

Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Anita simţi ceva straniu punând stăpânire pe ea, o senzaţie de siguranţă care crescuse în ea din momentul în care Andy făcuse acel comentariu nonşalant lângă biroul lui Suzie. Semăna puţin cu felul în care se simţea în acele nopţi cu lună plină, când brusc era deprimată sau scoasă din sărite sau o lua razna, iar singura explicaţie pentru asta erau stelele. Înainte de a se răzgândi, se furişă la parter, trecu de biroul tatălui ei, de Luisa şi de mama ei şi de mirosul de friptură de pui, ieşi pe uşa principală şi se sui în maşină. **Teoretic**, tatăl ei n-o pedepsise, însă acesta avea să fie un argument inutil atunci când urma să se întoarcă acasă.

Conduse încet pe lângă spitalul Swedish și intră în oraş, cu geamurile coborâte, chiar dacă asta însemna picături de ploaie gâdilându-i braţul. Esperanza Spalding cânta toată săptămâna la Jazz Alley, iar Anita voia s-o vadă. Ştia de Esperanza de pe YouTube. Fusese un geniu în ale muzicii, predând la Berklee College of Music de la douăzeci de ani. Acum era vedetă.

Mulţimea de la Jazz Alley era mai în vârstă, cei mai mulţi având patruzeci sau cincizeci de ani. Anita se aşeză la o măsuţă rotundă și comandă un Shirley Temple.

Sperase ca apariţia Esperanzei pe scenă să-i aducă în suflet sentimentul de hotărâre şi inspiraţie, dar, în vreme ce spectacolul continuă, ea deveni tot mai deprimată. Într-o parte era o artistă ridicol de talentată, trăindu-şi viaţa în lumina reflectoarelor. Iar în cealaltă parte era Anita, privind din întuneric, menită unei existenţe insignifiante şi reduse la tăcere. La începutul perioadei de înscrieri pentru facultate, Anita sugerase că exista posibilitatea să aleagă și câteva şcoli de muzică pe lângă toate universităţile din Ivy League pe care tatăl ei le iubea atât de mult. Cearta care urmase fusese atât de mare, încât, la scurt timp după aceea, Luisa jurase că pusese mâna pe telefon și formase primele două cifre din 911.

Când Anita ieşi din club, îşi dădu seama că nu-şi mai verificase de câteva ore telefonul. Fireşte, avea vreo douăzeci de apeluri ratate și tot atâtea mesaje, toată de ACASĂ**.** Ascultă unul, însă se opri după primele cuvinte furioase şi îşi goli imediat căsuţa vocală.

Era o seară din timpul săptămânii, aşa că pe străzi nu existau prea mulţi oameni. Anita porni alene spre apă, în zona în care îşi făceau veacul vagabonzii din Seattle. Cutii din carton și saci de dormit. Păr neîngrijit, chipuri pustiite și haine în culoarea aripilor de porumbei. De sub banca unei staţii de autobuz, o pereche de ochi o urmări pe First Avenue. Se duse tocmai până la gardul din fier forjat cu ornamente și spirale, în spatele căruia strâmtoarea Puget Sound scânteia întunecat, şi se apucă strâns de zăbrelele netede din metal. Se ridică de la pământ, imaginându-şi că se înălţa din ce în ce mai sus, sărind apoi în apă.

— Salut, surioară!

Se întoarse, aşteptându-se din cine ştie ce motiv să găsească un prieten. Însă bărbatul care stătea în spatele ei era un străin, înalt şi negru, cu o cicatrice lungă şerpuind pe partea inferioară a chipului său.

— Salut, spuse ea.

— Cauţi pe cineva?

— Nu.

— N-ar trebui să fii aici la ora asta târzie. Nu e sigur.

Înainte să poată spune ceva, se auzi o portieră trântindu-se, iar un poliţist îşi croia drum spre ei cu un pas lung, agresiv.

— E vreo problemă aici? întrebă el.

— Nicio problemă, răspunse străinul.

Poliţistul o privi pe Anita.

— Nu, domnule.

El nu părea să creadă asta.

— Domnişoară, ce-ar fi să vii cu mine? Cât despre tine — poliţistul gesticulă spre străin —, aşteaptă aici. Colegul meu vrea să discute un minut cu tine.

— Cum zici tu, frate.

Anita şi poliţistul traversară strada, trecând pe lângă luminile festive ale iahtului de croazieră.

— Domnişoară, ce faci aici de una singură?

— Nimic.

— Vrei să te duc acasă?

— Maşina mea e parcată în capătul străzii.

Poliţistul puse o mână pe umărul ei.

— Te duci direct acolo, bine? O fată drăguţă ca tine ar trebui s-aibă mai mult grijă.

— Mulţumesc.

Urcă înapoi pe First Avenue; drumul era atât de abrupt, încât o obliga să încline capul pe spate, îndreptându-l spre cer ca pe un telescop. O singură stea albastră plutea printre toate celelalte stele albe, precum o mutaţie. Anita se simţi ţintuită în loc, prinsă între ochiul mort al acelei stele şi grija indiferentă a agentului de poliţie din spatele ei. Nu voia să se întoarcă la maşină, dar nici să rămână acolo unde era. N-ar fi avut nimic împotrivă ca pur și simplu să dispară.

Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Rosti cuvintele cu voce tare, însă acum erau goale, la fel de lipsite de însemnătate precum acel foc rătăcitor care se plimba pe cer. Suzie O se înşela. Anita nu era nefericită din cauză că lucrurile stăteau într-un anumit fel. Era nefericită deoarece spera întruna că lucrurile aveau să se schimbe. Dacă ar reuşi să stârpească speranţa, ar putea stârpi şi tristeţea.

Sosise vremea să se întoarcă acasă.

OARE ÎN LUMEA ASTA EXISTA CEVA MAI ÎNGROZITOR decât să te trezeşti alături de o persoană lângă care nu voiai să te trezeşti?

Numele său era Parker — măcar atât îşi putea aduce aminte. Dormea pe burtă şi părul blond i se rotea în jurul urechilor precum vata de zahăr; la baza şirei spinării avea un puf. Eliza se strădui să nu-l trezească atunci când se ridică de pe pat şi se îmbrăcă. Îi luă un sfert de oră în faţa oglinzii din baie ca să alunge semnele care dădeau în vileag aventura ei de-o noapte alimentată de alcool. Îşi strânse părul nespălat într-un coc sălbatic şi îl prinse cu două beţişoare negre. Rezultatul fu suficient de prezentabil, chiar dacă niciun fel de dichiseală nu i-ar fi putut alunga îngrozitoarea durere de cap. Pentru asta exista amestecul ei tradiţional de apă cu nucă de cocos şi Red Bull — Boaşe-de-Taur[7], aşa îl botezase prietena ei, Madeline. Micul dejun fusese rezolvat.

Nu mai rămânea decât să se hotărască ce să facă în privinţa lui Parker. Cu toate formularele de externare şi ultimele analize, tatăl Elizei avea să vină acasă cel mai devreme pe la două sau trei după-amiază, însă puturosul acela trebuie să se facă nevăzut până atunci. Şi urma să fie nevoit să plece pe jos, întrucât Eliza îl adusese cu maşina până aici. Lăsă un bilet pe noptieră: **Dacă citeşti asta**, **ar trebui să dispari din casa mea.** Prea răutăcios? Posibil. Însă era mult prea mahmură ca să-i pese.

De-abia atunci când văzu ceasul de la bordul maşinii îşi dădu seama cât de devreme era. Totuşi, să petreacă o oră în plus la şcoală era mult mai bine decât să o petreacă singură în casă cu o greşeală leşinată. Porni radioul, care era pe ştiri — o recitare monotonă a unor catastrofe internaţionale —, apoi schimbă postul. Muzica anilor optzeci era fără îndoială mai bună pentru suflet.

Parcarea de la Hamilton era aproape goală. Eliza dădu radioul mai tare, scoase o pătură din portbagaj și o întinse peste capota caldă. Se rezemă de parbriz...

Cineva o zgâlţâia de picior. Eliza deschise ochii şi fu întâmpinată de un cer alb-cenuşiu, uniform, cu excepţia acelei ciudate

[7] Joc de cuvinte: în lb. engleză, ***nuts*** se poate traduce atât prin „nuci”, cât şi prin „boaşe”.

pete albastre de lumină. De ce se afla în continuare acolo?

— Bună dimineaţa, doamnă coţofană![8]

Eliza se îndreptă de spate şi practic se lovi de rânjetul implacabil al lui Andy Rowen. Acesta purta o pereche de jeanşi largi şi un hanorac gri descheiat peste un tricou cu chipurile palide și aiurite ale celor de la The Cure.

— O noapte dificilă? întrebă el.

— Puţin.

— Blondinul n-a prestat în pat?

Eliza îi ignoră întrebarea.

— Cât e ceasul?

— Conform ceasului meu — Andy îşi ridică mâneca și privi cu atenţie spre întinderea albă și goală a încheieturii lui —, e cam pe la jumătatea primei ore.

— Pe bune? Să-mi bag picioarele!

Eliza sări de pe capotă.

— Care-i problema? Eu mereu ajung la şcoală pe la ora asta şi, ce să vezi, lumea continuă să se învârtească.

Ghiozdanul ei nu era pe bancheta din spate şi nici în portbagaj. Probabil că, în goana ei de a se îndepărta de Parker, îl lăsase acasă.

— Rahat! exclamă ea, lovind un pumn în caroseria maşinii.

— Hooo! o opri Andy. Calmează-te, soro. E doar şcoală.

Eliza inspiră adânc, apoi vorbi pe un ton calm și ironic.

— Asta s-ar putea să te şocheze, dar să ştii că unora dintre noi chiar ne pasă de anumite lucruri. Sunt sigură că tu crezi că asta-i penibil sau gay sau ceva de genul, dar putem să mai purtăm o conversaţie despre asta peste vreo zece ani, când tu încă vei locui în pivniţa mamei tale şi vei lucra la Chipotle, iar noi, ceilalţi, vom duce vieţi adevărate.

Porni cu paşi apăsaţi spre campus, simţindu-se deja vinovată că izbucnise; nu pe Andy era mânioasă.

---

[8] Se spune că în unele zone din Marea Britanie este de rău augur să zăreşti o coţofană singură. Prin urmare, pentru a evita ghinioanele care li s-ar putea întâmpla, oamenii aleg să le salute. (În mod normal, coţofenele se împerechează pe viaţă, iar dacă zăreşti doar una, acesta este un semn al tristeţii, întrucât înseamnă că şi-a pierdut partenerul.)

— Iisuse, spuse el, probabil c-a fost o partidă de sex penibilă.

— A fost, răspunse Eliza, fără să se oprească.

Însă fu bucuroasă să-l audă râzând în urma ei.

Nu se putea concentra la ora de chimie. Steaua albastră continua să apară pe neaşteptate în gândurile ei, precum amintirea unui vis urât. Şi, de fiecare data când se întâmpla asta, inima i-o lua la goană.

De-abia la prânz, când trecu din întâmplare pe lângă masa din colţul încăperii, cel mai îndepărtat de ferestre, se gândi să pună întrebări în legătură cu ea. Poate că era o prejudecată să o numească „masa tocilarilor”, și totuşi, nu puteai să treci peste faptul că o şcoală era împărţită pe facţiuni şi că una dintre acele facţiuni se întâmpla să fie formată în principal din băieţi inteligenţi, nu foarte atrăgători şi lipsiţi oarecum de o viaţă socială, alături de câteva fete care încă nu învăţaseră cum să se îmbrace şi să se machieze şi să pretindă că sunt mai prostuţe decât erau cu adevărat. Fetele au fost cele care o priviră cu suspiciune pe Eliza atunci când se aşeză la masă, ca şi când ea era emisarul vreunui trib de amazoane care se strecura printre ei pentru a le fura neamul bărbaţilor. Băieţii încercară să rămână indiferenţi, dar nu reuşiră să-și țină în frâu freamătul de adoraţie pentru ea.

— Salutare! spuse ea. Eu sunt Eliza.

Un băiat cu o claie de păr şaten aranjată într-un **mullet**[9] nefericit întinse o mână. Avea un aer de autoritate și părea să se simtă în largul său.

— Bună, Eliza! Eu sunt James!

— Salut, James!

James îi prezentă şi pe ceilalţi de la masă, însă Eliza nu reţinu niciun nume.

— Te afli aici din pricina lui Ardor, nu-i aşa?

Privirea lui James era intensă, aproape maniacală, tipică celor extrem de inteligenţi. Eliza ştia că era cât de cât isteaţă, însă geniile tot o băgau în sperieţi. Nu îi plăcea gândul că cineva putea să vadă mai mult din ea decât voia să arate.

---

[9] Tunsoare la modă între '80-'90, cu părul tuns scurt în creştet şi pe laterale, şi lung la spate.

— Ce e Ardor?

Una dintre fete răspunse fără să-şi ridice privirea din revista ei japoneză de benzi desenate.

— Este numele pe care JPL i l-a dat asteroidului. ARDR-1388.

— Ardor, îi explică James, este un obiect cosmic din apropierea Pământului, sau OAP, o categorie care include asteroizi, meteoroizi și comete care orbitează aproape de planeta noastră. La NASA, oamenii de ştiinţă de la Jet Propulsion Laboratory le supraveghează în permanenţă pe toate. Asta este treaba lor.

— E mare?

— Suficient de mare cât să ne şteargă pe toţi de pe faţa pământului.

— Păi şi eu de ce n-am mai auzit până acum de el?

James ridică din sprâncene.

— Vizitezi în mod regular site-ul JPL pentru noutăţi în legătură cu OAP-urile? Ţii pasul cu jurnalele astronomice contemporane?

— Nu.

— Acum ştii de ce.

Eliza îşi dădu toată silinţa să zâmbească pe durata acelei ploi cu meteoriţi condescendenţi.

— James, îţi mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Se ridică. În cealaltă parte a cantinei, Peter Roeslin și Stacy, care era în continuare iubita lui, o priviră pe Eliza exact în acelaşi timp. Ea pretinse că nu-i văzu.

— Hei! strigă James, fluturând din mână pentru a-i atrage atenţia. În cazul în care te întrebi dacă ar trebui sau nu să-ţi fie frică de Ardor, n-ar trebui.

— Nu mă tem.

— Fireşte că nu, spuse James pe un ton care sugera că el câştigase deja. Dar, în cazul în care te **gândeai** să te temi la un moment dat în viitor, voiam să-ţi spun că nu ai avea de ce. Şansele ca asteroidul să lovească pământul sunt minime. În realitate, toate lucrurile pentru care trebuie să ne facem griji sunt deja aici, pe planeta Pământ.

— Parcă ai spus că n-ar trebui să ne fie teamă.

— Am spus că n-ar trebui să te temem de un asteroid.

Trăim în secolul douăzeci şi unu. Nivelul oceanelor creşte. Dictatorii nebuni au acces la arme nucleare. Corporatismul şi îndoctrinarea celor din mass-media au distrus bazele democraţiei. Cei care nu se tem sunt nişte idioţi.

Exista ceva violent în felul în care James pronunţă ultimul cuvânt — „idioţi”—, de parcă era înconjurat de ei chiar în acel moment, iar ei erau duşmanii lui.

— Mersi din nou, James!

— N-ai pentru ce. Ai grijă de tine.

*

După şcoală, câteva zeci de elevi se adunaseră pe pajiştea de lângă sala de masă pentru a privi cerul. Cineva adusese un telescop din laboratorul de ştiinţe, cu toate că era folosit în principal pentru a privi în gurile oamenilor și în birourile de la ultimul etaj din Bliss Hall. Toată lumea glumea şi se simţea bine, însă Eliza era în continuare sâcâită de o senzaţie rău-prevestitoare. Chiar dacă James avea dreptate, nu era uşor să fii relaxat în legătură cu o rocă uriaşă care gonea înflăcărată prin cer cu un catralion de kilometri la oră.

Când se întoarse mai târziu la apartament, tatăl ei se afla în fața televizorului, urmărind ştirile. Deşi ştia că el era la fel de bolnav indiferent de locul în care se afla, Eliza crezuse mereu că tatăl ei arăta de un milion de ori mai sănătos acasă decât în acel infern bej fluorescent pe care ei îl numeau spital — tot numai aparate cu bipuri şi paturi mecanice şi mirosuri de moarte.

— Salut, tată!

— Salut, Gaga! Se pare că cineva ţi-a lăsat o scrisoare de dragoste pe masa din bucătărie.

O bucată de hârtie ruptă dintr-un caiet, cu o caligrafie copilărească, aranjată sub forma unui cort mic: **Mersi că m-ai lăsat să merg pe jos într-o suburbie**, **târfa dracului.**

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă tatăl ei.

— Câtuşi de puţin.

Se aşeză pe un fotoliu roşu și pufos de lângă canapea. La televizor, câţiva prezentatori de ştiri vorbeau despre asteroid, care, în reproducerea 3D, semăna cu o rocă incoloră pătrunsă de cratere, o mică lună diformă.

— ... noul nostru prieten, imposibil de ignorat, va mai fi cu noi pentru cel puţin câteva săptămâni. Etichetat ARDR-1388 de

către oamenii de ştiinţă care l-au descoperit, acum asteroidul este numit cu afecţiune Ardor.

Reproducerea asteroidului dispăru, fiind înlocuit de un bărbat cu barbă albă, ochelari cu ramă metalică și prea mult entuziasm. Subtitlul spunea că era Michael Prupick, profesor de astronomie și astrofizică la Universitatea din Washington.

— Dacă Ardor a ieşit din orbita sa, îl vom putea vedea arzând pe cerul nostru în timp ce iese din Calea Lactee şi intră în spaţiul cosmic. Se prea poate ca obiectele din apropierea Pământului să se aleagă cu o reprezentare proastă în blockbusterele de la Hollywood, însă le sunt extrem de utile astronomilor, ca să nu mai vorbim de faptul că unele companii miniere cercetează diferite metode de a exploata, în viitorul foarte apropiat, asteroizii de genul acesta ca sursă de elemente rare. Pe scurt, n-am putea fi mai încântaţi de-atât în legătură cu apariţia lui Ardor.

Prezentatorii de ştiri îşi făcură din nou apariţia pe ecran.

— Vânzările telescoapelor la magazinele locale de jucării şi obiecte de camping au crescut deja cu douăzeci la sută săptămâna aceasta...

Tatăl Elizei dădu televizorul pe mut.

— Aşadar, ce biet nătâng ai lăsat să meargă pe jos în suburbie?

— N-am spus adineauri că nu vreau să discutăm despre asta?

— Am fost cumva de acord?

Rămaseră în tăcere preţ de câteva secunde, în timp ce capetele vorbitoare de la televizor îşi continuau mişcările de Muppets, însă Eliza simţea că tatăl ei îşi aduna energia pentru o nouă încercare.

— Vreau doar să ştiu c-o să poţi avea grijă de tine. Ţinând cont că eu mă îndrept, ştii tu, spre marginile tabloului, iar mama ta și tot ceea ce...

— Nu începe.

— Vreau doar să spun că astfel de lucruri nu-mi dau pace, bine? Dă-mă în judecată, la dracu'.

Eliza crezuse că regulile erau clare, chiar dacă nu fuseseră niciodată enunţate în mod explicit. Ea și tatăl ei nu aveau să aducă niciodată în discuţie (1) faptul că, într-un an, el avea în

mod sigur să părăsească această lume sau (2) faptul că mama Elizei se îndrăgostise de un alt bărbat şi se mutase cu el în Hawaii. Iar acum tatăl ei le încălcase pe ambele. Se ridică şi se aşeză lângă el pe canapea.

— Tată, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu ştiu. Cred că e afurisita aia de rocă. M-a bulversat rău de tot.

— Am vorbit despre ea cu câţiva copii de la şcoală. Ei mi-au spus că n-ar trebui să-mi fac griji.

Tatăl ei dădu din umeri.

— Poate. Dar, în orice caz, poţi să mă faci şi pe mine să mă simt bine în privinţa unui lucru?

Eliza ştia deja ce urma să spună.

— Nu.

— Haide!

— Am mai discutat despre asta. Dacă mama vrea să vorbească, poate să sune.

— A încercat asta.

— N-a mai făcut-o de anul trecut.

— Asta din cauză că, de fiecare dată când încerca să vorbească cu tine, tu îi spuneai că e o persoană de rahat şi îi închideai în nas!

Tatăl ei chiar ţipase la ea; Eliza nu-şi putea aminti când făcuse asta ultima oară.

— A meritat-o.

— Ba nu, n-a meritat-o! Eliza, eu i-am spus că putea să plece.

Vocea îi deveni din nou calmă. Îşi puse mâna peste a ei.

— I-am spus că putea să plece. Fiindcă era îndrăgostită. Şi era inutil să mă cert cu ea. Ar fi fost ca și când — gesticulă spre televizor — aş fi încercat să opresc asteroidul ăla cu un rahat de pistol. Dar ştiu că a durut-o sufletul să plece.

— Şi tot a făcut-o.

Tatăl ei încuviinţă.

— Da. A făcut-o.

— Iar eu nu am de gând s-o iert.

— Ei bine, asta-i cu totul altceva. Eu nu-ţi cer decât să

vorbeşti cu ea.

Eliza îşi dădu ochii peste cap.

— Iisuse! Bine. Am să mă gândesc la asta.

— Bun.

O bătu uşurel peste mână. .

— Ce-avem de mâncare?

— Mă gândeam să fac ceva.

— A, da?

— Da. Ceva de genul, să iau telefonul şi să comand de la Pagliacci's.

Tatăl ei zâmbi, unul dintre acele zâmbete melancolice, de parcă deja Îi era dor de ceva ce încă nu dispăruse. Tipul acela de zâmbet care o făcea să vrea să plângă.

— Sună bine, spuse el.

ANITA SE PREGĂTISE SUFLETEŞTE PENTRU INTEROGATORIU. Se pregătise sufleteşte pentru mustrare. Se pregătise sufleteşte pentru ameninţări, pedepse, tăceri, degete fluturate, capete clătinate şi toate celelalte rahaturi obişnuite ale părinţilor, care în mod sigur aveau să apară ca urmare a evadării ei bruşte de la Casa Graves în urmă cu o săptămână. Totuşi, nu se pregătise sub nicio formă pentru pierderea cheii de la maşină. Odată cu ea se dusese și sufletul vieţii de adult — libertatea de a fi singură. Acum era sub supraveghere permanentă. În fiecare dimineaţă, tatăl ei o lăsa la Hamilton în drum spre serviciu şi, în fiecare după-amiază, mama ei sosea la trei patruzeci şi cinci fix pentru a o lua acasă. Anita nu era lăsată singură nici măcar în casă. La fiecare douăzeci de minute sau pe-acolo, cineva bătea la uşa ei doar pentru a se asigura că nu sărise pe Fereastră ca Rapunzel sau ca Julieta.

Un rău puţin mai mic era postul de radio pe care tatăl ei îl asculta în maşină.

— Intelectualii de la NASA vin astăzi cu o mică ştire legată de prietenul nostru Ardor, spuse un prezentator infatuat pe care practic îl puteai auzi devenind tot mai gras şi mai prost pe măsură ce vorbea. Orice om s-ar aştepta la ceva mai bun deatât, ţinând cont că tot ceea ce fac ei e să cheltuiască banii noştri de pe taxe şi impozite și să se plângă că nu primesc suficienţi bani din taxele și impozitele noastre, dar, hei, cine sunt eu ca să-i judec? În orice caz, estimările iniţiale spuneau că asteroidul se afla la vreo trei milioane două sute de mii de kilometri distanţă de Pământ în timp ce trecea prin sistemul nostru solar. Acum, însă, ei susţin că ar fi mai degrabă vreo opt sute de mii de kilometri, ceea ce în termeni de spaţiu cosmic e cât o bărbiereală. Şi e amuzant, ştiţi, fiindcă toţi acei tipi de la NASA ne inundau **literalmente** cu toate acele discuţii despre cum oamenii se fac vinovaţi de schimbările climatice și de găurile din stratul de ozon şi de toate acele chestiuni despre care noi ştim că nu reprezintă cu adevărat o problemă, iar acum avem asteroidul ăsta de care trebuie să ne ferim de parcă ar fi un glonţ din **Matrix**, și intelectualii spun doar: „A, păi nu prea l-am văzut, scuze”. Aşa că poate tipii ăştia trebuie să-şi modifice puţin priorităţile, asta zic. Revenim după publicitate.

— Profesorii voştri de ştiinţă vă vorbesc despre încălzirea

globală? întrebă tatăl Anitei, dând radioul mai încet.

— Puţin.

El clătină din cap.

— Fireşte. Am să-ţi dau câteva cărţi pe care să le citeşti când ajungi acasă. Şi-ai să le citeşti.

— Bine.

Singura veste bună a acelei zile era că, fiind miercuri, consiliul elevilor se reunea pentru o şedinţă. Aceste întruniri puteau ţine între douăzeci de minute şi doua ore, iar mama Anitei nu prea era genul de persoană care să aştepte în parcare atât de mult timp. Asta însemna că Luisa era cea care urma să vină, iar Anita ştia că se putea baza oricând pe ajutorul ei.

Ţelul era să pună punct şedinţei cât mai repede cu putinţă. Dacă Anita era norocoasă, putea câştiga suficient timp pentru a mânca un burger la Dicks pe Capitol Hill. Deşi trecuse doar o săptămână, tânjea după gustul lumii de afară precum un prizonier care executase zece ani dintr-o pedeapsă cu închisoarea pe viaţă.

Conform regulamentului intern de la Hamilton, la consiliul elevilor trebuiau să participe câte un băiat şi o fată din fiecare an. Anita și Peter Roeslin, jucătorul de baschet, îi reprezentau pe elevii din clasa a douăsprezecea. Elevii din clasa a unsprezecea erau Damien Durkee și Krista Asahara. Krista era unul dintre acei tocilari mega-înfocaţi, care nu putea să priceapă de ce şi-ar dori cineva să se certe cu ea în privinţa oricărui subiect. De asemenea, era destul de evident că se îndrăgostise de Peter. Elevii din clasa a zecea erau reprezentaţi de către Charlie Howard și Julia Whyel, iar bobocii de către Ajay Vasher și Nickie Hill. Reprezentaţii celorlalte clase se lăsau pe mâna Kristei în toate chestiunile.

Anita făcu prezenţa, trecu în revistă lucrurile dezbătute la şedinţa anterioară (posibilitatea unor mese de prânz vegetariene o dată pe lună și fondarea unei echipe de fotbal de masă) și trecu la lucrurile aflate pe ordinea de zi. Singura chestiune urgentă era Olot, balul şcolar unde fetele invitau băieţii, care necesita o temă. Ca de obicei, Krista fu prima cu mâna ridicată ca Statuia Libertăţii şi cu o idee promptă.

— Aşadar, ziarele ne informează că Ardor — ştiţi, asteroidul? — va trece pe lângă noi în aceeaşi săptămână cu balul. Ce-aţi zice dacă am alege o temă spaţială? Nu ştiinţifico-

fantastică, ci mai mult, cum să zic, astronomie, toate planetele și stelele şi chestiile de genul ăsta.

— Sună bine! spuse Anita, văzând deja luminiţa de la capătul tunelului.

— Putem împodobi toţi pilonii şi pereţii în fetru negru, sugeră Nickie. Şi putem folosi luminiţe de Crăciun pentru stele. Va fi super drăguţ, şi, în acelaşi timp, ieftin.

Ajay mereu intervenea când era menţionat bugetul.

— Putem ruga colegii să aducă luminiţele de acasă. Toţi au în pivniţă o cutie şi, de obicei, chiar dacă nu funcţionează, e doar un singur bec ars.

Krista era la fel de luminoasă ca un bec nou când trase concluzia că întregul ei concept era un mare succes.

— O supunem la vot? întrebă Anita, aruncând o privire spre membrii consiliului. Toţi cei care îşi doresc ca balul Olot să aibă o temă spaţială să spună „da”.

Urmă un cor de „da”-uri.

— Perfect! Fiecare o să născocească idei pe cont propriu, iar la următoarea întrunire le vom alege pe cele mai bune.

Krista bătu palma cu Nickie şi Ajay.

— Ei bine, asta este tot pe ordinea de zi. Mai există vreo chestiune pe care doriţi s-o dezbatem?

Anita se temea că Charlie va aduce în discuţie subiectul său preferat: problema imposibilă, ireverenţioasă şi totuşi bizar de controversată a posibilităţii de a fuma marijuana în interiorul şcolii, acum că în stat era legal. Însă se pare că era la fel de nerăbdător ca ea să dispară de acolo.

— Atunci, se pare c-am terminat, spuse Anita. Vă mulţumim tuturor pentru participare...

— Ceea ce facem aici e o glumă.

Capetele se întoarseră. Peter stătea pleoştit în scaunul lui, părând ciudat de morocănos. Nu avea tendinţa să spună prea multe la întrunirile consiliului, excepţie făcând conversaţiile în care se discuta despre sport sau nutriţie.

— Peter, despre ce vorbeşti?

— Vreau să zic, n-ar trebui să ne pese şi de alte lucruri în afară de baluri şi fotbal de masă? N-am putea încerca să facem un singur lucru care să conteze cu adevărat în lumea reală?

— Ca de pildă? întrebă Anita, incapabilă să-şi ascundă frustrarea din glas.

Ca să fie sinceră, era de acord cu el. Uneori avea senzaţia că tot ceea ce făceau ei acolo era să-şi extindă CV-urile în timp ce se ospătau cu pizza plătită de Hamilton. Dar fix azi trebuia să-l apuce mustrările de conştiinţă?

— Nu ştiu, răspunse Peter. Faza e că lumea asta s-a dus în cap. Chiar şi-aici, la şcoală, îi avem pe toţi puştanii ăştia care probabil la un moment dat or să renunţe sau cel puţin n-or să meargă la facultate. Nu putem face ceva în legătură cu astă?

Se aşternu liniştea. Apoi, din fântâna pasiunii pe care o făcuse pentru el, Krista ridică o găleată proaspătă de entuziasm:

— Peter, sunt total de-acord cu tine.

Anita inspiră adânc. Şedinţa era departe de a se fi terminat.

— Idei? întrebă ea.

Peter era exact genul de băiat cu care părinţii ei îşi doreau ca ea să iasă. Sau poate că „îşi doreau” era puţin cam exagerat — probabil că părinţii ei ar fi fost mândri nevoie mare dacă fiica lor n-ar fi vorbit niciodată cu un băiat până la terminarea facultăţii. Dar dacă ea **avea** să se implice într-o relaţie, Peter ar fi fost prima lor alegere. Era sportiv, nu neapărat un punct forte, însă Peter era un sportiv înscris la Stanford, ceea ce însemna clar o carieră. Ba chiar avea şi fizicul potrivit acelui rol — înalt, chipeş și alb ca neaua (părinţii ei nu se ruşinau că erau negri, însă considerau pielea albă a fi sinonimă cu succesul material, în timp ce bănuiau că cei mai mulţi copii negri erau, în cel mai rău caz, traficanţi de droguri, şi, în cel mai bun caz, rataţi care trăiau pe banii altora. Anita aproape că se putea vedea împreună cu un tip de genul ăsta. Ar fi pariat pe mulţi bani că Peter se descurca de minune la capitolul „impresionarea părinţilor” şi că probabil arăta al naibii de bine la bustul gol. Totuşi, exista o problemă, deloc de ignorat, şi anume că era puţin cam prost. Nu prost de bubuie. Nu prost în genul trage-de-uşa-pe-care-scrie-împinge sau 2 + 2 = 5. Doar că nu înţelegea gluma din prima. Nu era foarte ager. Şi deşi era frumos ca un model de la Abercrombie & Fitch, pe ea nu o impresiona cu nimic fără acea sclipire.

Consiliul elevilor ţinu două ore şi cincisprezece minute, timp în care discutară de toate, de la mese pentru săraci în cantina

şcolii şi prelegeri săptămânale pe subiecte ca foamea în lume şi schimbările climatice, până la demodatele vânzări de plăcinte. Peter manifesta acelaşi entuziasm absurd la fiecare idee nouă pe care o auzea, fiind susţinut de Krista și de ceilalţi elevi din clasele mai mici, ceea ce însemna că Anita trebuia să fie vocea raţiunii.

— Direcţiunea nu ne va da aprobare să aducem oamenii străzii în campus.

— Puteţi programa toate prelegerile pe care le vreţi, dar nu îi puteţi obliga pe oameni să vină.

— Vânzările de plăcinte nu aduc bani.

La sfârşitul sesiunii, singurul lucru cu care reuşiseră să cadă de acord era crearea unui grup de tutori voluntari care să-i ajute cu temele pe copiii aflaţi în dificultate. Nu era ca şi când salvau planeta sau răspândeau pacea în lume, dar tot însemna ceva. Krista era atât de încântată de progresul lor colectiv, încât îmbrăţişa pe toată lumea la ieşire.

Anita ieşi în pas alergător din clădire. Nu mai avea timp de burgeri, dar cel puţin avea să beneficieze de o gustare şi de câteva minute numai pentru ea.

Luisa, aşteptând răbdătoare în piaţa cu sens giratoriu, coborî geamul maşinii.

— Bună, Luisa! Te superi dacă trag o fugă până la Jamba Juice?

— Nu vrei să te duc eu până acolo?

— Dacă nu te superi, aş vrea să fac puţină mişcare.

— Cum să mă supăr? Merge și prietenul tău acolo?

Anita să întoarse şi descoperi că în spatele ei se afla Peter.

— E o idee minunată! spuse el. Mi-ar prinde bine un Berry Razzmatazz.

— O, ăăă, sigur! Ne vedem acuşi!

Luisa îi aruncă lui Peter un zâmbet atât de mare, încât Anita se simţi stânjenită.

O luară din loc. Ploua, însă era acel soi de ploaie în care picăturile erau atât de uşoare, încât pluteau prin jur ca fulgii de nea într-un viscol, fără vreo direcţie anume. Anita ştia că nu putea exista nimic romantic în dorinţa lui Peter de a ieşi cu ea. El avea prietenă, un ideal de frumuseţe anostă și lipsit de forme, pe care practic o vedeai pe toate copertele revistelor din ţară. Şi

deşi se zvonea că el o înşelase la un moment dat, Anita nu prea credea în astfel de bârfe. Oamenii încercau mereu să-i detroneze pe cei din vârf. Totuşi, era ciudat să fie singură cu el, având în vedere că de-abia se salutau atunci când nu se aflau la întrunirile consiliului.

— A fost atât de revigorant, nu-i aşa? întrebă el.

— Ce anume?

— Ştii tu, încercarea de a schimba ceva în bine.

Anita nu se putu abţine să nu râdă.

— Peter, ce se-ntâmplă cu tine azi? Practic, aproape un an de zile ai dormit în timpul şedinţelor de consiliu, iar acum ţii discursuri despre responsabilitatea socială? Care-i faza?

Peter zâmbi stingherit.

— Da, bănuiesc că par cam nebun, hm? Doar că... încerc să rezolv nişte lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— E greu de explicat. Făcu o pauză, după care continuă: Anita, te-ai gândit vreodată că-ţi iroseşti viaţa?

Din gura copiilor[10], aşa se spune, deşi probabil că se referă la bebeluşi, nu la adolescenţi chipeşi. Dar fireşte că Anita îşi făcea griji că îşi irosea viaţa. Îşi făcea griji tot timpul. Poate că era o blasfemie, însă simţea că Dumnezeu o adusese pe lume pentru a cânta. Altminteri, de ce se născuse cu talent și pasiune pentru muzică? Şi dacă îşi lăsa visul să moară, nu era acelaşi lucru cu neascultarea unui ordin divin? Oare chiar era mai bine decât să nu-si asculte tatăl?

— Cred că toată lumea îşi face griji, răspunse Anita. Însă noi avem doar optsprezece ani. Nu e cu putinţă să-ţi fi irosit viaţa la optsprezece ani. Nici măcar nu ne-am **trăit** vieţile.

— Dar trebuie să te hotărăşti, ştii? E ca poezia cu drumul din pădure. Nu vrei să sfârşeşti prin a alege direcţia greşită, căci probabil nu te vei mai întoarce niciodată în acel loc. Locul în care drumul se bifurcă, la asta mă refer.

— De fapt, ceea ce poezia încearcă să transmită e că nu

---

[10] Joc de cuvinte: *Out of the mouth of babes,* referire la Matei 21:16 („N-aţi citit niciodată acolo unde scrie că «Din gura copiilor şi a celor ce sunt alăptaţi /Ţi-ai scos laudă!»?). În argou, *babe* înseamnă „bunăciune”, „persoană sexy”.

contează, de fapt, ce drum alegi.

Peter părea confuz.

— Eşti sigură?

— Da. Dar, hei, poeţii nu sunt atotcunoscători. Dacă ar fi, n-ar muri întotdeauna de sifilis prin mansardele din Paris.

— Corect.

Jamba Juice era aproape gol, însă atenţia Anitei fu imediat atrasă de fata care prepara băuturile la bar. Se mişca lin printre tuburile de fructe îngheţate şi blenderele industriale, în acelaşi timp în care ţopăia pe un ritm diferit faţă de rahaturile din Top 40 care bubuiau în boxele de deasupra. Fata era de culoare, uşor supraponderală, însă cu o aroganţă naturală pe care Anita era destul de sigură că fetele albe supraponderale nu o puteau stăpâni. O pereche de căşti mici şerpuia din buzunarul jeanşilor şi dispărea în dreadurile ei.

— Ce asculţi? se interesă Anita.

Fata scoase o cască din ureche.

— Ce-ai spus?

— Ce asculţi?

— Pe mine, răspunse ea, rânjind cu gura până la urechi. De ce? Îţi place muzica?

— Nu le place tuturor?

Fata gesticulă spre o măsuţă de lângă uşă.

— Ia un fluturas la ieşire. Formaţia mea cântă la Tractor Tavern săptămâna viitoare. Tu şi iubiţelul tău ar trebui să veniţi. Eu sunt cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace.

— Nu e iubitul meu, o informă Anita, însă fata îşi pusese deja casca la loc în ureche. Îţi vine să crezi? îl întrebă ea pe Peter, însă el o privea fix pe fata cu smoothie-urile, cu fruntea încreţită și ochii mijiţi, ca și când o bănuia de ceva anume.

Anita îşi dădu seama după o clipă că el **gândea**. Era genul de băiat care avea o expresia facială unică dedicată **gândirii.**

— Ce e? întrebă ea.

Peter se apropie de ea, vorbind în şoaptă.

— Mereu am crezut că cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla vreodată ar fi să am un serviciu din ăsta de rahat. Însă am senzaţia că fata asta ştie mult mai bine decât mine ce face. Vreau să zic, poţi să-ţi aduci aminte ultima oară când te-ai

simtit atât de bine***?***

Era adevărat, fata chiar părea să fie extrem de veselă și de sigură pe sine. Şi deşi Anita ştia că întrebarea lui Peter fusese retorică, îşi aminti brusc de ultima oară când se simţise **atât de bine.** Ironia sorţii, acest lucru se întâmplase în faţa unui sicriu deschis. Era înmormântarea bunicii ei, iar Anita fusese rugată să cânte **Abide with Me** la slujbă — singura interpretare pe care părinţii ei nu avuseseră nicio scuză s-o anuleze. După aceea, unchiul ei Bobby îi spusese c-ar trebui să ia în considerare o facultate de muzică.

Anita pufnise în râs.

— Nu cred că părinţilor mei le-ar plăcea asta.

— Dar ţie ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da.

— Atunci, fă-o! Anita, tu poţi să iei propriile decizii.

Însă pentru el era uşor de spus. El nu era cea mai importantă investiţie a lui Benjamin Graves. Iar investiţiile nu aveau voie să ia propriile decizii; ele pur și simplu trebuiau să **crească.**

Anita o urmări pe fata cu smoothie-urile — cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace — în timp ce bătea cu degetele în blender, umplând paharul de carton până la buză. În acelaşi timp, capul ei desena cercuri sinuoase în ritmul muzicii. În ritmul muzicii **ei.**

— AŞADAR, UNDE MERGEM MAI EXACT? ÎNTREBĂ MISERY.

Peter adoptă vocea sa de agent FBI:

— Domnişoară, aceasta este o informaţie confidenţială!

De pe locul din dreapta, Stacy luă o pauză de la butonatul telefonului, suficient cât să spună:

— Mie nu-mi plac secretele.

— Ai puţină încredere, interveni Cartier. Amicul meu ştie unde să ne ducă.

Peter era convins că nidunul dintre ei nu s-ar mai fi urcat în maşină dacă le-ar fi spus încotro mergeau cu adevărat. De aceea nu făcuse decât să le ofere câteva indicii vagi în legătură cu mâncarea: pentru Cartier, menţionase în treacăt posibilitatea unor aripioare de pui picante; pentru Stacy, cuvântul magic fusese „macrobiotic”. Totuşi, Misery nu putea fi convinsă cu uşurinţă (Peter nu era sigur dacă ea mânca ceva vreodată, asta dacă nu cumva puneai la socoteală pachetul zilnic de Camel Lights), aşa că avusese nevoie de ajutorul părinţilor săi, care o luaseră cu „domnişoară” în sus și „domnişoară” în jos, până cedase.

Destinaţia lor era Belltown, locul în care se aflau cele mai de soi restaurante ale oraşului. Era una dintre bizarele ironii ale Seattle-ului — cele mai drăguţe și cele mai naşpa cartiere coexistau într-un fel sau altul în acelaşi spaţiu fizic, precum dimensiunile paralele. Peter parcă în faţa unei cafenele la modă cu lumini la fel de puternice ca pe stadion și îşi conduse cei trei oaspeţi încrezători pe lângă scârţâitul electronic care se auzea din Crocodile. Se opriră în faţa unui restaurant cu aspect tradiţional numit Friendly Forks[11]. Înăuntru, chelnerii mişunau printre mesele goale, aranjând farfuriile și aprinzând lumânările.

— Stai puţin, zise Misery. Ăsta e locul în care îi pun pe narcomani şi pe infractori să prepare mâncarea?

— Ei bine, acceptă și voluntari care n-au comis infracţiuni, dar, da, ai dreptate.

Surioara lui zâmbi.

— Bestial.

— Eşti sigur că-i un local bun? întrebă Stacy. Dacă au pus

---

[11] În traducere: Furculiţele Prietenoase.

lame în lasagna sau ceva de genul?

— N-am venit aici ca să mâncăm, îi răspunse Peter.

La intrare se afla o fată frumoasă, cu tenul de culoarea mierii şi cu capul ras, studiind o carte de rezervări de mărimea unui atlas.

— Voluntari? întrebă ea.

Peter încuviinţă.

— Eu sunt Peter Roeslin. Ea e Samantha Roeslin, Cart...

— Mi se spune Misery, interveni sora lui Peter.

Insoţitoarea o studie pe Misery din cap până-n picioare — de la bascheţii ei înfrumuseţaţi cu markerul şi până la şuviţele de păr în culoarea smaraldului care i se iţeau pe sub fesul negru din lână.

— Încântată de cunoştinţă, Misery! Eu sunt Keira. Vă rog să mă urmaţi!

Stacy îl trase de mânecă pe Peter.

— Care-i faza?

El zâmbi nevinovat și ridică din umeri.

Keira îi conduse până la bucătărie, în care erau vreo treizeci şi opt de grade şi care dădea pe-afară de oameni care nu arătau câtuşi de puţin entuziasmaţi de sosirea câtorva elevi de liceu. La radio se auzea o piesă care părea a fi în spaniolă — toată numai chitare zăngănitoare, trompete asurzitoare şi polifonie vocală. Keira bătu pe umăr un munte de om, care se întoarse de parcă împingea o uşă batantă grea. Deşi cei mai mulţi oameni păreau a fi plămădiţi din ovale și cercuri, el părea să fi fost construit din cuburi — un cap sub formă de cub și un trup sub formă de cub. Avea barbişon, perciuni lungi şi un tatuaj verde ca iedera, care şerpuia de sub gulerul său până la ceafă. Ţinea un cuţit mare şi strălucitor, care părea mic în imensa lui mână cubică.

— Copii, el e Felipe, bucătarul-şef, îi informă Keira. Felipe, aceştia sunt copiii tăi. Distracţie plăcută!

Cartier o privi plecând, lăsând să-i scape un fluierat de admiraţie. Când se întoarse, dădu nas în nas cu mutra serioasă a bucătarului-sef.

— Te dai la iubita mea, **ese?**

În încăpere se făcu linişte. De când se ştiau, Peter nu-l mai văzuse niciodată pe Cartier să fie intimidat fizic de cineva. Însă pus faţă în faţă cu un bucătar-şef gigantic, mânuitor de cuţite și

mai tatuat decât un jucător de la Denver Nuggets, Cartier păru să se facă mic.

— Omule, scuze! N-am ştiut că era...

Brusc, Felipe izbucni într-un râs proporţional cu mărimea sa, iar ceilalţi oameni din bucătărie i se alăturară.

— Frate, doar te necăjeam! Totuş’, ar fi trebuit să-ţ’ vezi moaca! Huu!

Una dintre cele mai bune calităţi ale lui Cartier era autoironia, iar zâmbetul îi era sincer când luă cuţitul pe care Felipe i-l oferi cu mânerul înainte.

— Asta înseamnă că nu-i prietena ta? se interesă el.

— Omule, e ca o soră pentru mine, ceea ce înseamnă că tot nu e de nasul tău.

Felipe îi conduse spre un blat din plastic alb, zgâriat, pătat și plin cu seminţe de roşii uscate.

— Aşadar, în seara o să vă mutăm destul de des dintr-o parte în alta, în funcţie de ceea ce avem nevoie. Cea mai mare parte din treaba pe care o veţi face nu va fi pentru cină, ci pentru petrecerea la care trebuie să servim mâine. Deocamdată vă veţi ocupa de legume. Spălaţi, uscaţi, curăţaţi, tăiaţi. În principiu, faceţi tot ceea ce vă spun toţi ceilalţi din bucătărie să faceţi.

Întinse o plasă de păr lui Stacy, care o apucă de parcă ar fi fost un păianjen mort.

— Trebuie să port asta?

— Normele de igienă, răspunse Felipe. .

— Doar eu?

— Prietenii tăi au deja fesuri. Apropo, dacă vă atingeţi părul, faţa, fundul sau orice altceva în afară de cuţit sau mâncare, vă spălaţi pe mâini. O să vă spălaţi mâinile tot timpul, începând din acest moment. Şi folosiţi naibii săpunul, bine?

Felipe porni cu un mers legănat către aragaz.

— E simpatic, spuse Cartier.

— Nu-mi vine să cred, şopti Stacy, strângându-şi părul într-un coc și trăgând plasa peste el. Probabil că n-a fost **niciodată** spălată chestia asta.

— Foarte şic pentru târâturile albe, comentă Misery.

— Taci din gură!

— Obligă-mă!

Preţ de aproape o oră spălară și tăiară legume; apoi, Felipe îi despărţi. Peter și Misery primiră vreo şase ingrediente și o reţetă simplă pentru sos **vinaigrette, în** timp ce Cartier și Stacy fură instruiţi cum să finalizeze comenzile şi să înregistreze plăţile cu cardul în casa de marcat. Uşile restaurantului se deschiseră la şase şi jumătate, iar de îndată ce primii clienţi comandară, în bucătărie se instală haosul. Cineva urla mereu la Peter să facă ceva — de obicei să se dea la o parte. Radioul fu dat puţin mai încet, însă energia intensă a melodiilor interpretate de **mariachi** încă plutea în încăpere. Stacy îşi tăie degetul în timp ce curăţa un cartof și arăta de parcă mai avea puţin și leşina. Apoi o puseră să spele vase. În jurul orei opt, ritmul se mai domoli preţ de câteva minute (suficient timp ca Stacy să-l ia pe Peter pe aleea din spatele restaurantului și să-l informeze pe un ton ameninţător de „conversaţia serioasă” pe care urmau s-o poarte mai târziu), după care deveni iarăşi haotic. Peter măcina boabe de piper cu mojarul și pistilul, când muzica fu întreruptă de un jurnal de ştiri pe scurt în spaniolă. Felipe se afla cel mai aproape de radio şi el fu cel care le strigă să facă linişte.

Cu toate sfârâiturile și bolboroselile, vocea prezentatorului de-abia se auzea. Vorbea spaniola cu acea cadenţă rapidă care îl făcu pe Peter să se întrebe dacă nativii o puteau înţelege.

Desluşi doar câteva cuvinte din păsăreasca prezentatorului: **presidente**, Ardor, **emergencia**.

— Ce spune? întrebă Stacy, care fu imediat redusă la tăcere de cei din jur.

Segmentul luă sfârşit și fu urmat de o reclamă veselă. Toţi cei din bucătărie păreau alarmant de serioşi.

Felipe închise radioul.

— Înapoi la treabă! îi zori el. Restaurantul e încă plin.

Atunci când ultimul client ceru nota de plată, cei patru voluntari erau plini de sudoare și de fum, cu dureri de spate şi de picioare. Dădură mâna cu Felipe („Vă mai aştept pe-aici!”, spuse el pe un ton care sugera că nu se aştepta să îl mai vadă vreodată pe vreunul din ei) şi, după ce Cartier fu refuzat de Keira („Am un iubit la facultate, joacă baschet.”), se îndreptară cu picioarele umflate spre maşina lui Peter.

— Dă pe ştiri, sugeră Stacy.

Peter mută canalele până ce dădu peste ritmul calm al radioului public.

— ... numeroase exemple când preşedintele s-a adresat poporului american doar pentru a evita răspândirea panicii. Aceste situaţii au devenit un soi de trop al filmelor de acţiune, motiv pentru care cetăţeanul de rând se trezeşte speriat de o chestie ca Ardor. Însă orice astronom vă poate spune că există mai multe şanse ca un trăsnet să vă lovească în următoarele treizeci de secunde decât ca un asteroid să se ciocnească de Terra. O simplă conferinţă de presă nu e motiv de îngrijorare.

— Vă mulţumesc, domnule Fisher!

— A fost o plăcere.

— L-aţi ascultat pe domnul Mark Fisher, fost director la FEMA, acum profesor la Georgetown University. Dacă există vreun motiv real de panică vom şti doar atunci când preşedintele ni se va adresa. Mâine-seară vă aşteptăm aici, la NPR, pentru transmisiunea în direct a evenimentului.

— Iisuse! exclamă Stacy. Credeţi c-o să se-ntâmple ceva?

— Nee, răspunse Cartier. E o vrăjeală. Spaţiul cosmic e al naibii de mare. E ca şi când ai arunca o monedă în aer și ar lovi un avion.

— Poate că asta e pedeapsa noastră fiindcă am încercat să distrugem planeta, opină Misery.

Stacy pufni ironică.

— Nu te-ai săturat să fii atât de deprimată tot timpul?

— Nu ştiu. Nu te-ai săturat să fii atât de proastă tot timpul?

— Miz! exclamă Peter.

— **Ce** e? Ea a început!

Peter și Stacy erau împreună de mai bine de trei ani, însă animozitatea dintre prietena şi sora lui nu ajunsese niciodată la astfel de extreme. Şi în vreme ce nu prea putea s-o învinovăţească pe Misery, nu puteai nega faptul că Stacy era acum aceeaşi persoană care fusese şi la începutul relaţiei lor, în timp ce Misery se transformase radical. De când se îndrăgostise de Bobo la începutul clasei a noua, fusese în cădere liberă: bea, fuma, nu-şi făcea temele şi Dumnezeu ştie ce altceva mai era pe listă. Ea și Peter nu prea mai vorbeau ca între prieteni; el

sfârşea inevitabil prin a fi un „al treilea părinte” sau o reclamă anti-drog.

— Ei bine, a fost o seară ciudată, spuse Cartier, când Peter îl lăsă acasă. Dar a meritat, căci am cunoscut-o pe bunăciunea aia de Keira.

— Ai s-o cucereşti data viitoare.

— Nu încape îndoială, frate. Ne vedem mâine!

Peter îşi dorea să se fi dus înăuntru după Cartier, să se uite la televizor şi poate să şterpelească o bere sau două din frigider, însă avea întâlnire cu cearta. Cel puţin Stacy fu suficient de amabilă să aştepte până ce rămaseră singuri în faţa uşii ei înainte să înceapă să urle.

— Deci ce dracu a fost asta?

— La ce te referi?

— La faptul că m-ai dus în... locul ăla.

— Nu ştiu. Am vrut să încercăm ceva diferit, cred.

— Peter, ne-am înscris deja la facultate. Nu avem nevoie să facem rahaturi din astea.

— M-am gândit c-o să-ţi placă schimbarea.

— Ei bine, nu mi-a plăcut! Am urât-o!

Pometţii lui Stacy erau ascuţiţi şi serioşi, iar în ochi avea acel mic tăciune familiar. Era mai drăguţă când se înfuria, iar asta însemna ceva, având în vedere că era drăguţă tot timpul. Lui Peter nu îi venise să creadă când ieşiseră pentru prima oară, când se atinseseră pentru prima oară, când o văzuse goală pentru prima oară. Ce făcuse el ca să merite ceva atât de frumos? Însă simţul recunoştinţei se risipise de-a lungul anilor, făcând loc unei iritări lejere, dar constante. Acela era motivul pentru care o sărutase pe Eliza în laboratorul de fotografie anul trecut. Pentru că acolo, preţ de o secundă, nu şi-o dorise pe frumoasa regină mondenă. Îşi dorise ceva diferit. Ceva mai paşnic sau mai meditativ. Sau poate doar ceva ***mai mult***.

— De ce? întrebă el, iar rostirea acelor două silabe fu un efort imens, precum spargerea unei ferestre cu pumnul.

— De ce, ce?

— De ce ai urât-o? Adică, în seara asta am făcut un lucru frumos și tu ar trebui să te simţi bine în legătură cu asta.

— Nici măcar nu pot să am de-a face cu nivelul de nesim-

ţire de care dai dovadă acum, spuse ea, după care intră cu paşi apăsaţi în casă şi trânti uşa.

Peter se îndreptă lent spre maşină.

— Părea furioasă, spuse Misery.

— Aşa şi era.

— Da. Sunt sigură că s-ar fi distrat mai tare dacă ar fi torturat nişte căţeluşi sau ceva de genul.

Peter nu avea energia necesară pentru a se deranja să-şi apere iubita.

— Tu măcar te-ai distrat în seara asta?

Misery se ghemui pe locul ei și îşi trase fesul peste ochi.

— Da. Însă doar pentru că foştii infractori sunt nişte oameni mişto.

Peter zâmbi. Şi, complet pe neaşteptate, complet pe nedrept, fu luat prin surprindere de un gând: pe Eliza n-ar fi deranjat-o câtuşi de puţin o astfel de seară. Peter se gândi cum ar fi fost să lucreze lângă ea la masa legumelor, feliind cu repeziciune sfeclele, iar mai târziu să iasă la un film străin sau ceva de genul. Stând singuri pe rândul din spate al cinematografului, cu degetele împletite, iar apoi lăsându-se spre ea, întorcându-i chipul spre...

Da, să se imagineze alături de Eliza era o oarecare trădare, dar nu se putea abţine. Aceste fantezii i se aşterneau în minte precum frunzele moarte, din ce în ce mai des cu fiecare zi. Şi, ori de câte ori le mătura, ele se întorceau.

În acea noapte, când se trezi icnind cu câteva ore înainte de răsărit pentru a-l găsi pe Ardor încadrat la perfecţie în fereastra dormitorului său, strălucind precum ochiul unui demon lipsit de somn, apărătorile lui căzură, iar el îşi permise să şi-o imagineze pe Eliza strecurându-se în pat lângă el, sărutându-l aşa cum o făcuse prima dată. Fantezia îl conduse cu blândeţe înapoi spre visele sale.

Urmau să mai treacă multe nopţi până când avea să doarmă iarăşi atât de bine.

SE ÎNTÂLNIRĂ SĂ URMĂREASCĂ DISCURSUL ACASĂ LA Andy, adică la „Soacra”, o casă universal cunoscută ca fiind cel mai mişto loc din Seattle. În esenţă, după ce părinţii lui se despărţiseră, mama lui Andy se căsătorise cu un tip pe nume Phil, care lucra la Microsoft şi făcea grămezi de bani. Phil avea doi copii dintr-o căsnicie anterioară, care terminaseră deja facultatea şi care făceau la rândul lor grămezi de bani, astfel încât el ajunsese la concluzia că rolul de tată luase sfârşit (o concluzie la care **adevăratul** tată al lui Andy ajunsese imediat după divorţ). Între timp, mama lui Andy nu voia decât să se relaxeze şi să cheltuie în voie banii lui Phil. Casa lor, o vilă din anii şaizeci, cu finisaje din lemn, avea un apartament separat alături, pe care mama lui Andy îl numea „apartamentul soacrei” (acum simplificat „Soacra”). Era o construcţie cu mansardă; sus existau o bucătărie, un dormitor şi o baie, în vreme ce micul parter era destinat recreerii: o canapea, câteva fotolii-puf şi un televizor cu PS4.

Când Andy ajunse acasă, toţi ceilalţi erau deja acolo (Bobo avea o cheie şi practic venea şi pleca precum un coleg de cameră onorific). Kevin și Jess şedeau pe fotoliile-puf, trecând pipa de la unul la altul.

— Hei, Andy! îl întâmpină Jess. Vrei să bei sau să fumezi ceva?

Purta o şapcă de baseball întoarsă la spate şi un jerseu Nets. Într-o mână ţinea pipa și în cealaltă o doză de energizant Monster, care probabil era îndoit cu alcool. Din punct de vedere biologic, Jess era fată, însă anul trecut începuse să se îmbrace băieţeşte și să le spună tuturor că era un „el”. Când liceul avea să se termine, Jess plănuia să se angajeze şi să strângă bani pentru o operaţie de schimbare de sex. Deocamdată lua nişte suplimente de testosteron o dată la câteva zile; pe bărbie începuseră să-i crească fire de păr negru. Pe Andy nu-l interesa. Fiecare cu ale lui.

— Poate mai încolo puţin.

— Salut, Andy!

Misery stătea întinsă pe canapea ca o pisică, iar de sub marginea tricoului i se vedea o fâşie subţire de piele albă. În urmă cu câteva zile îşi vopsise părul în portocaliu, ceea ce o făcea să semene cu o îngheţată Creamsicle.

— Salut, Miz! Unde-i Bobo?

— La bucătărie.

Andy urcă micul şir de trepte. Bobo stătea în faţa cuptorului, citind instrucţiunile de pe spatele unui pachet de macaroane cu brânză.

— Hei, frate! Pregăteşti cina?

— Mi-a ajuns! exclamă Bobo, ridicând cutia. Hai să comandăm ceva.

— Sunt falit.

— Atunci, cere-i lui Kevin.

— Frate, fă-o tu. Mă simt naşpa când trebuie să mă împrumut de la el.

— Bei din berea lui, la fel ca mine.

— Ştiu, dar...

Fără vreun avertisment, Bobo azvârli cutia de macaroane cu brânză direct spre capul lui Andy. Se izbi de perete și explodă într-un foc de artificii cu paste crude, bombardând ceafa lui Andy precum un şrapnel.

— Am spus să te duci să vorbeşti cu Kevin, repetă Bobo.

Andy mârâi.

— Bine. Dar nu am de gând să adun macaroanele astea de pe jos.

— Nici eu.

Andy sfărâmă pastele în drumul său spre parter.

— Hei, anunţă el, ca și când se adresa întregii încăperi. Cămara e goală. Poate c-ar trebui să comandăm pizza sau ceva de genu'. Vrea cineva să dea un telefon?

Kevin, care trăsese un fum mare din pipă, ridică mâna. Părinţii lui erau putred de bogaţi şi, spre deosebire de tatăl vitreg al lui Andy, erau fericiţi să cheltuiască din averea lor. Deţineau o firmă de vânzări de maşini în South Seattle, iar numele lor de familie, Hellings, decora suporturile din plastic ale plăcuţelor de înmatriculare care se regăseau pe jumătate din maşinile oraşului. Cu alte cuvinte, Kevin era **bazat**. Bobo spunea că, dacă jucau cărţile cum trebuie, puteau să profite de el zeci de ani. Uneori, Andy se simţea prost în legătură cu această situaţie, dar fiecare relaţie de prietenie implica și un soi de tranzacţie, nu-i aşa? Băieţii îl lăsau pe Kevin să iasă cu ei şi, în schimb, el le

asigura jocurile video, burgerii de la Dicks şi etnobotanicele.

— Mă ocup eu de rahatu ăsta, spuse Kevin, expirând într-un târziu. El era unul dintre acei băieţi care deveneau euforici atunci când se drogau, iar conversaţia lui cu pizzeria dură o veşnicie: Dacă vrem salam pe ea? Of, frate, habar n-am. Stai puţin. Băieţi, vrem salam pe pizza? Nu, nu vrem salam, cu toate că habar nu am de ce nu vrem, fiindcă salamul e delicios. De fapt, am să-i mai întreb o dată. Băieţi, chiar nu vrem salam? Nu? Frate, asta-i o **nebunie**.

Andy se aşeză fix pe marginea canapelei, astfel încât să nu intre în contact cu vreo parte din trupul lui Misery, însă ea îşi schimbă poziţia și se agăţă de braţul lui.

— Te dai la mine?

— Sunt oarecum speriată, răspunse ea.

Ecranul televizorului înfăţişa un pupitru gol, cu blazonul albastru al preşedintelui Statelor Unite ale Americii în spate. Câteva bliţuri se declanşau prematur.

— Bobo, strigă Andy, începe!

— Vin acum!

Când Bobo se aşeză, Misery se mută în cealaltă parte, făcându-l pe Andy să-i fie rece.

— Ce credeţi c-o să spună? întrebă ea.

— Aceleaşi lucruri, răspunse Bobo. Dă-te mai încolo. N-ai ce să vezi aici. Nici măcar nu înţeleg de ce vreţi să vă uitaţi la asta. A apărut un film pe Netflix, unde toţi oamenii se blochează într-un ascensor și mor. E grozav!

— E un moment istoric, spuse Kevin. Nu vrei să fii informat?

— Ba da. Dar în douăzeci de minute o să apară pe YouTube şi aşa o să putem trece peste părţile plictisitoare.

Un hipster cu ochelari veni la pupitru doar ca să spună:

— Doamnelor și domnilor, preşedintele Statelor Unite ale Americii.

Apoi se dădu la o parte și îi făcu loc bunului Obama, care se sui pe scenă împreună cu soţia şi copiii. Lui Andy îi plăcea de Preşedintele Obama; pe internet existau poze cu el fumând un joint la facultate, și voia să-i ajute pe săraci şi pe imigranţi și alte rahaturi. În plus, tipul părea mereu relaxat, chiar şi atunci

când era furios; furia lui era furia unui om care în mare parte era furios întrucât trebuia să fie furios. **Aș prefera să joc baschet şi să trag un fum,** părea să spună expresia lui, **însă o adunătură de măgari aroganţi mă obligă să adopt o atitudine serioasă şi prezidenţială.**

— Azi mi se pare că-i cam ciudat, spuse Jess.

Era adevărat. Preşedintele nu mai avea acel aer imperturbabil de totul-e-sub-control. Ceea ce îl dădu de gol fu chiar chipul lui: niciun zâmbet. Niciun zâmbet pentru mulţime. Niciun zâmbet pentru camerele de filmat. Niciun zâmbet pentru familia lui.

— Dragi compatrioţi, începu el, mă adresez astăzi vouă cu umilinţă şi speranţă. În ultimele câteva zile, o mulţime de oameni au făcut o mulţime de afirmaţii, iar eu sunt aici pentru a separa zvonurile de realitate. Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, un asteroid numit Ardor a fost zărit pe cer în urmă cu câteva zile. Cei care l-au localizat prima oară au fost chiar astronomii noştri de la observatorul de pe Muntele Wilson din California, deşi, de atunci, studiul acelui corp ceresc a devenit un efort internaţional. Oameni buni, nu ştiu cum să vă spun, întrucât nu e un lucru tocmai uşor, însă cele mai recente estimări întocmite de oamenii de ştiinţă din întreaga lume ne-au dezvăluit că asteroidul pare a fi în curs de coliziune cu orbita noastră.

În sala de presă se făcu gălăgie, iar Obama aşteptă răbdător ca oamenii să se liniştească.

— Ei bine, când am depus jurământul ca preşedinte, v-am promis că voi fi cât mai sincer cu putinţă. Însă când ai de-a face cu aceste tipuri de velocităţi şi distanţe, e imposibil să ajungi la concluzii definitive. Adevărul e că probabil vom şti mai multe atunci când Ardor va ajunge la uşa noastră, ceea ce mi s-a spus că s-ar putea să fie undeva între şapte și opt săptămâni începând de azi.

Prima Doamnă, nemişcată ca o statuie în spatele preşedintelui, părea să plângă. Andy aruncă o privire prin micul său apartament — brusc, totul părea să se fi schimbat. Cine erau aceşti străini? Oare erau ei cei mai buni prieteni pe care avea să-i aibă vreodată? Misery tremura, cu ochii larg deschişi şi umeri.

— Rahat, spuse Kevin. Rahat.

Preşedintele continuă.

— Nu pot îndulci rezultatul coliziunii. Asteroidul are aproape treisprezece kilometri lăţime în cel mai dens punct al său. Dacă intră în coliziune cu noi, va dezlănţui forţa a mai mult de un miliard de bombe nucleare. Însă nimic nu e sigur, iar două luni e **o** perioadă prea mare pentru a ne ţine respiraţia sau pentru a ne purta ca şi când vieţile noastre nu mai valorează nimic. Până ce această primejdie va trece pe lângă noi, aşa cum ştiu că se va întâmpla, nu ne putem permite să lăsăm teama să ne conducă ţara, sau pe noi înşine, nici măcar o zi. Singurul lucru pe care îl putem face acum, singurul lucru **american** de făcut, este să ne vedem în continuare de viaţă, să ne ţinem persoanele iubite aproape și să avem încredere că Dumnezeu va avea grijă de noi. Vă mulţumesc tuturor şi fie ca Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii!

Când Obama se îndepărtă de pupitru, fu orbit de un adevărat val de bliţuri. Andy îşi dădu seama că Misery îl ţinea de mână atât de strâns, încât vârfurile degetelor lui se albiseră. Acest lucru era real. Se putea întâmpla cu adevărat.

— Ce şanse de supravieţuire avem? strigă un reporter, însă pe podium nu mai era nimeni care să-i răspundă la întrebare.

Între timp, Kevin îşi scosese MacBook-ul.

— Ce spun oamenii pe internet? întrebă Mişery.

Kevin nu răspunse, ci doar dădea clicuri, răsfoia şi tasta, deschizând vreo douăsprezece pagini în browser. Andy se întrebă de ce oare, indiferent de culorile care apăreau pe ecran, monitoarele calculatoarelor străluceau cu aceeaşi nuanţă de lumină alb-albăstrie — exact aceeaşi culoare pe care o avea Ardor? Ramele ochelarilor lui Kevin reflectau două pătrate de text mic.

— Ce se spune? întrebă Misery din nou.

Glasul ei disperat îl făcu pe Andy să se înfioare.

— Kevin, ce mama naibii spun oamenii?

— Speram să găsesc ceva diferit, răspunse el, ridicând privirea din ecran. Spun că sunt două treimi.

— Două treimi? Adică, şaizeci și şase la sută?

— Mda.

— Carevasăzică, două treimi dintre noi vom trăi şi o treime vom muri?

Kevin şovăi, verifică din nou ecranul, după care clătină lent din cap.

— Invers, conchise el.

Misery se ridică, se răsuci pe loc asemenea unui animal încolţit care căuta o cale de scăpare, apoi căzu în genunchi şi îşi lăsă capul în mâini. Nimeni nu se duse s-o consoleze.

— Te deranjează? întrebă Bobo.

— Ce anume?

— Ştii tu. C-o să mori virgin, spuse el râzând.

Toţi ceilalţi plecaseră în urmă cu vreo jumătate de oră. La scurt timp după aceea, mama lui Andy făcuse una dintre rarele ei vizite la Soacra, pentru a-l anunţa că ea şi Phil vor pleca a doua zi dimineaţă la cabana lui Phil din estul Washingtonului, unde vor aştepta ca „toată aceasta isterie" să ia sfârşit. Andy îi spusese că mai degrabă s-ar arunca de pe Space Needle[12] decât să-şi petreacă ultimele zile de pe Pământ în mijlocul pustietăţii, împreună cu ea şi Phil. Ea îl făcuse „ticălos nerecunoscător", după care trântise uşa.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc! strigase Andy în urma ei. El și Bobo stinseră luminile, însă erau mult prea agitaţi ca să poată pune geană pe geană. Aşa că pregătiră o pungă de popcorn şi preţ de câteva ore se jucară în tăcere pe PS4.

— Ia de-aici! murmură **Bobo,** după încă o ucidere.

Îi dădea papară lui Andy în lumea virtuală.

— Cum poţi să te concentrezi la joc? se interesă Andy.

— La ce te referi?

— Vreau să zic, eu simt c-o iau razna. Tu cum de eşti atât de calm?

— Nu ştiu. Bănuiesc că gândul de a muri nu prea mă sperie. În perfectă sincronizare, avatarul lui Bobo fu lovit peste faţă cu o bilă cu plasmă. Jumătate de ecran se făcu negru. Bobo aruncă telecomanda și se rezemă de canapea.

— Nu vrei să continui?

— Nee. Eşti cam varză azi. Nu e amuzant.

Andy continuă să joace singur o vreme, până ce observă că

---

[12] Turn de observaţie din Seattle, Washington, înalt de 184 de metri, devenit simbol şi atracţie turistică.

Bobo îşi suflecase mânecile hanoracului. De la fiecare încheietură pornea câte o dungă subţire roz, care dispărea sub materialul negru adunat în jurul coatelor. Andy simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Îşi mută privirea în altă parte.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Frate, relaxează-te! Sunt mândru de ele. Îşi admiră cicatricele. Ştii, am putea încerca din nou. Dacă lucrurile o iau razna.

Andy nu spuse nimic.

— Nu te învinovăţesc, continua Bobo. Te-ai speriat şi-ai dat înapoi. Înţeleg. Era o chestie serioasă.

— Nu m-am speriat şi-am dat înapoi.

Dacă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere, lucrurile ar fi stat altfel. Însă când făcuseră pactul, se hotărâseră să-l pună în aplicare fiecare acasă la el, sincronizând alarmele de pe telefon, de parcă s-ar fi aflat într-un film cu James Bond. Andy nici măcar nu-şi putea aminti de ce se puseseră de acord asupra acestui lucru. Bobo tocmai se despărţise de Misery (temporar, după cum se dovedise), iar tatal său se afla într-un soi de clinică de reabilitare pentru alcoolici, aşa că avusese suficiente motive, însă Andy nu trecuse prin lucruri mai rele decât rahaturile obişnuite. Oricât de nebunesc părea, pur și simplu nu s-ar fi simţit bine să spună nu. De îndată ce-şi dăduse seama că nu putea continua, îl sunase pe Bobo pe mobil, însă, întrucât acesta nu răspunsese, sunase la poliţie. Mai târziu, un paramedic îi spusese că, dacă ar fi sunat câteva minute mai târziu, nu s-ar mai fi putut face nimic. „Eşti un erou”, îl lăudase tipul.

Însă Andy ştia că nu era adevărat. Îşi abandonase cel mai bun prieten. El **chiar** se speriase şi dăduse înapoi.

Într-un târziu, Bobo îşi trase mânecile înapoi, ca și când ar fi coborât cortina peste trecut.

— Nu zic decât să te mai gândeşti, bine? Doar aşa, în caz de nevoie.

Ceasul semnală ora patru şi jumătate.

— Ar trebui să ne băgăm în pat, spuse Andy. Şcoala o să fie nasoală după doar trei ore de somn.

—Am căutat deja pe Google. Mâine nu se fac ore. Ni se oferă un weekend de trei zile. De parcă oricum s-ar fi dus cineva.

Lui Andy nici măcar nu-i trecuse prin cap să tragă chiulul, însă Bobo avea dreptate. Nu exista niciun motiv pentru care să se arate la Hamilton. Ba mai mult, nu exista niciun motiv pentru a face orice altceva. Andy se gândea să-şi petreacă timpul ca de obicei, suportând aceeaşi gaşcă inutilă și tristă formată din nişte oameni pe care el nu dădea doi bani şi viceversa; Oare exista vreo persoană căreia avea să-i simtă dorul cu adevărat?

— Eliza, spuse el, iar cuvântul fii precum un portal de care se împiedică pe întuneric.

— Poftim?

— Eliza Olivi.

— Ce-i cu ea?

Ce anume te face să pierzi vremea cu un joc video, oră după oră, zi după zi, indiferent de cât de îngrozitor e designul sau cât de plictisitoare e povestea? Continui să-l joci, întrucât există o misiune. Nici măcar nu contează ce anume e — să salvezi o prinţesă, să cucereşti o lume extraterestră sau să asasinezi un rege. Andy şi-o imagină pe Eliza aşa cum era cândva: timidă şi diafană, tăcută ca un tablou. Era o misiune la fel de nobilă ca oricare alta.

— Am să mă culc cu ea, spuse Andy.

Bobo râse.

— Ce vrăjeală pe capul tău!

— Punem pariu pe o sută de dolari c-o voi face până la sosirea lui Ardor?

— Bine. Dar îl ridicăm la o mie.

— O mie?

— Să-mi bag picioarele, Andy, e sfârşitul lumii! Şi tu trebuie să faci sex cu ea, OK? Vorbim aici de o partidă de sex sălbatic, prelungită.

— Prelungită?

— Prelungită. Fără rahaturile alea cu ejaculare precoce.

— S-a făcut.

Dădură mâna — o înţelegere ca între domni. În mod evident era imatură, stupidă și probabil imposibilă. Însă trebuia să ai ceva care să te facă să cobori din pat dimineaţa. Un lucru la care să speri. În ceea ce-l privea pe Andy, acel lucru era Eliza.

Într-o victorie răsunătoare, fără oponenţi, ea tocmai fusese

aleasă drept raţiunea lui de a trăi.

CÂND SE SFÂRSI, PETER SE AŞEZĂ PE CANAPEA SI ÎȘI lăsă mama să-l îmbrăţişeze. Tatăl său schimba posturile întruna, sperând să găsească ceva care să contrazică într-un fel sau altul discursul preşedintelui. Ambii plângeau, mama lui ca un şuvoi neîntrerupt, tatăl său ca o ţeavă prost sudată — o scurgere lentă în jurul marginilor. Peter îşi iubea părinţii, însă, în aceste momente, ar fi dat orice să se îndepărteze de ei. Îngrijorarea lor ardea tot oxigenul din încăpere; sentimentele lui nu puteau respira. El avea doar optsprezece ani! Existau o mulţime de lucruri pe care încă nu apucase să le experimenteze — să călătorească în jurul lumii, să facă **bungee jumping,** să mănânce sushi. Şi ce dracu aşteptase? De ce presupusese că timpul era un soi de resursă infinită? Acum, clepsidra se spărsese, şi ceea ce el crezuse întotdeauna a fi nisip se dovedise a fi un milion de diamante minuscule.

Peter simţea lacrimile mamei lui sângerând prin tricoul său. Se înfioră. Părinţii lui fuseseră întotdeauna zgârciţi când venea vorba de încălzirea casei. Un gând haios îi pătrunse în minte: de ce să nu ţină termostatul de-acum înainte la o temperatură confortabilă de douăzeci şi şase de grade? Existau şanse mari să nu mai fie nevoiţi să plătească vreodată factura. Şi oare câte conturi de economii și fonduri fiduciare aveau să fie sparte pe prostii în următoarele câteva luni? Oare cât de multe dorinţe secrete aveau să vadă lumina zilei? Oare câţi vecini aveau în sfârşit să împuşte acei Chihuahua gălăgioşi care îi ţinuseră treji în fiecare noapte? Sau, și mai bine, de ce să nu îl împuşte direct pe vecinul fără obraz care nu voia să-şi ţină în casă afurisitul ăla de câine? Brusc, lumea părea a fi un loc deosebit de periculos.

— Mă duc s-o caut pe Miz, spuse el.

Mama lui gemu cu adevărat — o notă lungă, fantomatică — când Peter se dezlipi de ea.

— Bună idee, aprobă tatăl său. Dar te întorci imediat, bine?

— Sigur.

Misery avea să fie acasă la Andy Rowen—la Soacra —, acolo unde gaşca ei pierdea mereu vremea. Îi trimise un mesaj să iasă în douăzeci de minute; dintr-un motiv sau altul, nu prea voia să-i vadă iubitul în aceste momente. Veştile în legătură cu Ardor păreau să afirme filosofia **De ce să-ţi mai baţi capul?,** pe care Bobo şi prietenii săi o susţinuseră mereu. Peter nu putea

să nu se simtă ca un dobitoc fiindcă se aliase cu aspiranţii şi căutătorii lumii.

Când ajunse acolo, Misery îl aştepta deja, aşezată pe trotuar într-o rază de lumină. Imposibil de slabă, ca o orhidee. Părul ei de culoarea bostanului şi absurdele ei haine sfâşiate păreau a fi un soi de gest existenţial inutil, şi, mai nou, Peter se simţea responsabil pentru asta. El bănuise dintotdeauna că spiritul rebel al surorii lui era, într-un fel sau altul, un răspuns la triumfurile lui sociale. Şi cu toate că acceptase atitudinea sarcastică, etosul rataţilor şi vestimentaţia de circar, singurul lucru pe care nu-l înţelegea era de ce o fată isteaţă şi frumoasă ca ea alegea să piardă vremea cu un traficant de droguri ca ciudatul ăla de Bobo.

— Salut, Miz!

— Salut!

Se îmbrăţişară în acel spaţiu bizar dintre scaunele din faţă.

— Mama a luat-o razna, o informă el.

— Sunt sigură.

Sora lui scoase din geantă un pachet de Camel Lights şi o brichetă roşie. Peter se gândi să o admonesteze, dar apoi îşi dădu seama că pe lista milioanelor de lucruri care nu mai contau intra şi cancerul de plămâni.

— Hei, spuse ea, scoţând un nor de fum, te-ai supăra dacă n-am merge direct acasă? Nu prea aş putea suporta să fiu în casa aia acum.

— Din contră, aş fi chiar **încântat.**

Era o noapte limpede și liniştită. Ştirile goliseră străzile. Peter nu avea o destinaţie anume când o luă din loc, însă, când văzu firma luminoasă de la Beth’s Cafe — un porc cu aripi căţărat pe marchiza cu vechea reclamă **DRINK NESTBITT’S ORANGE**[13] **—**, trase pe dreapta și parcă.

Uşa se deschise cu un clinchet, aducând o rafală de aer cald care mirosea a clătite și şuncă. Beth’s fusese întotdeauna genul de local preferat mai mult de Misery decât de Peter, însă, în acea seară, îi plăcea și lui. Acest birt ordinar, deschis non-stop, existase încă din perioada în care ciudaţii lumii nu stăteau la fiecare colţ de stradă sau erau protagoniştii tuturor

[13] Băutură acidulată cu aromă de portocale, celebră în SUA în secolul al XX-lea.

producţiilor dramatice difuzate la ore de vârf, când ei chiar aveau **nevoie** de propriile locuri în care să se adune. Taburetele înalte şi roşii erau aşezate în mod egal în jurul unei tejghele sub formă de **L.**

Chelneriţa de la casa de marcat — un monstru gotic lipsit de zâmbet, cu un chip format în mare parte din găuri umplute cu metal — o salută pe Misery, spunându-i pe nume. Nimeni din restaurant nu părea deosebit de disperat sau de isteric. Oare era cu putinţă ca niciunul dintre ei să nu fi auzit, ori încă nu-şi reveniseră din șoc?

Peter şi sora lui fură aşezaţi în pasajul dintre cele două în-căperi ale restaurantului, vizavi de tonomat și de colţişorul în care îşi făceau veacul aparatele de pinball. Sunetele metalice ale maşinăriilor aproape că acopereau telefonul lui Peter, care suna întruna: Stacy.

— Ai de gând să răspunzi? întrebă Misery.

De când cu anunţul, nu se mai gândise nici măcar o clipă la prietena lui.

— Nu acum.

— Aşadar, ai de gând în sfârşit să te desparţi de ea?

— Poftim?

Însă Peter şovăi puţin cam mult înainte să răspundă:

— Nu!

Misery zâmbi cu gura până la urechi.

— Chiar o faci? Pe bune?

— Miz, am spus nu.

— Da, dar a trebuit să te gândeşti la asta, ceea ce înseamnă că e doar o chestiune de timp. Începe numărătoarea inversă.

Soră lui era atât de încântată la gândul că el îi va da papucii lui Stacy, încât era tentat să o facă doar de dragul ei. Însă asta ar fi fost chiar mai îngrozitor decât s-o facă în speranţa că se va combina cu o fată pe care de-abia o ştia.

Misery comandă o cafea neagră şi crochete din cartofi. Peter decise că nu exista un moment mai prielnic decât prezentul pentru a încerca faimoasa omletă din douăsprezece ouă de la Beths. Cântecul de la tonomat spunea întruna ceva legat de o bombă.

— Aşadar, că tot suntem la capitolul despărţirilor, spuse

Peter, ce zici de tine și de Bobo?

— De ce m-aş despărţi de Bobo?

— Fiindcă e un om de nimic. Şi e prea mare pentru tine.

— Doi ani diferenţă nu înseamnă nimic. În plus, îl iubesc, chiar dacă e un om de nimic.

Se auzi un alt clinchet când patru bărbaţi intrară în cafenea. Erau clienţii tipici de la Beth's — îmbrăcaţi în piele şi ţinte şi duhnind a fum de ţigară — și aduceau cu ei acel tip de ameninţare generalizată care te făcea să alegi trotuarul opus al unei străzi întunecate. Când trecură pe lângă masă, unul dintre ei le aruncă o privire insistentă. Nu avea mai mult de treizeci de ani, însă pielea lui era îmbătrânită prematur — probabil din pricina drogurilor. Era mai scund decât ceilalţi, maximum un metru şaptezeci, cu toate că ceva în legătură cu felul în care mergea dădea de înţeles că era liderul lor. Peter observă tatu-**ajele** de pe articulaţiile degetelor lui când îşi lăsă mâinile pe **masă: live** pe dreapta, **once** pe stânga[14].

— Misery, spuse el, arăţi bine.

— Salut, Golden!

— Şi cine-i tipul ăsta? I-ai făcut vânt lui Bobo?

— El e Peter, frate-meu.

Peter întinse mâna, însă Golden nu i-o luă. Pupilele lui erau gri ca oţelul, dilatate atât de tare, încât sigur avea un soi de amfetamină în organism. Începu să se joace cu lanţul subţire din aur înfăşurat de vreo zece ori în jurul gâtului.

— Salutare, Peter frate-meu.

— Salut!

— Ai mare grijă de ea, da?

— Aşa fac fraţii.

Telefonul lui Peter sună din nou. Golden coborî privirea şi văzu ecranul, după care afişă un zâmbet cu dinţi de aur.

— Ai face mai bine să vorbeşti cu mămica, spuse el, după care plecă.

Lui Peter îi luă cinci minute să-şi convingă mama, care plângea în continuare, că el și Misery aveau să ajungă acasă imediat după cină. Între timp, chelneriţa le aduse mâncarea, aruncând o privire obosită și neîncrezătoare către loviturile şi

[14] În traducere: „Nu ai decât o viaţă."

râsetele isterice care veneau deja dinspre sala de jocuri, unde se instalaseră Golden și prietenii săi. Peter luă o îmbucătură din omleta lui și îşi dădu seama că nu-i era foame. Era timpul să discute despre elefantul din încăpere.

— Aşadar, zise el, moartea.

— Da.

— Cum te simţi?

— Habar n-am. Încă nu mi se pare a fi real. Vreau să zic, ce se presupune c-ar trebui să facem? Ce-o să se-ntâmple?

— Nimic bun.

Un strigăt răguşit, apoi sunetul unui obiect spărgându-se. Un fragment sub formă de seceră de la o cană de cafea alunecă pe podea, venind din sala de jocuri şi oprindu-se într-unul din bascheţii lui Peter.

— Carevasăzică, ăia-s prietenii lui Bobo, hm?

— „Prieteni” e cam mult spus.

— Ei bine, înţeleg de ce ţi-ai dori să te afli în compania unor oameni atât de sofisticaţi.

— Frate, las-o baltă!

Însă Peter atinsese acum un punct important şi nu voia să cedeze fără o luptă. Chiar dacă nu putea să înfăptuiască altceva înainte de sfârşitul lumii, cel puţin putea să-şi pună sora pe calea cea bună.

—Ascultă, Miz! Ştiu că ţie nu ţi-a plăcut niciodată de Stacy şi ştiu că mie nu mi-a plăcut niciodată de Bobo, dar asta nu înseamnă că sunt la fel.

Peter vedea cum ochii ei începeau să se umezească.

— Bobo e un delincvent. E vina lui că tu n-ai fost alături de familia ta în seara asta. E vina lui că notele tale din acest an au fost dezastruoase.

Misery se rezemă de fereastra care se afla la capătul separeului.

— Tu auzi ce zici? Cui îi mai pasă de note acum?

— Nu notele tale mă îngrijorează.

— Atunci, ce anume?

— Sufletul tău, spuse Peter, și se întrebă de unde naiba îi venise **acel** cuvânt. Miz, eu ştiu cum sunt cei de teapa lui Bobo. Ei nu dau doi bani pe nimic.

— Să ştii că pe mine dă doi bani. Iar tu nu-l cunoşti. Tu habar nu ai cât de nenorocită a fost viaţa lui. De-aia se poartă așa cum o face. Si, de fiecare dată când îl fac mai fericit, mă simt bine. El mă face să mă simt bine.

— Misery, n-ai fost adusă pe Pământ pentru a înveseli o scursură.

De îndată ce rosti acel cuvânt, ştiu că mersese prea departe. Misery ripostă dur.

— Tu eşti cel c-o prietenă pe care n-o iubeşte! exclamă ea. Iar eu nu l-am înşelat niciodată pe Bobo!

Ieşi din separeu.

— Nu că ţi-ar păsa, dar noi doi **chiar** ne-am despărţit la un moment dat. Iar el a încercat să se sinucidă. Poftim, acum ştii!

Sora lui ieşi valvârtej din cafenea, în timp ce Peter se lăsă pe spate şi încercă să proceseze această nouă informaţie. Totuşi, lămurea un mister; acum înţelegea de ce Misery era atât de ataşată de Bobo. Gândul de a salva pe cineva de la moarte — ce putea fi mai convingător de atât?

Din sala de jocuri se auzi o nouă lovitură puternică. Un membru al găştii lui Golden ieşi de acolo, schimonosindu-se şi rânjind în acelaşi timp. Mâna îi era plină de sânge şi un ciob de sticlă îi era plantat între degete precum aripioara unui rechin.

— Bila mea s-a blocat în maşinăria aia afurisită, îi explică el.

Misery refuză să vorbească cu el pe drum, aşa că Peter pur şi simplu privi drept înainte. Numără trei ambulanţe, două camioane de pompieri şi şapte maşini de poliţie. Deja începuse...

Ajunşi acasă, Misery fugi sus, ignorându-şi părinţii, care îi aşteptau în camera de zi.

— Se simte bine? îl întrebă mama lui.

Peter râse amar la acea întrebare ridicolă — la faptul că, pentru următoarele două luni, toate întrebările de acest fel aveau să fie absurde, insensibile și nebuneşti.

— Da, mamă, răspunse el. Se simte minunat!

ALERGAU DE COLO-COLO CA NIŞTE COCOŞI CU BOAȘELE tăiate. Profesori. Administratori. Oficiali. Un furnicar de adulţi agitaţi, atât de obişnuiţi cu ţinutul tuturor lucrurilor sub control, încât nici măcar nu-şi dădeau seama că zilele de control apuseseră. Prin comparaţie cu ei, elevii păreau extrem de relaxaţi. Andy se gândi că acest lucru se datora faptului că puştanii erau mereu băgaţi în rahaturi asupra cărora n-aveau niciun control. Şi totuşi, el, personal, nu se simţea prea relaxat; după un weekend lung în care se drogase şi evitase orice gând, avea acum de-a face cu mama tuturor dezamăgirilor. Întrebare: cum poţi privi sfârşitul lumii în ochi şi să n-o iei razna? Răspuns: nu poţi. Singurul lucru logic pe care-l poţi face e să cauţi suficiente diversiuni pentru a suprima groaza. Andy scrută încăperea în căutarea Elizei — prinţesa lui din castel. De obicei, adunările erau foarte aglomeraţe, însă astăzi nu exista un şir de elevi care să nu aibă oameni lipsă. Fireşte, nici Andy nu ar fi catadicsit să-şi facă apariţia, dacă n-ar fi fost la mijloc misiunea lui.

O lumină puternică îl orbi pe moment. După ce clipi de câteva ori pentru a alunga particulele purpurii, o zări ascunsă în spatele aparatului foto, orientată cu faţa spre fundul sălii. Bliţul se declanşă din nou. Preţ de o secundă, se întrebă dacă îi făcea poze lui. Dar apoi se întoarse şi văzu adevărata pradă.

Hamilton invitase câţiva musafiri la adunarea de azi — doi oameni ai legii, câte unul la fiecare uşă a amfiteatrului. Carevasăzică, se întâmpla şi aici — Big Brother în marş. Pe toată durata weekendului, Andy şi Bobo străbătuseră în lung şi-n lat străzile din Seattle, pentru a-şi face o idee în legătură cu noul lor oraş. Se aşteptaseră la un soi de mentalitate de buncăr — străzi pustii ca după o apocalipsă a zombilor, buruieni peste tot și Mad Max călare pe o Harley. Însă atmosfera părea să semene mai degrabă cu un festival de muzică decât cu Thunderdome[15]. Toţi oamenii, de la psihopaţii drogaţi la locuitorii albi ai suburbiilor, îşi dădeau silinţa de a se distra cât de cât pe acea vreme ploioasă de februarie. Ar fi putut fi suficient pentru a te face să uiţi ce se întâmpla cu adevărat, dacă n-ar fi fost poliţiştii de faţă. Acum îi găseai peste tot. Oriunde întorceai capul, un gabor cu

---

[15] Aluzie la arena din filmul *Mad Max Beyond Thunderdome* (1985), tradus în româneşte prin *Mad Max: Cupola Tunetului.*

ceafa lată şi tuns periuţă se uita la tine cu acea căutătură urată de **Hai, dă-mi un motiv**. La radio vorbeau despre cum departamentul de poliţie din Seattle se gândea să înroleze cetăţeni şomeri. („Fireşte, niciunul nu va primi arme”, declarase şeful poliţiei — mare ajutor, când lucrurile aveau s-o ia razna.) Kevin, istoricul oficial al găştii lor, spunea că aşa a început mereu. Câţiva oameni primeau puteri extraordinare — doar pentru siguranţa publică, desigur — şi, nu după mult timp, acei cetăţeni bine intenţionaţi începeau să arunce cu gaze lacrimogene, să pună furtunurile cu apă pe oameni și să conducă trenurile către lagăre. La început, Andy crezuse că poveştile lui Kevin erau exagerate, însă acum, văzându-i pe cei doi poliţişti stând în spatele amfiteatrului, nu mai era atât de sigur.

Domnul Jester, directorul de la Hamilton, urcă pe scenă, transpirând precum un ucigaş vinovat după trei ore de interogatoriu. Pentru Andy era un mister cum o astfel de persoană putea ajunge director. Conducătorii se presupunea a fi genul acela de oameni pe care i-ai urma într-o bătălie. Însă, dacă la Hamilton s-ar da vreodată o bătălie, domnul Jester ar fi genul de tip căruia i-ai spune să rămână acolo şi să măture prin cazarmă sau ceva de genul.

— Bună dimineaţa, Hamilton!

— Bună dimineaţa, domnule Jester! răspunseră elevii.

— Am să încerc să nu mă lungesc. Cred că e foarte important să ne ţinem, pe cât posibil, de rutinele noastre obişnuite. Acestea fiind spuse, trebuie să ne ocupăm de consecinţele inevitabile ale acestei tragedii. Adică, de natura, ăăă**, potenţial** tragică a lucrurilor.

Folosindu-se de multe cuvinte, domnule Jester nu spuse, practic, nimic. O dată la câteva minute, bliţul de la aparatul Elizei scălda încăperea într-o mare de alb.

Bobo se sprijini de suportul pentru braţe şi-i şopti:

— Hei, dacă vrei să-i atragi atenţia, tre’ să faci ceva ca să ieşi în evidenţă.

— Cum ar fi?

— Care-i scopul analizei matematice? strigă de data asta Bobo, oprindu-l pe domnul Jester la jumătatea frazei și câştigând hohote de râs din partea colegilor.

Un director bun i-ar fi poruncit de îndată să iasă din amfiteatru, însă domnul Jester părea a se afla la un pas de a exploda precum reactoarele nucleare de la Fukushima. Bobo avusese întotdeauna un al şaselea simţ când venea vorba de slăbiciunile altora.

Directorul se strădui din răsputeri să ignore întreruperea.

— După cum spuneam, teoretic, şcoala e în continuare obligatorie, deşi această politică este în curs de revizuire la minister. Vă rog să fiţi prezenţi la cursuri, conform orarului.

— Spune ceva, şopti Bobo.

— Omule, de ce mă ajuţi? Poţi pierde pariul.

— Pentru că vreau să am parte de o competiţie adevărată, Maria, și tu o cam dai în bară.

Bobo ridică din nou glasul.

— Răspundeţi la întrebare! Care-i scopul analizei matematice?

Domnul Jester miji ochii spre auditoriu.

— Ea este importantă, domnule, întrucât face parte din matematică. Iar matematica e importantă, întrucât, vedeţi dumneavoastră, numerele reprezintă piatra de temelie a educaţiei, laolaltă cu ştiinţa, istoria şi ăăă...

Directorul lăsă în aer fraza lui întortocheată. Blițul se declanşă din nou, de data asta chiar în ochii lui Andy — Eliza tocmai îi făcuse o poză lui **Bobo!** Strigătele lui idioate chiar reuşiseră să străpungă bula groasă a curiozităţii ei.

— Ascultaţi, spuse domnul Jester, încerc să vă spun nişte lucruri importante aici, aşa că dacă aţi putea să mă mai slăbiţi puţin, putem...

— Ce caută poliţiştii ăştia aici? strigă Andy.

— Asta nu-i important acum. Aşa prevede regulamentul.

— Ce regulament spune că avem nevoie de agenţi de poliție înarmaţi la un liceu? De ce anume vă temeți?

— De nimic, şi e suficient, domnule Rowen!

Andy îl ignoră, mânat de atenţia care i se acorda.

— Hei, Hamilton, dacă vă pasă câtuşi de puţin de drepturile voastre personale, haideţi să ne-ntâlnim după ore în tribune. Trebuie să ne apărăm. Aşa începe fascismul...

Simţi ceva strângându-l de umăr; unul dintre poliţişti pu-

sese mâna pe el și încerca să-l ridice de pe scaun.

— Ce dracu?

— Domnule ofiţer, nu e nevoie, spuse directorul.

— Ia-ţi labele de pe mine, porcule!

Andy se eliberă de sub strânsoarea poliţistului, însă această mişcare bruscă îl făcu să se izbească de marginea metalică a scaunului gol din faţa lui. O durere albă, orbitoare, apoi un firicel de sânge gâdilă foliculii sprâncenei lui drepte. Furia izbucni în încăpere precum un cutremur. O altă lumină albă, de data asta de la aparatul Elizei. Andy se uită la ea şi zâmbi. Sângele îi coborî spre colţul gurii.

— În tribune, după ore, dacă vă pasă de libertatea voastră! strigă el pentru ultima oară, în timp ce era tras pe scări, afară din amfiteatru.

La prânz discutară despre următoarea mişcare. Kevin insista că, din punct de vedere politic, aveau un avânt — rana pe care o căpătase Andy era pe buzele tuturor — şi că trebuiau să bată fierul cât era cald. Fireşte, nici unul dintre ei nu ştia cu adevărat ce avea să aducă acea **bătaie.** Bobo se oferise să prezideze întrunirea din tribune, iar Andy fusese mai mult decât încântat. Lui nu-i plăcuse niciodată să se afle în lumina reflectoarelor, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi facă şi mai multe probleme. Fusese norocos că scăpase doar cu o rană la cap („Hai să nu facem din ţânţar, armăsar, spusese poliţistul, apăsând o minge udă din prosoape de hârtie pe fruntea lui Andy, şi-o să uităm de scena de-acolo. De acord?”).

Aproximativ o sută de oameni aşteptau în tribune după ore, cu glugile trase peste cap din pricina ploii mărunte, semănând cu nişte călugări care nu reuşiseră să se pună de acord asupra culorii. O mulţime de grupuri diverse răspunsese chemării. Printre ei era și James Hurdlebrink— cel cu tunsoarea **mullet** și cu coeficientul de inteligenţă stratosferic —, alături de amatorii de jocuri pe calculator și de matleţii[16] cu care concura. Rataţii din aproape fiecare clasă îşi făcuseră și ei apariţia, însă îţi trebuia mult noroc ca să-i pui să facă ceva. Şi, în sfârşit, artiştii

---

[16] În original, *mathlete,* cuvânt format din *math* (matematică) şi *athlete* (atlet). În SUA, matletul este o persoană care concurează în competiţiile de matematică.

— fete care se îmbrăcau precum Joan Baez[17] şi cântau la chitara acustică, băieţi care se îmbrăcau precum Kurt Cobain și cântau la chitara electrică, actorii mega-gay, redacţia de la ziarul şcolii, menajeria de monstruozităţi care forma orchestra de la Hamilton. Conferind solemnitate ocaziei era poliţistul care pusese mâinile pe Andy, privindu-i din celălalt capăt al terenului de fotbal. Îşi coborî mâna spre centura multifuncţională a la Batman şi, preţ de o secundă, Andy se aşteptă ca acesta să-şi scoată pistolul şi să-i nimicească pe toţi. Însă nu făcu decât să-şi scoată staţia de emisie-recepţie și să spună ceva la microfon.

Andy stătea în spatele lui Bobo şi încerca să pară serios şi traumatizat. Pentru a face ca rana să pară mai gravă decât era, Misery îi acoperise capul cu suficiente bandaje cât să-l facă să semene cu o mumie egipteană, însă, acum, acestea erau grele și reci de la ploaie şi miroseau a spital.

— Ştiu că aţi fost martori cu toţii la ceea ce s-a întâmplat azi, începu Bobo, adresându-se tribunelor din mijlocul pistei de alergare care împrejmuia terenul. Poate că pe voi v-a surprins, însă pe mine nu. Măgarii care ne conduc vor ca noi să credem că suntem în pericol, şi că pericolul vine de la oameni asemenea nouă, însă noi ştim că adevăratul duşman se află deja printre noi. Mă refer la ei.

Gesticulă de-a lungul terenului, fix spre poliţist.

— Ei sunt la fel de speriaţi ca noi, însă avantajul lor e că au arme. Credeţi c-or să chibzuiască atunci când o să vină vorba să împuşte un copil care îi calcă pe coadă? E suficient să socotească: şaizeci și şase virgulă şase la sută şanse probabilitate că nu vor fi traşi la răspundere pentru un astfel de rahat. Şi chiar dacă vom fi în viaţă peste două luni, ştiţi că fiecare poliţist de pe stradă va fi numit erou, indiferent de ceea ce a făcut. Circumstanţe extraordinare, asa le vor numi. Suntem la mila lor, asta dacă nu ne Unim.

— Ce anume sugerezi? întrebă James Hurdlebrink.

— Deocamdată, nimic extrem, răspunse Bobo. Aşteptăm să vedem cum evoluează situaţia. Însă trebuie să fim pregătiţi. Avem nevoie de o ierarhie pentru a organiza toate rahaturile.

— Şi tu ţi-ai dori să fii în vârful ierarhiei?

— De ce nu?

---

[17] Cântăreaţă americană de folk.

James scoase un hohot de râs aspru și batjocoritor — unul care probabil îl costase mulţi prieteni de-a lungul anilor.

— Fiindcă e o idee tâmpită. Ce-o să putem noi face împotriva unor poliţişti înarmaţi?

— Multe lucruri.

— Ca de pildă?

— Cunosc oameni, zise Bobo. Oameni care au grijă de anumite lucruri. Trebuie să ai încredere în mine.

James ridică mâinile, predându-se temporar.

— Cum doreşti, conducătorule neînfricat.

— Mai vrea cineva să adauge ceva? întrebă Bobo, scrutând mulţimea. Bun. În seara asta am să creez o pagină privată de Facebook, aşa că împrieteniţi-vă cu mine şi-am să vă trimit o invitaţie. Acum, Misery are un mic anunţ de făcut.

Misery se ridică pe ultimul rând al tribunei.

— Vinerea asta, la ora zece, sunteţi cu toţii invitaţi la Crocodile, pentru reuniunea Perineum. Staţi, reiau. Nu sunteţi invitaţi. Sunteţi **obligaţi** să veniţi. Consideraţi asta iniţierea voastră. Intrarea e cinci dolari.

— Nu e Ziua Îndrăgostiţilor? întrebă cineva.

— Şi ce? răspunse Misery. Mama mă-sii, adu-ţi partenerul.

Mulţimea se dispersă, dar nu înainte că Andy să o fi observat pe Anita Graves urmărindu-i din spatele tribunelor; se întoarse şi o luă din loc în clipa în care făcură schimb de priviri. Fata aia devenea tot mai ciudată.

— Haide, zise Bobo. Ar trebui să repetăm sau chestii de genul.

— Eliza de ce n-a venit? întrebă Andy. Ăsta a fost scopul întrunirii.

— A venit. Am văzut-o făcând poze din capătul celălalt al terenului.

— Pe bune?

— Maria, nu te entuziasma! Asta-i tot ce poţi face pentru a o cuceri.

— Beţe și pietre, măgarule![18]

---

[18] Aluzie la versurile pentru copii *Sticks and stones may break my bones/ But words will never harm me* („Se prea poate ca

Traversară terenul de fotbal, trecând pe lângă poliţist. Bobo scuipă la picioarele lui, însă tipul ori nu observă, ori nu-i păsa.

— Ai fi putut să-mi spui că ai aranjat un concert, zise Andy.

— Să-l ia dracu de concert, frate. Ăla e doar momeala.

— Adică?

— Adică — și Bobo inspiră adânc, de parcă se pregătea de o ceartă — îl invităm pe Golden.

— Pe Golden? Cum ar veni, pe şeful tău, Golden?

În gândurile lui Andy îşi făcu loc primul semn de îndoială. Oare ce stârnise atunci când făcuse acea scenă la adunarea de azi?

— Hei, e **distribuitorul** meu. Şi are o întreagă echipă în spate.

— O echipă de traficanţi de droguri.

— Ce problemă ai tu cu traficanţii? Cu mine te înţelegi fără probleme.

— Da, dar tu vinzi doar iarbă.

Bobo îşi făcu mâna pistol și o lipi de fruntea lui Andy.

— Târfulito, insinuezi cumva că eu nu-s la fel de şmecher?

— Spun doar că Golden mă bagă în sperieţi.

— Păi, exact de asta avem nevoie de el. În momentul de faţă, asta se întâmplă doar la Hamilton. Cu Golden ne-am putea extinde în tot oraşul. Ne-am putea face auziţi cu adevărat, în cazul în care va fi nevoie.

— Nu putem face asta fără el?

Bobo clătină din cap.

— Când lucrurile or s-o ia razna cu adevărat, n-o să ne fie de niciun folos o adunătură de puştani din orchestră.

— Frate, nu ştiu...

— Dă-o-n mă-sa! mârâi Bobo deodată. Să te ia dracu de fricos, cu tot cu incertitudinile tale! Mă pot baza pe tine să m-ajuţi cu asta sau o să mă laşi baltă?

Două cuvinte nerostite plutiră la sfârşitul întrebării lui Bobo: **din nou**. Sau poate că cea care vorbea era mustrarea de conştiinţă a lui Andy.

---

beţele şi pietrele să mă rănească / Însă cuvintele n-o vor face niciodată”).

— Bine! Golden poate să vină la spectacol...

— Ştiu că poate.

— Însă numai dacă mă laşi să cânt un cântec solo.

Bobo râse.

— E vorba de Eliza?

— Poate.

— Ei bine, presupunând că va veni, n-am nimic împotrivă.

— Mersi!

— N-ai pentru ce.

Bobo îl lovi prieteneşte pe spate.

— Când o să-ţi audă vocea aia de rahat, mia aia de dolari va fi ca și a mea.

Eliza

GÂNDUL O LOVI PENTRU PRIMA OARĂ ATUNCI CÂND SE afla la duş. Doar o întrebare prostească — oare câte duşuri avea să mai facă? —, urmată de un scurt calcul. Chiar dacă apa curentă și energia electrică urmau să funcţioneze până la sfârşit, și chiar dacă ea făcea câte unul în fiecare dimineaţă şi câte unul în fiecare seară, avea să sfârşească doar cu aproximativ o sută de duşuri în plus. Iar acea statistică o făcu să caute şi altele. Încă douăzeci de şamponări. Încă o sută de spălări pe dinţi. Şi cum rămânea cu toate celelalte lucruri care nu se desfăşurau în baie? Cincizeci de răsărituri. Douăzeci de sesiuni de masturbare pe furiş (sau mai puţine, dacă groaza extremă urma să aibă un efect negativ asupra poftelor ei sexuale). Încă o frunzărire a romanului **Spre far**. („Până și piatra pe care o rostogoleşti cu vârful ghetei va dura mai mult decât Shakespeare.”) Oamenii vorbeau despre faptul că **zilele** le erau numărate, dar, zău aşa, **totul** era numărat. Fiecare film pe care îl vedeai era ultima oară când vedeai acel film, sau penultima oară, sau antepenultima oară. Fiecare sărut era tot mai aproape de ultimul tău sărut.

Era o lupă cu adevărat înfiorătoare prin care să vezi acea lume tot mai înfiorătoare.

Ea şi tatăl ei petrecuseră pe canapea cea mai mare parte a acelui weekend prelungit, urmărind toate veştile proaste. Revolte peste tot, de la Amsterdam până la Los Angeles. Un număr record de omucideri raportat într-o singură zi. Jumătate din magazinele și restaurantele din marile oraşe duceau lipsă de personal pentru a fi deschise (oare de câte ori avea să mai mănânce într-un restaurant?). Tatăl Elizei sugerase să parieze de pe care continent urma să izbucnească următoarea calamitate; el câştigase de două ori, de fiecare dată cu Asia. Sâmbătă seara aleseseră să se lipsească de ştiri în favoarea unui maraton cu James Bond. Eliza se gândise că avea s-o ajute să mai uite din probleme, însă fără afluxul constant de informaţii din lumea reală, imaginaţia pusese stăpânire pe ea. Pe toată durata filmului **Operaţiunea Thunderball** (şi era oare asta ultima oară când urmărea **Operaţiunea Thunderball**?), ea îşi imaginase închisorile americane spărgându-se asemenea fructelor răscoapte, eliberând seminţele haosului. Chiar și acum, un ucigaș în serie probabil că se furişa spre blocul lor de apartamente, cu maceta scoasă, pus pe omor.

Nu o ajuta nici faptul că tatăl ei părea să considere apocalipsa un lucru firesc; ar fi putut să-l folosească în Echipa „Îngrozitoarea Frică Existenţială”. Asta era problema cu un diagnostic de cancer în fază terminală — sfârşitul lumii era deja la uşă. Însă pe el chiar nu-l deranja că fiica lui nu avea să crească și să aibă copii, sau să vadă Europa, sau să bea alcool? Chiar nu merita asta câteva lacrimi?

— N-o să se-ntâmple, spusese el. Sunt calm, deoarece ştiu că n-o să se-ntâmple. Acum, vrei să trecem la perioada Roger Moore[19]?

Aşadar, în acea seară de duminică, nu instinctul responsabilităţii sociale o scoase pe Eliza din casă şi o plasă pe şoseaua 982, care ducea spre centrul oraşului. Pur şi simplu simţi nevoia să fugă de optimismul claustrofobic al tatălui ei.

Străzile erau mai aglomerate ca de obicei, iar oamenii care le străbăteau nu erau cei obişnuiţi. Subculturile care înfloriseră sub pământ, constrânse să se ascundă din pricina vitalităţii lumii, se hotărâseră că suprafaţa nu mai reprezenta niciun pericol pentru neamul lor. Colonii întregi de nematozi orbi deschideau ochii sub lumina lunii: punkiştii şi motocicliştii, nebunii şi drogaţii. Erau pretutindeni, cu tatuajele și piercingurile lor, cu **A-ul** de la anarhie pe jachete, râzând prea tare şi bând fără teamă din pungi de hârtie. Mergeau din colţ în colţ și înapoi, fără vreo ţintă anume, ca și când aşteptau sosirea unui lider care să-i direcţioneze.

Prima poză a Elizei era cu o fată care avea un tatuaj absurd și un bebeluş adormit în faşa agăţată între sâni. Fata îşi ridică degetul din mijloc imediat ce se declanşă bliţul, făcând ca poza să iasă şi mai bine. Următorul era un veteran olog cu o pancartă pe care scria **ÎN CURÂND** O SĂ **MURIŢI, AŞA** CĂ **DAŢI-MI NAIBII NIŞTE BANI.** După aceea, Eliza petrecu o oră la SeaSk8, hipnotizată de acrobaţiile skaterilor traşi la faţă. Se iscă o luptă care ţinu vreo douăzeci de minute, până ce câţiva poliţişti sosiră și îi despărţiră. Făcu o mulţime de poze poliţiştilor, care încă păreau odihniţi și eficienţi. Probabil că, peste o lună de-acum încolo, lucrurile aveau să fie complet diferite.

---

[19] Sir Roger George Moore (născut pe 14 octombrie 1927), actor englez, cunoscut pentru cele şapte filme cu James Bond din perioada 1973-1985, în care a jucat rolul principal.

Făcu poze câtorva restaurante elegante şi scumpe din Belltown care deja se închiseseră, iar apoi nimeri pe lângă Friendly Forks, locaţia filantropică unde foştii infractori şi foştii narcomani veneau pentru a căpăta experienţă de lucru. Din câte se părea, Ardor nu-i afectase pe niciunul dintre angajaţii de-acolo; restaurantul era un vârtej ameţitor de pregătiri pentru aglomeraţia de seară. Un tip stătea în genunchi în faţa ferestrelor din faţă, pulverizând Windex și apoi ştergând lichidul cu o cârpă. În spatele lui, chelnerii alergau de colo-colo, împăturind şervetele și aranjând scaunele. Era uimitor felul în care oamenii continuau să-şi vadă de muncă, indiferent că mureau de cancer pancreatic, de dependenţă de droguri sau din pricina apocalipsei. Numai când se gândea la ea îi venea să plângă. Iar atunci când duse aparatul la ochi, tipul care frecase ferestrele se ridică. Făcu fotografia, însă abia atunci când îşi şterse lacrimile de la ochi îl recunoscu. El îi făcu din mână, iar ea îi răspunse, și undeva înlăuntrul ei auzi un trosnet plăcut, precum inexplicabila satisfacţie pe care o ai când calci pe o băltoacă îngheţată.

Următoarea zi de luni, Eliza veni la şcoală pregătită, cu aparatul ei Exakta VX și un ghiozdan plin de rolfilme Ilford Delta 120. Ştia că prima zi înapoi la şcoală merita să fie documentată, însă nu i-ar fi trecut nidodată prin minte **cât de tare** avea să fie. Numai adunarea era o mină de aur: bietul și fâstâcitul domn Jester, uriaşii poliţişti din fundul sălii, toate acele scaune goale. Apoi Andy, nesigur pe picioare, cu picături de sânge curgându-i de pe frunte, târât cu asprime către ieşire.

Brutalitatea poliţiei într-un liceu, capturată splendid în alb şi negru? Următoarea oprire, Premiul Pulitzer.

Şi nu se termina aici. După ce Andy fusese scos din amfiteatru, toate privirile se întorseseră asupra domnului Jester. Bărbatul îşi drese vocea.

— Pentru a continua, vom elimina toate privilegiile de a ieşi în afara campsului, inclusiv în timpul ferestrelor.

Mulţimea, de-acum incitată, răspunse cu huiduieli şi fluierături. Cineva aruncă un creion spre scenă. Acesta ricoşă în pupitru și zăngăni pe podea. O clipă mai târziu, digurile se prăbuşiră, iar domnul Jester suferi o veritabilă lapidare cu obiecte tinereşti: monede și hârtii mototolite, tuburi de lipgloss şi caramele, tampoane și şerveţele, ba chiar şi o fâşie lungă de

prezervative nefolosite, pe care Eliza o prinse în centrul vizorului exact în momentul în care se izbi de fruntea domnului Jester.

Directorul se îndepărtă de pupitru, ferindu-se de bombardament. Domnul McArthur, un profesor de istorie pe care elevii îl îndrăgeau, se ridică și fugi spre scenă. Eliza făcuse cu el în clasa a unsprezecea cursul despre influenţa occidentală asupra societăţii orientale și încă îşi amintea anecdota lui — atunci când locuise în China în anii nouăzeci, îşi jignise gazda când spusese din greşeală „mamă” în loc de „cal”. Avea aproape cincizeci de ani și era chipeş în felul acela al profesorilor. Se zvonea că tocmai se căsătorise cu un tip pe nume Neil, cu toate că încă venea singur la evenimentele organizate de Hamilton. Şopti ceva către directorul şocat, după care se duse la pupitru. După câteva momente, elevii — probabil puţin speriaţi de această situaţie în care scăpaseră nepedepsiţi — se liniştiră.

— Nu pot decât să-mi imaginez cum trebuie să vă simţiţi, începu domnul McArthur. E o povară imposibil de suportat, chiar și pentru noi. Şi acum, colac peste pupăză, se pare că şcoala voastră se transformă într-un fel de stat poliţienesc. Clătină din cap și fluieră uşor. Clar nu vă pot învinovăţi că v-aţi luat de domnul Jester. Însă, înainte să vă pregătiţi din nou mingile și mingiuţele, există două lucruri pe care trebuie să le aflaţi. În primul rând, aceste decizii nu ne aparţin. Noi nu facem decât să punem în aplicare regulile pe care le-am primit de la inspectorat. În al doilea rând, nimic din ceea ce facem nu e menit a fi o pedeapsă. Pur și simplu dorim să vă asigurăm toată protecţia necesară. Nimeni nu poate şti ce se va întâmpla cu exactitate în următoarele două luni, însă această lume e plină de oameni disperaţi, chiar și în momentele bune. Bob Dylan a spus odată... Staţi, voi ştiţi cine e Bob Dylan, nu?

Eliza râse laolaltă cu ceilalţi elevi.

— Slavă Domnului! Am o teorie conform căreia, în ziua în care elevii şi profesorii nu vor mai asculta aceeaşi muzică, întregul sistem educaţional se va prăbuşi. În orice caz, Dylan a scris că atunci când nu ai nimic, nu ai ce să pierzi. Iar Edmund Burke, care era o versiune mai plictisitoare a lui Dylan în secolul al XVIII-lea, a spus că aceia care au multe speranţe și nimic de pierdut vor fi întotdeauna periculoşi. Ei bine, o mulţime de oameni din lume tocmai a început să creadă că nu mai are nimic de pierdut, şi e treaba noastră să vă protejăm. Nu vreau să vă

sperii, însă istoria ne spune că ori de câte ori există panică, există și moarte. Aşa funcţionează lumea.

Tăcu preţ de câteva clipe, astfel încât previziunea lui morbidă să-şi facă efectul, după care continuă:

— Însă eu sunt de părere că ameninţarea fizică e mai puţin periculoasă decât ameninţarea psihologică, motiv pentru care Suzie O şi cu mine ne-am hotărât să pornim un grup de discuţii numit „Consolările Filosofiei”. Se va reuni în fiecare zi, în timpul celei de-a opta ore. Şi sunt conştient cât de penibil sună, însă, dacă simţiţi nevoia să discutaţi despre ceea ce se petrece, vă rugăm să veniţi. Se apropie de microfon şi adăugă: Şi, ca să răspund la întrebarea domnului Boorstein, e posibil ca Ardor să nu fi alterat importanţa analizei matematice pentru cei mai mulţi dintre noi, care se apropie asimptotic de zero în acelaşi timp în care voi vă apropiaţi de maturitate. Vă mulţumesc tuturor!

După adunare, Eliza se îndreptă spre corpul de artă. Îşi simţea telefonul vibrând în ghiozdan, dar nu se deranjă să-l scoată. Mama ei o sunase de vreo sută de ori în ultimele câteva zile, însă Eliza încă nu-i răspunsese.

În laboratorul de fotografie, puse discul ei preferat cu Sigur Ros (oare de câte ori avea să-i mai asculte pe cei de la Sigur Ros?) și îşi lăsă mintea să plutească în acel spaţiu bizar dintre concentrarea absolută şi inconştienţa absolută, necesar pentru a crea artă. Pe hârtiile agăţate începură să apară primele imagini.

Fata cu bebeluşul, afişând degetul din mijloc mai mult ca pe un act de disperare decât ca pe un act de furie. Cerşetorul cu pancarta, a cărui pălărie sclipea vag datorită mărunţişului aruncat în ea. Skaterii, care se băteau pentru nimic şi pentru toate. Poliţiştii, care păzeau fiecare colţ de stradă. Poliţiştii, care ajutau un vagabond beţivan să se urce în spatele maşinii lor. Poliţişti peste tot, promisiunea albastră a problemelor care urmau să apară.

La început, Eliza îşi făcu griji că se păcăleşte singură, întrucât pozele păreau importante într-un fel în care nimic din ceea ce făcuse înainte nu păruse. Însă cineva trebuia să-i păzească pe străjeri, cum spunea zicala, şi de **ce nu** ea? Iată-l pe Bobo, urlând o provocare fără cuvinte, animalică, spre director. Iată-l pe domnul McArthur, care aştepta în tăcere ca vorbele lui

să lovească din plin. Poza cu elevii aruncându-şi obiectele înspre domnul Jester reuşi să fie atât festivă, cât şi ameninţătoare — o combinaţie între Mardi Gras[20] şi o arenă de gladiatori. Sudoarea care lucea pe fruntea directorului într-o poză îşi găsi perechea în alta, cu sângele negru şi lunecos care brăzda chipul lui Andy aidoma culorilor de război.

Şi cu toate că Eliza îşi promisese că niciodată, dar **niciodată** în viaţa ei, nu avea să-şi facă un blog, decât dacă cineva îi punea pistolul la tâmplă și spunea **Zău c-am să-ţi zbor creierii în momentul ăsta dacă nu-ţi faci un blog** (şi, chiar și atunci, n-ar fi fost prea fericită în legătură cu asta), ştia că trebuia să-şi încalce regula. Voia să împărtăşească aceste poze cu restul lumii. Era musai s-o facă.

Orele se terminaseră atunci când ieşi într-un târziu din laboratorul de fotografie; petrecuse mai mult de cinci ore înăuntru, chiulind la toate cursurile (oare la câte cursuri avea să se mai deranjeze să meargă?). Un grup surprinzător de mare se adunase în tribună — toti ciudaţii și tocilarii de la Hamilton, cocoţaţi precum un stol de ciori mute, posomorâţi într-un loc în care toţi oamenii urlă, râd și ovaţionează. Eliza le făcu poze din partea opusă a terenului de fotbal.

Telefonul îi vibra din nou. A doua zi dimineaţă urma să aibă şapte mesaje noi în căsuţa vocală: şase clipe de tăcere de la un număr din Honolulu, Hawaii, și o tiradă cauzată de beţie, de la un anume Andy Rowen, care arunca tot felul de cuvinte ciudate, ca de pildă „duprass”, „karass” şi „wampeter”, pe care Eliza cu greu avea să le recunoască. Însă asta avea să se întâmple mâine.

În seara asta avea să posteze cele douăzeci şi cinci de fotografii preferate pe noul ei cont de Tumblr, intitulat A sosit apocalipsa. În descrierile pozelor avea să spună întreaga poveste a acelei adunări de dimineaţă, apoi urma să juxtapună fotografiile de la şcoală cu cele din centru, pentru a demonstra cum agenţii de poliţie care se plimbau prin Hamilton aveau acelaşi aer ameninţător ca al golanilor de pe străzile oraşului. Nu ar fi putut explica de ce simţea nevoia să adauge încă un blog într-o lume cu 66.6 la sută şanse de pieire, sau cum asta avea s-o transforme instantaneu într-un soi de vedetă minoră — o stea mică — care pătrundea fără dificultate sau obstacole în

[20] Carnavalul de Lăsata Secului.

conştiinţa publică, în acelaşi timp în care Ardor pătrundea prin cosmos, apropiindu-se din ce în ce mai tare de Pământ, precum sfârşitul unei poveşti.

Anita

LA OPT ZILE DUPĂ ANUNŢ, ÎNTR-0 DIMINEAŢĂ CEȚOASĂ de Ziua Îndrăgostiţilor, Anita îşi pregăti în secret o valijoară. Incluse haine pentru o săptămână (bune și pentru mai mult timp, dacă le alterna), trusa de voiaj (acesta urma să fie un gest măreţ în numele independenţei, nu un protest împotriva igienei personale) și un sac de dormit cu o pernă (în cazul în care avea să petreacă noaptea în spatele Escalade-ului). În viziunea ei, evadarea era atât o alergare **departe**, cât şi o alergare **înapoi.** Prima jumătate a ecuaţiei era destul de evidentă; în ultimele zile, părinţii ei o luaseră razna. Miercuri, la cină, tatăl ei aruncase de perete o farfurie cu mâncare, apoi se ştersese la gură cu un şervet şi se ridicase de la masă. Mama ei, dimpotrivă, îşi ascundea anxietatea în spatele unei faţade însorite, precum acel strat gros de fond de ten cu care unele fete încercau să-şi ascundă acneea. În ultima vreme, Anita îşi vedea părinţii ca de la o distanţă imensă, galactică. Pentru prima oară de când se ştia, îi părea rău pentru ei. Ambii erau încăpăţânaţi în felul lor, nefericiţi fără s-o ştie. Însă nu era treaba ei să-i vindece. Singura persoană pe care o putea salva era ea însăşi.

În ceea ce priveşte alergarea **înapoi**, aici era mai greu de explicat. Ştia doar că exista ceva acolo care o chema, iar dacă nu se ducea acum, nu avea să mai primească vreo şansă. Acesta era (conform mamei ei, în orice caz) sfârşitul zilelor. Înălţarea la cer. A Doua Venire a lui Iisus. Anita o auzea fiind descrisă în cel mai sinistru mod cu putinţă în orice zi plictisitoare de duminică. Apocalipsa lui Ioan — „apocalipsa” fiind traducerea cuvântului grecesc **apokalypsis,** care însemna şi „dezvăluire” sau „revelaţie”, aşa cum o învăţase un preot — spunea că sfârşitul lumii vestea întoarcerea lui Iisus. Însă acest lucru părea neverosimil, asta dacă nu cumva Iisus plănuia să vină călare pe un asteroid, precum un cowboy spaţial în veşminte albe. Anita era de părere că ultima carte a Noului Testament nu se potrivea sub nicio formă cu restul. Începeai cu un tip extrem de amabil, care îşi petrecea timpul cu prostituate și propovăduia iertarea, şi sfârşeai cu osândă veşnică și cu Târfa Babilonului. Acesta fusese primul lucru care îi zguduise din temelii credinţa, urmat curând de biologia din clasa a noua. Şi, conform unui număr de predici pe care le auzise, acele îndoieli însemnau că trebuia să se

aştepte la o veşnicie de flăcări ale iadului. Ce distracţie!

Anita ştia că nu trebuia să fie îngrozită de ideea de moarte. Atunci, de ce simţi această uşurare incredibilă când trase fermoarul valizei? De ce nu putea să înceteze să zâmbească și să fredoneze când se strecură pe uşa din faţă? De ce se trezi râzând când trecu pe lângă ghereta Broadmoor, când rigiditatea celor optsprezece ani de prefăcătorie şi supunere se ridică brusc de pe umerii ei, lanţurile de aur rupându-se la fel de uşor ca spaghetele nefierte? Asta o speria puţin; nu ştia dacă nebunia era genul acela de lucru pe care chiar îl puteai privi punând stăpânire pe tine sau dacă faptul că erai conştient de demenţa ta, care se dezvolta tot mai tare, era suficient pentru a o preveni.

Atmosfera de la Hamilton era în mod evident deprimantă, aşa că Anita se vedea nevoită să-şi ţină entuziasmul în frâu. Doar un pic mai mult de jumătate dintre elevi se deranjau să mai vină la şcoală, ceea ce făcea ca holurile clădirii să fie semipustii şi tăcute. Anumite materii, mai precis cele în care Ardor nu era deloc menţionat, deveniseră exerciţii supraomeneşti în încercarea de a ignora incontestabilul. Mintea Anitei, de obicei un partener de încredere, începuse să înşele ecuaţiile de pe tablă cu gânduri întâmplătoare și vise cu ochii deschişi. Fugea de prezent și se ascundea în viitor, întrebându-se cum avea să fie spectacolul din seara asta de la Crocodile. Deşi nu credea că avea să-i placă muzica lui Andy (asta din cauza felului în care se îmbrăca), era mai mult ca sigură că trebuia să meargă acolo ca s-o audă.

Când cea de-a şaptea oră luă sfârşit, Anita se îndreptă spre grupul de discuţii organizat de domnul McArthur şi Suzie O. Deja devenise partea ei preferată a zilelor de şcoală. Săptămână aceasta discutau despre filosofii antici; Anita petrecuse ultimele câteva nopţi citind despre stoici şi cinici, despre epicurieni şi hedonişti. Socrate credea că, într-o lume perfectă, fiecare persoană făcea ceea ce era născut să facă. Ceea ce însemna că, dacă tu credeai că adevărata ta chemare era muzica, să faci orice altceva însemna să încalci cea mai fundamentală regulă a universului.

Subiectul de astăzi era fericirea — unul bine ales, ţinând cont de starea sufletească a Anitei. Fiindcă citise toate textele relevante, tot nu era sigură de unde apăruse veselia ei subită.

— Unii oameni sunt de părere că fericirea este imposibilă în faţa morţii, spuse domnul McArthur, însă Epicur ne spune că nu există niciun motiv să ne temem de moarte, căci nu vom avea şansa s-o întâlnim. În timp ce existăm, nu există nicio moarte. Iar când vine moartea, noi nu mai suntem acolo.

— Ce tâmpenie, interveni un băiat din clasa a unsprezecea. Să aştepţi ceva e partea cea mai îngrozitoare. Ca şi când trebuie să fii împuşcat sau ceva de genul ăsta.

— Epicur te-ar contrazice şi ar spune că aşteptarea e tâmpenia. De ce să-ţi petreci viaţa făcându-ţi griji pentru un lucru care încă nu s-a întâmplat?

— Nu i-am înţeles pe hedonişti, spuse Krista Asahara, euforica inamică a Anitei în consiliul elevilor. Ce fel de viaţă ar fi asta, să cauţi tot timpul plăcere?

— Una bestială, glumi cineva.

— De fapt, interveni Suzie O, hedoniştii nu erau atât de egoişti precum cred cei mai mulţi oameni. Da, de acord, preţuiau plăcerea mai mult decât orice, însă, de asemenea, erau de părere că oamenii nu înţelegeau care era adevărata plăcere. Hedoniştii credeau că justiţia şi virtutea erau adevăratele plăceri ale vieţii, în timp ce sexul şi mâncarea erau bune doar pentru câteva ceasuri.

— Ba chiar mai puţin, zise domnul McArthur.

— Depinde cu cine eşti, răspunse Suzie, și toată lumea râse.

Domnul McArthur avusese dreptate — **exista** o consolare când citeai operele tuturor acestor oameni morţi care se străduiseră să înţeleagă sensul vieţii. În prima zi a grupului de discuţii, Suzie O spusese că ţelul secret al întregii filosofii era să descoperi cel mai bun mod în care să mori. Ciudat cum cele mai deprimante chestii se dovedeau a fi cele mai liniştitoare.

Anita nu spunea prea multe la întruniri; de obicei veneau câteva zeci de elevi, iar într-un grup de asemenea dimensiuni existau mereu câţiva oameni dispuşi să vorbească pentru toţi ceilalţi. Însă, în acea vineri, după ce întrunirea luă sfârşit, Anita o urmă pe Suzie în biroul ei de la biblioteca.

Când Anita intră, o găsi pe îndrumătoare vorbind pe Skype cu o fată drăguţă care se afla într-un dormitor de cămin.

— Hei, Suzie, eşti ocupată? Pot să vin mâine sau...

— Nu, e în regulă. Se întoarse spre fata de pe Skype. Te sun imediat.

— Bine, spuse fata, și închise camera.

— Cine era? întrebă Anita.

— Fiică-mea. E studentă în anul patru la Rutgers.

— Nu ştiam că ai o fată.

— Ei bine, acum ştii. Ce s-a întâmplat?

— Am o întrebare cam ciudată.

— Îmi plac întrebările ciudate.

Suzie aştepta nerăbdătoare în timp ce Anita încerca să găsească cea mai bună metodă pentru a o exprima în cuvinte.

— Mă întrebam dacă ar trebui să-mi fac griji.

— De ce?

— Pentru că sunt... fericită.

Suzie se încruntă.

— Îţi faci griji fiindcă eşti fericită?

— Da.

— Te simţi isterică?

— Nu. De fapt, mă simt împăcată.

— Şi de ce crezi că se întâmplă asta?

— Probabil fiindcă mi-am dat seama că nimic nu e cu adevărat important.

Îl auzi în minte pe Freddie Mercury cântând „Bohemian Rhapsody”.

— Eşti sigură în legătură cu asta? Încă avem o şansă de supravieţuire.

— Ştiu. Dar nu mă refer la faptul că nimic **nu mai contează.** Mă refer la faptul că nimic n-a contat **vreodată.** De genul, dacă oricum totul e atât de fragil, atunci n-a fost niciodată adevărat pe bune, înţelegi? Chiar dacă n-ar fi un asteroid, eu tot aş putea muri mâine. Aşa că de ce ar trebui să-mi fac griji? E exact cum a spus Andy: „Orice-ar fi, nu merită osteneala”.

— Andy e un copil bun, Anita, dar nu sunt sigură că l-aş alege ca punct de referinţă filosofică. Cu toţii trebuie să credem în **ceva.**

Anita ridică din umeri.

— Probabil...

Tot nu ştia exact la ce să se aştepte de la această conversaţie; nu era ca și când Suzie avea să-i spună să nu fie fericită.

— Aşadar, ce studiază fiica ta la Rutgers?

— Economie.

— Presupun că e dificil s-o ştii atât de departe, hm?

Suzie zâmbi. Apoi, fără vreun avertisment, chipul ei se boţi precum o pungă de hârtie.

— Rahat, te rog să mă scuzi, spuse ea, şi îşi lăsă capul în mâini.

— Oh, e în regulă.

Anita îşi puse braţele în jurul umerilor laţi ai lui Suzie şi o ţinu până ce tremuratul se opri, ca şi când sentimentul fu doar o mică turbulenșă. Încercă să-si amintească când o văzuse ultima oară pe mama ei plângând. Oare o văzuse vreodată?

— O să-mi treacă la un moment dat, spuse Suzie, scoţând un şerveţel dintr-o cutie ascunsă într-o ţestoasă de porţelan. Mă gândeam c-o să se-ntoarcă acasă imediat după absolvire, dar are un iubit care trăieşte la New York şi nu vrea să-l părăsească. Iar noi nu ne-am înţeles tot timpul. Îşi suflă nasul. Anita, îţi cer mii de scuze.

— Stai liniştită.

— Nu sunt bună de nimic, hm? Elevii trebuie să mă vadă drept un om cu capul pe umeri.

— Glumeşti? spuse Anita. Cred c-ar trebui să plângi în faţa tuturor celor care vin aici. Atunci ei vor şti că e în regulă să nu fii în regulă.

— Mersi.

Suzie îşi scutură mâinile şi clipi pentru a-şi alunga ultimele lacrimi.

— Bine, cred că m-am liniştit. Şi chiar dacă mi-am pierdut toată credibilitatea de îndrumător, măcar ţi-am dovedit că am dreptate.

— În legătură cu ce?

— Încă există suficient timp să faci ceea ce contează. Chiar **dacă** acest **lucru e să fii** alături de o persoană care o ia razna.

Suzie o luă de mână pe Anita şi o strânse bine.

— **Să** nu uiţi niciodată asta.

Anita nu mai fusese în oraş de la spectacolul Esperanzei Spalding, iar lucrurile se schimbaseră negreşit. Pe străzi erau atât de mulţi oameni, încât ziceai că tocmai ieşiseră de la un concert şi nimeni nu voia să meargă acasă. Crocodile era ticsit cu marginalizaţii din Seattle — rockeri vârstnici în pantaloni de piele cu ţinte, perechi de fete cu păr strâns în ţepi, care se ţineau de mână, metalisti bărboşi ale căror braţe erau la fel de pline de tatuaje precum cabinele de toaletă ale localului cu grafitti. Anita se aşeză la bar, singură cu valiza ei şi cu un pahar cu suc de portocale, simţindu-se speriată și singură şi entuziasmată în acelaşi timp. Chiar o făcea. Fugea de acasă.

Acum nu mai trebuia decât să găsească un loc în care să stea.

Prima formaţie era alcătuită din patru tipi care se prea poate să fi fost concurenţi într-o competiţie în care se căuta sosia lui Dracula. Unul dintre ei cânta la o orgă bisericească sintetizată. Următorul fu un grup de **skinhead;** vocalistului îi plăcea să-şi bage tot microfonul în gură în timp ce zbiera în el. Ringul de dans arăta precum o încercare de evadare de la spitalul de nebuni.

În jurul orei zece, Andy și Bobo se împleticiră pe scenă şi începură să se pregătească. Era evident că ambii băuseră. Muzica lor era confuză, banală și dureros de zgomotoasă în acelaşi timp. Din pricina publicului gălăgios şi a folosirii constante a talgerelor, era imposibil să desluşeşti vreun cuvânt din scârţâiala frenetică a lui Bobo. Era un vocalist decent, extrem de sigur pe sine, căruia nu-i era teamă să pară nebun, însă cântecele erau de neînţeles.

Anita era dezamăgită. Chiar dacă nu-şi făcuse prea mari speranţe în legătură cu acest spectacol, se aşteptase la câteva momente magice. Însă ceea ce căpăta de la „formaţia” lui Andy era acel gen special de disperare care o cuprindea atunci când asculta cântece cu adevărat îngrozitoare. Bine, asta şi un ţiuit în urechi.

După vreo două sau douăzeci și patru de cântece, Andy se ridică și ieşi împleticit de după bateria lui. Era atât de beat, încât o puteai vedea în fiecare parte din corpul său; membrele i se mişcau precum baloanele umplute cu prea multă apă, și aproape că scăpă chitara pe care i-o întinse Bobo. Rânji strâmb

spre mulţime — oarecum drăguţ, de fapt.

— Acesta este un cântec compus de mine, care vorbeşte despre momentele în care nu vreau să am de-a face cu rahaturile altor oameni. Poate că vă regăsiţi în el. Sau nu. Mă rog. Se intitulează „Save It”.

Lovi câteva note greşite înainte să nimerească un arpegiu lent, curat și liniştit, reverberat ca un elastic de cauciuc. Iar ceea ce ieşi din difuzoare după aceea era fără îndoială cel mai nebunesc lucru pe care Anita îl auzise de la vestea că un asteroid avea şanse mari să-i şteargă de pe faţa pământului cât de curând. Micuţul skater punkist, cu jeanşii lui mulaţi și cu bretonul care ţinea morţiş să-i acopere ochii, cânta muzică soul. Vocea lui era fragilă și nesigură, iar publicul fu luat prin surprindere de schimbarea bruscă a tonului, şi nici măcar Andy nu părea să înţeleagă întru totul ce anume făcea, însă Anita pricepu mesajul clar şi răspicat, precum luminile-neon ale unei piste care să îi indice calea spre viitor. Precum „pe lângă a doua stea la dreapta și apoi tot înainte până în zori”[21]. Precum destinul.

---

[21] Aluzie la *Peter Pan* de J.M. Barrie.

DESPRE BOBO SE PUTEA SPUNE ORICE, ÎNSĂ TIPUL ŞTIA cum să atragă mulţimea. Crocodile era plin până la refuz atunci când Perineum urcă pe scenă. Trecuseră câteva luni de la ultimul lor spectacol, iar când Andy se aşeză în spatele bateriei vechi a localului, simţi fluturii înecându-se în cele patru beri (servite de un barman înţelegător) cu care îşi umpluse deja stomacul. Luminile erau, prea puternice şi nu reuşea să găsească o distanţă bună între scaun şi tobă.

— Bună seara, Crocodile! îi salută Bobo. Noi suntem Perineum, iar aceasta este prima noastră piesă!

Andy stabili tempoul. Cumva, fără să îi poruncească în mod conştient trupului să înceapă să bată în tobă, porni la timp, iar apoi curentul ei, călătoria nebunească a punk rockului, îl transportă dinspre refren spre vers şi înapoi. Un cântec deveni altul. Începu imediat să transpire — o maşinărie bine unsă, care menţinea ritmul constant şi funcţiona ca nişte ştergătoare de parbriz — şi, prin lumina curcubeică, vedea că dansul agresiv era intens, un amestec de mâini, picioare și piele. Oare Eliza era acolo? Trebuia să fie. Orice altă variantă ar fi fost un eşec din partea universului. Trecură prin aproximativ zece dintre piesele lor de două minute, înainte ca Andy să observe că încăperea devenise tăcută. Bobo îi întindea chitara.

— Hei, spuse Andy la microfon. Am să fac ceva diferit aici. Sper să nu vă supăraţi.

— Eu mă supăr! strigă cineva.

Andy îşi puse mâna drept pavăză şi îl văzu pe Golden stând chiar la marginea scenei. Lumina licărea în verigile lanţului său.

— Acesta este un cântec compus de mine, care vorbeşte despre momentele în care nu vreau să am de-a face cu rahaturile altor oameni. Poate că vă regăsiţi în el. Sau nu. Mă rog. Se intitulează „Save It”.

Începu să cânte. Nu era o piesă pe care puteai să dansezi frenetic. Nu era punk. Nici măcar rock. Îl scrisese în urmă cu aproximativ un an și în el era vorba despre o boboacă cu care începuse să iasă, doar ca să descopere că era nebună de legat (tipa zicea că îşi peria dinţii timp de o oră şi jumătate în fiecare seară, întrucât îi „plăcea senzaţia”). Nimeni nu îl huidui ca să dispară de pe scenă, aşa că probabil nu îl urau prea tare, chiar dacă aplauzele fură timide şi ovaţionările gălăgioase când Bobo

reveni la microfon. Gesticulă spre Andy să stabilească tempoul pentru ultimul lor cântec.

— Vă mulţumim c-aţi venit aici în această seară minunată de Ziua Îndrăgostiţilor, spuse Bobo. Aşa după cum ştiţi, concertul din seara asta înseamnă mai mult decât muzica noastră. Acesta este începutul unei mişcări. Dacă nu suntem pregătiţi să ne facem auziţi când va veni momentul, vom fi călcaţi în picioare.

Mulţimea ovationă.

— Dacă vă pasă cât de cât de libertăţile voastre civile, lăsaţi-vă e-mailul acolo, la fata mea.

Gesticula spre Misery, care momentan era în centrul atenţiei lângă scenă. Se îmbrăcase pentru această ocazie ca o adevărată târfă punk-rock — fustă scurtă din tartan în nuanţe de roz și negru, ciorapi cu model pânză-de-păianjen, maiou roz mulat și un papion negru în păr. Poate că pur şi simplu voiau să vorbească cu o fată drăguţă sau poate că era din cauză că o rocă uriaşă ca o rachetă balistică intercontinentală venea cu repeziciunea spre ei, dar Andy văzu oamenii începând să se adune în jurul ei.

Concertul luă sfârşit. Andy simţea lava topită a emoţiei interpretării scurgându-i-se din sânge şi o înlocui imediat cu câteva shoturi de tequila pe care Golden le cumpăra cu zecile. Îşi croia drum prin mulţime, căutând-o pe Eliza, când dădu nas în nas cu Anita Graves.

— Heeeeeeeeeeei! strigă el. E Anita Bonita!

O îmbrăţişă, acoperind-o cu un strat de sudoare alcoolică.

— Salut, Andy! Mi-a plăcut concertul vostru.

— Pe bune? Super!

— Bine, nu tot concertul. Doar piesa cântată de tine. Restul a fost cam naşpa.

— Ah. Mişto.

Se simţi flatat și jignit în acelaşi timp.

— Ăăă, ai mai văzut pe cineva pe-aici?

— Pe cineva?

— De la Hamilton, voiam să zic.

Anita se uită în jurul ei.

— Jumătate din mulţimea asta e de la Hamilton.

— Da, dar vreau să zic, ai văzut pe cineva anume? O fată anume?

Andy nu era sigur cum să întrebe de Eliza, fără să întrebe, de fapt, de Eliza.

— Andy, eşti beat. Cred c-ar fi cazul să mergi acasă.

— Nici gând! Băieţii merg la The Cage. Golden a spus că ne bagă el acolo.

— E o invitaţie?

— Vrei să vii? Asta-i minunat! Anita Bonita la The Cage!

O îmbrăţişă din nou.

— Clar, am să conduc eu, spuse ea.

Aerul de afară îl trezi puţin pe Andy, suficient cât să-şi dea seama cât de ciudat era că Anita venise la concert. Ar fi vrut s-o întrebe cum de luase această hotărâre, dar ea nu îi oferi ocazia.

— Mai ai cântece în genul celui pe care l-ai cântat singur? se interesă ea.

— Câteva. Dar aş...

— Te-ai gândit vreodată să laşi pe altcineva să le cânte?

— Bănuiesc că n-aş avea nimic împotrivă, atâta timp cât...

— Şi ce-ai zice dacă cineva ţi-ar propune să colaboraţi și să compuneți piese noi?

— Păi, eu şi Bobo am încer...

— Care sunt idolii tăi muzicali?

Avea senzaţia că era intervievat pentru **Rolling Stone** de o jurnalistă cu ADHD. Părură să treacă eoni până ce Anita găsi un loc de parcare și Andy putu să scape de interogatoriu.

— N-am terminat de vorbit despre asta, îl avertiză Anita.

— Sunt sigur că nu.

The Cage era cel mai faimos bar pentru motociclişti din Seattle. Un tip uriaş, de culoare, cu o şapcă portocalie stătea lângă o uşă construită într-o palisadă din lemne ascuţite în vârf. Când Andy şi Anita se apropiară, tipul ridică privirea din cartea pe care o citea — **Omul în căutarea sensului vieţii** — și scoase un chicotit sec.

— Câţi ani aveţi? Şaişpe?

— Suntem cu Golden, răspunse Andy.

— Şi sunteţi deja afumaţi, nu-i aşa?

Andy se uită vinovat spre Anita.

— Am să-l ţin din scurt, îl asigură ea.

Paznicul oftă și își ridică din nou cartea.

— Mă rog, faceţi ce vreţi. Oricum, mâine-mi dau demisia.

De cealaltă parte a palisadei se afla un spaţiu larg deschis, ca un fel de curte. Golden și gaşca lui şedeau la masa din centru, care era deja decorată cu şase halbe de bere cu spumă. Bobo se poziţionase în dreapta lui Golden și părea să fi atras atenţia şefului. Andy fusese mereu impresionat de uşurinţa cu care cel mai bun prieten al lui interacţiona cu băieţii de cartier; chiar și în gimnaziu, Bobo fusese capabil să stea la discuţii cu drogaţii, cu gangsterii, ba chiar și cu vagabonzii, ca şi când era unul de-al lor.

— Care dintre ei e Golden? întrebă Anita.

— Cel din capul mesei. Tipul ăla e unul dintre cei mai mari traficanţi din oraş. Fain, nu?

—Traficant? Vrei să zici, traficant de **droguri**? Şi tu crezi că asta-i mişto?

— Nu ştiu. Traficanţii fac tone de bani. Până şi Bobo poate să facă câteva sute de dolari într-o săptămână bună.

— Interpreţii de muzică sunt mult mai mişto decât traficanţii de droguri, Andy. Ei nu sfârşesc la pârnaie. De obicei.

Însă Andy nu era atent. Voia să afle despre ce discutau Golden și Bobo.

— Aşteaptă aici o clipă, bine?

— Mă gândeam să facem acelaşi lucru, doar că la o scară mai largă, spunea Bobo. În felul ăsta, la momentul potrivit, o să ai mai mulţi oameni. Dar trebuie să ne mişcăm. Săptămâna viitoare sau cam aşa.

Golden încuviinţă cu înţelepciune, aidoma unui general care se consulta cu locotenentul său. Lanţul lui avea exact aceeaşi culoare ca halba de bere din faţa lui. Îl observă pe Andy şovăind în apropiere.

— Andy, mişto concertul din seara asta!

— Aăă, mersi!

— Bobo vrea să organizeze o mică petrecere săptămâna viitoare. Crezi că e o idee bună?

— Bobo are numai idei bune, zise Andy, dar era atât de

beat, încât aproape că uitase deja întrebarea. Adică, orice zice el, mă bag. Vreau doar să mă bucur de viaţă înainte de sfârşit, înţelegi?

— Înţeleg, Andy. Înţeleg foarte bine.

Golden îi făcu semn lui Andy să se apropie.

— Vrei s-auzi un secret?

— Mai întrebi?

— Ai auzit vreodată pe cineva vorbind despre măreţia aruncată asupra lor?

Andy clătină din cap.

— Afurisitul de Shakespeare a scris asta.

— Uau!

— Exact! Andy, imediat ce am auzit de asteroidul ăla, am luat o decizie. Asta e şansa mea să fiu măreţ. Ardor aruncă măreţia asupra mea. Poate că şi asupra ta.

— Bine.

Golden îşi ridică halba.

— Pentru măreţie!

Un shot se materializă în mâna lui Andy. Îl dădu de duşcă — vodcă, poate? — şi apoi, din toate punctele de vedere, încetă să mai existe. Nu-şi aducea aminte să se fi aşezat în celălalt capăt al mesei și să stea la taclale cu Anita. Nu-si aducea aminte să fi plecat câteva minute mai târziu sau să fi vomat pe geamul din dreapta al Escalade-ului ei. Nu-şi aducea aminte să-i fi spus unde locuia. În mod categoric nu-şi aducea aminte să-şi fi folosit telefonul pentru a vizita pagina de Facebook a Elizei (ea chiar avusese dintotdeauna 4254 de prieteni?), astfel încât să facă rost de numărul ei de telefon pentru a-i lăsa un mesaj de cinci minute în căsuţa vocală. De fapt, cam **tot** ceea ce se petrecuse după ce coborâse de pe scena de la Crocodile dispăruse a doua zi dimineaţă, ca și când cineva luase desenul nebunesc al ultimelor ore și îl ştersese cu o radieră mare de culoare roz.

Se trezi cu o mahmureală atât de pură şi de perfectă, încât îl copleşi. Scoase un geamăt lung și fără cuvinte — sunetul suferinţei absolute.

— Bun, spuse o voce, în sfârşit te-ai trezit.

— Eliza?

Andy se ridică imediat în capul oaselor. Şezând pe salteaua

lui japoneză, cu o carte deschisă în poală, era Anita Graves.

— Nu, răspunse ea, confirmând ceea ce era mai mult decât evident, eu nu sunt Eliza.

Peter

DUPĂ CE O URMĂRI PLECÂND, PETER RĂMASE TRANSFIGURAT, cel puţin treizeci de secunde, cu braţul ridicat, arătând ca decupajul din carton al unui tip care făcea din mână. Era duminică, după anunţ, și prima dată când Eliza îl băgase în seamă pe Peter după ce se sărutaseră în studioul de fotografie în urmă cu un an. Purta o pereche de căşti roz uriaşe și căra după ea un soi de aparat foto antic, marele lui ochi negru înlocuindu-i pe cei căprui ai ei atunci când îl ridică pentru a-i face o poză. O mică rotire caleidoscopică a obiectivului, o fluturare din mână în semn de rămas-bun, şi apoi plecă.

Felipe văzu întreaga scenă.

— E o prietenă de-a ta?

Într-un sfârşit, Peter lăsă mâna jos.

— Oarecum. Te superi dacă mă duc s-o salut?

— Du-te după ea, campionule.

Dar până să dezlege nodul şorţului și să iasă afară, Eliza se făcuse nevăzută. Simţi un junghi de nelinişte, după care se simţi prost că-şi făcea griji. Ce era ea pentru el sau el pentru ea? Nimic.

Peter lucra voluntar la Friendly Forks seară de seară. Nu era ca și când spera ca Eliza să revină acolo şi să-l găsească; îi plăcea camaraderia de la bucătărie, satisfacţia care venea atunci când realiza ceva practic. Cele mai multe restaurante din Seattle puseseră lacătul pe uşă, aşa încât Friendly Forks avea mai mulţi clienţi ca niciodată. Prezenţa lui Peter de-abia fusese tolerată la început, însă, acum, băieţii de la bucătărie se obişnuiau să-l aibă în preajmă și începuseră să-l trateze ca pe un frăţior enervant, dar totodată simpatic. Îl învăţaseră câteva cuvinte în spaniolă, suficient cât să înţeleagă întreaga întindere a vulgarităţii lor atunci când râdeau de el fiindcă era, aşa cum spunea Felipe, **„El lavaplatos mas gringo en todo el continente americano”,** ceea ce se traducea aproximativ prin „Cel mai alb spălător de vase de pe tot continentul american”.

Peter nu o făcea pur şi simplu ca pe un act de bunătate; îşi dorea cu disperare ca atenţia să-i fie distrasă. Întreaga „două treimi şanse ca tot ceea ce el ştia și iubea să dispară în decurs de câteva săptămâni” îşi pusese amprenta asupra lui. Nu putea să doarmă mai mult de câteva ceasuri pe noapte. De fiecare dată când închidea ochii, vedea asteroidul plutind deasupra

casei, pe sora lui la fereastra dormitorului, cu ochii mari, în timp ce lumina devenea din ce în ce mai puternică și apoi totul se făcea alb. Se trezea din aceste semi-vise şi fugea la propria fereastră, găsind doar obişnuitele stele, îndepărtate și neinteresante ca întotdeauna (Ardor îşi pierduse nuanţa albastră care îl făcea să iasă în evidenţă, iar acum stătea ascuns în aceeaşi constelaţie inofensivă, precum un agent secret).

Peter se întorcea apoi la programul său obişnuit de-a se foi şi de-a se întoarce de pe-o parte pe alta. Singurul sedativ eficace era răsăritul; cumva, faptul că vedea lumea luând-o de la capăt îi întrerupea pe moment gândurile întunecate. Când cerul începea să prindă culoare, Peter reuşea să pună geană pe geană, doar ca să fie trezit câteva ore mai târziu de strigătul asurzitor al ceasului. Sub nicio formă nu avea să tragă chiulul la şcoală, indiferent cât de mult mama lui îi dădea de înţeles că și-ar fi dorit să-l aibă acasă. Ce să facă toată ziua acolo? Să stea și să o liniştească? Să-l aştepte pe tatăl său să se întoarcă de la serviciu, din ce în ce mai târziu în fiecare seară, de vreme ce oamenii care veneau la birou să împartă munca erau tot mai puţini?

Nu, cheia era să se asigure că nu avea niciun moment în care să gândească. În primul weekend de după anunţ, Peter îşi petrecuse zilele de vineri şi sâmbătă împreună cu familia, iar duminică, în jurul prânzului, o scosese pe Stacy la masă. Îşi ceruse scuze că o forţase să lucreze la Friendly Forks, iar ea îl iertase. Cu tot ceea ce se petrecea în lume, ultimul lucru de care avea nevoie era să se certe întruna cu ea sau să se despartă (oricât de fericită şi-ar face sora). Ba chiar reuşise să primească aprobarea lui Stacy în ceea ce privea munca lui voluntară („Nu pricep deloc, dar cred că e destul de mişto că **tu** vrei să o faci”), lucru care devenise partea lui preferată a zilei. La restaurant, nu era timp de meditat asupra naturii efemere a vieţii sau să ţi-i imaginezi pe cei dragi topindu-se şi transformându-se în băltoace. Din momentul în care primul client se aşeza și până în momentul în care Felipe declara bucătăria „a naibii de impecabilă”, nu era decât muncă.

De Ziua Îndrăgostiţilor închiseră restaurantul la scurt timp după miezul nopţii, escortând cu amabilitate până la uşă ultimul cuplu ameţit. Pe străzi erau atât de mulţi oameni, încât părea a fi o petrecere în aer liber cât oraşul de mare. Peter stătea de

unul singur în afara restaurantului, admirând peisajul, când cineva îi trase un pumn în umăr.

— Care-i treaba, Albişorule?

Era Felipe, însoţit de Gabriel, **sous chef-ul** lui. Peter nu apucase niciodată să vorbească cu Gabriel, care era unul dintre acei tipi ce nu făceau decât să-şi vadă de muncă tot timpul. Se zvonea că îi fusese oferit un post de bucătar-şef la Starfish, un restaurant elegant cu specific pescăresc de pe Sound, chiar înainte ca Ardor să-şi fi făcut apariţia şi să închidă localul. Era o realizare impresionantă, ţinând cont că el era un fost infractor negru, cu o cicatrice lungă ca de personaj negativ din filmele cu James Bond, care i se întindea de pe pomete până pe bărbie.

— Pleci acasă? îl întrebă Felipe.

— Se presupune că trebuie să mă văd cu prietena mea. Ziua Îndrăgostiţilor, înţelegi? I-am promis c-o să ieşim în seara asta să mâncăm un desert.

— Hai mai întâi cu noi să bem ceva.

Adevărul era că el **chiar** se înţelegea mai bine cu Stacy când era cherchelit.

— Eşti sigur că e OK?

Din cine ştie ce motiv, se uită la Gabriel, care încuviinţă.

— Bine. Doar un pahar.

Spre deosebire de Gabriel, Felipe era genul de tip care sporovăia întruna și căruia nu-i păsa deloc dacă îl asculta cineva — cel mai bun lucru pentru a-ţi ţinte mintea ocupată. Începu să le spună o poveste absurdă despre o fată bogată cu care ieşise în liceu și nu tăcu până ce nu ajunseră la destinaţia lor. În capătul unei alei înguste, un bec roşu înfipt într-o palisadă de lemn ilumina un mic panou din fier forjat, pe care scria THE CAGE.

Curtea localului era acoperită de mai mult fum decât ai fi găsit pe scena unui concert de heavy metal, creat de un grup de motociclişti încărunţiţi, îmbrăcaţi în haine de piele cu ţinte, şi de nişte hispanici musculoşi şi tatuaţi, care probabil că ieşiseră dintr-o tură târzie de la locul lor de muncă. Mai erau şi vreo douăsprezece femei, iar cele mai multe dintre ele ar fi putut fi cu uşurinţă confundate cu nişte bărbaţi.

— Găsiţi nişte locuri libere, le spuse Felipe. Primul rând e din partea mea.

Peter rămase cu Gabriel.

— Veniţi aici des?

— Da.

— Pare un loc mişto.

— Da, e OK.

O explozie de râsete răguşite se auzi dinspre un grup de golănaşi din apropiere. Peter îi recunoscu pe câţiva dintre ei: Golden, golanul pe care îl întâlnise la Beths Cafe, și Bobo, ratatul de prieten al surorii lui. Din fericire, Misery nu era cu ei.

— Îi cunoşti pe tipii ăia? îl întrebă Gabriel.

— Așa si-așa.

— Nu sunt nişte tipi de treabă.

Scoase un joint din buzunarul de la spate şi îl aprinse.

— Vrei?

— Nu, mersi.

— Şase dolari pentru trei sticle de Budweiser, zise Felipe, întorcându-se de la bar. Cel mai bun preţ din oraş.

Lichidul rece şi acidulat umplu gura și stomacul lui Peter, făcându-l să se destindă. Era probabil cea mai bună bere de când o băuse pe prima din viaţa lui, savurată pe marginea unui doc al Lacului Washington. El și Cartier dăduseră de duşcă un întreg bax de şase doze călduţe (furnizat de fratele mai mare al lui Cartier) şi vorbiseră vrute şi nevrute până în zori.

Tocmai când dădea să se relaxeze cu adevărat, o mână ateriza cu putere pe masă, făcând sticlele să zăngănească.

— Uriaşul a ieşit în oraş să se distreze, zise Bobo.

Vocea îi era îngreunată din pricina alcoolului. Golden stătea la câţiva metri în spatele lui.

— Am ieşit la o bere cu prietenii mei, spuse Peter.

— Hei, de ce dracu n-ai venit la concertul pe care l-am dat mai devreme?

Peter îşi amintea vag de fluturaşii pe care îi văzuse pe la şcoală, însă nu prea era mare amator de punk rock.

— Nu ştiam c-ați avut concert.

— Ei bine, am avut. Şi a fost bestial. Misery a venit. Sora-ta. Prietena mea. Dar s-a dus deja acasă. A spus că o baţi întruna la cap să nu stea prea mult în oraş seara. Şi uite unde te găsesc pe tine. Care-i faza?

— E mai mică decât noi. În orice caz, mă bucur să văd că mi-a ascultat sfatul.

— Eh, poate c-ai dreptate.

Bobo miji ochii spre Ardor.

— Poţi s-o simţi acolo sus, nu-i aşa? Vine după noi. Vrea sânge.

— Încerci să ne strici buna dispoziţie, **ese?** întrebă Felipe, suficient de amabil cât să detensioneze atmosfera. Încercăm să uităm de rahatul ăla.

Bobo zâmbi.

— Scuze. Bănuiesc că sunt cam ameţit. Mă bucur că te-am văzut, uriaşule!

Golden se apropie când ceilalţi începură **să** se îndepărteze. Puse o mână pe umărul lui Gabriel.

— G, ne cam este dor de tine la The Independent. Dacă vrei să te întorci printre noi, dă-mi de ştire.

Răspunsul lui Gabriel fu o dâră de fum, lungă și relaxată.

— Traficanţi de droguri, zise Felipe, după ce aceştia plecară. Nişte măgari. Asta se întâmplă din cauză că n-au prieteni. Toţi vor ceva de la ei. Îi face să devină răi.

— Vă cunoaşteţi de mult, tu și Golden? îl întrebă Peter pe Gabriel.

Gabriel clătină din cap.

— Nu mă ştie pe mine. A cunoscut un tip care arăta ca mine. Următorul rând e din partea mea.

Se ridică şi se duse la bar.

— Omul ăsta a trecut prin multe chestii, îi explică Felipe. I-a luat ceva timp să-şi revină.

Lui Peter i-ar fi plăcut să audă câteva dintre acele chestii, doar că, fix în acel moment, de cealaltă parte a palisadei se auzi o explozie de strigăte. Câţiva dintre oamenii din curte îşi ridicară privirile de la băuturile lor, însă nimeni nu făcu nicio mişcare. Până şi Felipe se opri preţ de o secundă, cu sticla de bere îndreptată spre gură, înainte s-o dea pe gât.

O fată ţipă.

Peter se ridică, însă Felipe îl apucă de încheietură.

— Frate, nu, îl avertiză el. Nu e treaba noastră.

Peter îşi trase mâna din strânsoarea lui. Pe aleea de lângă

The Cage, oamenii lui Golden încercuiau ceva. Peter îşi făcu loc printre ei pentru a-l găsi pe Golden cu mâna la gâtul unei fete de cartier, cu părul încâlcit şi cu ochii adânciţi în orbite.

— Ce dracu' faci? întrebă Peter.

Golden fu distras pe moment și fată profită pentru a-l zgâria pe mână cu unghiile ei mari date cu ojă sclipitoare. Golden îi dădu drumul, iar ea o luă imediat din loc, lovind în stânga şi-n dreapta cu coatele ei slăbănoage. Bobo căzu în fund şi din nas începu să-i curgă sânge. **Ar trebui s-o tai şi eu,** gândi Peter, însă era prea târziu. Cercul se formase iar şi, de data asta, el era în mijloc.

Golden se apropie ameninţător de el.

— Eşti tâmpit?

Irisurile lui erau uriaşe și negre, cu un singur cerc subţire de gri pe margini, precum doi sori care se eclipsau.

— Nu-mi răspunde. E suficient să mă uit la tine şi să-mi dau seama că n-ai muncit niciodată în viaţa ta, aşa că poate nu înţelegi conceptul de a-ţi câştiga traiul. Fata aia îmi datora bani.

— Nu există niciun motiv să devii violent cu ea.

Golden zâmbi.

— Crezi că eram violent?

Ridică mâna și îsi desfăcu lanţul. Acesta se desfăşură, șerpuitor şi strălucitor, lung ca batista unui magician.

— Pun pariu că n-ai văzut niciodată violenţă în afara filmelor — de asta nu poţi s-o recunoşti. Ceea ce tocmai ai urmărit nu era violenţă, ci intimidare.

Golden începu să-şi petreacă lanţul în jurul degetelor de la mâna dreaptă, acoperind cuvântul **LIVE** tatuat pe articulaţiile degetelor.

— Intimidarea e **ameninţarea** violenţei. O intimidare bună seamănă cu tortura; poate dura ani și ani. Însă violenţa e diferită. Violenţa seamănă cu fulgerele. Se termină de îndată ce începe.

Peter nu era obişnuit să-i fie teamă — unui sportiv de un metru optzeci rar îi este. Dar apoi Golden îşi strânse pumnul, acum acoperit pe de-a-ntregul de lanţ, şi muşchii din antebraţele lui vânjoase se mişcară şi se încreţiră, venele ridicându-se de parcă sub pielea lui stătuse ascuns un labirint secret. Peter ştia că lovitura acelui pumn avea să fie dureroasă. Avea ca scop

să-i strivească nasul, să-i rupă maxilarul și să-i spulbere dinţii. Avea ca scop anihilarea lui.

Şi singurul gând absurd din mintea lui era că Eliza nu l-ar mai săruta niciodată dacă şi-ar pierde toţi dinţii.

— Unde ai vrea să te lovesc? îl întrebă Golden.

Dar înainte ca Peter să poată răspunde, de undeva din apropiere se auzi un clic. Se întoarseră cu toţii ca să-l vadă pe Gabriel și pe Felipe stând lângă uşa de la The Cage. Felipe era roşu de mânie, însă cel care ţinea pistolul era Gabriel, care părea mai relaxat ca oricând. Ce lucru bizar, gândi Peter, un **pistol.** Era o jucărie cu care se jucase aproape toată viaţa lui. Şi când nu era o jucărie, era un obiect de recuzită, apărând în serialele şi filmele de la televizor despre poliţişti şi hoţi şi eroi care salvau lumea. Era uşor să uiţi că pistoalele existau și în viaţa reală.

Golden privi fix spre ţeava pistolului.

— Numai un fătălău ar aduce o armă la o bătaie cu pumnii, spuse el.

Continuând să privească fix spre armă, lovi cu putere spre Peter şi îl nimeri peste obraz cu dosul mâinii. Lanţul muşcă tare, însă Peter ştia că era doar un gest. Golden voia să abandoneze câmpul de luptă fără să renunţe la demnitate. Cea mai mare temere a lui Peter în acel moment era că Gabriel oricum avea să tragă, și apoi tot iadul s-ar dezlănţui.

Dar nu se auzi niciun foc de armă. Golden îşi desfăcu lanţul de pe mână şi îl puse din nou la gât cu mişcări lente. Fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi plecă, ţinându-se bine de peretele aleii.

— Ce-o să te aştepte de-acum încolo va fi mai rău decât asteroidul, zise Bobo.

Sângele i se usca deja în jurul nasului şi crăpă când zâmbi, căzând ca nişte fulgi de zăpadă stacojii.

Cum o numise domnul McArthur?

O victorie a la Pirus.

Trei zile mai târziu, Peter aştepta lângă sala de mese a liceului, tremurând de frică. Însă nu din pricina lui Golden sau a lui Bobo. Ci din cauza unei brunete slabe într-un maiou verde-deschis. Ea îi făcu din mână din cealaltă parte a curţii, îşi dădu părul peste umăr și zâmbi ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Oare dragostea putea să dispară atât de repede? Sau asta însemna că nu existase niciodată?

Lumea nu mai era un loc sigur. Dacă Peter nu ştiuse asta înainte de altercaţia lui cu Golden, în mod sigur o ştia acum. Şi după încă un weekend de nopţi nedormite, în care îşi imaginase ultimele lui clipe pe Pământ, îşi dăduse seama că, atunci când îl privea pe Ardor străpungând atmosfera, devenind stacojiu din pricina căldurii, nu Stacy era cea pe care voia să o îmbrăţişeze. Chiar dacă asteroidul trecea în viteză pe lângă ei precum o pasă aruncată prost deasupra capului sau ateriza precum un pumn imens învăluit în lanţuri de foc, Ardor îşi livrase deja mesajul banal, dar necesar: viaţa era al naibii de scurtă.

— Hei, iubitule, îl întâmpină Stacy, după care observă grilajul de cruste de pe faţa lui.

Întinse mâna ca să-l atingă pe obraz. Era exact acelaşi loc pe care urma cât de curând să-l pălmuiască cu toată puterea, redeschizând cele mai multe răni mici, alegându-se cu pete de sânge pe palmă.

— De asta n-ai răspuns la telefon? Ce s-a întâmplat?

Peter o luă de mână pentru ceea ce avea să se dovedească a fi ultima oară. Câteva zile mai târziu, Stacy şi părinţii ei urmau să plece din Seattle pentru a se muta în cabana de la Lacul Chelan. Nu avea să se deranjeze să-l sune pentru a-şi lua rămas-bun.

— Multe, răspunse el. Şi trebuie să vorbim despre asta.

— **ELIZA?**

Anita îşi ridică privirea din cartea ei — **Critica raţiunii pure** a lui Immanuel Kant.

— Nu, eu nu sunt Eliza.

Andy clipi precum un ursuleţ care ieşea din hibernare. Încă purta hainele de la concert, iar părul îi era o sculptură avangardistă, tot numai răsuciri şi tăieturi bruşte.

— Tu eşti Anita, spuse el.

— Bravo! Acum, dă-te jos din pat şi fă un duş înainte să omori pe cineva.

Andy se mirosi la subraţ și făcu o grimasă.

— Bună propunere!

Anita se retrase în camera de zi, unde petrecuse noaptea pe o canapea atât de lăsată, încât ziceai că e hamac. De câteva ori în toiul nopţii, mâna îi căzuse între crăpăturile care cumva reuşeau să fie atât umede, cât și nisipoase. Acum, în lumina rece a zilei, scoase pernele, le umflă şi mătură praful, monedele și bomboanele Skittles turtite care se adunaseră dedesubt.

După aproximativ zece minute sau ceva de genul (of, ce bine era să fii băiat!), Andy ieşi din baie îmbrăcat cu o pereche de jeanşi mâzgăliţi peste tot cu markere colorate şi un tricou cu portretul lui George W. Bush deasupra cuvintelor **The Decider**[22]**.**

— Îmi simt capul ca într-un cântec al celor de la My Bloody Valentine, zise el. E timpul să bem o cafea.

Conduseră către un Denny's din apropiere și se aşezară în separeul cu vedere panoramică spre parcare.

— Aşadar, aseară a fost altceva, spuse Anita.

Andy îşi trecu mâna prin păr, transformând sculptura (care supravieţuise practic neatinsă duşului său de două minute).

— Chiar i-am lăsat un mesaj Elizei?

— Oh, ţi-ai dori tu să fi fost doar un mesaj. Ăla a fost de-a dreptul un monolog. Un poem epic.

— Iisuse!

— Hei, dacă aş primi ceva de genul ăsta, aş fi flatată. Sau tulburată. Categoric una din astea două. În fine, care-i faza cu

[22] Decidentul — un cuvânt folosit adesea de preşedintele George W. Bush.

Eliza?

Chelneriţa, o doamnă respectabilă la vreo şaizeci și ceva de ani, cu părul vopsit blond şi cu rădăcinile la vedere, îi aduse cafeaua lui Andy.

— Mersi, Claire! zise el.

Anita nu se putea hotărî dacă era extrem de drăguţ sau extrem de trist că el se tutuia cu angajaţii de la Denny's. Andy suflă în cană și sorbi din ea.

— Nu ştiu. Eliza e de treabă.

— Ăsta-i motivul tău? Că e de treabă?

— Hei, nu te mai lua de mine! Oricum, **eu** ar trebui să fiu cel care pune întrebările aici.

— De ce?

— Fiindcă **tu eşti** cea care **se comportă ca** o ciudată.

— Ba nu, nu mă comport ca o ciudată, îl contrazise Anita, dar în secret era mulţumită.

Era frumos ca măcar o dată să fie văzută ca o ciudată, nu ca o mega-puritană înţepată.

— Ba da, eşti. Uită-te la tine, ce cauţi aici? De când mergi la concerte punk rock şi la baruri de motociclişti și petreci noaptea în casa unui băiat oarecare? Asta nu e Anita Graves pe care o cunosc.

— Poate că n-o cunoşti pe Anita Graves.

— O cunosc pe Anita Graves cu care a trebuit să lucrez acum ceva timp la proiectul ăla de la fizică.

— Dacă îmi aduc bine aminte, tu n-ai contribuit mai deloc la el.

— Exact! Tu erai, felul ăla, pe bune...

Andy îşi făcu mâinile pumn, după care le scutură puţin.

— Spasmodică?

— Irascibilă. N-ai vrut să fumezi nicio pipă cu mine toată săptămâna aia.

— Nu-mi plac drogurile.

— Da, dar chiar şi atunci când eu am vrut, de exemplu, să iau o pauză de masă, tu te-ai comportat de parcă am spus că trebuia să abandonăm şcoala şi să ne ducem să ne injectăm nişte heroină sau ceva de genul. Şi nu te duci la Harvard anul

viitor?

— Princeton. Admitere condiţionată.

Andy îşi întinse mâinile pe masă, de parcă tocmai dovedise ceva.

— Poftim! Aşadar, ce te-a apucat brusc să pierzi vremea cu un distrus ca mine? E o chestie de genul vine-asteroidul-şi-ne omoară-pe-toţi?

Anita ridică din umeri.

— Poate. Vreau să zic, probabil. Dar asta nu înseamnă că e o idee proastă. Ştii, cred că sunt singura persoană din lume care de fapt e fericită de când s-a aflat despre Ardor. A fost un semnal de alarmă, ştii? Mi-am petrecut toată viaţa făcând lucrurile pe care se presupunea că trebuie să le fac, şi asta deoarece credeam că oamenii ca tine, oameni care fac ceea ce vor în viaţă, erau cei proşti. Însă acum stau și mă gândesc, cine-i mai prost? Tipul care face ceea ce vrea el sau fata care face ceea ce vrea altcineva?

— Aşadar, tu ce vrei să faci?

— Vreau să cânt, răspunse ea, fără să stea pe gânduri. De asta am venit la concertul vostru.

— Vrei să te alături formaţiei noastre?

Anita râse.

— Nu! Dumnezeule, nu!

— Ei bine, nu trebuie să fii obraznică.

— Scuze. Doar că nu sunt mare amatoare de punk. Însă cântecul ăla pe care **tu** l-ai cântat? Ăla a fost uimitor! Vreau să zic, nu-mi venea să cred ce auzeam!

Andy zâmbi în cafeaua lui. În mod evident, nu era obişnuit să fie complimentat. Anita se întreba dacă acesta era motivul pentru care copiii o luau pe căi greşite. Nimeni nu îi încuraja când reuşeau ceva, aşa că începeau să se întrebe de ce să-şi mai bată capul cu asta.

— La care cântec te referi? întrebă el.

— Adică?

— Pe care l-am cântat?

— Pe bune? Nu-ţi aminteşti?

Andy clătină din cap cu sfială, apoi izbucniră amândoi în râs. Între timp le sosi şi mâncarea comandată: crochete de car-

tofi, fâşii ondulate de bacon şi clătite cu un moţ de unt într-un mic recipient de carton. Anita nu-şi putea aminti când mâncase ultima oară la Denny’s. Totul era delicios.

— Pot să-ţi pun o întrebare? spuse Andy, cu gura plină de mâncare.

— Desigur.

— De ce plângeai în ziua aia la bibliotecă?

Anita nu mai povestise niciodată adevărul despre familia ei unei persoane care să nu fie Suzie O, dar poate că asta era din cauză că nimeni nu o întrebase.

— Pe scurt? Fiindcă tatăl meu e un măgar, iar mama mea îi cântă în strună mereu. Au nişte aşteptări uriaşe de la mine, dar, chiar şi atunci când le împlinesc, ei tot nu sunt fericiţi. Mă gândeam că lucrurile se vor schimba odată cu intrarea mea la Princeton, dar asta nu a făcut decât să le înrăutăţească.

— Părinţii mei nu se aşteaptă la nimic din partea mea, zise Andy.

— Asta trebuie să fie drăguţ.

— Ai fi surprinsă.

Chelneriţa veni şi îi umplu din nou cana.

— Nu-mi vine să cred că poţi să bei atât de multă cafea, comentă Anita. Eu devin agitată după prima ceaşcă.

— Am devenit imun la cafea.

— Uneori îmi fac griji că n-am suficiente vicii pentru a deveni interpretă de muzică. Unchiul meu îşi câştigă traiul cântând la saxofon și l-am văzut bând zece ceşti de cafea una după alta. Şi o jumătate de sticlă de burbon. Poate că a sosit timpul să încep să mă droghez sau ceva de genul. Sau să încep să mă culc cu tot felul de oameni, ca...

Lăsă fraza în aer, dar fu prea târziu.

— Ca Eliza?

— Scuze.

— E în regulă. Şi-a creat o oarecare reputaţie.

— Nu eşti interesat de ea din cauza acelei **chestii**, nu-i aşa?

— Nu! Îmi place de ea. Pe bune. Şi pur și simplu aveam nevoie de **ceva,** ştii? Simţeam nevoia să am nevoie de ceva.

— Înţeleg, zise Anita. Şi eu am nevoie de câteva lucruri. De la tine.

— Cum ar fi?

— În primul rând, vreau să fac muzică. Eu pot să cânt cu vocea. Tu poţi să cânţi la instrumente. De acord?

— De acord. Ce altceva?

— Vreau să mă ajuţi să plănuiesc o petrecere. Ceea ce înseamnă c-o să trebuiască să vii la consiliul elevilor.

Andy mimă că se spânzură de o sfoară foarte scurtă. Vorbi în timp ce se legăna dintr-o parte în alta.

— Bănuiesc că pot să fac asta. Pentru o petrecere.

— Mersi, zise Anita, inspirând adânc. Şi mai e un lucru.

— Ia să aud.

— Trebuie oarecum să mă mut la tine acasă.

În acea miercuri, Anita îl târî pe Andy după ea la grupul de discuţii, astfel încât să nu-l piardă din vedere înainte de consiliul elevilor. Se temea ca el să nu se comporte aşa cum făcuse în acea zi la adunare (sau să adoarmă), dar totul ieşi bine. Desigur, nu citise nimic, dar asta nu îl împiedicase să-şi exprime punctul de vedere. Petrecură o oră dezbătând ceva numit „imperativul categoric”, care spunea că nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu crezi c-ar trebui să fie lege, şi „utilitarism”, teoria conform căreia cea mai bună alegere în orice situaţie este cea care conduce către cea mai multă fericire pentru cei mai mulţi oameni.

Andy ridică mâna.

— Aşadar, dacă eu, spre exemplu, îi trag cuiva un şut între picioare, dar asta îi face pe mulţi să râdă, ar putea fi în regulă?

Domnul McArthur medită.

— Presupunând că am putea cuantifica veselia versus... durerea din zona inghinală? Atunci, da.

— Şi chiar dacă Ardor ar şterge de pe faţa pământului nouăzeci şi nouă la sută din populaţie, ar putea fi un lucru bun, dacă supravieţuitorii şi copiii lor şi alte chestii ar sfârşi prin a fi mult mai fericiţi?

— Da.

Andy se rezemă înapoi în scaun, clătinând din cap.

— Rahatul ăsta e dat dracului!

În această minunată lume nouă post-asteroid, puteai să scapi nepedepsit vorbind aşa în faţa profesorilor tăi.

După oră, Suzie O îşi lovi pumnii cu Andy.

— Anita, tu eşti responsabilă cu aducerea acestui rebel aici?

— Vinovată. El este proiectul meu pentru sfârşitul lumii.

— Hei, Suzie, zise Andy, coborând privirea în pământ, îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat ultima oară în biroul tău. Eram cam întors pe dos.

— Nu-i nicio problemă. Sentimentele o mai iau razna din când în când. În orice caz, sper să mai vii la micile noastre întruniri. Ai multe de spus.

— Mersi! De fapt, n-a fost chiar atât de plictisitor pe cât mă aşteptam.

— Andy! îl admonestă Anita.

Dar Suzie pur și simplu râse.

— Venind din partea oricărei alte persoane, nu prea ar fi cine ştie ce apreciere, dar venind din partea lui Andy Rowen, pentru care aproape totul este plictisitor, cred că e un compliment destul de bun.

— Exact, zise Andy, rânjind. Suzie, tu pur şi simplu mă înţelegi.

După o pauză de masă la cantină (unde Andy îi prezentă Anitei sendvişul cu unt de arahide și chipsuri cu aromă de barbecue), se îndreptară spre consiliul elevilor. Era prima întrunire de după anunţul asteroidului, iar consiliul se micşorase deja de la opt membri la cinci. Din nefericire, Krista Asahara nu se afla printre cei absenţi.

— **El** ce caută aici? întrebă Krista, gesticulând spre Andy.

— Eu l-am invitat, răspunse Anita. Oricum, se pare că azi suntem mai puţini.

— Regulamentul nostru intern spune că avem nevoie de doi elevi de clasa a noua și încă unul de a zecea.

— Cred că regulamentul nostru intern este de-acum irelevant. Şi Andy se află aici deoarece noi doi am născocit nişte idei pentru Olot, pe care vrem să le împărtăşim cu voi.

— Olot? întrebă Damien Durkee. Încă mai organizăm asta?

— Fireşte că da, răspunse Krista. Elevii au nevoie de el,

pentru a le ridica moralul.

— De fapt, avem un plan diferit, spuse Anita. Dansul e programat peste trei săptămâni, dar noi vrem să-l organizăm în seara în care sosește Ardor.

Krista părea îngrozită.

— Nici măcar nu ştim când e asta!

— Vom afla.

— Dar cum am putea să-l plănuim? E complet irealizabil!

Andy se legăna pe cele două picioare din spate ale scaunului său.

— Hei, Krista, fără supărare, dar eşti **super** enervantă acum.

— Nu sunt sigură că ăsta e un comentariu folositor, zise Anita, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Scuze. Doar că se vaită atât de tare, şi e chiar la urechea mea. În plus, tot ce trebuie să facem este să organizăm o petrecere într-un loc pe care-l putem folosi oricând dorim.

— Olot se desfăşoară în sala de gimnastică, zise Krista. Sau e enervant din partea mea să menţionez asta?

— Asta nu mai e afurisitul de Olot! E Petrecerea de la Sfârşitul Lumii! Şi n-o să aibă loc în sala de gimnastică, fiindcă e prea mare pentru sala de gimnastică, deoarece toată lumea are voie să invite pe oricine doreşte. Puteţi să vă invitaţi familia. Puteţi să invitaţi străinii pe care-i întâlniţi pe stradă. Puteţi să vă invitaţi traficantul de droguri. E afurisita Petrecere de la Sfârşitul Lumii!

— E absurd, protestă Krista, căutând sprijin la ceilalţi membri din consiliu. Peter, tu nu ai de gând să aprobi aşa ceva, nu?

Însă Peter nu răspunse. Privea pe fereastră, fără să fie atent la ceea ce se petrecea în sală. Pe obrazul său exista un model ciudat de pete roşii, ca şi când căzuse pe o rachetă de tenis cu sârmă ghimpată. Se zvonea că se despărţise zilele trecute de prietena lui. Poate că tipa sărise la el cu unghiile ei atent îngrijite.

— Peter! insistă Krista.

Clipi de câteva ori şi reveni cu picioarele pe pământ.

— Scuze, ce se întâmplă?

— Ei vor să anuleze Olotul și să bage în locul lui o petre-

cere oarecare!

— A, da? Bun! Olotul e îngrozitor.

Krista rămase fără cuvinte şi, pentru prima dată, Anitei chiar îi părea rău pentru ea. Ce mai avea de făcut o linguşitoare atunci când întreaga ierarhie a universului se năruia?

— Haideţi să votăm, propuse Anita. Cei în favoarea petrecerii?

Toţi cei din sală ridicară mâinile, inclusiv Krista, care ştia că pierduse.

— Petrecerea de la Sfârşitul Lumii e aprobată în unanimitate.

— Bine, cedă Krista, deja adaptându-se la noul ei statut. Cine o să fie DJ la această super-petrecere?

Andy lovi cu palma în masă.

— Îţi spun de pe-acum, fără idioţeniile alea din Top 40 R&B. Petrecerea asta trebuie să fie diferită faţă de rahaturile alea vechi.

— Ce sugerezi?

— Mă bucur c-ai întrebat...

Andy fu întrerupt de sunetul metalic al unei marimbe digitale. Scoase din buzunar un Nokia vai de steaua lui.

— În timpul întrunirilor, telefoanele se închid, îl certă Krista.

Însă Andy pur şi simplu privea spre ecran, cu ochii mari.

— Nu m-ai auzit? Ne închidem telefoanele...

Andy ridică privirea spre Anita.

— Ea e, zise el. Mă sună.

Trecură câteva secunde până ca Anita să-şi dea seama despre cine vorbea Andy — Eliza, răspunzând legendarului său mesaj vocal pe care i-l lăsase vineri noapte.

— Ajută-mă! Ce să fac?

Andy îşi privea telefonul de parcă era o lampă magică ce tocmai îi oferise trei dorinţe, pe care trebuia să le aleagă în următoarele trei secunde.

— Răspunde-i, geniule! Şi nu te purta ca un ciudat.

— Corect.

Se ridică atât de repede, încât dărâmă scaunul.

— Deci? zise Krista, după ce Andy ieşi din sală. Dacă ne putem întoarce la oile noastre, spune-mi — care va fi specta-

colul nostru dacă nu vom avea un DJ? Ai vreo pilă la Orchestra din Seattle sau ceva de genul?

— Nu, răspunse Anita, și se simţea de parcă aşteptase toată viaţa s-o spună. Eu voi fi spectacolul.

Eliza

ELIZA AJUSTĂ ECRANUL LAPTOPULUI EI,POZIŢIONÂNDU-SE în cadru. Să-ţi vezi chipul aşa cum îl vedeau ceilalţi era ca și când ai fi repetat la nesfârşit un cuvânt, până ce îşi pierdea însemnătatea şi devenea doar o colecţie de sunete. Dacă Eliza se privea în oglindă vreme îndelungată, la un moment dat nu mai vedea o fiinţă umană, ci mai degrabă un extraterestru bizar, tot numai sprâncene stufoase, nas borcănat de mutant și urechi înfiorătoare de pigmeu.

— Eliza, mai eşti acolo?

Din difuzoarele laptopului vâjâi vocea super-entuziasmată a lui Sandrine Close, redactorul de la **Observat îndeaproape,** un website popular devotat tinerilor fotografi şi muncii lor. Sandrine, o hipsteriţă superbă, cu părul de foc, la vreo douăzeci şi ceva de ani, o invitase pe Eliza să „apară” pe site pentru un interviu video transmis în direct pe marginea subiectului **A sosit apocalipsa**. Purta o pereche de ochelari tip pisică, de culoare verde-smarald, și o bluză asortată, care scotea la iveală un triunghi de piele palidă, al cărui vârf era tăiat de partea de jos a cadrului.

— Da.

— Eşti pregătită să intri în direct?

— Nu ştiu dacă sunt îmbrăcată suficient de bine.

— Arăţi minunat! OK, e ora şase. Intrăm în direct în trei, doi, unu...

Sandrine afişă un zâmbet generos.

— Salutare, Observatorilor! Mă aflu aici cu o invitată foarte specială, fotografa și bloggeriţa Eliza Olivi. În ultima săptămână am tot publicat imaginile Elizei, dar, dacă nu i-aţi vizitat blogul, *A* **sosit apocalipsa**, puteţi să daţi clic pe linkul de mai jos. Eliza a tot postat fotografii în legătură cu efectele asteroidului Ardor asupra oraşului Seattle, folosindu-şi propriul liceu drept o metaforă a societăţii noastre. Şi pot spune că e genial!

— Ăăă, mersi!

— Aşadar, Eliza, în mod evident ai devenit celebră peste noapte. Spune-ne cum te simţi.

— Mi se pare ireal. Vreau să zic, totul mi se pare ireal zilele astea, aşadar, bănuiesc că prin comparaţie e oarecum normal.

Râse, dar era nedumerită de faptul că nu ştia dacă mai

râdea **cineva cu ea.**

— **Nu mă** aşteptam să-i pese cuiva de ceea ce făceam. Poate **că nici n-ar fi** făcut-o, dacă nu erau pozele cu Andy.

— Andy **e** băiatul care a fost agresat de agentul de poliţie?

— Da.

Sandrine aruncă o privire spre o bucată de hârtie ascunsă lângă ecran.

— Aşadar, cum vezi tu ceea ce faci — ca pe o activitate estetică sau politică?

— Nu cred că înţeleg la ce te referi.

— De exemplu, fotografia pe care tu o numeşti „Friendly Forks”. Câteva persoane care au comentat o văd ca pe o operă despre nobleţea goală a voluntariatului într-o lume aflată la un pas de distrugere. Alţii cred că a fost înscenată, cu un tânăr fotomodel chipeş și un decor, drept un exerciţiu pur formal.

Oamenii îl considerau pe Peter fotomodel? Eliza se gândea că lui i s-ar fi părut amuzant, cu toate că nu ştia mai nimic despre simţul umorului său. Ei tot nu-şi vorbeau, dar, de când îi făcuse acea fotografie, simţise ceva pregătindu-se între ei — o coliziune reală sau una sortită eşecului. În orice caz, simbolismul era clar; mai trebuiau să stabilească doar care dintre ei era asteroidul distrugător şi care planeta albastră ce îşi vedea liniştită de treabă.

— În primul rând, niciuna dintre fotografiile mele nu sunt înscenate. Iar referitor la ce înseamnă toate astea, încerc să nu mă gândesc prea mult. Vreau să zic, sigur, îmi doresc să aduc în atenţia publicului lucrurile pe care poliţia, guvernul şi şcoala vor să le ţină ascunse, însă asta e doar o parte. Oamenii au spus dintotdeauna că fotografia este o încercare de a prinde ceva aflat pe fugă. Şi, brusc, totul e pe fugă. E ca şi când Ardor ar fi o nuanţă specială de lumină, pe care n-am mai avut-o niciodată şi care străluceşte și dă viaţă fiecărui obiect și fiecărei persoane de pe planetă. Eu nu-mi doresc decât să documentez această lumină, înainte să dispară.

— Ce gând frumos, nu-i aşa? spuse Sandrine. Dar să continuăm. Cu Garda Naţională care a fost chemată să dea o mână de ajutor în L. A. şi New York, ca să nu mai vorbim despre bombardamentele de la Londra și din aproape tot Orientul Mijlociu, nu am auzit prea multe legate de Seattle. Însă foto-

grafiile tale ne arată că Oraşul de Smarald nu a scăpat neatins. Multe dintre pozele tale înfăţişează tâlhari şi traficanţi de droguri prinşi asupra faptului. Întrebarea e: nu ţi-e frică? Nu cred că acelor oameni le place să fie pozaţi.

— De ce să-mi fie frică? Probabil că lumea se va sfârşi în, să zicem, şase săptămâni.

— Şi părinţii tăi? Ei nu-şi fac griji?

Eliza şovăi. Încă evita, apelurile mamei ei, iar în ceea ce îl privea pe tatăl ei, acesta aruncase o privire pe fotografiile de pe website-ul ei şi îi spusese că trebuia să continue proiectul cu orice preţ. Şi partea ciudată era că exista o mică parte din ea care-şi dorea ca el să-i spună să înceteze. Nu că ea l-ar fi ascultat sau ceva de genul ăsta. Doar că-şi dorea ca el s-o fi rugat asta.

— Locuiesc doar cu tata, care e fotograf și grafician, şi nu vrea decât ca eu să fac ceva bun.

— Norocoaso! O ultimă întrebare, Eliza. Având în vedere că eşti o fată foarte frumoasă, sunt convinsă că toti vor să ştie — există o persoană specială în viaţa ta?

Care era motivul pentru care mintea ei zbură direct spre Peter, aproape ca un reflex pavlovian?

— Nu. Nu am pe nimeni.

— Ce păcat! Ei bine, cam atât am avut de întrebat. Hai să vedem ce au de spus ascultătorii noştri.

Eliza răspunse la o întrebare despre blog („Sunt o mare fană a lui Francis Ford Coppola”[23]), la trei întrebări despre viaţa personală („Sunt heterosexuală, dar de-abia aştept să experimentez și altceva”, „Am putea considera «nu e bun pentru mine» un gen?” şi „Poziţia misionarului, cred, dar toate sunt în regulă”), la trei întrebări despre procesul tehnic şi la două despre fotografii ei preferaţi. Apoi Sandrine mulţumi publicului invizibil și încheie transmisiunea în direct.

— Bună treabă, Eliza!

— Vorbeşti serios?

---

[23] Titlul original al blogului, *Apocalypse Already,* este un joc de cuvinte bazat pe *Apocalypse Now* (tradus în româneşte prin *Apocalipsul acum),* un film din 1979, regizat de Francis Ford Coppola.

— Desigur! Chiar ai un viitor în asta. Dacă, ştii tu, o să mai avem vreun viitor. Şi, hei, dacă ajungi vreodată pe la New York, mi-ar face o deosebită plăcere să te ajut să experimentezi şi altceva.

— Oh. Mersi.

Sandrine îi făcu din ochi şi opri sesiunea. Eliza închise capacul laptopului. Peste masă, Andy îşi ridică privirea din cartea pe care o citea — nici mai mult, nici mai puţin decât a lui Immanuel Kant.

— Cineva are un admirator secret, cântă el.

— Tacă-ţi fleanca!

El avusese noroc, atâta tot. Când Eliza primise de la Andy acea incoerenţă matolită de mesaj vocal, nici măcar nu se deranjase s-o asculte până la capăt. De-abia câteva zile mai târziu, în timp ce vorbea cu Madeline pe Skype, se gândise din nou la mesaj. Eliza sperase ca prietena ei cea mai bună să se întoarcă în Seattle după anunţ, dar, aparent, Madeline se îndrăgostise la Pratt de un tip din anul al doilea, şi fiindcă cei mai mulţi membri ai familiei ei încă locuiau pe Coasta de Est, părinţii se hotărâseră să se mute acolo.

Eliza nu ştia ce era mai ciudat, faptul că exista posibilitatea să n-o mai vadă niciodată pe Madeline sau faptul că Madeline era într-o relaţie.

— Trebuie să te distrezi cât pentru amândouă, bine? zise Madeline. Spune-mi poveşti. Ceva partide nebuneşti de sex înainte-de-sfârşitul-lumii?

— Nu prea. Totuşi, există un tip care mi-a lăsat unul dintre cele mai matolite mesaje vocale din lume.

— Îl mai ai?

— Da. Însă doar din cauză că nu l-aş putea şterge fără să văd toate mesajele vocale pe care mi le-a lăsat maică-mea. Devine de-a dreptul ridicol.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Acum vreau să aud acel legendar mesaj.

— Pe bune? N-ai vrea mai degrabă să discutăm despre problemele mele sentimentale cu maică-mea?

— Nu.

— Bine.

Eliza derulă repede — Mama, Mama, Mama, Mama, Mama, Mama —, până ce găsi mesajul de cinci-minute-şi-patruzeci-şi-două-de-secunde lăsat de un număr anonim care începea cu 206.

— E destul de drăguţ, concluzionă Madeline, după ce termină de ascultat.

— Dar el e mangă.

— Şi ce? Pare... romantic de nebun.

— Sunt de acord doar cu jumătate din sintagma aia.

Dar, de îndată ce opri Skype-ul, Eliza ascultă din nou mesajul lui Andy. De data asta observă ceva ce nu mai observase până atunci — un cuvânt aparte pe care el îl folosea, bizar, dar familiar. Scrise pe Google „cuirass”, apoi „corass” şi, în cele din urmă, motorul de căutare pricepu la ce se referea ea și afişă toate rezultatele pentru „karass”. Mereu utilul **Urban Dictionary** îl definea ca fiind „un grup de oameni uniţi într-un legământ cosmic semnificativ, chiar și atunci când înlănţuirile imprevizibile nu sunt evidente”. Cum de uitase? Era din **Leagănul pisicii** de Kurt Vonnegut, una dintre cărţile ei preferate din clasa a zecea, cu promisiunea unei religii mondiale care să-şi recunoască propria ridiculitate și cu un sfârşit apocaliptic care mergea mână în mână cu situaţia actuală.

Poate că Andy îl citase la întâmplare, însă reuşise să-i aţâţe curiozitatea. Câteva zile mai târziu, se hotărâse să-l sune înapoi.

— Nu mă interesezi din punct de vedere romantic, îl avertizase ea. Dacă poţi să te descurci cu asta, hai să ne întâlnim la şase şi jumătate la Bauhaus. Şi să nu te pună dracu să vii cu flori.

Andy era deja acolo când ea ajunse, aşa că se furişă în spatele mesei pentru a comanda ceva de băut şi pentru a face o mică cercetare preliminară. Principala ei temere era ca el să nu considere asta o întâlnire. La urma urmei venea sfârşitul lumii şi o mulţime de oameni făceau o mulţime de lucruri nebuneşti. În ultimele zile, oamenii de ştiinţă stabiliseră sosirea lui Ardor în dimineaţa zilei de marţi, pe întâi aprilie — Ziua Păcălelilor. Mai rămâneau patruzeci de zile, ceea ce însemna că omenirea trăia echivalentul existenţial al ultimei vizite la barul din cartier, unde standardele oamenilor începuseră să cadă precum chiloţii la un concert al lui Justin Timberlake. Era mai mult decât evident că

Andy se pregătise pentru această ieşire — părul îi era tuns şi aranjat, şi purta o pereche de jeanşi care chiar îi venea și un pulover în loc de hanorac. Schimbarea era mult prea bătătoare la ochi ca să fi fost doar opera lui. Era negreşit mâna unei femei sau a unui gay. Oare asta chiar era ţinuta unui băiat care pricepuse mesajul?

— Ei bine, m-ai prins, spuse ea, punând cu grijă pe masă suportul de pahar.

Andy îşi comandase o ceaşcă de cafea, care acum era aproape goală.

— Îmi închipui. Nu există niciun om pe lume care să reziste unui mesaj trimis la beţie.

— Hai să lămurim un lucru, ca să fiu sută la sută sigură că ne înţelegem — n-o să facem sex, nici acum şi nici la un moment dat în viitor. De acord?

— De acord. Putem să ne ţinem de mână?

— Nu.

— Fără felicitări de Ziua Îndrăgostiţilor?

— Te-aş omorî. Şi, oricum, probabil că n-o să mai apucăm o astfel de sărbătoare.

— OK, o ultimă întrebare. Fără sex vrea să spună că nu avem voie nici măcar perversiuni sexuale, unde tu joci rolul unei profesoare experimentate și eu joc rolul elevului obraznic care are nevoie de o bătăiță bună la fund?

— Nu avem voie nici perversiuni sexuale.

— Am înţeles. Oricum am uitat să-mi aduc uniforma de elevă la şcoala catolică.

Eliza râse şi Andy păru mulţumit de sine că o făcuse să râdă, iar atmosfera stânjenitoare dintre ei se mai detensionă puţin.

— Carevasăzică, eşti de părere că noi doi suntem într-un karass? întrebă ea.

— Desigur. Are noimă, nu? Oricum se pare că trăim într-un roman de Vonnegut acum.

— Romanele lui au tendinţa de a nu se sfârşi prea bine.

— Adevărat.

Eliza luă o gură de cafea — îi mai rămăseseră aproximativ patruzeci de cafele, presupunând că rămânea la stadiul de o

ceaşcă pe zi. Nu spusese nimănui despre noul ei obicei morbid, însă îşi dădu seama că Andy probabil s-ar fi bucurat de asta.

— Am început să fac o chestie ciudată, îi povesti ea. De pildă, când îmi pun o pereche de şosete, gândesc în sinea mea, ei bine, am să-mi mai pun şosete doar de patruzeci de ori. Şi când admir luna, mă întreb de câte ori o voi mai admira. Chiar și când am comandat cafeaua asta, nu am putut să nu socotesc câte cafele voi mai bea.

Andy îşi ridică ceaşca.

— Eu cred c-o să mai am parte de vreo două sute, dacă mă concentrez. Lucru la care ar trebui să mă ajute cafeaua. Ah, ce bine ar fi dacă aş avea vreun lucru asupra căruia să mă concentrez și care să nu fie decesul meu iminent.

— De fapt, asta îmi aminteşte că mi-ar prinde bine sfatul tău în privinţa unei chestiuni.

— Zău?

Andy părea de-a dreptul surprins.

— De ce nu? Suntem tovarăşi de karass, nu-i asa?

— Normal!

— Acum câteva zile mi-am făcut un blog, care a devenit foarte repede cunoscut. Dar mă tem că s-ar putea să nu fiu luată în serios, motiv pentru care probabil ar trebui să-l închid.

— *Te referi la A sosit apocalipsa?*

— Îl ştii?

— Jess, un prieten de-al meu, l-a găsit pe Reddit. E bestial.

— Pe bune?

— Categoric. Nu-l închide. Bobo spune că e important ca toată lumea să ştie despre căcaturile care se petrec la Hamilton.

— Da, ei bine, din câte mi-am dat seama, Bobo e el însuşi un căcat.

Andy înlemni, ca și când cineva tocmai îi insultase mama. Eliza îşi aduse aminte cum se simţea când tatăl ei o mustra că ieşea cu Madeline, care avea un simţ vestimentar pe care el îl descrisese odată ca fiind „o stripperiţă îmbrăcată ca o prostituată de Halloween”.

— Bobo e mai istet decât crede lumea.

— Sunt convinsă, zise Eliza, dând înapoi. Dar pare puţin, nu ştiu, imprevizibil.

— Da, probabil.

Se lăsă tăcerea în timp ce Andy dădu pe gât ce mai rămăsese din cafea. Trânti ceaşca pe masă.

— Hei! Tocmai mi-am dat seama că și tu ne-ai putea ajuta **pe noi!**

— Cu de?

— Cu petrecerea pe care o organizăm eu și Anita.

— Anita Graves? Stai puţin, voi doi sunteţi împreună?

— Poftim? Andy părea aproape jignit. Frate, nu! Pur și simplu colaborăm la petrecerea asta. Şi cred că acum suntem colegi de formaţie.

— Anita cântă?

Eliza nu ştia prea multe despre Anita, în afară de binecunoscuta colecţie de adjective: bogată, ambiţioasă, isteaţă, rezervată. „Muzicală” nu se regăsea pe acea listă.

— Ca și când Janelle Monde şi Billie Holiday ar avea un copil. E o nebunie curată.

— Îţi place Billie Holiday? întrebă Eliza.

— Ce? Din cauză că mă îmbrac ca un punkist nu am voie să ascult decât The Cramps sau alţii de genul? Hei, nu fi obraznică! În orice caz, nu asta era ceea ce voiam să subliniez, ci faptul că plănuim această petrecere pentru seara în care soseşte Ardor. Va fi o petrecere **imensă.** Nu doar cu cei de la Hamilton. Cu toată lumea din Seattle. Cu toată lumea de pretutindeni, poate. Dar nu eram siguri cum să dăm sfoară-n ţară. Şi acum mi-a picat fisa: tu eşti urmărită de mulţi oameni pe blog, nu? Asta e mâna sorţii, îţi zic sigur.

Andy îşi coborî privirea în ceaşcă.

— Stai o clipă. Am nevoie de încă una, dacă vreau să ajung la două sute.

Singurul lucru sigur care se putea spune despre Ardor era că scotea ciudăţenia din toti oamenii. Cel mai mare trândav al şcolii făcând echipă cu o fată care probabil că nu putea să **trândăvească** nici măcar într-un hamac, pe o plajă din Cancun, în timp ce savurează un cocktail margarita îndoit cu diazepam. Şi acum ieşi la iveală că era şi cântăreaţă de soul, iar trândavul era probabil următorul Paul McCartney. Din ce în ce mai ciudat.

La bar, Andy glumea cu barmaniţa — o târfuliţă emo care

părea să-l cunoască.

Îmi place de el, gândi Eliza. Poate că nu în felul în care şi-ar fi dorit el, dar cel puţin ca amic. De când Madeline plecase la facultate, Eliza nu prea dorise să se apropie de nimeni. Când simţea nevoia de companie, mergea la vreo petrecere sau ieşea la plimbare. Fetele frumoase nu trebuiau niciodată să se chinuiască să găsească pe cineva cu care să vorbească, atâta timp cât nu simţeau nevoia să spună ceva important. Însă ea simţea nevoia să spună lucruri importante. De fapt, o simţea de ceva timp.

Când Andy se întoarse la masă cu noua ceaşcă de cafea, scoase o sticluţă din rucsac și o desfăcu.

— Vrei s-o fac irlandeză?

— De ce nu?

Andy întări băuturile — o dată, de două ori — şi, la un moment dat în următoarea oră, Eliza pur și simplu începuse să se deschidă: despre felul în care viaţa ei devenise un coşmar după întâmplarea cu Peter, despre boala tatălui ei, ba chiar şi despre mama ei, ale cărei mesaje continuau să umple căsuţa ei vocală precum placa bacteriană pe un molar la care era greu de ajuns.

— Ar trebui s-o suni, o sfătui el.

— De ce?

Andy ridică din umeri.

— Pentru că măcar îi pasă de tine.

— Nu i-a păsat în ultimii doi ani.

— Poate. Dar acum îi pasă. Crede-mă, asta înseamnă ceva. În plus, e apocalipsa, nu? E ultima ta şansă. Urcă-te o dată în trenul reuniunii înlăcrimate.

Eliza, ameţită cu Baileys şi simţindu-se surprinzător de bine, se gândea cât de nebunesc era că în urmă cu o lună nu ar fi **vorbit** cu Andy decât dacă vreun profesor ar fi obligat-o s-o facă. Iar acum se gândea cu adevărat să-l asculte.

În acea vineri, Eliza primi avertismentul la care se aşteptase de când blogul luase amploare. Domnişoara Cahill de la recepţie stătea deasupra băncii ei, emanând un nor de austeritate birocratică în tot laboratorul de chimie.

— Domnişoară Olivi, şopti ea, deşi întreaga sală devenise tăcută. Domnul director doreşte să te vadă.

Urcând la etaj cu domnişoara Cahill, Eliza nu putu să nu se vadă ca pe o infractoare, străbătând culoarul lung spre scaunul electric. Fiecare sală de clasă pe lângă care trecea era o celulă de închisoare; dinăuntru se auzeau strigătele disperate ale cretelor și ale tablelor şi suspinele adolescenţilor torturaţi care îşi petreceau ceea ce probabil că erau ultimele ore pe Pământ învăţând despre cauzele războiului peloponesiac și care erau cele mai bune metode de a cere indicaţii stradale în germană.

— Am intrat în bucluc sau ceva de genul?

— Asta trebuie să-l întrebi pe domnul Jester.

Când ajunseră în biroul principal, domnişoara Cahill gesticulă spre uşa directorului și dispăru în cubicului ei, ca și când era doar un aparat electrocasnic, un aspirator, care aştepta răbdător într-un colţ până la următoarea utilizare.

Domnul Jester nici măcar n-o observă când intră. Acesta privea pe fereastră, dincolo de fâşiile prăfuite ale jaluzelelor, spre parcarea liceului. Ţinuta lui era categoric în neconcordanţă cu funcţia: pantaloni cargo boţiţi şi un tricou ponosit cu poza lui Jim Morrison[24] pe partea din faţă.

— Bună ziua, îl salută ea.

Domnul Jester tresări.

— Iisuse, m-ai speriat!

Ochii îi erau adânciţi în orbite și obosiţi, şi chiar şi cercul de păr din vârful atolului său nud de pe cap era ciufulit și slinos. Eliza observă tentativa sa herculeană de a-si ridica ambele colţuri ale gurii.

— Ce mai faci, Eliza?

— Bine, cred, luând în considerare întâmplările din ultima vreme.

— Încotro speri să te îndrepţi toamna asta? New York, nu?

— Dacă o să mai existe vreun New York la care să ajung. Cum de-aţi ştiut?

— Am citit blogul, fireşte! Totuşi, New Yorkul e o nebunie. N-aş putea suporta toată gălăgia şi aglomeraţia, dar o fată tânără ca tine o să se descurce.

O tăcere lungă.

— Doriţi să închid site-ul, nu-i aşa? întrebă ea.

---

[24] Cântăreţ, compozitor şi poet american (1943-1971).

Toată veselia de pe chipul umplut cu Botox al domnului Jester se risipi.

— Eliza, nu e ceea ce **eu** îmi doresc. Cred în artă. În libertatea de exprimare şi toate alea. Gesticulă spre imaginea lui Jim Morrison de pe tricoul său, iar Eliza se întrebă dacă şi-l pusese special pentru ea. Însă pozele pe care le-ai făcut au creat deja o mulţime de probleme pentru şcoala asta. Şi îţi jur că, dacă alegi să continui cu proiectul ăsta, lucrurile vor sfârşi rău.

— E o ameninţare?

Directorul îşi lipi palmele de birou. Vocea îi era disperată, aproape înnebunită.

— Nu! E o rugăminte! Uite...

Cotrobăi prin harababura de pe birou, scoţând un exemplar vechi de o săptămână din Seattle Times, a cărui tipografie încetase să mai funcţioneze din lipsă de personal. Pe prima pagină scria VIOLENŢA LOVEŞTE TOT MAI MULT COPIII ŞI ADOLESCENŢII.

— Eliza, lumea nu mai e un loc sigur.

— Dar aici e sigur? La Hamilton?

Domnul Jester dădu din mână pentru a o face să tacă.

— Ascultă, şeful meu spune că a primit ieri un telefon de la DDE. Departamentul de Educaţie, Eliza. Astea-s chestiuni la nivel de guvern! După ce au văzut pozele pe care i le-ai făcut ratatului ăluia plin de sânge, ei cred că aici se aplică tot soiul de pedepse corporale.

— Numele lui e Andy, zise Eliza.

— În mă-sa dracului, îi ştiu și eu numele!

Obscenitatea reverberă în birou precum un foc de armă. Când domnul Jester vorbi din nou, încercă să-şi ţină furia în frâu.

— Eliza, aş putea avea mari probleme. Te rog! Vorbim despre viaţa mea aici.

Vreme de câţiva ani, Eliza se simţise prizoniera capriciilor adulţilor, chiar dacă ei se comportau astfel în mod voluntar (plecarea mamei ei), involuntar (boala tatălui ei) sau pur și simplu îi porunceau diferite lucruri (aproape toată lumea, tot timpul). Credea că avea să se simtă mereu lipsită de putere. Apoi făcuse cunoştinţă cu Madeline, care o învăţase singura modalitate de a exercita un minimum de control asupra lumii, transformându-şi trupul în armă. Eliza avusese nevoie de un an

ca să-şi dea seama că, deşi puterea era tangibilă, exercitarea ei drena o resursă internă căreia îi lua mult să se reînnoiască, asta dacă o făcea vreodată. Astăzi, pentru prima oară de când se ştia, simţea că puterea ei era bazată pe ceva mai mult decât sex. Teama din ochii domnului Jester era teama unui omuleţ care fusese pus faţă-n faţă cu ceva mai mare decât el însuşi. Şi poate că era un lucru lipsit de milă, dar Eliza îi spuse adevărul — că nu avea de gând să închidă website-ul doar din cauza consecinţelor care s-ar ivi dacă n-ar face-o, întrucât simţea că ceea ce realiza era un lucru bun, astfel încât numai lucruri bune puteau ieşi din el, chiar dacă în acele momente nu era destul de clar cum avea să se întâmple asta. Iar când directorul începu să bolborosească și să ameninţe şi să înjure, ea băgă mâna liniştită în geantă și îşi scoase aparatul Exakta. Era singurul lucru care o surprinse la acea întrunire: când ridică aparatul la ochi, domnul Jester înlemni. Apăsă pe declanşator, băgă aparatul în geantă și ieşi din birou. În tot acest timp, directorul rămase stană de piatră — resemnat în ultima sa poziţie.

Fu concediat o săptămână mai târziu.

PENTRU CELE CÂTEVA SUTE DE ELEVI CARE ÎNCĂ MAI veneau la şcoală zi după zi, dimineaţa începea acum cu o adunare obligatorie de douăzeci de minute, prezidată de agentul Foede, directorul interimar numit de minister. Acesta le transmitea cele mai noi informaţii legate de Ardor (ca şi când ei nu căutau obsesiv pe internet de o sută de ori pe zi), apoi dădea cuvântul consiliului elevilor, care fusese însărcinat cu organizarea unor sesiuni zilnice de cinci până la zece minute de „îndemnuri încurajatoare”. Zilele de miercuri erau rezervate membrilor rămaşi în echipa de teatru a liceului, Sindromul Morţii Subite La Maimuţele Bebeluş, în timp ce grupul de băieţi care cânta versiuni a cappella ale cântecelor pop interpretate de femei — Miley Cyborg — dădea concerte în fiecare vineri. Celelalte trei zile erau la dispoziţia unei distribuţii alternative alcătuite din talentaţi şi netalentaţi, dovedind că zece minute puteau părea două sau două sute. Totuşi, astăzi, cea care rezervase sesiunea era Anita; ea și Andy urmau să dezvăluie în mod oficial Petrecerea de la Sfârşitul Lumii.

— Bună dimineaţa, Hamilton! îi salută agentul Foede din spatele pupitrului.

Era poliţistul perfect — solid, rubicond şi plin de el.

— Bună dimineaţa, domnule Foede!

— Astăzi am ceva foarte important să vă spun. Am fost informat că sâmbăta asta se plănuieşte o adunare politică în parcul Cal Anderson. Sunt aici să vă pun în vedere că este strict interzis să participaţi la acest eveniment.

Anita auzi un clic undeva în apropiere. Două locuri mai încolo, Eliza Olivi făcea poze întrunirii. Părul ei şaten închis, uşor ondulat, îi atârna liber pe umeri, atingând vârful unui pandantiv ankh de argint care atrăgea privirile spre vortexul pieptului ei generos. De asta era Andy atât de interesat de ea. Nu era ca şi când Anita nu înţelegea; frumuseţile fără creier în genul lui Stacy Prince puteau fi considerate ca fiind din plastic, însă Eliza era diferită. Îţi dădeai seama că avea să fie o femeie frumoasă, nu doar o fată frumoasă. Totuşi, Anita se întreba dacă Andy recunoştea nesiguranţa care stătea în echilibru perfect între cele două scuturi de protecţie ale Elizei: atitudinea de căţea şi ţinutele scurte. Sau poate că numai celelalte fete o puteau vedea, asemenea acelor frecvenţe pe care numai câinii le pot

auzi.

Eliza o observă pe Anita studiind-o. Se ridică și îl mută cu un singur cuvânt pe elevul de clasa a unsprezecea care stătea între ele:

— Lasă-mă puţin!

După ce se aşeză lângă Anita, zise:

— S-ar putea să sune ciudat, dar e posibil ca eu să fiu motivul pentru care fraierul ăsta e directorul nostru. Domnul Jester m-a rugat să-mi închid website-ul, fiindcă avea să-i creeze probleme, însă eu l-am refuzat.

— Care website?

De fapt, Anita ştia totul despre **A început apocalipsa**, dar, din cine ştie ce motiv, nu voia ca Eliza să afle asta.

— E un blog pe care l-am creat. Şi bănuiesc c-a atras multă atenţie, la fel și Hamilton. Dar nu e o atenţie **pozitivă**.

— Ha...

Foede încă discuta despre activitatea politică primejdioasă, zgâindu-se la ei de parcă îşi dorea să poată interoga toată sala deodată. Eliza făcu o altă fotografie.

Anita privi peste umăr. Andy şi Bobo, aşezaţi pe rândul din spate, altminteri gol, al amfiteatrului, râdeau pe înfundate auzind interdicţia plină de zel a lui Foede. De fapt, prostovanul acela de poliţist nu reuşise decât să-i facă și **mai mult** pe elevi să meargă sâmbătă la Cal Anderson. Anita nu ştia prea multe despre eveniment — un soi de demonstraţie care îl avea în centru pe tipul acela înspăimântător, Golden (ce nume de rapper de duzină mai era și Golden?) —, însă spera să nu diminueze impactul anunţului ei legat de Petrecerea de la Sfârşitul Lumii.

— Vreau să mă fac foarte clar în legătură cu asta, continuă Foede. Departamentul de Poliţie din Seattle și alte câteva agenţii guvernamentale au motive întemeiate să creadă că această manifestare reprezintă o incitare la violenţă împotriva statului. Pentru siguranţa voastră, şi pentru binele comunităţii, nu participaţi. Asta-i tot. Vă rog să mergeţi la ore.

Foede dădu drumul pupitrului, de parcă tocmai îl terminase de torturat.

Anita se ridică.

— Hei! Am un anunţ de făcut!

— Poţi să-l faci mâine! strigă Foede peste murmurele şi paşii târşâiţi ai tinerilor eliberaţi.

— Ce anume era? întrebă Eliza.

— Petrecerea de la Sfârşitul Lumii. Pregătisem un întreg discurs.

— A, nu-ţi face griji. Andy m-a rugat să scriu ceva pe blog legat de asta. Astfel, vestea o s-ajungă la mult mai mulţi oameni.

Anitei îi trecu prin minte un gând lipsit de generozitate — **Nu ţi-am cerut ajutorul** —, după care îşi reprimă sentimentul și zâmbi.

— Mersi, Eliza!

— Pentru puţin. Hei, ce-ai zice să ieşim la un moment dat să bem ceva? Poate cu Andy?

— Desigur.

— Super.

Eliza se făcu nevăzută, lăsând în urmă parfumul floral al şamponului, atrăgând priviri în timp ce se îndepărta, împreună cu și mai multe gânduri lipsite de generozitate.

Sala de muzică se afla la parterul corpului de artă, separată de atriumul principal prin două uşi batante. Intrai la nivelul cel mai înalt şi, pe măsură ce te îndreptai spre centrul încăperii, podeaua cobora precum un zigurat inversat — alocând suficient spaţiu pe fiecare treaptă pentru câte un şir de cântăreţi din orchestră. Marea inimă neagră **a** încăperii era un vechi pian **Steinway,** cu capacul ridicat pentru a dezvălui intersecţiile de coarde şi cuie care reprezentau măruntaiele lui. Andy înlocuise bancheta din lemn cu un scaun de baterie cu model leopard. El era deja acolo când Anita intră în sală, reconstituind după ureche linia melodică a unui cântec la care ei doi lucrau și căutând acordurile cu mâna stângă. De-acum se întâlneau aici **în** fiecare zi, la câte o pauză de masă de cincisprezece mi**nute** după Consolările Filosofiei.

— Bună ziua, domnule Ray Charles![25]

— Care-i treaba, Aretha?[26]

Anita se rezemă de curbura pianului — locul ei preferat.

---

[25] Aluzie la cântăreţul american de muzică soul (1930-2004).

[26] Aluzie la cântăreaţa americană Aretha Franklin.

— Azi am vorbit cu iubita ta.

Andy se opri din cântat.

— Eliza? Când?

— S-a aşezat lângă mine în timpul adunării.

— Aţi vorbit despre mine?

— N-am avut ocazia.

Anita îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ai avut vreodată senzaţia că e... plină de ea sau ceva de genul?

— Poate, dar asta fiindcă e atât de minunată.

Anita râse în pofida iritării. Şi ce dacă băieţii erau în limbă după cele cu sânii mari şi faimoase pentru că şi-o trăgeau cu cine apucau? Pe ea n-o deranja.

— Astăzi la ce lucram, domnişoară Winehouse? întrebă Andy.

— Hai să facem **Seduce Me.** Cred că ieri ne-am apropiat destul de mult de final.

— S-a făcut.

În mare parte, Anita era cea care conducea repetiţiile, însă lui Andy nu-i era frică să deschidă gura când credea că ea se înşela în privinţa anumitor lucruri. Aveau deja câteva piese aproape gata — **Bloodless Love** şi o versiune îmbunătăţită pentru **Save It** — și alte câteva în curs de finalizare. **Seduce Me** era probabil preferata Anitei, deoarece era o colaborare. Andy scrisese linia melodică în urmă cu câteva luni, însă nu fusese în stare să compună şi versurile. „Ar trebui să lucrezi tu la asta”, îi spusese el. Anita nu se considerase niciodată a fi scriitoare, dar în clipa în care pusese creionul pe hârtie, îşi dăduse seama cât de disperată era să se exprime cumva. Putea petrece ore în şir lucrând la un singur vers, studiind cu atenţie un dicţionar şi un tezaur de rime, ba chiar ducându-se la câteva dintre cântecele ei preferate pentru a vedea ce anume le făcuse să meargă. Stabilise deja două reguli fundamentale ale compusului de versuri: (1) Toate cuvintele care rimau cu „iubire” erau un clişeu (şi toţi cei care nu erau Prince și foloseau cuvântul „porumbel”[27] într-un cântec meritau să fie împuşcaţi) şi (2) Clişeele erau în regulă uneori. Altminteri, cum puteai avea

[27] În lb. engleză în original: *dove,* care rimează *cu love.*

cântece de genul **Stand by Me, I Cant Stop Loving You** sau chiar **Love Is a Losing Game**?

Andy compunea la pian, dar, de îndată ce aveau ceva structurat, trecea la chitară. De fapt, stilul lui îi aducea aminte de Amy Winehouse — nimic spectaculos, dar întotdeauna curat și de bun-gust. Şi simţul ritmului său era, din lipsa unui termen mai bun, extrem de ne-alb.

— Nu încerca să pari sexy, îi spuse Andy după prima încercare. Cântecul face deja asta.

— Nu încercam. E senzualitatea mea înnăscută.

— Atunci, mai redu-o din intensitate, actriţă porno ce eşti.

Lucrară la **Seduce Me** vreme de o oră sau ceva de genul, după care terminară linia melodică pentru o piesă nouă, **Countdown**[28]**. În** acea seară, în apartamentul lui Andy, el avea să finalizeze acordurile, în timp ce Anita urma să stea pe canapea și să corecteze versurile lui. Practic, zilele astea erau împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci și patru, ca nişte fraţi. Ea îi ştia garderoba, cerealele pe care le prefera la micul dejun, ba chiar și mirosul — un amestec de sudoare, deodorant, ţigări şi bumbac vechi.

Îi venea greu să creadă că stătea la el de aproximativ trei săptămâni, de când cu acel concert Perineum de Ziua Îndrăgostiţilor. Desigur, părinţii ei nu erau deloc încântaţi de acest lucru, însă nu prea aveau de ales. Tatăl ei venise o singură dată la Hamilton, la câteva zile după ce ea fugise, și se certaseră degeaba pe culoarul de lângă sala de Istorie a Statelor Unite. Anita nu fusese răpită. Încă mergea la şcoală. Iar poliţiştii erau prea puţini și prea ocupaţi pentru a se deranja să se implice. Fusese amuzant să-şi vadă tatăl atât de lipsit de putere pentru a-i porunci ceva, îndepărtându-se asemenea unui copil bosumflat.

Îşi înlocuise repede familia cu cea a lui Andy. Ei bine, nu cu **adevărata** lui familie, care abandonase de mult corabia, ci cu prietenii lui. Şi cu toate că încă nu-l îndrăgea pe Bobo (sau viceversa), se înţelegea destul de bine cu ceilalţi — Kevin, bogătaşul exploatat, Jess-care-fusese-cândva-fată şi Misery, care părea mult prea distrusă ca să fie sora lui Peter, dar nu atât de distrusă cât să iasă cu un psihopat ca Bobo.

---

[28] Numărătoare inversă.

Anita nu avea vreun prieten pe care să i-l prezinte lui Andy; fusese dintotdeauna mult prea ocupată pentru aşa ceva. Şi cu toate că nu avea nicio dorinţă ca el să-i întâlnească părinţii, avea de luat câteva lucruri de acasă şi nu prea voia să meargă singură. După repetiţii, îi propuse această idee și primi răspunsul la care se aşteptase.

— Andy, cum ţi-ar plăcea să cunoşti nişte părinţi mai răi decât ai tăi?

— Cam la fel de mult pe cât mi-ar plăcea un şut între picioare.

Anita îi trase o palmă pe spate.

— Atunci ai face mai bine să-ţi pui un suspensor, băiete, fiincă asta o să se întâmple.

Era ciudat — după doar câteva săptămâni, acel loc nu mai părea a fi căminul ei. Anita nu remarcase niciodată cât de inutil de mare era casa în care crescuse. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, aveau nevoie trei oameni de atât de mult spaţiu, excepţie făcând momentele când voiau să stea departe unii de ceilalţi, când voiau să fie şi mai singuri? Andy fredona refrenul cântecului **Hotel California** în timp ce înaintau cu maşina pe aleea lungă.

De cealaltă parte a uşii principale, mama Anitei dădea cu mopul pe podeaua din marmură. Ridică privirea când ei intrară, agitată şi suspicioasă deopotrivă, precum o antilopă gnu care încerca să-şi dea seama dacă leul care se apropia era flămând.

— Te-ai întors, spuse ea simplu.

— Doar pentru câteva minute.

Anita îşi dădu seama că n-o mai văzuse niciodată pe mama ei făcând curat.

— Ce faci? Unde-i Luisa?

— Şi-a dat demisia. Ne-am oferit să-i dublăm salariul, dar a spus că vrea să petreacă mai mult timp cu familia.

— Ca să vezi! spuse Anita, râzând ironic.

Mama ei puse mopul înapoi în găleata roşie şi rezemă coada de scări. În ochii ei exista o şovăire, o posibilă îngăduinţă spre înduioşare. Apoi luă o decizie și privirea i se înăspri din nou.

— Anita, ai idee prin ce-am trecut eu și tatăl tău? Unde locuieşti?

Critică. Dezaprobare. Cum de putuse să se aştepte la

altceva?

— Cu Andy. E un prieten de-al meu.

Andy ridică o mână.

— Salutare!

Mama Anitei îl privi aşa cum ar fi făcut o casieră de la supermarket cu o pungă de chipsuri — îi stabili valoarea şi apoi o dădu la o parte.

— Ar trebui să vorbeşti cu taică-tău, care are multe să-ți spună în legătură cu asta.

— Nu, mersi. M-am întors doar ca să-mi iau nişte lucruri.

Trecu pe lângă mama ei şi urcă scările. Camera ei fusese **aspirată, curăţată și aranjată.** *Nu se întâmplă nimic ciudat aici!* **părea ea să spună. Nu există nicio fiică fugită de acasă! Anita scoase o geantă de mână de sub pat și se grăbi s-o umple: haine, bijuterii, o pisică de pluş, transformată într-o masă de fire gri după toate încercările de a stoarce puţină căldură umană din ea. Şi apoi începu să plângă — cu lacrimi fierbinţi şi furioasă —, iar Andy fu acolo, sprijinind-o când se prăbuşi peste el, lăsând amărăciunea să se reverse din ea. Se simţea atât de bine să fie ţinută în braţe; chiar și după ce îşi reveni suficient cât să poată sta din nou singură pe două picioare, nu se dezlipi imediat de el.**

— Obişnuiam să cânt în dressingul de-acolo, i se destăinui ea.

— Are o acustică bună? .

— Pereţi groşi.

Porni spre dulap şi se închise înăuntru.

— Să te ia dracu', mamă! strigă ea.

Andy spuse ceva drept răspuns, dar Anita nu putu să înţeleagă cuvintele. Aruncă o privire prin cămăruţă şi trase de tivul unei rochii roşii din catifea care îi rămăsese mică de câţiva ani buni.

— Rămas-bun, dressingule, şopti ea.

În dormitor, Andy îi studia colecţia de muzică. Anita aruncă o ultimă pereche de pantofi în geantă şi îi trase fermoarul.

— Hai să mergem.

Când coborâră, mama ei încă dădea cu mopul.

— Ne vedem afară, îi spuse ea lui Andy, dându-i geanta.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Graves.

Mama Anitei nu spuse nimic până ce Andy nu închise uşa în urma lui.

— Ce plănuiţi tu și băiatul ăla dezgustător? întrebă ea pe un ton furios.

Anita voia să-i răspundă pe acelaşi ton, dar se calmă. Cine ştia când avea să-şi mai vadă mama? Poate că niciodată. Nu voia să plece supărată.

— Suntem doar prieteni, îi explică ea.

Mama ei pufni batjocoritor.

— Prieteni?

— Da. Dar, oricum, nu e treaba ta.

Mama ei aruncă mopul pe podea.

— Anita, Biblia spune să-i respecţi pe cei în vârstă! Poate că pentru tine nu înseamnă nimic, dar pentru mine și tatăl tău a însemnat ceva când eram mici. Atunci ştiam ce e respectul. Nu ce se întâmplă acum. Fugi de acasă. Ţi-o tragi cu un băiat care seamănă cu un drogat.

— Biblia nu spune cumva și să-ţi susţii copiii? Să îi iubeşti necondiţionat?

— Porunca spune să-ţi onorezi mama şi tatăl. Nu invers.

— Atunci fac ceva pe Biblia ta tâmpită! exclamă Anita.

Pe chipul mamei ei păru să se aştearnă un văl teribil de detaşare — un nor care acoperea soarele. Vocea îi deveni sumbră.

— Domnişoară, nu cred că înţelegi ce se petrece aici. Asta este Judecata de Apoi. Se prea poate să nu o numească aşa la şcoala aia a ta, însă noi, cei care suntem drepţi în faţa Domnului, ştim ce se petrece. Este separarea celor salvaţi de cei osândiţi. Asa că du-te, dacă asta e ceea ce vrei să faci. Du-te și osândeşte-te singură.

Anita era din nou gata să plângă, dar, în loc să încerce să-şi reţină lacrimile, porni cu paşi apăsaţi spre biroul tatălui ei. Acesta se ridică de pe scaun, tăcut ca un monument, în timp ce Anita se duse direct către palatul din metal lustruit în care el îl ţinea pe Bernoulli, cel mai trist papagal ara hiacint din lume, şi trase de zăvor. Se aşteptă ca în încăpere să erupă un vârtej de

albastru, însă pasărea nu făcu nicio mişcare. Bernoulli habar n-avea ce să facă cu libertatea; până și dorinţa de a zbura fusese stârpită prin dresare sau bătaie.

— Ieşi de-acolo! zbieră ea. Eşti tâmpit?

Bernoulli înclină capul într-o parte şi scoase un cârâit.

— Unde sa se ducă? întrebă tatăl Anitei.

Era adevărat, îşi dădu Anita seama, şi greutatea cuvintelor lui îi dădu o stare de ameţeală. Chiar dacă pasărea evada din colivie, pur şi simplu avea să fie prizonieră în birou. Şi dacă ieşea din birou, avea să fie prizonieră în casă. Şi dacă ieşea din casă, atunci unde se putea duce pentru a fi în siguranţă? Ar fi fost captivă atât în afara coliviei, cât și înlăuntrul ei. Iar Anita se temea că şi pentru ea avea să fie la fel. Întreaga lume era o colivie.

— Bine, spuse ea, şi ieşi ca o furtună din birou.

Undeva, pe drum, barajul se năruise din nou; lacrimile îi şiroiau pe obraji. O picătură curse pe podeaua din marmură a vestibulului, o pată sărată pe care Anita ştia că mama ei avea s-o cureţe înainte ca măcar să apuce să se usuce.

— STAI PUŢIN, CUM ÎL CHEAMĂ PE TIPUL ĂSTA? ÎNTREBĂ Anita.

Eliza se uită din nou pe mesaj.

— Se autointitulează „Chad Eye”.

— Eye? Ca în „ochi”?

— Da.

— Ce fiţe de hipiot.

— Mie mi se pare şmecher, zise Andy. Precum Sid Vicious sau ceva de genul.

— Ei bine, poate să-şi spună şi reîncarnarea lui Tupac, atâta timp cât are ceva pentru noi, zise Anita.

Puseseră anunţuri peste tot — de la fluturaşii de pe panoul de informaţii de la Hamilton, până la forumul de „activităţi comunitare” de pe Craigslist —, însă, când oferta venise în cele din urmă, o făcuse prin intermediul blogului **A sosit apocalipsa**. Eliza scrisese că aveau nevoie de un spaţiu pentru Petrecerea de la Sfârşitul Lumii şi, după câteva ore, primise un e-mail de la Chad. Spunea că avea o propunere pentru ei, însă dorea să se întâlnească faţă în faţă pentru a o discuta. Chad le spusese să vină la el acasă joi dimineaţă la cinci şi jumătate şi, de asemenea, să se „abţină de la mâncăruri grele și activităţi sexuale cu douăsprezece sau douăzeci şi patru de ore înainte”. Cu alte cuvinte, tipul era nebun de legat. Însă o căutare pe Zillow a adresei lui — imediat de cealaltă parte a podului 520 — scosese la iveală o casă estimată la patru milioane de dolari. Aşa că iată-i pe toţi aici.

Călătoria se dovedise a fi ciudat de tensionată. Anita continua să aibă o atitudine pasiv-agresivă faţă de Eliza, iar ea habar n-avea de ce. Nu era ca și când concurau într-o competiţie sau ceva de genul. Niciuna dintre ele nu era interesată de Andy, iar Eliza se descurca la cântat la fel de prost cum probabil că se descurca Anita la făcut poze. Poate că era inevitabil — una dintre acele rivalităţi care răsăreau adesea între fete, precum ciupercile în cele mai ascunse colţuri din pădure, întinzându-se către orice tip de atenţie se strecura prin bolta de frunze.

— Pozele pe care le-ai pus ieri pe blog sunt bestiale, zise Andy. Cât de mult a durat ca locul ăla să ardă din temelii?

— Păi, pompierii au ajuns după o oră, aşa că nu prea a apucat să ardă din temelii. Dar mă îndoiesc că cineva o să locuiască acolo în următoarea perioadă.

— N-ai fi putut să dai cumva o mână de ajutor? întrebă Anita. În loc să pierzi vremea făcând poze?

— Ce-ai fi vrut să fac, să fug înăuntru şi să car oamenii în braţe?

— Sunteţi pe KUBE 93, zise DJ-ul de la radio. Continuăm cu cele mai bune cântece ale anilor optzeci; urmează Madonna, cu **Lucky Star!**

Anita dădu radioul mai încet.

— Penibil. Bine măcar că sfârşitul lumii înseamnă că s-a zis cu muzica anilor optzeci.

— Nu-ţi place Madonna? întrebă Eliza, după care regretă imediat.

Fireşte că Anitei nu-i plăcea Madonna; prea simplă şi previzibilă.

— Draga mea, Madonna nu e altceva decât un pantof vechi.

— Ce dracu înseamnă asta?

— Nu pune **suflet** în ceea ce face, răspunse Andy în locul Anitei, şi cei doi izbucniră în râs.

Eliza pufni.

— Ce tâmpenie.

— **Madonna** e o tâmpenie, o contrazise Anita.

Eliza pregătea o ripostă mai puţin civilizată, când fu întreruptă de imperturbabila voce feminină a GPS-ului.

— Aţi ajuns la destinaţie.

Parcară pe marginea unei străzi suburbane înconjurate de mini-conace vag germanice și cutii poştale sub formă de mini-conace vag germanice. Era un orăşel tras la indigo, excepţie făcând casa de peste stradă, care se întâmpla să fie și cea la care mergeau ei.

Casa lui Chad fusese construită în stilul unui templu japonez, toată numai turle terasate și lemn roşu cu incrustaţii de bronz. Curtea nu era cu pământ sau cu iarbă, ci cu prundiş și pietre netede, mărginită de arbori care semănau cu nişte bonsai uriaşi. În capătul îndepărtat al grădinii, un cuplu stătea turceşte

într-o mică pagodă, faţă-n faţă. Cărarea dinspre stradă ducea spre o punte mică, uşor curbată, care traversa un heleşteu în care lumina lunii prindea, din când în când, mişcarea unei aripioare sau strălucirea unor solzi. La uşa principală nu exista nici sonerie și nici ciocănel, ci doar un mic gong cu un bătător legat la bază de un şnur din piele.

— Asta-i o glumă? întrebă Andy.

Eliza înşfacă bătătorul.

— Există doar o singură metodă de-a afla.

Licărirea gongului crescu în intensitate şi apoi se stinse, precum un peşte koi arămiu care sări din apă şi apoi se scufundă la loc. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise.

În prag apăru un călugăr ce ţinea în braţe un câine beagle.

Sau poate nu chiar un călugăr, gândi Eliza, care nu mai văzuse niciodată unul în carne şi oase. Acesta purta o robă de un galben-şofran, avea capul complet ras şi la gât îi atârnau câteva coliere făcute din mărgele mari de lemn. Semăna cel mai bine cu unul dintre tipii aceia de la aeroport care împărţeau fluturaşi pe care scriau lucruri de genul **Experimentează dragostea!** sau **Fericirea poate fi a ta!** Câinele îi privea pe noii musafiri cu un calm imperturbabil, deopotrivă canin și budist.

— Aţi ajuns, îi întâmpină Chad, privindu-i pe rând. Vă rog, intraţi!

Îl urmară în casă, trecând printr-un atrium în care se afla doar o mică fântână piramidală ce picura apă printr-un morman de pietre. Camera de zi era la fel de goală — o masă joasă pe un tatami şi, în fiecare colţ, câte o urnă masivă din ceramică în care se afla un buchet cu lăstari de bambus curbaţi. Deasupra lor, o lucarnă înfăţişă un pătrat negru de firmament înstelat. O fată intră cu un ceainic din fontă gri şi patru ceşti din porţelan, aşezate pe o coloană şubredă. Avea vreo douăzeci şi ceva de ani și era îmbrăcată într-o ţinută din cânepă albă, cu dreaduri blonde ferchezuite și câte o jumătate de kilogram de argint în fiecare ureche.

— Infuzat și pregătit de decolare, spuse ea.

Chad acceptă ceainicul și ceştile.

— Îţi mulţumesc, Sunny! Vrei, te rog, să-l iei pe Sid?

— Sigur că da!

Sunny se apleca și ridică beagle-ul, care luă imediat în bot

unul din dreadurile ei.

— Copii, vă aşteaptă ceva **special**, cântă ea în timp ce ieşi din încăpere.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei, în timp ce Chad turnă ceaiul. Puse o ceaşcă în faţa fiecăruia, plecând uşor din cap de fiecare dată. Când Eliza îi întoarse gestul, părul îi căzu peste faţă. Simţi o mână ridicându-i-l și dându-i-l pe după ureche.

— Era să-ţi intre în ceai, îi explică Andy.

În mintea ei începură să sune sirenele de alarmă. Ar fi vrut să facă un comentariu referitor la statutul platonic al relaţiei lor, însă, chiar în acel moment, inspiră aburul ceaiului și aproape că se înecă.

— Ce dracu e asta?

Chad zâmbi.

— O infuzie foarte slabă de ciuperci halucinogene.

Răspunsul lui Chad fu suficient pentru Andy. Dădu de duşcă ceaşca lui, se luptă să n-o verse la loc şi apoi făcu o grimasă.

— Mmm, ce bun!

— E în regulă să bem aşa ceva? întrebă Anita.

— Categoric, răspunse Chad. Ţinând cont de cât e de diluat, s-ar putea să n-aibă niciun efect. Dar, cu puţin noroc, vă va face să vedeţi anumite lucruri într-o lumină uşor diferită. Desigur, sunteţi liberi să vă abţineţi.

Eliza privi în ceaşca ei. Lichidul era roşu-maroniu, de aceeaşi culoare cu ceaiul English Breakfast. Era absurd. Tocmai intraseră în casa unui străin şi acum urmau să se drogheze cu el? Nu vizionase ea în gimnaziu aproximativ un milion de filmuleţe al căror scop era s-o convingă să nu facă exact asta?

Eliza o văzu pe Anita şovăind la buza propriei sale ceşti, precum un surfer care îşi dăduse brusc seama cât de înalt era valul pe care se afla.

— Hei, Anita, spuse Andy. Orice-ar fi, nu merită osteneala.

Anita zâmbi.

— La dracu’, zise ea, după care bău. Pfuuui! Ce gust nasol!

Eliza nu mai avea de-ales acum; nu voia să fie mai prejos de Anita Graves. Amestecul avea gust de legume putrezite trecute prin noroi.

Chad bău ultimul.

— Durează ceva timp până-şi face efectul, le explică el, dar am să trec direct la subiect. Voi sunteti în căutarea unei locaţii pentru petrecerea asta a voastră. Nu aveţi bani şi nici alte opţiuni. Am dreptate până aici?

Nimeni nu îl contrazise.

0Acum, permiteţi-mi să vă spun câte ceva despre mine. A fost odată ca niciodată, în urmă cu mai multe vieţi, când lucram pentru o companie mică numită Boeing. Am câştigat o mulţime de bani acolo, înainte să-mi dau seama că nu credeam în ceea ce făceau ei.

— Construcţie de avioane? întrebă Andy.

— Defensivă, răspunse Chad, punând ghilimele cu degetele. Ceea ce era un mod politicos de a spune „ofensivă”. Aşa că mi-am dat demisia și am început să cutreier lumea în lung şi-n lat. Mi-am construit o barcă şi am navigat între Australia și Noua Zeelandă. Am locuit într-o iurtă[29] în Costa Rica. Am studiat într-o mănăstire din Tibet. Si, la sfârşitul tuturor acestor aventuri, m-am trezit într-o poziţie foarte bizară — cu mulţi bani şi fără să am vreun folos pentru ei. Mă gândeam să-i donez pe toţi şi să mă retrag într-o cabană din pădure, dar m-am hotărât să fac ceva mai bun. Am vrut să ofer un exemplu de viaţă responsabilă şi comunitară. Şi asta e ceea ce-am făcut. Îşi desfăcu picioarele de sub el și se ridică.

— Haideţi să facem un tur.

Îl urmară prin culoarele spaţioase ale imensei sale case. Cele mai multe camere erau ocupate, iar locuitorii, pe care Chad îi prezentă pe nume, erau de toate vârstele, de la studenţi la pensionari. Cu toţii păreau curajoşi, dacă nu chiar entuziasmaţi, la gândul de a îmbrăţişa câţiva străini.

— Câţi oameni locuiesc aici? întrebă Eliza.

— De obicei, vreo douăzeci.

— Şi pe asta îţi cheltuieşti banii?

— De fapt, traiul ăsta e relativ ieftin. Creştem o bună parte din mâncarea noastră într-o grădină care se află la câţiva kilometri depărtare de aici, iar casa e proprietatea mea personală.

Își terminară turul și reveniră în sala de ceai. Chad ridică

[29] Locuinţă portabilă rotundă, acoperită cu pâslă, specifică populaţiilor nomade şi turcice.

privirea spre lucarnă.

— A sosit timpul, spuse el.

O uşă glisantă se deschidea spre un balcon de lemn aflat deasupra apei. Se aşezară pe nişte scaune de plajă moi, îndreptate cu faţa spre lac.

— Acum mă trezesc la ora asta în fiecare dimineaţă, le povesti Chad. Mi se pare deosebit de frumoasă juxtapunerea dintre răsărit și asteroid. Alfa şi omega. Începutul şi sfârşitul.

Eliza ridică privirea. Din punct de vedere logic, ştia că cerul era la fel ca întotdeauna, însă percepţia asupra lui începu să se schimbe. Mica pată albastră, de-abia vizibilă la poalele munţilor, prinse deodată înlăuntrul ei tot spectrul cromatic: roz şi verde şi galben și argintiu şi infinita paletă de nuanţe nenumite dintre ele, amestecate precum curcubeul lichid al unui opal. Iar acum, extrem de lent, soarele începea să se ridice deasupra piscului alb al Cascadelor[30]. Era ca un soi de exerciţiu, o singură ridicare rapidă, pe care sfera uriaşă îl făcea în fiecare zi pur şi simplu ca pe o favoare pentru locuitorii Terrei. Acela era scopul lui, să se ridice și să strălucească, aşa cum fiecare persoană asupra căreia strălucea avea un scop. Eliza îşi simţea inima ca pe o prismă, refractând acea lumină magică în inimile lui Andy, Anita și Chad, în inimile tuturor celor care admirau cerul bălţat, şi apoi în jos, către toate fiinţele umane, toate animalele și toate obiectele care existaseră vreodată.

Chiar și Ardor — un pistrui alb pe chipul îmbujorat al raiului — merita iubirea ei, întrucât asteroidul nu făcea nimic mai rău decât ceea ce era menit să facă. Timpul trecu. Când soarele fu bine prins pe reverul orizontului, Chad vorbi din nou.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem oferi oamenilor e momentul unei adevărate comuniuni înainte de sfârşit. Şi aş fi încântat să vă ajut să faceţi asta. Am prieteni care s-au specializat în adunarea oamenilor în comunităţi temporare. Le-ar face mare plăcere să creeze o sărbătoare pentru sosirea asteroidului. De asemenea, am vorbit și cu fostul meu şef, care ne-a pus la dispoziţie Boeing Field ca locaţie pentru petrecere. Acesta acoperă treizeci şi şapte de hectare, aproximativ o şesime din

---

[30] În lb. engleză, *Cascade Range* sau *The Cascades*, lanţ muntos de origine vulcanică, care se întinde paralel cu coasta de vest a Americii de Nord.

ansamblul pe care îl au la Woodstock.

— Eu și Andy vrem să cântăm, spuse Anita.

Vocea ei era deopotrivă visătoare și hotărâtă.

— M**ai** întâi trebuie să v-aud, zise Chad. Am un pian înăuntru.

— Nu sunt sigur c-aş putea nimeri notele, chicoti Andy.

— Ai fi surprins să afli ce poţi să faci după ce bei un ceai cu ciuperci.

Chad îi conduse înapoi în casă, într-o încăpere mare, cu tavanul jos, în colţul căreia un pian negru trona ca un animal mândru. Andy se aşeză pe banchetă şi se lansă imediat într-un cântec.

— Nu m-am încălzit, protestă Anita.

— Lady Day[31], tu eşti mereu încălzită.

Notele pianului erau mai puternice, mai pline şi mai prezente decât oricare altă melodie pe care o auzise Eliza vreodată. Anita începu să cânte, iar vocea ei era tot ceea ce Andy spusese că va fi, plină de sentiment, durere și disperare. O vreme, Eliza se lăsă purtată pe aripile sunetelor, până ce o parte dintre versuri se limpezi în mintea ei — ceva legat de numărul de iubiţi pe care o persoană îi are în decursul unei vieţi, urmat de o numărătoare inversă: **Zece, nouă, opt**, **şapte, şase**, **cinci, patru, trei, doi, unu**,... **şi eşti pe cont propriu.** Eliza îşi dădu seama că Andy scrisese acest cântec pentru ea, pentru felul în care ea începuse să vadă lumea precum o mare numărătoare inversă. El o iubea, iar ea nu îi împărtăşea sentimentele. Şi înainte ca lumea să se sfârşească, el avea să afle asta.

Eliza plângea, din pricina cântecului şi a drogului şi a răsăritului şi a inevitabilului viitor pe care ea îl prevăzuse.

— O să mă urască, şopti ea nimănui în special.

Chad îşi puse o mână pe umărul ei.

— Ura e doar un eşec temporar prin care percepem interdependenţa noastră absolută. Nu e reală.

Înainte ca ea să-l poată întreba la ce se referă, cântecul

---

31 Aluzie la Eleanora Fagan (1915-1959), cantautoare americană de jazz, cunoscută sub numele de scenă Billie Holiday şi poreclită „Lady Day” de către prietenul ei, interpretul de muzică Lester Young.

luase sfârşit. Chad aplauda.

— Absolut minunat! Sunteţi angajaţi. Acum, singurul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să convingeţi lumea să vină la petrecere.

— Eliza poate să facă asta, zise Andy, fixând-o cu un zâmbet uriaş. Acum e faimoasă.

— Carevasăzică, e adevărat? întrebă Eliza. Chiar facem asta?

— Aşa se pare. Fireşte, nimeni nu ştie ce-o să se-ntâmple în următoarele câteva săptămâni. S-ar putea să pierdem legătura.

— Şi atunci, cum vom şti că petrecerea se va face?

Chad ridică din umeri.

— Nu veţi şti. Nu puteţi. Aşa cum nici eu nu pot şti sigur dacă Sid va veni când îl strig. Îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii. Sid!

După o clipă, beagle-ul intră liniştit în cameră. Atitudinea lui nu era a unui câine care răspundea la chemarea stăpânului său, ci mai degrabă a unui câine care se hotărâse în mod întâmplător să vină din proprie iniţiativă la momentul potrivit. Se cuibări la picioarele desculţe ale lui Chad.

— La asta serveşte credinţa, zise Chad.

ERA O CHITARĂ GIBSON ES-175D, SEMI-ACUSTICĂ, DIN 1965, cu finisaj **suburst**, cordar trapezoidal, punte Tune-O-Matic şi doze electromagnetice **vintage.** De obicei, numai tipii care cântau jazz alegeau aşa ceva, însă Andy testase chitara de vreo câteva ori la magazin și se convinsese că avea sunetul potrivit pentru cântecele pe care le scria cu Anita — plin, bogat și natural (evident, atunci când era conectată la un amplificator Fender Twin Reverb și o la pedală overdrive OCD). Singura problemă era preţul: şapte miare.

Cu toate că ziarele tipărite din Seattle îşi încetaseră activitatea, website-ul pentru revista bilunară **The Stranger** încă mai funcţiona. Acolo află Kevin despre închiderea centrului comercial Bellevue. Managerul invocase „sindromul asteroidal" — o combinaţie de clienţi insuficienţi și angajaţi insuficienţi. Ceea ce ar fi trebuit să spună era: „Veniţi și vă serviţi, domnilor".

Bobo, Kevin, Misery și Jess se hotărâseră să meargă şi ei, astfel încât combiul era plin până la refuz. Andy îi spusese Anitei că urma să-şi petreacă după-amiaza dându-se cu skateboardul împreună cu Bobo, pentru a evita o oră întreagă de predici moralizatoare. Nu era ca și când se simţea bine în legătură cu jefuitul magazinului, însă ar fi fost o tragedie ca un instrument de o asemenea calitate să fie nefolosit timp de o lună întreagă. În plus, putea oricând să restituie chitara, în cazul în care apocalipsa nu avea să sosească.

Urcară către nivelul cel mai de sus al imensei parcări spiralate din centrul comercial. Andy se aşteptase ca locul să fie pustiu, însă în parcare se mai aflau deja câteva maşini.

— Ce credeţi că fac ăştia aici? întrebă Kevin.

— Probabil ce facem şi noi, răspunse Andy.

— Sau ar putea fi de la firma de securitate. Sunteţi siguri că e o idee bună? În ultima vreme, poliţiştii arestează tot ce mişcă.

Bobo îi dădu un dupac după ceafă lui Kevin.

— Frate, unde ţi-e curajul? Andy, deschide portbagajul.

Bobo ridică barosul de parcă ar fi scos Excaliburul[32] din piatră, apoi îl flutură de câteva ori. Misery și Kevin rămaseră pe

---

[32] Sabia legendară a regelui Arthur, considerată a avea puteri magice.

bancheta din spate a maşinii, punându-şi rolele. Ceilalţi îşi aduseseră skateboardurile, astfel încât toţi să poată fugi în caz de urgenţă.

Nu avea să fie o spargere prea subtilă. Numeroasele roţi scârţâitoare care reverberau prin parcare erau, pentru paznicii din apropiere, la fel de discrete ca un radiofar de aterizare. Chiar în spatele magazinului Macy's, la capătul unei rampe lungi, găsiră două uşi pe care scria INTRAREA ANGAJAŢILOR. În jurul mânerelor era petrecut un lanţ de care atârna un lacăt spart.

— Să-mi bag picioarele, protestă Bobo. Aveam chef să distrug ceva.

Misery îi masă umărul.

— Or să mai fie lucruri de distrus, iubitule.

— Cei care sunt înăuntru ar putea fi infractori adevăraţi, zise Kevin.

Bobo lovi cu barosul în uşă, strâmbând metalul.

— Hei, noi suntem adevăraţii infractori! Cei de-acolo ar trebui să se teamă de noi!

Când intrară, luminile de cealaltă parte a uşii se aprinseră datorită senzorilor de proximitate. După ce trecură de o sală amărâtă pentru angajaţi și un automat de băuturi distrus, se pomeniră în raionul de amenajări interioare de la Macy’s. Andy aruncă skateboardul pe jos şi se urcă pe el, şerpuind printre canapele pentru babe, mobilier de grădină și mese numai bune pentru o familie numeroasă de mormoni. Un zăngănit metalic erupse în spatele lui, căci Bobo dărâmă câteva rafturi cu ustensile de bucătărie.

— Bombă mirositoare! strigă Jess.

Acesta se îndrepta cu cea mai mare viteză către parfumerie. Lăsându-şi greutatea pe spate, ridică platforma în sus și plonjă în vitrina cu sticluţe în formă de inimă, făcându-le ţăndări. Încăperea se umplu cu acelaşi miros pe care îl simţeai la acea masă de la cantină, unde toate fetele aveau păr ondulat ars, unghii false și pantaloni din velur cu scris pe fund. Andy evită sticla spartă şi opri în locul în care pardoseala albă de la Macy's se lipea cu cea roşie a centrului comercial. Din depărtare se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă. Categoric nu erau singuri.

— Mă duc sus să-mi reînnoiesc garderoba, îi anunţă Misery. Rezistaţi fără mine?

— Miz, vin cu tine, zise Kevin.

Bobo trase lângă Andy.

— Bună alegere. Jess, du-te şi tu cu ei.

— Eu? De ce?

Jess se simţea extrem de jignit când cineva făcea aluzii că încă era fată în toate celelalte aspecte, mai puţin biologic.

— Fiindcă, dacă lucrurile o iau razna, nu vreau ca Miz să fie singură cu fricosul de Kevin.

— Hei! protestă Kevin, însă Jess părea să fie mulţumit de explicaţie.

— Ooo, îţi faci griji pentru mine?

Misery porni spre Bobo şi îl sărută pe obraz.

— Du-te şi-mi găseşte ceva frumos și sclipitor.

O alunecare lină spre scara rulantă fu urmată de o urcare anevoioasă pe patine. Jess şi Kevin porniră după ea și se făcură nevăzuţi.

— Hai să ne luăm la întrecere până în capătul mall-ului, propuse Bobo.

Plăcile lor loviră podeaua simultan. Apoi începură să gonească pe marmura cu striaţii, trecând pe lângă albul aerisit de la Apple, albastrul iridiscent de la Tiffany's şi maroul în carouri de la Burberry. Podeaua o lua în jos, spre zona restaurantelor, oferindu-le și mai multă viteză. Orange Julius fu doar un vârtej portocaliu, La Champs Sports văzură ceva activitate — câţiva copii îşi alegeau bascheţi şi şepci de baseball. Aceştia îşi ridicară privirile când Bobo şi Andy trecură în viteză pe lângă ei. Podeaua începea din nou să urce. Plăcile încetiniră, iar Andy se văzu nevoit să lovească tare pentru a continua să meargă. Când ajunseră la Nordstrom, care se afla în capătul opus al centrului comercial, niciunul dintre ei nu observă cine câştigase cursa. Andy se prăbuşi pe o bancă metalică din faţa unui ecran LCD pe care era afişată harta centrului comercial. Două secunde mai târziu, Bobo o transformă într-o pânză de păianjen de crăpături şi câţiva pixeli spasmodici. Lăsă barosul vârât acolo, vibrând precum o săgeată înfiptă în centrul tablei de **darts.**

— Ai o ţigară? întrebă Andy.

— Am ceva mai bun, răspunse Bobo, scoţând un joint de după ureche.

— Să fiu al naibii. De asta le-ai făcut vânt celorlalţi?

— Urăsc să împart. Oricum, te sfătuiesc să savurezi asta — proviziile au scăzut al naibii de tare. Am dublat preţurile pe stradă şi oamenii încă plătesc. Ăsta chiar e sfârşitul lumii.

— Golden îţi dă de treabă?

— Mă iubeşte foarte tare. Aş putea să vorbesc cu el dacă vrei, să-ți dea și ție câte ceva să vinzi.

— Mersi, dar Anita și cu mine repetăm douăzeci şi patru din douăzeci şi patru zilele astea. Sunt ocupat până peste cap.

— Mă rog. Dar ai face mai bine să vii mâine la manifestare.

— Vin, stai liniştit.

— Vorbesc serios. Vreau să zic, e mişto că în sfârşit ai parte de nişte fete în viaţa ta, dar dacă nici măcar n-o s-apuci să ţi-o pui cu ele...

— Am s-o fac.

— Vom vedea.

— Hei, trebuie s-o fac. E misiunea mea. Dacă n-o s-o am pe Eliza, mai bine mor.

— Să fumăm pentru asta, zise Bobo.

Sunet de pantofi lovind gresia, apoi doi băieţi sprintară pe lângă bancă. Erau negri, poate undeva la vreo douăzeci şi cinci de ani, şi cărau atâtea bijuterii, încât trupurile lor păreau să sclipească din cap până-n picioare. Un paznic plinuţ în uniformă gri alerga după ei, pierzând teren din ce în ce mai mult.

— Ia uite la Humpty Dumpty[33] cum aleargă! exclamă Bobo.

Paznicul se întoarse spre ei, continuând să alerge, de data asta cu spatele.

— Copii, plecaţi de-aici!

— Cum să nu, zise Andy.

— Furtul este o infracţiune gravă. O s-ajungeţi la închisoare.

— Humpty, du-te şi-i prinde pe tipii cei răi! strigă Bobo.

Paznicul coti şi dispăru pe după un Gap Kids. Lui Andy chiar

---

[33] Personaj-ou dintr-o poezie de copii, care pică de pe un gard de piatră, se sparge şi nu mai poate fi asamblat la loc.

îi părea rău pentru el.

Îşi terminară jointul, după care folosiră scara rulantă paralizată pentru a ajunge la Kennelly Keys. Singura formă de securitate pe care o avea magazinul era o cortină metalică. Loviră pe rând cu barosul, ca nişte condamnaţi legaţi de picioare, folosindu-şi şarmul pentru a încerca să convingă încuietoarea să se deschidă.

— Îţi place cum o fac? întrebă Bobo.

— Îți place cum îi place și mamei tale?

— Desfă-ţi picioarele, fetiţă.

— Parola e „şalupă”[34].

După câteva zeci de lovituri, cilindrii cedară. Andy ridică grilajul şi Bobo sparse uşa de sticlă.

Kennelly Keys era un magazin de muzică destul de mic, care se ocupa în mare parte de familiile suburbane care voiau să-şi convingă copiii să cânte „Fur Elise” pentru bunicii lor. Magazinul făcea bani vânzând viori ieftine, orgi Casio și un mini-instrument urât din placaj, numit **prima mea chitară.**

— Uită-te la mine, zise Bobo, ridicând deasupra capului două dintre acele chitare mici. Sunt afurisitul de Pete Townshend[35]. Le izbi una de alta. Odihniţi-vă în pace, prima și a doua mea chitară.

Andy se duse glonţ în fundul magazinului, unde sălăşluia singurul obiect care făcea ca acel loc să nu fie complet irelevant — chitara Gibson ES-175D, cu finalizare **sunburst**, din 1965. Carcasa nici măcar nu era încuiată. Şi apoi Andy o avu, grea şi solidă în mâinile lui — precum un baros cu care puteai face muzică. Porni un amplificator, conectă chitara, dădu la maximum volumul și îşi trecu degetele peste corzile deschise. O, **da!**

— Prea curată, comentă Bobo. Chitara aia parcă e o fată care nu vrea să-şi dea jos nici măcar tricoul.

---

[34] În lb. engleză — ***motor boat,*** argou american care desemnează actul de a-ţi vârî capul între doi sâni, legănându-l dintr-o parte în alta şi scoţând sunete ca de motor.

[35] Peter Dennis Blandford Townshend, cântăreţ englez născut în 1945, cunoscut atât ca autorul versurilor şi chitaristul formaţiei The Who, cât şi pentru cariera lui solo.

— Nu mă deranjează o provocare.

— Bine măcar că e puternică. Hai s-o facem. Unu, doi, trei, patru...

Bobo maltrată o baterie pentru copii cu o pereche de ciocănele pentru xilofon. Andy porni amplificatorul și o testă. După vreo treizeci de secunde, Bobo răsturnă tobă după tobă, după care se ridică.

— Noapte bună, Seattle!

După ce reverberaţia chitarei muri, cei doi auziră o tânguire extrem de lungă. La început, Andy crezu că era un soi de alarmă. Dar, curând, tânguirea se transformă în cuvinte — „Ajutor, vă rog!” Vocea aparţinea unui bătrân trist care nu încercase decât să-şi facă treaba.

— Se pare că Humpty a căzut de pe gard, zise Bobo, chicotind. Hei, ce faci?

Andy rezemă chitara de amplificator.

— N-o vreau, răspunse el.

— Omule, nu fi tâmpit! Chestia aia aproape că te face să pari un cântăreţ adevărat.

— Nee. Nu-mi place.

Bobo luă barosul și îl ridică deasupra capului. Arăta de parcă o luase razna.

— Ia chitara sau jur pe Dumnezeu c-o s-o fac ţăndări chiar acum!

Andy îşi imagină momentul impactului, când vârful ciocanului avea să reteze gâtul chitarei la unul dintre butoanele argintii strălucitoare, spulberând măruntaiele ei sidefate, lăsând doar tendoanele corzilor s-o ţină laolaltă. Ce irosire.

— De ce-ţi pasă?

— Hei, e un simbol! În lumea asta urmează să se petreacă nişte lucruri nasoale şi trebuie să ne apărăm reciproc.

— Eu te apăr în continuare, zise Andy.

Bobo clătină din cap.

— De când ai început să ieşi cu fetele alea, te-ai schimbat. Trebuie să mă asigur că n-o să se repete faza cu pactul. Trebuie să mă asigur că prietenul meu cel mai bun n-o să se sperie şi-o să dea înapoi.

Şi, preţ de o secundă, Andy văzu, în mijlocul ameninţărilor

şi rahaturilor lui Bobo, sentimentul de teamă. Asta e problema când înţelegi pe cineva prea bine — nu poţi decât să-i ierţi, indiferent de lucrurile pe care ţi le-au făcut. Luă chitara şi-o puse pe umăr.

— Mă rog, frate. Hai să mergem să ne asigurăm că Humpty Dumpty poate să se adune naibii.

Bobo îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, Sfânta Maria. Mergi tu primul.

Porniră cu skateboardurile prin mall, îndreptându-se spre tânguitul paznicului. Cu chitara la gât, Andy găsi că era dificil să-şi ia avânt. Fiecare împingere făcea ca muşchii să-l ardă. Se simţea extrem de greoi.

Peter

PETER NU PLĂNUISE SĂ MEARGĂ LA MANIFESTARE. Responsabili pentru organizarea evenimentului erau Bobo şi ciudatul ăla de Golden, două motive bune pentru a-l evita. Iar când părinţii le interziseseră în mod expres lui şi surorii lui să participe, asta îl făcuse să-şi ia gândul de la idee. Însă totul s-a schimbat marţi de dimineaţă, când s-a trezit.

Camera lui Misery era deja goală, aşternuturile boţite ale patului ei nefăcut fiind un soi de **să ţi-o trag** adresat ideii de închisoare.

Mama şi tatăl lui îl aşteptau la masa din bucătărie, îmbrăcaţi în haine de stradă și afişând o mină solemnă. Micul lui dejun fusese deja aranjat pe o farfurie — omletă, bacon, pâine prăjită din grâu integral ce strălucea cu unt și miere. Aşadar, el chiar era „uns cu miere” aici — dar de ce? Oare urmau să-i ceară să le ia partea în următorul episod din „Misery este mustrată şi tot nu dă doi bani pe asta”? Sau poate că îl trimiteau la manifestare pentru a o aduce înapoi acasă.

— Ne facem griji pentru sora ta, îi spuse mama lui.

— Și ce altceva e nou?

Părinţii lui nu schiţară niciun zâmbet.

— Nu o mai vedem aproape deloc pe-acasă.

— E îndrăgostită.

Mama lui Peter scăpă un hohot de râs.

— Îndrăgostită? La vârsta ei? Te rog. Şi-acum bănuiesc că s-a dus la manifestarea aia, chiar dacă noi i-am spus să n-o facă.

Peter mai auzise asta și înainte.

— Da, dar ştii cum e...

— Nu mai putem continua aşa! strigă tatăl lui. E pur şi simplu strigător la cer!

Peter bănuia acum că subestimase proporţiile acestei intervenţii. Era o greşeală uşor de făcut, dacă îţi permiteai să uiţi de Ardor, care transforma toată existenţa într-o telenovelă.

— Vreţi să plecăm din Seattle, ghici el.

Mama lui îl luă de mână.

— Putem oricând să ne întoarcem, dacă regretăm asta.

— Ne gândeam să mergem mai întâi în camping, zise tatăl lui, ca să încercăm să ne apropiem mai tare ca familie. Apoi

putem sta la bunicii tăi din Mendocino, să vedem cum ni se pare.

— Şi cum rămâne cu şcoala?

— Cred că şcoala e ultima din grijile noastre în acest moment.

Peter simţea cum panica punea brusc stăpânire pe el. Nu vorbeau serios, nu-i asa? Seattle era căminul lor. De ce voiau să-l dea uitării, să dea uitării **toate lucrurile** sigure şi familiare, în cel mai înspăimântător moment din vieţile lor?

Şi totuşi, cei mai mulţi oameni dragi lui dăduseră deja bir cu fugiţii — la câteva zile după anunţ, Cartier plecase în Oregon pentru o reuniune familială de proporţii, iar Peter nu mai auzise de Stacy de când familia ei se mutase în casa de lângă lac. Zău aşa, ce anume îl mai ţinea aici?

Doar o fantezie. Doar o fărâmă de speranţă.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Nu e o decizie pe care să o... începu tatăl lui să spună.

— Desigur, îl întrerupse mama lui. Ia-ţi o zi să reflectezi. O s-avem nevoie de ajutorul tău pentru a o face pe Samantha să înţeleagă de ce e cea mai bună decizie.

Atunci fu momentul în care Peter găsi portiţa de scăpare.

— De fapt, cred c-am să mă duc s-o caut acum la manifestare. Aşa vom avea ocazia să vorbim între patru ochi. În plus, nu e un loc sigur acolo.

Peter nu menţionă celălalt motiv al său: Eliza avea să fie negreşit în parcul Cal Anderson, în rolul ei de documentaristă a haosului. *A* **început apocalipsa** devenea din ce în ce mai popular. Peter îşi făcuse un cont de Tumblr doar pentru a fi unul dintre cei 405.242 de urmăritori ai ei. Se simţea uşor stânjenit de pasiunea lui secretă, de parcă hărţuia o vedetă de film sau ceva de genul. Însă nu avea să şi-o ierte niciodată dacă pleca din Seattle fără să mai vorbească măcar o dată cu ea.

Părinţii lui făcură schimb de priviri — telepatia unui cuplu menit a fi împreună.

— De acord, cedă tatăl său. Dar te-ai dus și te-ai și întors, bine? Îţi găseşti sora și pleci de-acolo.

— S-a făcut.

Pe autostradă erau doar câteva maşini, iar cele mai multe dintre ele erau distruse într-un fel sau altul: parbrize cu fisuri

concentrice în jurul punctului de impact, zgârieturi fulgerătoare şi incizii în caroserie, oglinzi retrovizoare atârnând ca nişte globi oculari scoşi din orbite. Din spatele pereţilor de pe autostradă se ridicau nenumărate coloane negre de fum, ca și când susţineau o structură imensă invizibilă ce plutea deasupra norilor. În ultimele zile, incendierea premeditată devenise o problemă destul de mare; conform celor de la **The Stranger**, în fiecare zi luau foc câteva zeci de clădiri. Când orizontul se deschise spre sud, pe Strada 45, Peter observă întregul oraş, până la conflagraţia discontinuă care vuia aidoma numeroaselor semnale luminoase ce indicau acelaşi lucru — haos.

Ieşi de pe autostradă şi coti spre Capitol Hill. Din fiecare colţ al oraşului se auzeau sirene de poliţie și alarme de maşini, asemenea unui cor de bebeluşi care plângeau după mamele lor. La vreo câteva sute de metri pe Denny Way, două maşini erau oprite perpendicular în trafic, blocând drumul. Erau puse pe avarie, deşi înăuntru nu era nimeni. Peter trase jeepul pe trotuar și opri.

O ploaie măruntă cădea dintr-un cer de culoarea cimentului ud — ceva firesc pentru o iarnă în Seattle. Îl lovea uşor pe jachetă.

Când porni pe dealul spre Broadway, începu să vadă tot mai mulţi oameni. Doi bărbaţi ieşiră dintr-o clădire de apartamente, chinuindu-se sub greutatea unui televizor mare cu ecran plat. Înaintau încet, dar fără teamă, cu nişte priviri care te provocau să te iei de ei. Când ajunse în vârful dealului, Peter văzu Broadwayul. Aici se aflau mulţimile care lipseau în restul oraşului — săracii, vagabonzii, imigranţii şi minorităţile care le scăpaseră printre degete celor de la securitatea naţională (Felipe avea mereu ceva de comentat pe marginea acestui subiect). Atmosfera era o combinaţie de lupte stradale și o tabără de refugiaţi. Aproape toată lumea avea un soi de armă, de obicei o rangă sau o bâtă de baseball. Peste stradă, o gaşcă de copii distrugea un Hyundai tunat.

În parcul Cal Anderson, cel puţin o mie de oameni stăteau pe iarba din faţa scenei sau prin împrejurimi, urmărind un grup de punkişti cu părul mov care păreau să concureze pentru a afla cine putea să facă cea mai mare gălăgie. Cablurile difuzoarelor treceau peste stradă şi intrau prin fereastra spartă de la Dicks Drive-In.

De la o furgonetă-restaurant, Peter cumpără o porţie de tacos cu cincisprezece dolari bucata (cam asta era economia pre-apocaliptică) și se aşeză pe marginea unei fântâni arteziene pentru a mânca. Iar acolo, imediat de cealaltă parte a apei, o văzu pe Eliza mergând braţ la braţ cu Andy Rowen. Peter nu era chiar gelos, însă nu era nici **negelos**. Andy păruse mereu a fi unul dintre acei puştani care veneau la ore doar pentru a spune chestii tâmpite și absurde şi care avea să sfârşească prin a lucra cu salariul minim pe economie la vreo benzinărie sau un Starbucks pentru tot restul vieţii. Însă, acum, Anita îl luase sub aripa ei, și dacă se pricepea la fel de bine la reabilitare cum se pricepea la toate celelalte, Andy avea să iasă un om bun.

Însă nu exista nicio posibilitate ca Eliza să fie îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Uriaşule! exclamă cineva. Peter îşi luă privirea de la Eliza pentru a da peste bine-cunoscutul rânjet al lui Bobo. Nu-mi aduc aminte să-ţi fi trimis o invitaţie la petrecerea asta.

— O caut pe Samantha. Ştii pe unde umblă?

— Eşti sigur că asta cauţi? Fiincă aş fi putut să jur că-ţi fugeau ochii după Eliza.

Peter se ridică.

— Ne mai vedem, Bobo.

— Aşteaptă! S-ar putea să ştiu ceva care să te-ajute. Ţi-a spus vreodată soră-ta de ce o strigăm Misery[36]?

— Nu, răspunse Peter, și era destul de sigur că nu voia să ştie.

— Fiindcă adoră compania.

Bobo mimă o scenă lascivă de sex pe la spate. Peter nu se putu abţine; îl înşfacă pe Bobo de gulerul tricoului şi îl izbi cu putere de un copac.

— Tacă-ţi gura aia spurcată!

Râsetul lui Bobo se transformă într-un surâs batjocoritor.

— Ia gândeşte-te un pic, uriaşule. Chiar crezi că ăsta e locul cel mai bun în care să te iei la bătaie cu mine?

Peter aruncă o privire prin jur. O adunătură de rataţi, delincvenţi şi ciudaţi: tovarăşii lui Bobo. Peter era atletul bogătan cu o ţintă pe spatele tricoului său polo.

---

[36] În lb. engleză nefericire, suferinţă.

— De ce ai o problemă cu mine? îl întrebă Peter.

— Ai înţeles greşit. Nu dau doi bani pe tine. Tu eşti cel care are o problemă.

— Poftim? râse Peter ironic.

— Misery mi-a spus că nu poţi dormi.

— Şi ce?

— Şi de asta ai o problemă cu mine. Fiindcă eu nu m-am aşteptat niciodată ca viaţa să-mi ofere ceva, aşa că de-aia nu-mi pasă nici cât negru sub unghie s-o văd cum ia foc şi se duce dracului. Fiindcă tu ştii că, în timp ce priveşti pe fereastră la trei dimineaţa, tremurând ca o târfuliţă când te gândeşti la ce-o să ţi se-ntâmple, eu dorm ca un prunc. De asta mă urăşti. Fiincă eu nu mă tem.

La un moment dat în timpul monologului său, Bobo îl apucase pe Peter de antebraţe. Acum, privind în jos, Peter zări liniile lungi şi delicate care porneau în sus de pe încheieturile lui Bobo, ca nişte vene incolore. Cicatrice.

— Da, mă tem, zise el, dar nu pentru mine.

Îl izbi din nou de copac pe Bobo şi se îndepărtă. Brusc, întreaga gaşcă părea dementă şi ameninţătoare. Aerul era greoi din pricina fumului de ţigări cu iarbă, iar ici şi colo câţiva tipi se luptau în mijlocul unui cerc care ovaţiona — debuşee pentru a elibera presiunea psihică. Formaţia se oprise din cântat, iar acum, un tip pe care Peter nu-l recunoştea, era la microfon, ţinând un discurs despre drepturile civile. Golden stătea pe marginea scenei, ovaţionând laolaltă cu mulţimea după fiecare frază.

— Departamentul de Poliţie din Seattle a băgat la închisoare atât de mulţi oameni, încât au fost nevoiţi să caute locuri noi în care să-i pună.

Ovaţii.

— Totul s-a transformat în infracţiune acum.

Ovaţii.

—Toţi cei prezenţi aici au prieteni care au fost închişi, fără proces, fără apel.

Ovaţii.

— Şi, dacă nu facem nimic, va fi şi mai rău.

Ovaţii.

— Lumea încă nu s-a sfârsit.

Ovaţii.

— Nu am de gând să renunţ la libertăţile mele doar fiindcă ticăloşii ăia se tem de noi. Mai degrabă prefer să mor, decât să fac asta!

Tipul scoase un pistol din jeanşi şi îl ridică spre cer, câştigând cele mai puternice ovaţii dintre toate.

Peter trebuia să-şi găsească sora imediat.

Lângă scenă era un stejar mare, cu câţiva oameni cocoţaţi pe crengi. De acolo, Peter bănuia că putea să vadă o bună parte din parc; părul portocaliu al lui Misery sigur era uşor de zărit. Ajunse la baza copacului şi ridică privirea. Un cuplu skinhead bând Olde English[37], un copil negru cu un binoclu şi, cel mai sus, pe o creangă care părea la fel de subţire ca braţele ei, Eliza Olivi.

— Hei! strigă el.

Eliza îşi coborî privirea şi miji ochii.

— Ce cauţi aici?

— O caut pe soră-mea. Dar aş vrea să vorbesc şi cu tine.

— A, da?

— Da. Cred că a cam sosit timpul s-o fac.

Un skinhead aruncă o cutie goală de bere spre capul lui Peter.

— Omule, gura mică! Încerc s-ascult.

Eliza coborî din copac. Îi luă ceva timp, de vreme ce puloverul i se tot agăţa de crengi. Peter se simţea de parcă era partenerul ei de bal, aşteptând-o la uşă cu o floare de pus la încheietura mâinii în timp ce ea cobora încet pe scări.

— Aşadar, Peter, spuse ea, scuturându-şi mizeria de pe mână, despre ce vrei să vorbim?

După ce îşi imaginase momentul de atât de multe ori, habar nu avea cum să înceapă. Inima îi bubuia în piept și amintirea ultimei dăţi când stătuseră atât de aproape unul de celălalt nu-i mai dădea pace. Dacă nu se gândea că avea să semene cu un adevărat psihopat, cu siguranţă i-ar fi spus **Te iubesc** chiar în acel moment.

— Rahat, a început! strigă tipul de la microfon. Au venit să

---

[37] Lichior din malţ.

ne aresteze!

Lăsă microfonul să cadă, declanşând o microfonie stridentă care plutea în aer precum un urlet. Parcarea începu să se prăbuşească în interior; sute de oameni alergau spre scenă ca nişte animale care încercau să scape de un incendiu. Norişori de fum rozaliu umpleau aerul ca nişte focuri de artificii în miniatură: gaze lacrimogene.

— Ar trebui să pleci de-aici, o sfătui Peter.

— Nu putem să plecăm împreună?

— Trebuie să-mi găsesc sora.

— Atunci, vin cu tine.

— N-ar trebui să... începu Peter, dar apoi ea îl apucă de mână şi el nu mai voia să se certe.

Porniră în goană spre gazele lacrimogene; usturimea semăna cu cea de care avea parte când tăia ceapă la Friendly Forks, doar că de o sută de ori mai rea. Toată lumea ţipa, o disonanţă infernală punctată de fâsâiturile flacoanelor de gaze și de ceea ce ori erau baloane sparte (deşi Peter nu-şi amintea să fi văzut vreun balon), ori focuri de armă. El și Eliza ajunseră într-un spaţiu cu aer curat şi văzură şirul de jandarmi, îmbrăcaţi cu toţii în negru, cu măşti de protecţie cu vizor gros şi scuturi din plexiglas la fel de mari cât ei.

— Acolo! spuse Eliza.

Părul înflăcărat al lui Misery dispăru în spatele unui nor de vapori roz. Peter încercă să pornească în fugă după ea, dar ceva îl trăgea înapoi.

— Eliza, dă-mi drumul!

Dar, când privi peste umăr, nu Eliza era cea care îl ţinea, ci un poliţist tânăr, cu o privire care emana teamă şi ameninţare.

— Domnule, prietenul meu îşi caută sora, îi explică Eliza, punând o mână pe cotul agentului. Nu încearcă să stârnească nimic.

Poliţistul răsuci braţul Elizei la spate şi porni cu ea, ducând-o dincolo de barierele de scuturi. Peter s-ar fi dus după ea, însă jandarmii înaintau neînduplecaţi şi îi forţau pe toţi să meargă îndărăt. Fugi alături de ceilalţi, spre un al doilea şir de poliţişti, care aştepta în celălalt capăt al parcului. Îi înşfacau pe toţi cei care se apropiau. Peter fu unul dintre cei norocoşi, trecând în viteză prin şir şi ieşind din parc. Ochii încă îl usturau când ajunse

înapoi la jeep, atât din pricina ruşinii, cât și a gazelor lacrimogene. Scăpase, dar ce mai însemna asta, când pierduse totul?

Manifestarea sfârşise prin a provoca ceea ce plănuise să prevină.

A doua zi dimineaţă, guvernul declară în mod oficial stare de urgenţă. A fost chemată Garda Naţională, fapt care a dus la instaurarea unei ore de stingere. Părăsirea casei pentru oricare alt motiv decât aprovizionarea cu alimente era interzisă. Să fii afară după lăsarea întunericului era interzis. Se întâmplase exact aşa cum prevăzuseră Bobo şi Golden — ceea ce înrăutăţea lucrurile. Cu fix douăzeci și trei de zile înainte ca Ardor să îi cruţe sau să-i măcelărească, în oraş intrase în vigoare legea marţială.

ÎNCHISOAREA ADUCEA PUŢIN CU O TABĂRĂ ŞCOLARĂ, dacă taberele şcolare ar fi fost populate în mod exclusiv de oameni care chiar nu voiau să se afle acolo. În acea locaţie se aflau atât femei, cât și bărbaţi, probabil din cauză că poliţia nu avea suficient spaţiu sau resurse să asigure o structură separată pentru fiecare sex, astfel că toţi dormeau într-o singură cameră imensă, plină-ochi cu paturi suprapuse ieftine și scârţâitoare. Pe un perete erau numai ferestre, însă fuseseră acoperite cu o bucată de pânză atât de groasă, încât lumina intra numai pe la margini, precum o ramă albă subţire.

O zi obişnuită consta în mare parte din pierdutul vremii prin dormitor şi mâncatul la cantină. Micul dejun era format din cereale, prânzul dintr-un sendviş, iar cina era o combinaţie de carne aţoasă, legume răsfierte ce se dizolvau pe limbă ca mâncarea pentru bebeluşi şi chifle de consistenţa buretoasă a hamburgerilor de la McDonald's. De două ori pe zi, deţinuţii era lăsaţi să iasă afară, într-o curte de beton, care cândva găzduise câteva terenuri de baschet, unde puteau să mişune, să facă schimb de provizii de ţigări şi gume de mestecat, care dispăreau cât ai clipi din ochi (din cine ştie ce motiv, cu toate că şansele să fie legat de Ardor erau mici, li se permisese să păstreze acele bunuri atunci când fuseseră aduşi aici) și să absoarbă puţin soare cenuşiu. Uniformele lor erau formate dintr-un costum albastru-deschis şi bascheţi albi din pânză, facându-i să semene cu nişte ştrumpfi.

Centrul de detenţie era extrem de populat, însă în aer plutea o atmosferă bizară de singurătate. Eliza nu avea niciun prieten aici, aşa că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului agonizând asupra tuturor lucrurilor pe care le-ar fi putut face diferit. De ce nu vorbise cu Peter în urmă cu câteva săptămâni, după ce aflase că se despărţise de Stacy? De ce nu se deranjase să răspundă măcar o dată mamei ei? De ce nu petrecuse mai mult timp cu tatăl ei, în loc să lucreze nonstop la blog? Eliza stătea trează din pricina acestor regrete, urmărindu-le cum săreau gărduţul din mintea ei, ca toate acele oi pe care se presupune că trebuie să le numeri ca să adormi — însă numărătoarea nu o făcea decât să fie şi mai neliniştită. De aceea încă era trează în toiul celei de-a treia nopţi la centru, când o greutate ateriză cu delicateţe pe saltea, lângă ea. Prima oară se gândi că

imaginaţia îi juca feste — dar nu, cineva chiar se suise lângă ea în patul suprapus de jos. Era pe cale să ţipe, când băiatul vorbi.

— Nu mă cunoşti, spuse el, dar sunt o persoană de treabă. **Şi** cred că eşti extrem de frumoasă. Dacă-mi spui să plec, am să plec. Dar aş vrea să ne combinăm, şi fiindcă e sfârşitul lumii şi noi suntem închişi aici, mă gândeam că n-aş avea nimic de pierdut să întreb.

Eliza ştia că era cel mai nefeminist lucru pe care îl putea face (Madeline ar fi avut un acces de furie — prostituţia etică trebuia să fie un manifest al autonomiei, nu al altruismului), însă băiatul părea extrem de trist şi de sincer, și dacă nu se putea face fericită pe ea însăşi, atunci măcar putea să ofere puţină fericire altcuiva.

— N-o să fac sex cu tine, zise ea. Si asta e o chestie care se va întâmpla doar o singură dată.

— Nicio problemă.

Şi apoi, ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Când s-a terminat, băiatul a şoptit un mulţumesc şi a dispărut. Eliza n-a aflat niciodată cine era.

Dar, a doua zi, aducându-şi aminte de cât de important era contactul uman, se hotărî să încerce să iniţieze o conversaţie cu singurul grup de oameni pe care îl cunoştea. Patru zile e o perioadă destul de lungă pe care să ţi-o petreci doar cu gândurile tale, mai ales când acele gânduri sunt în mare parte despre moarte, părinţii de la care nu vei apuca să-ţi iei rămas-bun şi băiatul cu care nu vei avea şansa s-o iei de la capăt.

Bobo, Misery și tocilarul de Kevin stăteau rezemaţi de un zid de piatră din zona de recreere, trecând de la unul la altul o ţigară.

— Pot să trag şi eu un fum? întrebă Eliza.

Kevin se uită la Bobo, care încuviinţă.

— Mersi.

Trase adânc și îsi simţi plămânii deschizându-se.

— Aşadar, avem vreun plan?

— Ce fel de plan am avea? întrebă Bobo.

— Vreau să zic, o să stăm aici până la sfârşit? Pur și simplu să privim cerul şi să ne-aşteptăm să ne invite să plecăm?

— Ce altceva am putea face?

— Nu ştiu. Să trimitem cumva un mesaj? Dacă cineva ar

afla unde suntem, ar dezlănţui iadul pe pământ. Unii de pe-aici ar trebui să aibă nişte părinţi influenţi, nu? Şi pun pariu că paznicii ăştia nu-şi doresc să fie aici mai mult decât noi. Şi vin din ce în ce mai puţini la serviciu. N-ar trebui decât să le dăm un motiv...

Bobo i-o reteză:

— Ai tras un fum. Acum lăsă-ne-n pace.

— Nu fi răutăcios, îl certă Misery. Ea e prietena lui Andy.

— Ba nu, nu e. Pur și simplu îl duce de nas, fiindcă îi place să fie în centrul atenţiei. De asta face tot ce face. Pentru atenţie.

Eliza simţi o neaşteptată furnicătură de lacrimi în ochi.

— Fii atent la asta, zise ea, arătându-i lui Bobo degetul din mijloc.

Îl auzi râzând în timp ce se îndepărta.

— O, vai! Oare am supărat prinţesa?

Eliza se ascunse de partea cealaltă a unui tomberon metalic mare şi inspiră adânc. Îl detesta pe Bobo, dar, mai mult decât atât, se detesta pe ea însăşi fiindcă îşi arătase vulnerabilitatea în faţa lui. Dacă ar fi avut pe cineva aici cu care să vorbească, nu s-ar mai fi deranjat să...

O bătaie pe umăr. Eliza se roti, pregătită să livreze un genunchi tare într-o zonă inghinală moale (începuse să primească multă atenţie nedorită din partea celorlalţi deţinuţi, în pofida faptului că uniforma albastră era cel mai puţin provocator obiect vestimentar pe care îl purtase în ultimul an).

— Hei, zise Kevin. Eşti OK?

Avea mereu o privire stângace pe chip, ca și când irosea timpul și spaţiul tuturor doar prin simplul fapt că exista.

— Sunt bine.

— Îmi cer scuze pentru Bobo. El e doar foarte protector cu Andy.

— Asta înseamnă să fii protector?

— E complicat, fiindcă Andy te place şi tot tacâmul. Ştii, e păcat că tu nu-l placi. E un tip tare de treabă.

Eliza ridică din umeri. Ce putea să spună?

— Oricum, n-am venit aici doar ca să-ţi cer scuze. Voiam să ştiu — dacă tu ai **putea** să trimiţi un mesaj afară, ce ai spune?

— Le-aş spune orice-aş putea despre locul în care ne

aflăm, în speranţa că ei ne vor putea găsi. De ce?

Kevin se uită în jur, după care se aplecă spre ea,

— Am un telefon cu Android sub piciorul meu, chiar acum.

— Pe bune? întrebă Eliza, puţin cam tare. Apoi, şoptind, adăugă: Cum?

— Au săltat atât de mulţi oameni din Cal Anderson, că n-au avut timp să ne percheziţioneze cum trebuie. Nimeni nu s-a gândit să mă caute la şosete. Apoi, când am ajuns aici, i-am spus paznicului că stau prost cu circulaţia sângelui în picioare, aşa că m-a lăsat să-mi pun noile şosete peste cele vechi.

Eliza nu se putu abţine. Îi oferi lui Kevin o îmbrăţişare uriaşă și un sărut pe obraz.

— Eşti un geniu!

Kevin se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu chiar. Şi există câteva probleme. Se pare că semnalul e aproape inexistent aici. Nu ştiu dacă a picat pentru totdeauna sau ne aflăm noi într-o zonă moartă, dar nu găsesc nicio liniuţă aici.

— Carevasăzică, telefonul e nefolositor?

— Asta am zis şi eu prima oară. Dar se pare că sus există o reţea Wi-Fi neparolată.

— Nici măcar nu ştiam că **există** un etaj superior.

— Nici eu. Dar am văzut câţiva paznici trecând prin uşa aia dintre dormitor şi cantină, şi m-am gândit că acolo, în spate, trebuie să existe un soi de birou. Dacă ar exista, în mod sigur ar avea Internet.

— Aşa că te-ai furişat acolo?

— Nu chiar. Singura modalitate de a intra e să fii trimis acolo. Cum ar fi, să dai de bucluc.

Eliza râse.

— Şi cum ai făcut asta?

— Am început să arunc cu mâncare într-unul dintre paznici, până ce l-am scos din sărite. M-a dus să mă întâlnesc cu tipul care conduce locul ăsta, care, de fapt, e destul de cumsecade, dacă poţi să crezi asta.

— Şi ai reuşit să trimiţi vreun mesaj?

— Au stat cu ochii pe mine în tot acel timp. N-am avut cum. În plus, nici măcar nu ştiam ce să spun. La etajul al doilea

există ferestre, dar nu am văzut nimic cunoscut, aşa că tot n-am idee unde ne aflăm. Kevin aruncă o privire peste umăr. Cred c-ar trebui să mă întorc. Le-am spus c-o să stau o secundă. Dar, dacă vrei, pot să-ţi dau ţie telefonul, că poate-ţi vine vreo idee mai bună cum să-l foloseşti.

— Ştiu deja ce să fac cu el. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Mă-ndoiesc că eu ţi-aş putea fi de ajutor.

Eliza ţinea la Kevin, mai mult decât ţinea el însuşi la el. Voia să-i spună că liceul era oarecum o piesă de teatru în care toată lumea era distribuită în avans şi că avea să capete un rol de doi bani. Dacă putea să supravieţuiască până la facultate, avea să-şi încerce norocul cu o piesă nouă, una cu suficiente părţi bune pentru oamenii ca el. Voia să-i spună că ea întâlnise deja genul de băiat în care el avea să se transforme la un moment dat — tot un tocilar, dar într-o manieră sofisticată, rece, distant. La naiba, ba chiar se şi *culcase* cu câţiva de băieţi de genul ăsta.

Dar toate rahaturile alea sentimentale trebuiau să mai aştepte. Aveau un plan de schiţat.

— Kevin, eşti pregătit să fii trimis înapoi la biroul directorului?

Îşi petrecuseră următoarele douăzeci şi patru de ore născocind numeroase metode de a intra în bucluc, și fiecare părea mai amuzantă decât precedenta. Aveau *Gladiatorii*, un scenariu în care încercau să pornească o bătaie cu pernele la nivel de închisoare. Aveau Piromanii şi bobul de mazăre, în care trebuiau să dea foc unui pat suprapus neocupat. Aveau Nudiştii, unde numele era suficient pentru a înţelege ce trebuia să se întâmple. Dar, la final, Eliza se hotărâse să meargă pe varianta Seducătoarea insistentă. Planul necesita ca un anume paznic să fie de tură în dormitorul lor — cel care semăna mai mult cu un copil care se juca de-a poliţistul decât cu un soldat adevărat —, aşa că mai avuseseră nevoie de o zi pentru a-l putea pune în aplicare.

Eliza aşteptă până când cei din jur nu erau atenţi, după care porni într-o plimbare spre paznic.

— Îmi place băscuţa ta, zise ea.

— Mersi!

Tonul său era de tipul: Aş vrea să fiu prietenos cu tine, dar

n-am voie.

— Vrei să ţi-o dai jos pentru mine?

— Domnişoară, e uniforma mea.

— Ştiu. Dar poţi să ţi-o dai jos doar pentru o secundă, nu? Pentru mine?

Paznicul încercă să-şi înăbuşe surâsul.

— Nu pot.

— Te rog frumos! insistă ea, fluturând din gene.

Paznicul se uită în jur după superiorul lui, apoi îşi scoase basca și o puse repede la loc.

— Fericită?

— Foarte. Acum, dă-ţi jos cămaşa.

— Asta chiar nu pot să fac.

Eliza se apropie de el și îşi puse mâinile pe pieptul său cu material de camuflaj. Desfăcu nasturele de sus, scoţând la iveală câteva fire de păr cârlionţate care ţâşneau pe deasupra micului triunghi al tricoului.

— Încetează, spuse paznicul.

— Ce anume să-ncetez?

Desfăcu următorul nasture, apoi următorul. Într-un târziu, tipul o apucă de încheieturi.

— Vorbesc serios.

Eliza râse, îşi eliberă mâinile, după care trase cu putere și desfăcu de tot cămaşa, trimiţând nasturii în zbor pe podeaua din gresie, atrăgând atenţia lui Kevin, care se plimba „întâmplător” prin apropiere.

— Am văzut! exclamă el. Ai agresat-o sexual pe fata aia!

Paznicul nu mai avea nicio scăpare acum.

— Vino cu mine! lătră el la Kevin, trăgând-o cu brutalitate pe Eliza din dormitor și printr-o uşă metalică pe care nu scria nimic și care se deschise în faţa unui şir de trepte înguste.

— Amândoi. Urcaţi acolo.

Holul de sus era exact cum îl descrisese Kevin — luminos şi aerisit, mărginit pe o parte cu ferestre dreptunghiulare mari. Eliza se uită după un punct de reper, dar nu zări nimic cunoscut. Singura speranţă era ca altcineva să recunoască priveliştea. Altminteri, tot acest plan va fi fost în van.

Cele trei e-mailuri erau deja scrise. Unul avea să expedieze

viitoarea fotografie tuturor persoanelor din agenda ei, un altul era un mesaj privat către tatăl ei, iar cel de-al treilea era pentru Peter (îi căutase adresa de e-mail în ziua în care îl văzuse la Friendly Forks, în cazul în care şi-ar fi dorit vreodată să ia legătura cu el). Ultimul mesaj fusese cel care necesitase cea mai multă atentie, cea mai multă scriere și rescriere și anxietate creativă. Prima ei schiţă fusese timidă și subtilă, atât de subtilă, încât nu transmitea practic niciun mesaj. Apoi alesese o atitudine cochetă, care sfârşise prin a părea superficială și nepăsătoare. În final, încercase să fie cât mai sinceră cu putinţă, date fiind împrejurările.

Era amuzant, însă nici măcar nu-şi dăduse seama ce anume scrisese până ce nu pusese ultimul punct — prima ei scrisoare de dragoste. Prima şi ultima, cel mai probabil.

Paznicul dispăru în spatele unei uşi de la capătul culoarului. Eliza scoase telefonul din mânecă și porni camera foto, însă paznicul se întoarse imediat, iar ea trebui să-l ascundă din nou.

— Trimite-l pe unu' din ei la mine, zise o voce din birou.

Kevin stătea cel mai aproape de uşă (exact aşa cum plănuiseră), aşa că el fu primul care intră. Speraseră ca paznicul să-l însoţească, oferindu-i Elizei un minut sau două singură pe culoar, însă nu avuseseră parte de acest noroc. **Seducătoarea insistentă** includea şi o rezervă pentru o astfel de situaţie, însă Eliza era puţin cam stânjenită s-o pună în aplicare.

— Bănuiesc c-am rămas doar noi, zise ea.

— Aşa se pare.

— Ascultă, ştiu că n-o să stăm mult aici, dar ai vrea să mă ţii în braţe?

— Poftim?

— Doar o îmbrăţişare. Te rog. E acum ori niciodată.

Paznicul aruncă o privire spre birou.

— Doar pentru o secundă.

Eliza îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Mirosea puternic a un deodorant mult prea freş, probabil cu un nume de genul „Aer montan" sau „Briză glaciară".

— Mmm, murmură ea, întorcându-l cu blândeţe cu spatele spre fereastră.

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea peste umărul lui. Nu avea să fie o imagine prea bună, dar cam asta era tot ce putea

face.

— Eu sunt Eliza.

— Seth, zise el. Şi urăsc serviciul ăsta.

Eliza râse cu sinceritate, după care puse o mână delicată pe ceafa lui Seth. O clipă mai târziu, uşa de la capătul culoarului se deschise din nou.

— E rândul tău, murmură Seth.

Eliza clipi din ochi spre Kevin, pentru a-i da de înţeles că făcuse cu succes poza. Acum mai avea nevoie doar de câteva secunde singură cu telefonul, ca să anexeze imaginea şi să trimită e-mailurile.

Înăuntru, în spatele unui birou simplu din lemn, luminat de o lampă demodată cu abajur verde, stătea un munte de om. Bărbatul era complet chel, deşi părul pur şi simplu migrase în alte zone — spre mustaţa roşcată deasă şi articulaţiile păroase ale pumnului. CĂPITANUL MORGAN, conform tăbliţei de pe birou.

— E o glumă? întrebă Eliza, închizând uşa în urma ei.

— Ei bine, teoretic vorbind, acum sunt **maiorul** Morgan, însă oamenilor mei le place vechiul titlu.

Avea un uşor accent — ceva sudist.

— Dar stai, că devine și mai interesant.

Deschise sertarul de jos al biroului și scoase o sticlă de rom Captain Morgan şi un păhărel gradat.

— Vrei?

— Sigur.

— Ha! Nici gând, draga mea. Acum, ce-ar fi să iei un loc și să-mi spui cum te cheamă.

— Eliza.

— Eliza. Căpitanul Morgan îşi umplu paharul cu Captain Morgan. Aşadar, Eliza, prietenul nostru comun spune că ai încercat să-l dezbraci. Corect?

— Da, domnule.

— Câţi ani ai? Şaisprezece?

— Optsprezece.

— Ei bine, ştiu că toate femeile de optsprezece ani se dau în vânt după bărbaţii în uniformă, dar amicul tău mi-a spus că nu făceai decât să-l tachinezi. Corect?

— Da, domnule.

— Îmi imaginam eu.

Căpitanul Morgan se rezemă de speteaza scaunului, rotindu-şi băutura în pahar.

— Cum te descurci acolo jos? E cam plictisitor, nu?

— Da, domnule.

— Ca să ştii şi tu, eu n-aş fi făcut aşa ceva. Să bag la zdup atâţia copii, cu pietroiu ăla care stă s-apară. Vreau să zic, nu ştiu cu exactitate pentru ce te afli aici, dar dacă e din cauză că s-a întâmplat să te afli la concertul ăla — ei bine, asta-i absurd, dacă mă-ntrebi pe mine. Dacă aş putea, aş pune lacătul pe hardughia asta.

— Aţi putea, zise Eliza.

Căpitanul Morgan păru să mediteze la asta, după care clătină din cap.

— Nu aşa funcţionează, draga mea. Trebuie să continui să-mi fac treaba, aşa cum prevede regulamentul. Altminteri, ce mai rămâne, ştii?

Privi înspre pahar, ca și când lichidul maroniu i-ar fi putut spune ceva.

— Bine, Eliza, poţi să pleci. Şi ţine fruntea sus.

Pe culoar, Kevin şi Seth aşteptau lângă scară.

— Hai, zise Seth. Se apropie ore cinei.

Dar ea încă nu avusese ocazia să trimită e-mailurile. Trebuia să mai tragă de timp.

— Hei, este vreo baie pe-aici?

— Poţi s-o foloseşti pe cea de jos.

— Aia e folosită de ambele sexe. Băieţii o fac să fie dezgustătoare. Te rog?

— Scuze, dar nu hotărăsc eu.

— Atunci, îmi cer scuze, zise Eliza.

— Pentru ce?

— Apucă-l! strigă ea.

Kevin se aruncă la pământ şi se încolăci în jurul picioarelor lui Seth, ca o specie de lipitoare umană. Eliza ţâşni pe lângă ei, intrând în prima încăpere pe care **o** găsi şi trântind uşa în urma ei. Sub mâner era o încuietoare, pe care o răsuci la ţanc.

Lăsă telefonul să-i alunece înapoi în palmă şi apăsă pe iconiţa e-mailului. Cheile lui Seth zornăiau lângă uşă. Eliza adăugă fotografia mesajului pre-scris din dosarul cu schiţe și apăsă pe **trimite.** Bara de încărcare urcă până la 90%, după care se opri. Probabil că Seth folosise o cheie greşită, întrucât mânerul nu făcu decât să se zgâlţâie în spatele ei.

— Eliza, unde te duci?

— Nu e asta baia? întrebă ea, după care se adresă telefonului: Hai, hai!

Ridică privirea pentru prima oară şi observă împrejurimile. Era un birou gol, excepţie făcând cele câteva postere de pe pereţi. Un cadru dintr-un film cunoscut, în care un bărbat la bustul gol, cu o pălărie neagră, privea în zare, cu un chenar de text care îi ieşea din gură: **ADOR MIROSUL DE NAPALM DIMINEAŢA[38].** O pisicuţă încercând să urce pe un ghem de lână. Un articol dintr-un ziar îngălbenit, cu poza unui avion care decola și cu textul **3-2-1-LANSARE: BAZA AERIANĂ NAVALĂ SAND POINT ÎŞI ÎNCHIDE PORŢILE PENTRU TOTDEAUNA.**

Baza Aeriană Navală Sand Point! Cel mai probabil acolo se aflau. Şi dacă ar mai fi avut un minut la dispoziţie, ar fi putut s-o adauge în e-mailuri. Însă Seth vârâse o a doua cheie în broască, iar de data asta mânerul se răsuci. Eliza fugi către ferestrele din celălalt capăt al încăperii. Bara de încărcare se mişca din nou. 91%. 92%. Seth era în birou acum, mânuind ceva ce semăna cu o combinaţie de pistol și cititor de coduri de bare de la supermarket; nu voia ca Seth să ştie ce anume trimitea.

— Ce-ai acolo? vru el să ştie.

94%. 95%.

— Dă-mi-l acum!

— Ce? Ăsta?

96%. 97%. Era la doar câţiva metri de ea acum. Aruncă telefonul cât de tare putu. 98%, iar apoi acesta se rostogoli prea repede pentru a-l putea citi, din ce în ce mai sus, după care se izbi de podea. Eliza se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Seth apăsând pe trăgaci. O pâlpâire bizară, ca de proiector cinematografic vechi, iar apoi întregul ei trup fu străbătut de flăcări. Leşină.

---

[38] Replică din filmul *Apocalipsul acum.*

Peter

NU ERA PENTRU PRIMA OARĂ CÂND PETER EŞUA LA CEVA. Mai picase din când în când la câte un test de matematică, se blocase la linia de aruncare în campionatele naţionale (sfârşind meciul cu trei la doisprezece, spre eterna lui ruşine) şi, cel mai rău dintre toate, o înşelase pe Stacy, care era acel tip de eşec la care nu se gândise niciodată c-ar putea ajunge. Însă asta nu era nimic prin comparaţie cu momentul în care le privise pe Misery și pe Eliza dispărând în spatele acelui şir de jandarmi, la fel de implacabili şi de impasibili ca un şir de pioni pe tabla de şah. Dacă nu s-ar fi lăsat distras de Bobo, poate c-ar fi găsit-o pe Misery la timp. Dacă nu şi-ar fi dorit în secret ca Eliza să stea lângă el, poate că ar fi convins-o să plece din parc de îndată ce începuse revolta. Însă luase cele mai proaste decizii, iar acum, ambele fete dispăruseră.

Ca un soi de pedeapsă, stătea în dormitorul său, fără să facă absolut nimic. Nu încercase să-l sune pe Cartier sau pe vreunul dintre ceilalţi prieteni ai lui. Nu făcea exerciţii fizice. Nu verifica Internetul pentru a fi la curent cu voiajul celest şi ucigaş al lui Ardor. Ritmul lui circadian o lua razna; noaptea mişunau prea multe temeri pentru a putea dormi. Inconştienţa venea când și când în timpul zilelor mohorâte și înceţoşate, când luminozitatea soarelui înghiţea acea stea toxică. Părinţii săi începuseră să-i lase mâncarea la uşa camerei; Peter mânca doar cât să nu-l roadă stomacul. Odată, în toiul nopţii, se furişase la parter și înşfacase câţiva saci menajeri de sub chiuvetă. Voia să scape de toate obiectele inutile din camera lui: trofeele şi panglicile care sărbătoreau o mulţime de victorii ce nu mai însemnau nimic acum; scrisorile de dragoste și suvenirurile unei relaţii pe care o sacrificase pe altarul deziluziei; vechile jucării şi animale de pluş rămase din zilele mai nevinovate. Nu voia să le mai vadă. Când sacii se umpluseră, stivuiţi pe podeaua dressingului, nu prea mai avea nimic în cameră în afară de obiectele de mobilier. **Cam atât valorează viaţa mea**, gândi Peter. **Absolut nimic**.

Patru zile dispăruseră într-o negură a depresiei, și a regretului. Apoi, spre sfârşitul unei dimineţi de joi, la uşa dormitorului se auzi un ciocănit ferm.

— Ce e?

Peter era în pat şi, cu toate că era doar pe jumătate ador-

mit, nu se ridică.

— Ai zece secunde să ieşi de-acolo, îi zise tatăl său. Zece, nouă, opt, şapte — chiar nu glumesc — şase, cinci...

Dar Peter nu făcu nicio mişcare. De vină era paralizia disperării — găsea că era prea dificil în acest moment să-şi adune energia pentru a face **orice** soi de mişcare —, însă mai era ceva. În adâncul fiinţei lui, ştia că avea nevoie de ceea ce tatăl său plănuise pentru sfârşitul numărătorii inverse — marele gest care nu venea decât atunci când se ajungea la zero.

— ... patru, trei, doi, unu. Am ajuns la unu, Peter! Gata, atunci. Zero.

Cu o lovitură puternică, uşa se izbi de perete, trimiţând pe podea o aşchie din tocul uşii. Tatăl său intră în cameră cu aerul maiestuos al unui cavaler care tocmai căsăpise un dragon. Oare asta îl făcea pe Peter să fie domnişoara aflată la ananghie?

— Mama ta și cu mine am luat o hotărâre, începu el.

— Mă bucur pentru voi.

Peter se răsuci pe-o parte, întorcându-se cu faţa la geam.

— Ne-am petrecut ultimele câteva zile la secţia de poliţie, zbierând împreună cu ceilalţi părinţi, dar nu putem face nimic. Se pare că sora ta a aruncat cu o sticlă de bere într-un poliţist, sau cel puţin asta spun ei c-a făcut, ceea ce înseamnă c-o pot ţine închisă cât vor ei.

— Asta-i mare voastră decizie? Să renunţaţi?

— Poliţia ne-a spus clar că Samantha este reţinută cu alţi minori și că închisoarea este foarte sigură, însă nu vor să ne spună unde se află. Probabil se tem că, dacă oamenii ar afla unde le sunt copiii, s-ar duce şi-ar distruge peretele clădirii sau ceva de genul. Ţinând cont de împrejurări, probabil c-au dreptate.

— Tată, aş fi putut s-o aduc acasă. Acum ar fi putut fi aici. Am fi putut fi în drum spre California, aşa cum voiaţi voi.

— Peter?

Arcurile vechi scârţâiră când tatăl lui Peter se aşeză pe partea cealaltă a patului.

— Peter, uită-te la mine.

Ochii lui Peter se întoarseră spre el. Nu era pregătit să accepte iertarea din privirea tatălui său; voia ca cineva din afara

capului său să-l mustre, astfel încât să înceteze s-o mai facă el însusi.

— E vina mea. Nu încerca să-mi spui că nu e.

— Bine. Atunci am să-ţi spun că nu contează a cui e vina. Să încerci să găseşti vinovatul este doar o modalitate de a ţine scorul într-un joc la care adulţii nu iau parte. Aşa că maturizează-te, Peter! Ridică-ţi fundul din pat.

Cu un mormăit, Peter se ridică în capul oaselor.

— Hei! exclamă tatăl său, observând starea în care se afla camera. Ai făcut curat aici! Îmi place. Foarte spaţios.

— Mersi.

— Acum, hai! E ziua de mers la cumpărături. Ai să te simţi mai bine luând o gură de aer proaspăt.

Însă Peter nu se simţi mai bine luând o gură de aer proaspăt. „Ziua de mers la cumpărături" însemna o zi pe care ţi-o petreceai aşteptând la diferite cozi. La benzinărie, maşinile trebuiau să alterneze cu bărbaţi și femei care umpleau canistre de metal, bidoane de plastic şi, la un moment dat, un butoi de bere gol. În aer răsunau strigăte furioase şi claxoane.

— De ce vor benzină în plus? întrebă Peter.

— Generatoare, îi explică tatăl său.

— Crezi că energia electrică o să cadă?

— A căzut deja de două ori. Nu aveai computerul pornit în dormitor?

Peter clătină din cap.

— Zău aşa, sunt surprins că încă mai funcţionezi.

Trecu aproape o oră până le veni rândul la pompă. Preţul benzinei crescuse întruna în ultimele zile; acum, preţul litrului ajunsese aproape la şase dolari.

— Ce escrocherie, comentă mama lui. Dacă lumea nu se sfârşeşte, aduceţi-mi aminte să cumpăr nişte acţiuni la Exxon[39].

După ce umplură rezervorul, porniră spre Safeway[40], unde coada se întindea de-a lungul parcării şi a unui cvartal şi jumătate pe stradă. Se mişca într-un ritm de iarba-creşte, vopseaua-se-usucă, vezi-cum-ibricul-de-apă-fierbe, în timp ce soarele iernii atârna fix în acel unghi din care părea să-ţi stră-

---

[39] Companie petrolieră din SUA.

[40] Lanţ de supermaketuri din SUA.

pungă creierul. Puteai să încerci să te întorci cu spatele la el, dar apoi nu mai vedeai când înainta rândul și toţi urlau la tine, ca şi când acel metru distanţă era singurul lucru care stătea între ei și o salvare miraculoasă de la cataclism. La un moment dat, în apropiere de începutul cozii, izbucnise o bătaie cu pumnii şi nimeni nu se deranjase s-o întrerupă; lupta se sfârşise când unul dintre tipi căzuse și rămăsese acolo.

Câteva ore de conversaţii familiale dureroase mai târziu („Ce mai face Stacy?" îl întrebase tatăl său pe un ton nevinovat), trecură prin uşile duble şi privirile suspicioase ale celor patru bărbaţi înarmaţi de la Garda Naţională. Fură întâmpinaţi de un bărbat scund şi chel, îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de pantaloni simpli, ambele roşii. Pe ecusonul lui scria cu litere de tipar **manager.**

— Bun venit la Safeway, zise el, în timp ce restul feţei lui spunea **Nu sunt mai fericit decât voi să mă aflu aici.** Vă rog să luaţi în calcul că rugăm pe toată lumea să se limiteze la cincisprezece minute în magazin, astfel încât coada să avanseze. Acum, văd că sunteţi o familie de trei membri, aşa că...

Mama lui Peter îl întrerupse.

— Suntem o familie de patru membri.

Managerul îi numără pe fiecare cu câte o mişcare a capului.

— Eu văd doar trei.

— De obicei suntem patru, îi explică tatăl lui Peter, însă astăzi suntem trei.

— Atunci, asta înseamnă că sunteţi trei, nu-i aşa?

Peter se întrebă dacă îl putea lovi pe manager suficient de tare cât să-i spargă craniul alb sub formă de ou și să facă gălbenuşul să se verse.

— Familiilor cu trei membri le este permis să ia un maximum de două ori şi jumătate peste limita individuală trecută pe fiecare produs, rotunjit în jos. Aşadar, dacă pe etichetă scrie câte unul din fiecare, aveţi voie două, bine? Nu două şi jumătate.

— Asta nu mi se pare corect, bombăni Peter.

— Domnule, corectitudinea este o chestiune de opinie. Încercăm să raţionalizăm. Acum, vă rog să înaintaţi. Îi încetiniţi pe ceilalţi.

— **Voi** îi încetiniţi pe ceilalţi! protestă Peter, dar tatăl său îl

înşfacase deja de mână și îl trăgea prin al doilea set de uşi.

Ar fi continuat să se certe cu managerul, însă furia i se risipi de îndată ce văzu starea în care se afla supermarketul. Aici era adevărata apocalipsă, unde nu lipseau decât vreo două buruieni şi un craniu de vacă albindu-se sub soare pentru a completa imaginea. O singură privire aruncată raionului de fructe și legume proaspete spulberă o fantezie din copilărie — se dovedi că acele piramide uriaşe din fructe, despre care Peter presupusese întotdeauna că erau solide până jos, se sprijineau pe nişte schelete goale din lemn, dând senzaţia de abundenţă. Standul de banane fusese golit, cu excepţia câtorva pigmei verde-limetă care probabil că nu aveau să se coacă până la sosirea lui Ardor. Merele și perele fuseseră la fel de sălbatic culese. Tot ceea ce mai rămăsese erau cele mai obscure fructe și legume — kiwi și kumquat, varză chinezească și sfeclă elveţiană. Şi dacă nu înşfacai ceva în momentul în care îl vedeai, nu aveai să mai primeşti o a doua şansă. Asta nu era o zi ca oricare alta la cumpărături; era o luptă sângeroasă. Precum personajele osândite ale unui film de groază, Peter şi părinţii lui se despărţiră, înşfăcând maximul permis din produsele care păreau cât de cât comestibile — chipsuri cu aromă de bacon, băuturi cu wasabi, biscuiţi ieftini sub formă de animale, pizza congelată fără gluten și lactoză. Lada de sticlă din faţa galantarelor cu carne era goală, cu excepţia unor brânzeturi cu aspect bizar.

Sfârşiră cu o cantitate măricică de mâncare de calitatea a doua, cărând-o spre maşină cu un amestec de triumf şi dezamăgire, precum vikingii care tocmai cuceriseră un sat de pacifişti lefteri.

— Nu a fost chiar atât de rău pe cât mă aşteptam, zise tatăl lui Peter.

Puse sacoşele pe jos şi băgă mâna în buzunarul de la spate după cheile de la maşină.

Un foşnet într-un tufiş din apropiere, urmat de o explozie de culoare — cei trei copii înşfacaseră fiecare câte o sacoşă înainte ca Peter să-şi dea măcar seama ce se întâmplă. Porni după ei, cu un masacru în minte.

— Peter, nu! strigă mama lui.

— Dar pot să-i prind!

— Te rog! Nota de disperare din glasul ei fu suficientă pen-

tru a-l opri. Pun pariu că au mai multă nevoie de ele decât noi.

Peter oftă. Probabil avea dreptate.

— Hai să mergem acasă, zise tatăl său. Chipsurile astea cu aromă de bacon n-or să se mănânce singure.

Teoretic, Internetul încă funcţiona, dar, în ultima săptămână, multe site-uri importante îşi încetaseră activitatea. Nu mai puteai pierde vremea urmărind filmuleţe pe YouTube. Facebook îţi oferea un singur mesaj de eroare, ciudat de vesel: **A-au, se pare că ceva nu funcţionează cum trebuie la noi**. **Încercăm să rezolvăm problema.** Contul de e-mail al lui Peter era încă activ, însă nu-l mai verificase din ziua cu revolta.

Nu avea decât două mesaje, ambele intrate mai devreme în acea zi, trimise de un anume asositapocalipsa@gmail.com.

Adresat tuturor celor care primesc mesajul ăsta:

Sunt Eliza Olivi, de pe blogul A *sosit apocalipsa. Am anexat o poză cu fereastra centrului de detenţie unde sunt în arest împreună cu alte câteva sute de minori. Nimeni nu ştie unde ne aflăm, dar sper ca această poză să însemne ceva pentru voi, cei care sunteţi afară. Nu vă bateţi capul să-mi răspundeţi la e-mail (n-am să primesc răspunsul vostru), dar faceţi cumva să ne scoateţi de aici! Am o petrecere de organizat.*

Eliza

Peter verifică celălalt e-mail înainte să deschidă poza anexată. Spre deosebire de primul mesaj, acesta îi era adresat doar lui.

Dragă Peter,

Salutări din însorita închisoare!

Dacă totul a mers conform planului, tocmai am trimis un mesaj tuturor adreselor de e-mail pe care mi le-am amintit. Sper să ajute pe cineva să ne găsească. Însă am vrut să-ţi trimit doar ţie acest mesaj, întrucât există un lucru pe care vreau să ţi-l spun și care nu-mi dă pace aici. Doar că n-am să ţi-l spun, fiindcă ştii deja la ce mă refer. Şi, de asemenea, aș vrea să știi c-aș fi vrut să ţi-l spun când am avut ocazia. Bine. Mai mult nu pot să fac. Sper să te văd cândva.

— **xE**

Peter se simţea în al nouălea cer, capabil să zboare în spaţiu şi să oprească asteroidul cu mâinile goale. Deschise anexa Elizei absolut convins că va recunoaşte locaţia. Altminteri, cum putea să dea fuga şi s-o salveze, aşa cum universul îşi

dorea clar ca el să facă?

Sau nu. Fotografia era pixelată şi întunecată. Tot ceea ce Peter putea să desluşească era un drum anonim și un gard-plasă cu bucle de sârmă ghimpată deasupra. Ar fi putut fi făcută oriunde. Deocamdată, ceea ce putea să facă era să o deschidă în iPhoto, să mărească puţin luminozitatea și contrastul şi s-o printeze.

Ceea ce fusese o idee bună. Câteva ore mai târziu, energia electrică murise de tot. Nu şi-ar fi putut alege un moment mai bun: cu siguranţă nu mulţi oameni apucaseră să descarce anexa Elizei, şi probabil că niciunul dintre ei nu se deranjase s-o printeze. Ceea ce însemna că totul rămânea în mâinile lui. Trebuia să arate poza unei persoane care cunoştea cu adevărat oraşul, până la cele mai mici străduţe. Şi nu ştia decât o persoană care îl putea ajuta în acest sens.

— Cred că mă duc să mă culc mai devreme, îşi anunţă el părinţii.

Mama lui alerga prin casă, aprinzând lumânări şi punând baterii în lanterne.

— Serios? Dar nici măcar n-ai mâncat.

— Mi s-a făcut brusc somn. Ne vedem mâine-dimineaţă, bine?

— OK. Somn uşor!

Mai aşteptă vreo jumătate de oră, după care se furişă pe uşa din faţă.

Strada lui era mai întunecată ca niciodată; casele păreau părăsite și fără viaţă. Se suise deja în jeep, când îşi aduse aminte de ora de stingere. Rahat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să ajungă el însuşi la închisoare.

Trecuse vreo oră când îşi lăsă bicicleta cu douăsprezece viteze pe pajiştea din faţa Soacrei. Arăta de parcă nu era nimeni acasă. Soneria nu funcţiona din cauza lipsei de curent. Ciocăni. Tăcere. Ciocăni din nou. De data asta auzi ceva. Sau poate că era vântul printre copaci. Îşi lipi urechea de uşă. Nu, era clar că cineva mişuna pe acolo...

Uşa se deschise larg şi Peter se trezi faţă-n faţă cu ţeava unui pistol.

— Nu trage! exclamă el.

Andy apăsă pe trăgaci.

O săgeată portocalie de cauciuc se izbi de fruntea lui Peter și ateriză cu ventuza în jos pe aleea pietruită.

— Ţi-am facut-o! zise Andy, după care se întoarse şi se retrase în casă. Hai, intră!

ANDY BĂNUISE DINTOTDEAUNA CĂ PETER FĂCEA parte din karassul lui și din acest motiv nu fusese complet surprins să-l găsească la uşa lui pe întuneric. Singura problemă era că nu prea îl plăcea pe Peter. Ei doi locuiseră dintotdeauna în dimensiuni diferite ale universului social, văzându-se unul pe celălalt nu ca pe nişte oameni, ci ca pe nişte umbre neclare în formă omenească, plutind pe la marginea sălilor de clasă, a balurilor și a petrecerilor. Colac peste pupăză, era evident că ambii concurau la inima Elizei, iar Peter, care se sărutase cu ea odată, era cel care câştiga.

— Aşadar, ştii ce s-a întâmplat la manifestaţie, nu? întrebă Peter, împleticindu-se prin încăperea slab luminată (o singură lanternă pe măsuţa de cafea, îndreptată cu vârful în sus), până ce căzu în fotoliul-puf.

— Da. Au prins-o pe Eliza.

— Nu doar pe ea, ci şi pe soră-mea.

— *Şi pe Bobo, adăugă Andy, de vreme ce tot vorbim și despre alţi oameni, nu numai cei despre care vorbim. Şi ce?*

— Ei bine, am primit un e-mail de la ea. De la Eliza, vreau să spun. Acum câteva ore. Mă gândeam că poate l-ai primit și tu.

— Astăzi nu mi-am verificat mesajele, minţi Andy.

Se simţea de parcă cineva turnase un pahar de apă rece direct peste cavitatea lui toracică.

— Ei bine, nu ştiu cum de-a reuşit să-l trimită de-acolo, dar a anexat poza asta. Am adus-o cu mine.

Peter netezi o bucată de hârtie pe masă, lângă lanternă. Era o fotografie a unei străzi anonime, pe care probabil numai un skater o putea recunoaşte.

— Asta e fosta bază navală de la Sand Point, spuse Andy.

— Eşti sigur?

— Categoric. Mergeam pe-acolo să ne dăm cu skateboardurile înainte s-o îngrădească.

— Sfinte Sisoe! Super!

— Cum aşa? Plănuieşti să dai o spargere acolo?

— Mai degrabă un protest.

— Şi cine-o să vină? Internetul a picat, omule.

Andy savură privirea de dezamăgire de pe chipul lui Peter, felul în care locomotiva sa eroică se opri brusc pe şine.

— Dar tu ai prieteni, nu-i aşa? întrebă Peter. Poate că poţi vorbi cu tipul ăla, Golden, care a organizat manifestaţia din parc.

Andy râse.

— Dacă vrei să vorbeşti cu Golden, poţi s-o faci singur.

— Nu pot. Mă urăşte.

— Ei bine, n-aş putea spune că pe mine mă place neapărat. Bobo e omul lui de încredere.

Peter ridică braţele exasperat.

— Deci nu vrei să faci nimic? Nu-ţi pasă deloc că prietenii noştri sunt închişi?

Era o întrebare justificată, dar asta îl scoase și mai tare din sărite pe Andy. De ce Eliza apelase tocmai la Peter? Nici măcar nu erau prieteni! De fapt, luând în considerare dezastrul de anul trecut, când Stacy îşi bătuse joc de ea și o făcuse târfă, Eliza ar fi trebuit să-l urască. Era atât de nedrept. Viaţa era atât de nedreaptă.

Şi poate că de asta Andy făcu următorul pas — se răzbună pe nedreptatea universului. Oftă teatral.

— Poate c-ai dreptate. Vreau să zic, n-aş fi un iubit prea bun dacă n-aş **încerca** măcar s-o scot de-acolo.

Poate că o persoană mai vicleană ar fi adoptat o atitudine degajată, dar Peter n-ar fi ştiut ce e aceea viclenie nici măcar dacă aceasta şi-ar fi făcut apariţia brusc și l-ar fi înjunghiat pe la spate. Păru stupefiat, perplex şi respins, toate în acelaşi timp. Andy mototoli sentimentele de vinovăţie şi le aruncă într-un cotlon întunecat al minţii lui. Chiar dacă Eliza nu era iubita lui, cel puţin **era** prietena lui. Şi ceea ce trebuia el să facă era să-şi împiedice **prietena** din a-şi irosi ultimele câteva săptămâni pe planetă alături de un sportiv nemernic.

— De când sunteţi împreună? întrebă Peter.

— De vreo câteva săptămâni.

— Asta-i minunat. Ea e minunată.

Şi, uite-aşa, o făcuse. Încă o minciună într-o lume plină de minciuni. Între asta și furatul chitarei, Andy bătuse toate recordurile moralităţii. În fine. Oricum nimic din toate alea nu mai conta. Ceea ce conta era misiunea lui.

Din nefericire, Andy nu avea de-a face doar cu conştiinţa lui. La mansardă, cineva tuşi o dată, puternic. Peter sări în picioare.

— Cine-i aici?

— Nimeni, răspunse Andy.

— Carevasăzică, acum sunt un nimeni?

Anita coborî treptele, părând uşor fantomatică în umbrele aruncate de lanternă.

— Anita? zise Peter, acum de-a dreptul confuz. Ce cauţi aici?

— Locuiesc aici, răspunse Anita. Pentru păcatele mele.

Era adevărat, deşi Andy n-o văzuse niciodată aşa. Anita nu se mai întorsese acasă din ziua în care fusese cu ea să-şi ia câteva lucruri. Poliţiştii veniseră s-o caute o dată (mama ei găsise numele de familie al lui Andy în anuarul de la Hamilton), dar Andy le spusese că nu auzise de ea de mai bine de-o săptămână, aşa că aceştia plecaseră. Şi, în pofida tuturor lucrurilor care se petreceau, cei doi reuşiseră să se distreze împreună — cântând, uitându-se la televizor (până ce picase curentul), mâncând multe supe la conservă. Semăna puţin cu vremurile bune petrecute alături de Bobo, înainte ca Andy să fi încălcat pactul. Ca și când el şi Anita deveniseră colegi de cameră într-un spaţiu mental împărţit.

Se cocoţă pe spătarul canapelei şi îşi dădu drumul pe perne.

— Despre ce vorbeaţi? întrebă ea pe un ton inocent.

Însă Andy ştia că auzise tot, inclusiv minciuna lui.

— Peter a primit un e-mail de la Eliza. Acum ştim unde se află.

— Uau! făcu Anita, punând o mână pe braţul lui Peter.

— Ţi-a trimis un mesaj de la închisoare? Înseamnă că te place tare mult.

— Bănuiesc că da, zise Peter.

Anita îi aruncă o privire cu subînţeles lui Andy. Oare avea de gând să-l dea de gol?

— În fine, zise Andy, Peter se gândea să organizăm un soi de protest, dar nu cred că putem aduna prea mulţi oameni care să ne-ajute.

— Ba da, putem! Cunoaştem exact pe cine trebuie.

— Nu am de gând să vorbesc cu Golden, dacă la asta te referi.

— Nu Golden. Oameni mai buni. **Hipioţi.**

— A, da... ei.

Andy aproape că uitase de Chad şi de mica lui obşte. Dacă exista cineva care să ştie cum să organizeze un protest, aceia erau ei.

— O să mergem acolo mâine-dimineaţă la prima oră. Peter, ce-ar fi să vii aici de îndată ce te trezeşti, ca să mergem împreună?

— Sigur. E o idee bună. Peter se ridică și porni spre uşă, dar şovăi înainte s-o deschidă. Mi-a făcut plăcere să vă văd. Am stat o vreme închis în casă cu părinţii mei şi cred ca asta m-a făcut s-o iau razna.

Chiar și pe întuneric, Andy văzu privirea compătimitoare din ochii Anitei. **N-o face**, voia el să spună.

— Vrei să stai o vreme cu noi pe-aici? întrebă ea. Poţi să rămâi să şi dormi.

— Pe bune? Mersi. Adică, numai dacă nu vă deranjez.

Se uită la Andy. Nimeni nu zise nimic preţ de vreo cinci secunde.

— Fireşte că nu ne deranjezi, răspunse Anita. Mă duc să-ţi aduc o bere.

Andy îşi aduse aminte că, în timpul orei de istorie europeană, vizionaseră un film despre Primul Război Mondial, când cele două tabere declară armistiţiu și petrec împreună în tranşee noaptea de Crăciun[41]. Să petreacă seara cu Peter semăna puţin cu filmul acela, ca şi când fraterniza cu duşmanul. Jucară **Sorry!,** un joc absurd de aruncat cu zarul, și vorbiră despre apocalipsă: copiii care plecaseră din oraş și copiii care rămăseseră, cuplurile nereuşite care se formau în umbra lui Ardor din lipsa unor opţiuni mai bune, tribulaţiile surprinzătoare care veneau odată cu sfârşitul lumii.

— Mă gândeam că oamenii vor fi super sociabili, ştiţi?

---

[41] Referire la filmul ***Joyeux Noel*** (tradus în româneşte prin ***Crăciun fericit***), un film franţuzesc din 2005, regizat de Christian Carion.

spuse Peter. Că ne vom împrieteni cu toţii sau ceva de genul. Dar n-a fost deloc aşa.

Aparent, prietenul său cel mai bun se mutase, iar fosta lui iubită (faimoasa şi apetisanta Stacy Prince) refuza să-i mai vorbească. Amuzant lucru: pentru Andy fusese taman invers. Fără Ardor, nu s-ar fi împrietenit cu Anita sau cu Eliza. Poate că asteroidul întorcea lumea cu susul în jos. Popularii vor deveni nepopulari. Fericiţi cei ciudaţi, căci aceia vor moşteni Pământul[42].

Rămaseră să vorbească ore în şir. Peter adormi primul, pe covorul de sub măsuţa de cafea. Andy se simţea ameţit și absent din cauza lipsei de somn.

— N-ar fi trebuit să spui chestia aia, şopti Anita, despre tine și Eliza.

— Era singura metodă prin care-l puteam face să se dea la o parte.

— Şi dacă-i spune?

— De ce ar face-o? În plus, probabil că n-o s-o mai vadă niciodată.

— Ba eu sunt sigură c-o s-o vadă.

— Ce? Crezi că ideea asta cu protestul ar putea funcţiona?

Anita se întinse pe canapea, punându-şi picioarele peste unul dintre braţe. Andy simţea căldura capului ei peste genunchiul lui.

— Îţi aduci aminte de dimineaţa aia cu Chad, când am băut ceai? întrebă ea.

— Desigur.

— În ziua aia am văzut nişte lucruri. Lucruri pe care nu le pot exprima în cuvinte. Conexiuni, înţelegi? Am simţit karassul ăla despre care vorbeşti întruna. Suntem cu toţii în el. Noi doi. El. Gesticulă spre Peter, tolănit pe covor asemenea unui uriaş căzut din regatul său aflat în vârful vrejului de fasole. Misery și Eliza. Ba chiar şi Bobo.

— Uau! Chiar și Bobo? Cât de beată eşti în acest moment?

— Vorbesc serios. Chad a spus că trebuie să avem puţină credinţă. Aşa că am de gând s-o fac. Am să-i scot de-acolo.

---

[42] Aluzie la Noul Testament: „Fericiţi cei blânzi, căci aceia vor moşteni Pământul.” (*Matei,* 5:5)

Nu mai spuse nimic după asta şi, câteva minute mai târziu, respiraţia îi deveni profundă şi regulată. Andy se simţi înghiţit de un nou val de ruşine. Nu o merita pe Anita, care păstrase secretul faţă de Peter, care era atât de dornică să dea o mână de ajutor, cu toate că nu avea pe nimeni la centrul de detenţie de care să-i pese suficient cât să-l salveze (în pofida eforturilor lui Andy, ea şi Eliza încă nu se **împrieteniseră).** Ea îi revitalizase muzica și îl făcea să se simtă mai mult decât un ratat și un neadaptat. Împreună cu misiunea lui, Anita îi oferise un motiv pentru a continua să se ridice din pat în fiecare dimineaţă. Şi de ce? Ea ce avea de câştigat de pe urma acestor lucruri? Ce motiv îi oferise el vreodată pentru a fi atât de cumsecade cu el?

Adormi cu aceste întrebări care orbitau neîncetat în jurul capului său, precum o sută de asteroizi minusculi.

A doua zi dimineaţă, cei trei se suiră în maşină și traversară podul spre casa lui Chad Eye. Pe dinafară era la fel ca atunci când o vizitaseră prima oară, curată, tăcută şi liniştită.

Un străin răspunse la gongul de la uşă, îmbrăcat doar în lenjerie intimă. Era foarte palid, foarte păros şi pe jumătate adormit.

— Da?

— Bună ziua, îl căutăm pe Chad.

— Aşteptaţi o clipă.

Se îndepărtă, scărpinându-se pe burtă. Prin uşa întredeschisă, Andy văzu că înăuntru era un dezastru de zile mari. Haine și caserole goale de mâncare erau împrăştiate peste tot, iar o adunătură de oameni dormeau pe podeaua foaierului. Înainte, locul semănase cu un templu budist. Acum semăna cu **o** toaletă de lux.

După un minut, câteva chipuri familiare îşi făcură apariţia la uşă: Sunny, fata cu dreaduri blonde, şi, în braţele ei, Sid, beagle-ul filosofic al lui Chad.

— Salutare, spuse ea. Eu sunt Sunny.

Andy îi strânse mâna plină de inele.

— Da, ne-am mai văzut.

— A, da? încuviinţă ea, de parcă Andy îi spusese un lucru deosebit de interesant. Mişto!

— Deci, putem vorbi cu Chad?

Sunny se încruntă.

— N-aţi auzit? A fost săltat de poliţişti la manifestaţie.

— Pe bune?

Era o veste proastă. Dacă Chad era la închisoare, atunci cine avea să mai organizeze Petrecerea de la Sfârşitul Lumii?

— Perfect! exclamă Anita.

Toată lumea, inclusiv Andy, îi aruncă exact acea privire pe care o merita o asemenea izbucnire.

— Voiam să spun că ăsta e motivul pentru care ne aflăm aici. Avem nevoie de ajutorul tău. O mulţime dintre prietenii noştri au fost săltaţi de poliţişti în ziua aia. Plănuim un protest la centrul de detenţie în care sunt închişi. E numai pentru minori, aşa că asta nu înseamnă că-l vor elibera şi pe Chad, dar, dacă putem obţine o amnistie pentru copii, asta ar putea da startul unei campanii mai mari.

— De fapt, nu e o idee proastă, zise Sunny.

Se apleca în faţă, bălăbănind un dread în faţa lui Sid, care îl împinse cu lăbuţa.

— Între noi fie vorba, am cam avea nevoie de o cauză acum. A devenit puţin cam deprimant pe-aici. Putem să facem un fel de festival din asta.

— Sună minunat! zise Anita.

— OK! Ne vedem curând!

Sunny dădu să închidă uşa.

— Aşteaptă! strigă Anita.

— Ce e?

— Nu ştii unde se află centrul.

Sunny râse.

— A, da!

— Vom fi la fosta bază navală de la Sand Point, chiar lângă parcul Magnuson.

— Mişto. Am s-adun câţiva oameni și vom încerca s-ajungem acolo în câteva ore. Şi, hei, îmi cer scuze dacă par împrăştiată. Sunt **super** drogată în acest moment.

Chicoti, după care închise uşa.

— Dacă peste o lună va mai exista o **Carte a recordurilor**, rahatul ăsta în mod sigur va intra la categoria „cel mai mic protest al tuturor timpurilor”, comentă Andy.

Anita încuviinţă posomorâtă. Campaseră lângă baza navală în urmă cu vreo cinci ore, plimbând de colo-colo pancartele pe care le făcuseră acasă la Peter: ARDOR PENTRU AMNISTIE (Anita), ELIBERAŢI COPIII DIN SEATTLE (Peter) şi ĂSTA-I UN RAHAT! (Andy). Însă cu toate că primiseră câteva claxoane prietenoase de la nişte maşini aflate în trecere, nimeni altcineva nu se alăturase cauzei lor.

Erau aşezaţi în faţa unei porţi late dintr-un gard-plasă care străjuia baza, poziţionat aşa încât să împiedice maşinile să treacă. De cealaltă parte a gardului exista o gheretă care păzea pista de aterizare năpădită de buruieni. Adevărata bază navală era la vreun kilometru distanţă — prea departe pentru ca cineva din interior să le fi observat micul protest. Poarta era închisă de un lacăt imens, iar gardul avea deasupra o spirală din sârmă ghimpată.

Andy se ridică şi îşi lipi faţa de romburile ruginite ale gardului.

— Staţi, cred că văd ceva.

O maşină înainta pe pista de aterizare. Se îndreptă spre ei, oprindu-se la câteva zeci de metri distanţă de gard. Portiera şoferului se deschise şi un bărbat în echipament militar coborî din maşină. Avea un mănunchi de chei în mână.

— Ce dracu credeţi că faceţi?

— Blocăm poarta! strigă Anita. Niciunul dintre voi nu va pleca până ce nu pleacă şi ceilalţi.

Soldatul chicoti.

— Eşti nebună? Aici sunt închişi infractori. Vrei să-i ştii în libertate?

— Sunt nişte copii.

— A, da? Ei bine, numai săptămâna asta, **copiii** m-au împuşcat de două ori. Crede-mă, toţi **copiii** de-acolo au făcut ceva pentru a merita să fie închişi. Bărbatul descuie lacătul, după care deschise poarta larg. Apropo, nici să nu vă treacă prin cap să intraţi aici. Avem lunetişti care păzesc zona.

— Pe dracu aveţi, comentă Andy.

— Hai, punkistule, încearcă. E pe riscul tău. Mi-ar face mare plăcere să-ţi văd măruntaiele împrăştiate peste...

— Mă scuzaţi, îl întrerupse cineva. Mi se pare mie sau îi ameninţaţi pe aceşti cetăţeni?

Andy se întoarse pentru a vedea câţiva necunoscuţi care îşi parcau bicicletele peste stradă. Aproape toţi purtau o cantitate absurdă de îmbrăcăminte din cânepă și mărgele, însemnându-i drept prietenii lui Sunny, însă cel care vorbise era îmbrăcat într-un costum negru elegant cu cravată, ca și când tocmai ieşise de la o întâlnire de afaceri. Se apropie de soldat cu un mers încrezător.

— Aceşti **cetăţeni** au folosit ei înşişi un limbaj ameninţător, răspunse soldatul.

— Ei bine, de-abia aştept să-i transmit superiorului dumneavoastră aceste informaţii — bărbatul ferchezuit citi numele soldatului înscris pe uniformă —, domnule caporal Hastings.

— Fă ce vrei.

Hastings se urcă în camionetă şi porni din nou motorul. Îl tură de câteva ori, ameninţător, dar când în cele din urmă maşina o luă din loc, o făcu în marşarier, întorcându-se la bază.

— A fost bestial, zise Andy.

Bărbatul ferchezuiţ rânji.

— Fiecare grevă italiană necesită un tip îmbrăcat frumos. Oferă un aer sofisticat. Acum, haideţi să vorbim despre strategia voastră.

Şi, zicând acestea, protestul începuse cu adevărat.

CÂND SE DUSE LA CULCARE ÎN ACEA SEARĂ, ÎN FAŢA porţilor de la baza navală erau deja vreo cincizeci sau şaizeci de oameni, cărora continuau să li se alăture și alţii — negri, albi şi hispanici, copilaşi, adolescenţi şi bunici. Cei mai mulţi erau prietenii obştii, însă câţiva pur și simplu treceau sau se plimbau prin zonă şi se hotărau să se alăture. Cei care nu aveau saci de dormit sau periuţe de dinţi le primeau de la prietenii lui Sunny, care probabil prădaseră un magazin de camping pe drumul spre protest, ţinând cont de toate proviziile pe care le aveau „întâmplător” la ei. De asemenea, pregătiseră un delicios grătar cu hamburgeri vegetarieni, hotdogi vegetarieni şi legume, iar cineva adusese chiar și o imensă prăjitură caramel, coaptă într-un cuptor cu lemne. Pe la miezul nopţii, câteva maşini de politie trăseseră în zonă, cu luminile și sirenele pornite, speriindu-i pe toţi cei care dormeau. Cineva le poruncise la megafon să-şi adune lucrurile și să plece, dar când nimeni nu făcuse nicio mişcare, poliţiştii renunţaseră şi plecaseră fără să facă vreun scandal.

A doua zi era sâmbătă, iar grupul de protestatari continua să se mărească: o sută de oameni, apoi două sute. O dată la câteva ore, cineva se ducea la cumpărături, adunând banii într-o pălărie sau plătind din buzunarul propriu. Protestul începea să se transforme iute într-o comunitate.

În vreme ce Michael, elegantul prieten al lui Sunny, bătea strada în lung şi-n lat pentru a aduna noi recruţi, Anita se ocupa de organizarea celor prezenţi. Mâncarea trebuia să fie împărţită în mod egal. Beţivii şi indisciplinaţii trebuiau să se calmeze, altminteri li se cerea să plece. Un tip îşi făcu apariţia cu o carabină şi începu să urle că avea să împuşte pe oricine era responsabil pentru arestarea fiului său. Dură o oră pentru a-l convinge să-şi predea arma în schimbul unei felii de pizza.

Anita sperase ca Andy şi Peter să o ajute cu responsabilităţile conducerii, însă asta se dovedise a fi o speranţă în van. În cazul lui Andy, era mai degrabă o chestiune de caracter — el nu era genul autoritar (exemplul cel mai bun era faptul că Anita îl prinsese în acea dimineaţă împărţind un joint cu banda de hipioţi). Îl pusese să se ocupe permanent de confecţionarea pancartelor, unde creativitatea lui de narcoman putea să strălucească cu adevărat.

Pe de altă parte, Peter nu părea să aibă energia necesară pentru a face ceva. Cu toate că Anita nu îl cunoştea prea bine, putea să recunoască semnele unei inimi sfâşiate. Mai târziu în acea zi, îl găsi stând singur lângă gardul-plasă, zgâindu-se printre copaci în direcţia bazei navale. Începuse să se lase seara, cu toate că norii erau atât de denşi, încât puteai să simţi soarele drept o vagă luminiscenţă în cădere.

— La ce te uiţi? întrebă ea.

— La nimic.

— Eşti îndrăgostit de ea?

Îndrăzneala întrebării ei o surprinse mai mult pe ea decât pe Peter, care nu-şi bătu capul să nege.

— Nici măcar n-o cunosc. Nu credeam că e tipul de persoană care ar...

Clătină din cap.

Anita se apropie şi îşi trecu degetele printre romburile din gard, vârând vârful baschetului ei într-una din găuri şi ridicându-se, astfel, de pe pământ. Zări o lumină verzuie prin fereastra de la ultimul etaj al uneia dintre clădirile din capătul celălalt al pistei de aterizare.

— Care ar putea face ce?

— Credeam că voia să fie cu mine, asta-i tot. Dar se pare că m-am înşelat.

Tristeţea părea nelalocul ei pe chipul lui Peter — aproape prea mic —, precum un pulover ale cărui mâneci ajungeau numai până la cot, care ridica și scotea la vedere o fâşie ciudată a abdomenului. Cu un singur cuvânt, putea alunga acea tristeţe. Nu trebuia decât să-i spună adevărul. Numai că atunci ar fi trădat prietenia ei cu Andy, care era cel mai bun prieten al ei din întreaga lume. Aşadar, se hotărî că răul cel mai mic era să păstreze tăcerea.

— Şi cum rămâne cu tine? întrebă Peter.

— În legătură cu ce?

— Eşti îndrăgostită?

—Eu? De cine-aş fi îndrăgostită?

Peter râse.

— Vorbesc serios. De cine-aş putea fi îndrăgostită?

Anita dădu drumul gardului, aterizând la loc pe pământul

dur. Chiar nu ştia despre cine vorbea Peter, însă, înainte să poată căpăta mai multe răspunsuri, unul dintre prietenii lui Sunny veni alergând în direcţia porţii principale. Aparent, cineva aruncase un sac de cărbuni peste gard, iar acum nu aveau nicio metodă de a-şi pregăti grătarul.

— Va urma, zise Anita, însă acel prim comision avea să fie curând urmat de alte câteva zeci, şi nu durase mult până să uite cu totul de întrebarea lui Peter.

*

Duminică, starea de spirit începuse şă se schimbe, iar luni, depresia se aşternuse peste grupul de protestatari. Ceaţa matinală se contopea cu burniţa infamă din Seattle, iar frigul muşcător găsea crăpăturile din haine și lăsa ploaia să intre pe acolo. Oamenii îşi ridicaseră corturile un pic cam prea târziu pentru a-şi ţine lucrurile la adăpost. Acum, totul părea aşa — un pic cam prea târziu. Mai erau doar două săptămâni până la sosirea lui Ardor, și ce făceau ei? Stăteau în frig şi umezeală, aşteptând.

Anita privea pista de aterizare din jurul bazei navale devenind lucioasă şi întunecată din pricina ploii. Sperase ca lucrurile să se mişte mai repede decât atât; nimeni nu **încercase** măcar să iasă pe poartă, după caporalul Hastings.

Anita îşi vârî capul în cortul lui Andy.

— Nu crezi că există o alta cale de ieşire din bază? întrebă ea.

Andy se ridică în capul oaselor, clipind pentru a-şi alunga somnul din ochi.

— Anita? De ce... despre cine vorbeşti?

— Despre baza navală! Crezi că există vreo altă cale de a ieşi din ea?

— Am verificat deja.

— Ei bine, hai să verificăm din nou.

Anita lăsă prelata cortului să cadă, deşi încă îl putea auzi pe Andy bombănind:

— Adică, acum?

Peter, care tocmai se întorsese dintr-o vizită la părinţii lui, mânca un castron aburind cu terci de ovăz în zona în care improvizaseră bucătăria.

— Ai chef de-o plimbare? întrebă Anita.

— Sigur. .

Câteva minute mai târziu erau deja pe drumul lor, străbătând cărarea care traversa parcul Magnuson și dădea spre lacul Washington. Anita era recunoscătoare pentru ocazia de a se îndepărta de mulţime, care începuse să miroasă precum un mare câine plouat. Zdrăngăneala cândva veselă a chitarelor acustice devenise iritantă, şi până şi Michael părea apatic și indiferent.

Cei trei porniră pe lângă gardul-plasă din jurul bazei. Ploaia făcea conversaţie în locul lor, răpăind peste tot, umplând tăcerea.

— Ce vă place mai mult, soarele sau ploaia? întrebă Anita, sperând să iniţieze o conversaţie.

— Ploaia, categoric, răspunse Andy.

— Peter?

— Soarele. De-aia mă duc în California. Adică, **dacă** mă duc în California.

Din nou tăcere. Ei bine, meritase să încerce.

Tensiunea dintre Peter şi Andy era palpabilă și părea să se înrăutăţească din oră-n oră. Fiecare conversaţie devenise un exerciţiu bizantin de a evita subiectul Eliza. Ca să spunem adevărul, era cam naşpa să-ţi petreci timpul cu doi băieţi care erau îndrăgostiţi de aceeaşi fată. În cazul lui Peter mai era cum era, ţinând cont că el și Eliza aveau un oarecare trecut, însă Anita îşi dădu seama că era din ce în ce mai enervată pe Andy. Oare de ce misiunea asta era atât de importantă pentru el? Sigur ştia că Eliza nu era deloc cea mai bună alegere pentru el. De ce nu putea să dea uitării rahatul ăsta şi s-o lase să fie cu Peter?

— Spune-mi și mie, de ce nu facem o gaură în gard? întrebă Andy, trăgând gardului o lovitură de karatist.

— Trebuie să ţinem aleea blocată, răspunse Anita.

— Da, dar pentru asta e suficient o persoană. Ce-ar fi ca noi, ceilalţi, să intrăm și să ne luăm de ei?

— Nu contează dacă ne aflăm de partea asta sau de cealaltă, zise Peter. Nu e ca și când am putea intra pur şi simplu în clădire. În plus, n-aş prea vrea să fiu împuşcat.

Cărarea pe care mergeau deveni noroioasă, înnegrind bascheţii Anitei. Picături mari de ploaie cădeau de pe crengile copacilor veşnic verzi, la fel de grele precum grindina. Peste

stradă, o clădire numită CENTRUL DE CERCETĂRI AL PESCĂRIILOR DIN VEST se înălţa întunecată și pustie ca un mausoleu. Anita se întreba câte alte milioane de lucruri încetaseră să mai conteze în ultima lună. Câţi angajaţi de la CENTRUL DE CERCETĂRI AL PESCĂRIILOR DIN VEST se aflau acasă în aceste momente, pur și simplu rugându-se să primească o altă şansă pentru a-şi continua studiul peştilor?

Ajunseră la capătul gardului, după ce eşuară în a găsi o ieşire secretă din baza navală. Totuşi, continuară să meargă, ţinându-se de asfalt până în locul în care acesta se unea cu lacul. O parcare mare dădea spre o pajişte mică, unde o bancă străveche din lemn de stejar devenise de culoarea mahonului din pricina ploii. Se aşezară pe lemnul ud şi o vreme priviră tăcuţi suprafaţa apei.

— Andy, zise Anita deodată, spune ceva frumos despre Peter.

— Poftim?

— Fă-o! Acum! Fără să te gândeşti.

Era un truc pe care profesorul din clasa a cincea al Anitei îl folosise ori de câte ori se certau doi elevi. Probabil că Andy n-ar fi intrat în joc dacă ar fi avut mai mult timp de gândire, însă Anita reuşise să-l ia prin surprindere.

— Aăă, chiar pari a fi un băiat de treabă. Pe bune. Şi nu pari că te prefaci.

— Mersi, zise Peter pe un ton timid.

— Rândul tău, îl îndemnă Anita.

— OK, zise Peter și îşi privi mâinile. Andy, tu nu ştii asta, dar într-o zi te-am auzit studiind cu Anita, în sala de muzică de la Hamilton. Eşti foarte talentat.

— A, da? Mersi!

Anita răsuflă uşurată, permiţându-i stomacului să i se descleşteze. Se simţea de parcă tocmai reuşise să dezamorseze o bombă. Oricum, îi priise să se mişte, după trei zile de paralizie totală. Însă schimbarea lui Peter şi-a lui Andy în prieteni buni nu avea să transforme protestul lor într-un succes.

Privi înapoi peste lac.

— Ce ne facem dacă asta nu merge?

— Trebuie să meargă, zise Andy, luând-o prin surprindere

când îşi puse mâna peste a ei.

Anita nu-şi dăduse seama cât de reci îi erau degetele; acum, căldura se împrăştie inexplicabil de repede pe braţul ei și în corp. Trecu un moment; apoi Andy păru să-şi dea seama de ceea ce făcuse și îşi retrase mâna.

— Trebuie să meargă, repetă el.

A doua zi, Anita trăgea un pui de somn la prânz (mai mult de plictiseală decât de oboseală), când fu trezită de un scrâşnet metalic puternic. Deschise cortul și văzu că un grup de oameni se adunase în jurul gardului din apropierea porţii. Se părea că în ultimele câteva ore îşi făcuse apariţia un nou lot de protestatari, care erau nişte animale foarte diferite faţă de cei din obştea lui Sunny. De fapt, semănau cu genul de oameni care participaseră la concertul lui Andy şi Bobo organizat în urmă cu câteva săptămâni — plini de piercinguri şi tatuaje, duhnind a alcool și fum de ţigară.

Se auzi un zăngănit puternic atunci când o bucată mare de metal căzu pe pământ, iar scrâşnetul se opri brusc. Apoi toţi oamenii izbucniră în urale şi se aşezară în rând pentru a se strecura de-a buşilea prin gaura proaspăt creată în gardul-plasă.

Anita îşi făcu loc prin mulţime și îl găsi pe Andy angajat într-un soi de ceartă cu Sunny și Michael.

— Dar am vorbit cu ei despre asta! insistă Andy. Vor sta la rând.

— N-ai de unde şti, spuse Michael.

— Poate că nu. Dar trebuia să facem **ceva**. Au trecut cinci zile.

— Ar fi trebuit să ai răbdare. Când i se oferă suficient timp, oceanul poate transforma un munte în nisip.

— La dracu, frate, e sfârşitul lumii! Nu avem timp să fim oceanul.

— Nu vrem să luăm parte la o manifestare violentă, protestă Sunny. Îmi pare rău.

Îl luă pe Michael de mână şi plecă pufnind.

— Dar nu e nicio manifestare violentă! strigă Andy după ei, după care se întoarse spre Anita. Îţi vine să crezi aşa ceva? A spus c-or să plece cu toţii.

— Andy, cine sunt toţi oamenii ăştia noi?

— Eu i-am adus, zise el, părând mândru și vinovat în același timp. După ce tu şi Peter v-aţi culcat aseară, am luat bicicleta și m-am dus la The Independent. E o clădire de apartamente în care Bobo s-a mutat acum câteva săptămâni, pen'că Golden locuieşte acolo.

— Vrei să spui că Golden e aici?

— Anita, oamenii ăştia nu pierd vremea, ci preferă să ia atitudine. Şi avem nevoie de asta acum. Dar nu-ţi face griji. Am să mă asigur că n-o să scape nimic de sub control.

Porni în pas alergător spre gaura din gard, înainte ca ea să-l poată certa în continuare. Şi ce altceva putea face decât să-l urmeze? Gaura fusese creată atât de aproape de pământ, încât fu nevoită să se aşeze în patru labe ca să poată trece prin ea. Prundişul înţepător, apoi un petec de pământ moale şi, în cele din urmă, asfaltul crăpat al unei piste abandonate. O plăcuţă comemorativă fusese montată de cealaltă parte a porţii: ÎN 1924, AERODROMUL SAND POINT A FOST PUNCTUL FINAL AL PRIMEI CIRCUMNAVIGAȚII AERIENE ÎN JURUL LUMII. Un alt fapt istoric irelevant, aspirând la veşnicie, sortit uitării. Sfârşitul lumii scotea la iveală futilitatea tuturor plăcilor comemorative.

Toată lumea alerga spre singura clădire luminată din complex. Era un soi de cazarmă, cu un aer mai mult academic decât militar — ceva ce ai fi găsit lângă campusul unui colegiu de arte liberale de pe Coasta de Est. Anita înainta odată cu mulţimea, aşteptând ca sirenele să pornească în orice moment, urmate de o ploaie de gloanţe, însă ajunseră în dreptul clădirii fără vreun incident. Evident, uşile erau încuiate.

Chiar dacă îi pierduseră pe Sunny şi pe prietenii ei, oamenii care rămăseseră păreau încântaţi de schimbarea de peisaj, scandând și fluturându-şi pancartele, extrem de entuziasmaţi. Gaşca lui Golden dădu de-a rostogolul pe pistă câteva butoaie de bere, transferând cu succes majoritatea conţinutului în trupurile lor. Anita fusese nevoită de multe ori să înşface paharele din mâinile lui Andy şi Peter, însă, nu după mult timp, cei doi băieţi erau la fel de îmbujoraţi şi de beţi ca restul protestatarilor.

Decorul nu rezistă mult timp. Când fu aruncată prima piatră, luna aproape plină strălucea precum ochiul luminos şi lipsit de pupilă al unui zeu nepăsător. Oamenii erau disperaţi după acţiune şi, destul de curând, toată lumea li se alăturase, ţintind aiurea spre cazarmă cu ce aveau la îndemână. Anita îl văzu pe

Andy scoţând din pământ placa comemorativă și aruncând-o spre acoperiş, unde se blocă într-un jgheab. În decurs de cincisprezece minute, jumătate din geamurile cazărmii fuseseră sparte. La scurt timp după, un bărbat rotofei în uniformă îşi făcu apariţia în mijlocul unei ferestre sparte de la etajul al doilea. Grindina încetă pe moment.

— Cum credeţ’voi c-o să se termine asta? strigă el.

Golden, stând pe treptele cazărmii, se autonumise negociatorul lor.

— Lăsaţi să iasă toată lumea, inclusiv voi.

Bărbatul dispăru de la fereastră o vreme, atât de mult, încât Anita începu să se întrebe dacă nu cumva plănuia un soi de atac. Dar, apoi, tocmai când mulţimea începea să devină neliniştită, reapăru.

— Nu vă atingeţi de bărbaţii şi de femeile mele.

— Desigur, spuse Golden.

— Am cuvântul tău?

— Sigur că da.

Uite-aşa, povestea luă sfârşit. În decurs de câteva minute, pista de aterizare se umplu cu sute de copii, cu toţii îmbrăcaţi în uniforme albastru-deschis. Printre ei se aflau şi câţiva soldaţi în echipament milităresc, grăbindu-se prin mulţime spre poarta principală. Anita îl văzu pe caporalul Hastings căzând pe jos după ce cineva îi dădu un brânci, însă se ridică și continuă să meargă. Părinţii îşi strigară copiii şi avură parte de-o reuniune cu lacrimi. Începuse din nou să plouă, însă bucuria succesului era prea mare pentru a-i face să plece, aşa că petrecerea se mută înăuntru.

Anita îi pierduse pe Andy şi pe Peter în învălmăşeală, aşa că urmă mulţimea spre cazarmă. Înăuntru încă aveau curent electric şi domnea un calm binecuvântat. Ajunseră în ceea ce părea a fi dormitorul central. Toată lumea mişuna de colo-colo, căutându-i pe cei dragi. Când Anita îl găsi într-un târziu pe Andy, acesta o îmbrăţişă strâns.

— Îţi vine să crezi? zise el. Am reuşit!

— Aşa se pare.

Îi simţea inima bătând atât de iute, încât semăna cu o fluturare de aripi. Dădu să se îndepărteze, însă fură lipiţi înapoi de o mişcare din mulţime. Preţ de o clipă, crezu că Andy avea s-o

sărute.

— Aşadar, ce crezi c-ar trebui să spun? o întrebă el.

— La ce te referi?

— Când o să mă văd cu Eliza. Vreau să zic, ar trebui să-mi arog merite pentru toată treaba asta cu salvarea sau ar trebui să mă prefac că n-a fost mare scofală?

Anita avu grijă ca pe chipul ei să nu apară nici măcar o urmă de dezamăgire.

— Cum vrei tu.

— Nu m-ajuţi deloc. Hai, Anita, vorbesc serios! E timpul să intru în joc!

— Dar nu pleacă toată lumea acasă?

— Nici gând! Golden a adus cu el o întreagă petrecere. În seara asta, fiorul libertăţii va face cunoştinţă cu o tonă de băuturi alcoolice. Ar putea fi ultima ocazie de-a mă combina cu Eliza.

Cineva închise luminile de deasupra, alegându-se cu un cor de urale lascive din partea mulţimii. O clipă mai târziu, un soi de perdea uriaşă căzu de la ferestre, lăsând să se infiltreze câteva raze palide ale lunii.

Andy îşi pocni articulaţiile și începu să sară ca un boxer care aştepta gongul.

— Bine. O să mai dau de duşcă vreo două sau şase băuturi, după care am să acţionez. Urează-mi succes.

— Succes.

Şi, în timp ce Anita îl urmărea pe Andy ţopăind prin încăpere, o simţi în cele din urmă, vibrând ca o moleşeală profundă pe care o ignorase cu săptămânile. Un sentiment nou, dar totodată cunoscut. Era mugurul verde al geloziei, iar mult mai jos, dincolo de locul în care lujerul se întâlnea cu pământul, se aflau rădăcinile uscate și hrăpăreţe ale iubirii.

Eliza

ÎNTR-UN RĂSTIMP DE CINCISPREZECE MINUTE, DORMITORUL fusese complet transformat. Locul încă era răsunător de gălăgios — ecourile zăboveau pe la colţuri precum pânzele de păianjen — şi nimic nu putea alunga întru totul îngrozitorul buchet de câteva sute de adolescenţi îngrămădiţi într-un spaţiu restrâns. Însă, lipind câteva zeci de lanterne pe pereţi (acoperite cu cearşafuri pentru a propaga lumina), aducând un DJ semi-decent, cu un sistem audio semi-decent, și împingând paturile suprapuse la perete pentru a crea un ring de dans, gaşca lui Golden chiar reuşise să îi confere acelui loc o oarecare atmosferă. Un pat întors pe o parte funcţiona pe post de bar, unde un mare turn înclinat cu pahare roşii din plastic se micşora strat cu strat, pe măsură ce barmanii voluntari pregăteau băuturile, manifestând o impecabilă ignoranţă a reţetelor. Un străin îi înmână Elizei un pahar plin cu tequila.

Muzica tremura ca un narcoman în sevraj și pulsa ca un gând inconştient. Oamenii începură să danseze, însă Eliza rămase aproape de bar, unde era puţin mai multă lumină. O văzu pe Anita furişându-se în spatele „barmanilor” şi dispărând cu o sticlă neîncepută de burbon (ceea ce nu prea îi stătea în fire). La scurt timp, Andy se aşeză la rând pentru a primi şi el un pahar. Eliza aproape că ieşi din întuneric pentru a-l saluta, dar un instinct animalic îi spuse să nu facă nicio mişcare. În ochii lui exista o sălbăticie în care ea nu avea încredere.

Tequila începuse deja să-şi facă efectul — relaxându-i muşchii şi ungându-i articulaţiile. Se lăsă pe aripile acelui amestec bizar de amorţeală şi senzualitate pe care îl aducea alcoolul, iar o poftă familiară începu să-şi facă simţită prezenţa, pulsând în cele mai adânci și mai întunecate zone ale trupului ei. Era aceeaşi poftă care din când în când o conducea spre Crocodile, pentru a sta singură la bar, aşteptând ca unul dintre visătorii sintetizatori de hormoni care se învârteau mereu în jurul ei să iasă de pe orbita lui şi să-i cumpere o băutură. Nevoia de a vedea un băiat luând-o razna fiindcă o dorea atât de tare. Libertatea ei bruscă era la fel de îmbătătoare ca alcoolul, şi cu toate că putea pretinde că pur și simplu se plimba și studia scena, ochii ei aveau un ţel. Ştia că trebuia să ajungă acasă cât mai repede cu putinţă pentru a-şi vedea tatăl, dar deocamdată nu putea pleca. Nu înainte să-l găsească pe Peter.

Desigur, exista posibilitatea ca el nici măcar să nu fie acolo. Poate că altcineva aflase locaţia centrului de detenţie şi organizase acea operaţiune de salvare. Numai că acesta ar fi fost un eşec imens din partea universului, la care Eliza refuza să se gândească.

Două băuturi şi trei sferturi de oră mai târziu, îl zări angajat în ceea ce părea a fi o ceartă destul de aprinsă cu sora lui. Eliza nu putea auzi prea multe din ceea ce vorbeau, dar se părea că Peter încerca s-o convingă pe Misery să plece de la petrecere, iar Misery refuza. Renunţă cu greu la bere („Dumnezeule, de parcă n-aş mai fi băut până acum!”), după care ţâşni spre ringul de dans. Peter dădu se pornească după ea, dar Eliza îl prinse de cot.

Şi iată-i acolo, în sfârşit împreună. Întunericul dormitorului o făcu să-şi amintească de ziua aceea în laboratorul de fotografie. Îşi amintea cum simţise gura lui peste a ei — aspră din pricina bărbii nerase, dar curată, curată precum băiatul bun și curat care era.

— Peter, zise ea.

Carnea lui pulsa caldă peste palma ei.

— Trebuie să mă duc după soră-mea, îi explică el, trăgându-şi mâna din strânsoarea ei şi dând să se îndepărteze.

— Care-i graba?

— Pentru început, Golden e aici. Şi Bobo. Vreau doar s-ajung acasă cu Miz, bine?

Eliza îl urmări pe o cărare îngustă dintre două şiruri de paturi suprapuse, trecând pe lângă un cuplu care vorbea pe tonuri şoptite într-unul dintre paturile de jos.

— Peter, aşteaptă o clipă!

Se întoarse atât de brusc, încât Eliza tresări.

— De ce-ar trebui s-aştept? Ce altceva mai vrei de la mine? Te-am scos de-aici, bine? Nu e suficient?

Acum erau singuri, înconjuraţi de paturi şi de tot ceea ce reprezentau ele. Eliza habar n-avea de ce Peter era atât de furios, însă ştia sigur că nu exista decât o cale de a rezolva situaţia. Apucându-l de umeri, îl împinse de cadrul unui pat suprapus cu siguranţa unei persoane care nu acceptase vreodată să fie refuzată, care nu avusese niciodată nevoie să accepte. Peter scăpă sticla de bere şi sunetul impactului cu podeaua coincise

cu lipirea buzelor ei de-ale lui. Îşi trecu limba peste dinţii lui perfecţi, gustul lui fiind ciudat de familiar, chiar dacă trecuse mai mult de-un an de când se sărutaseră ultima oară. Aştepta ca el să-şi petreacă braţele în jurul ei, s-o strângă bine și să-şi încline capul, iar apoi să cadă pe pat și să termine ceea ce începuseră în camera obscură. Numai că braţele lui nu o trăgeau spre el, ci o îndepărtau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce s-a întâmplat cu **tine?** se răsti el. Crezi că Ardor înseamnă că poţi să-i tratezi pe oameni aşa cum vrei tu?

— Nu. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eliza, ai fost cu altcineva? De când am aflat despre Ardor?

— Nu sunt sigură că am...

Lăsă fraza în aer. Cum de ştia Peter despre băiatul cu care se combinase la centrul de detenţie? Sau pur și simplu bănuise? În orice caz, nu avea niciun drept s-o judece pentru asta. Se simţise singură și îngrozită, izolată de tatăl ei și de casa ei și de puţinii prieteni pe care îi avea, în timp ce afară lumea continua să se învârtă nebuneşte spre distrugere. Aşa că-şi permisese un moment intim cu un necunoscut. Şi ce dacă? O furie justificată începea să pună stăpânire pe ea.

— Tu vorbeşti? Aveai prietenă când ne-am sărutat prima oară.

— Ştiu. Şi aia a fost o greşeală. Dar m-am despărţit de Stacy acum o **lună** — pentru tine!

— Atunci, de ce n-ai spus nimic? Ai avut un milion de ocazii să vorbeşti cu mine și n-ai facut-o! Eu am fost cea care a sfârşit prin a-ţi scrie!

Peter ieşi din îmbrăţişarea ei.

— Ei bine, acum nu mai contează, nu-i aşa? Andy e prietenul meu. N-aş putea să-l înjunghii pe la spate.

Eliza clătină din cap, confuză.

— Stai puţin... problema e Andy?

— Fireşte!

— Dar e o tâmpenie. Mie nu-mi pasă de Andy!

Peter pufni.

— Nu cred că-ţi pasă de cineva.

Dispăru în bezna dintre şirurile de paturi, o beznă care părea să devină mai profundă şi mai întunecată în timp ce Eliza se zgâia la ea, ca și când fiecare umbră de pe Pământ se aduna în acest loc, acoperind lumina strat cu strat, precum lopeţile de pământ aruncate peste un sicriu. Veneau din el și veneau din ea și veneau tocmai din spaţiu şi veneau din toate lucrurile care respirau. Dădu de duşcă ce mai rămăsese din băutura ei și apoi se duse după alta.

În afara cazărmii, Eliza mergea pe linia scorojită a unui fost teren de baschet, ca și când dădea un test de alcoolemie — unul la care pica în mod lamentabil. Afară mai erau câţiva oameni, însă stăteau sub cornişele clădirilor, la adăpost de ploaie, fumând. Tot ceea ce putea să vadă din ei era ocazionala pâlpâire aurie a ţigării. Acum doar burniţa, însă în zare fulgerele creau pe cer imense sculpturi albastre electrice, arbori efemeri care lăsau semne persistente pe retină. Dacă ar fi plouat mai tare, ar fi topit-o precum Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Încercă să-şi imagineze propria moarte. Oare avea să se petreacă repede — o durere fulgerătoare şi apoi nimic? Sau avea să fie lentă, înecându-se cu praf sau murind de foame sub o clădire prăbuşită? Se simţea deja moartă; Peter crease o gaură în mândria ei şi în credinţa ei şi în speranţa ei, toate în acelaşi timp. Oare ce se întâmplase? Nu venise el s-o caute în parcul Cal Anderson și s-o ţină strâns de mână în timp ce fugeau prin negura de gaze lacrimogene? Şi de ce îl adusese în discuţie pe Andy? Andy era doar un prieten. Cât despre celălalt băiat, da, se combinaseră. Dar nu era ca şi când ea avea un iubit sau ceva de genul ăsta. Nu mai avusese un iubit de...

N-am avut niciodată un iubit, îşi dădu ea seama, după care avu parte de o revelaţie şi mai îngrozitoare: **Şi acum chiar n-o să am niciodată unul.**

În ultimele câteva săptămâni o bântuiseră numeroase numărători inverse, de la cele complet banale (de câte ori avea să mai respire), până la cele ciudat de specifice (de câte ori avea să mai vadă **Pitch Perfect**), însă aceasta era în mod categoric cea mai deprimantă statistică dintre toate: între prezent şi sfârşitul lumii, nu avea să mai fie nicio persoană care s-o iubească și nicio persoană pe care ea s-o iubească.

Tunetul se rostogoli peste întinderea dreaptă a parcului Magnuson. Stătea să plouă, de data asta cu adevărat. Aşa era în

Seattle — o afurisită de burniţă permanentă, întreruptă ocazional de o ploaie torenţială. Exact ca în viaţă. Rahaturi permanente, cu ocazionalele întreruperi de rahaturi torenţiale. Şi, apoi, la final, o rocă imensă aterizează pe capul tău.

Trecu printr-un nor de fum de ţigară și intră înapoi în cazarmă, după care străbătu un culoar spre un dormitor abandonat, tot numai cadre de pat ruginite şi saltele mâncate de molii. Camera, ca orice loc în care fuseseră cândva oameni şi acum nu mai era nimeni, părea bântuită. Elizei i-ar fi fost teamă, doar că acum plutea la vreo câţiva metri în spatele trupului ei, ea însăşi o fantomă, privind o Eliza îndepărtată deschizând la întâmplare o uşă şi intrând în întunericul de dincolo, la fel cu acel personaj dintr-un film horror la care vrei să urli — **Nu intra acolo, tâmpitule!** Se lovi cu genunchiul de o masă, după care se răni şi mai tare când trase furioasă un şut acelui obiect. Ritmul dubstep de la petrecere se topi, făcând loc clinchetului firav al unui pian îndepărtat. La început crezu că muzica era în mintea ei, dar, pe măsură ce înainta în cameră, o auzea din ce în ce mai tare. Deschise o altă uşă și o găsi. Camera era uşor luminată datorită unui semn de ieşire roşu montat deasupra uşii. Acesta însângera marginile unui fotbal de masă, o masă de biliard, nişte aparate vechi de pinball şi, taman în colţ, o persoană aşezată în faţa unei pianine.

Eliza traversă încăperea pe vârfuri şi se lăsă uşor pe o canapea zgâriată. Ochii începură să i se adapteze, suficient cât să desluşească silueta gârbovită a lui Andy pe băncuţa de la pian, care interpreta o piesă semi-cunoscută — unul dintre cântecele pe care el și Anita le repetau întruna, pregătindu-se pentru Petrecerea de la Sfârşitul Lumii. Ca şi când aceea chiar urma să aibă loc.

Când se opri din cântat, Eliza bătu o singură dată din palme. Andy sări ca ars.

— Ce dracu'?

Eliza râse.

— Bis, maestre!

— Eliza? M-ai speriat de moarte!

— Bună și ție.

Se ridică, aproape împiedicându-se de piciorul canapelei — ba mai rău, aproape vărsându-şi băutura. Făcu o mică plecă-

ciune pentru a sărbători abilităţile ei superioare de a ţine lucrurile în echilibru, după care traversă cu grijă încăperea. Podeaua era un buştean precar care plutea într-un râu curgător.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea.

— Nu te-am găsit, răspunse el, pe un ton uşor nesigur din pricina alcoolului. M-am gândit c-ai tulit-o pe undeva cu Peter.

— Nu. Sunt chiar aici, cu tine.

— Aşa se pare. Ai chef de-un duet?

Se apleacă să-şi pună paharul în spatele băncuţei de la pian.

— Micuţa de mine? Nu, nu. Doar tu. Hai s-auzim unul dintre preferatele tale.

— Bine. Am s-aleg ceva de la The Flaming Lips.

Andy începu să cânte, vocea lui drăguţă plutind pe notele grele ale pianului precum o cupă de îngheţată cu vanilie într-un pahar de bere cu ghimbir: **„Do you realize that you have the most beautiful face?”**[43] După primul vers, Eliza se aşeză lângă el, atingându-şi şoldul de al lui. Dacă el o simţi, nu dădu niciun semn. Însă ea voia o reacţie; nevoia încă era acolo, acum chiar mai puternică cu efectul exagerat al alcoolului şi gustul amar al respingerii în gât. Când începu un alt refren, îşi puse mâna pe spatele lui, urcând pe şira spinării şi oprindu-se la ceafă. Voia să-şi petreacă degetul în jurul unei şuviţe din părul său, să-l răsucească precum o gumă de mestecat. Se încurcă într-o silabă, se încurcă în dorinţă, deşi mâinile continuau să cânte linia melodică.

— Ce faci? întrebă el.

— Nimic.

— Asta nu pare a fi nimic.

— Ceva, nimic. Care-i diferenţa?

— Nu pot să cânt în timp ce faci asta.

— Atunci, nu mai cânta.

Când Andy şovăi, Eliza îi întoarse chipul și îl sărută cu toată furia și pofta care sălăşluiau în ea, punând în sfârşit capăt muzicii. Mâinile lui urcară pe şoldurile ei, găsiră fermoarul uniformei şi trase. Aer rece pe pielea ei, apoi degetele lui calde gâdilând-o, ca şi când erau şi mai vii după ce cântaseră. Eliza îi scoase hanoracul și tricoul peste cap, îi zgârie pieptul când îşi

[43] „Oare ştii că ai cel mai frumos chip?”

lăsă mâinile în jos, pipăi jeanşii în căutarea semnului pe care îl dorea. El o sărută pe gât în timp ce bâjbâia după clema sutienului. Eliza îşi permise să-şi deschidă ochii. Peste umărul lui Andy, putu să vadă unde aterizase hanoracul, într-un dreptunghi îngust de lumină cenuşie din mijlocul încăperii. Ciudat — în urmă cu o secundă, acolo era întuneric beznă. Si acum linia argintie se întindea, ca şi când cineva luase un marker și sub-linia podeaua. Linia deveni o pană, întinzându-se spre ei precum un deget arătător. Silueta unei persoane în cadrul uşii, apoi din nou întuneric.

Andy era cu faţa spre partea opusă, aşa că n-o văzuse. Dar când Eliza simţi mâna lui Andy coborând între picioarele ei, căci ea se freca în mod inconştient de el cu şoldurile, simţi fărădelegea a ceea ce făcea prăbuşindu-se ca un asteroid asupra nevoii uriaşe de a se conecta cu cineva, cu oricine, şi îl împinse cu o furie pe care ştia că el n-o va înţelege, care nici măcar nu avea vreo legătură cu el, atât de tare, încât căzu de pe băncuţa pianului direct în paharul ei, iar apoi ea se ridică și ieşi din încăpere fără să spună vreun cuvânt, la fix pentru a o vedea pe Anita deschizând uşa către lumea de afară, o explozie de tunete și fulgere, ca repetiţia unei apocalipse.

ANDY CUNOŞTEA FAIMOASA ZICALĂ „AI GRIJĂ CE-ŢI doreşti, că s-ar putea îndeplini”. Însă fusese mereu de părere că viziunea lui Morrissey asupra lucrurilor avea mai multă noimă: **„See the luck I've had can make a good man turn bad, so please please please, let me get what I want”**[44] Aşa cum o vedea Andy, să primeşti ceea ce-ţi doreşti era cel mai mişto lucru din univers.

Ani la rândul îşi imaginase cum ar fi fost să facă sex cu Eliza. Să-i simtă braţele în jurul umerilor lui, pielea catifelată a sânilor în palmele lui... petrecuse nenumărate ore în contemplarea unor astfel de minunăţii. Aşteptările erau atât de mari, încât realitatea ar fi trebuit să dezamăgească. Dar n-o făcuse. Se simţea de parcă nimerise ritmul unui cântec nou, făcuse o săritură nebunească pe skateboardul lui și trăsese o linie de cocaină (un drog pe care îl încercase doar o singură dată, de teamă ca nu cumva o a doua încercare să-l omoare — avusese senzaţia că inima lui voia să iasă din trup şi să alerge pe afară).

Desigur, era greu să nu citeşti ceva îngrijorător în ieşirea ei bruscă, însă Andy se gândea că existau trei posibilităţi, dintre care numai una era cu adevărat înfiorătoare: (1) Eliza regreta ce făcuse, iar acum îl ura și îşi dorea ca ambii să moară (posibilitate de nota 4); (2) era beat criţă și avea nevoie de timp și spaţiu pentru a-şi limpezi gândurile (posibilitate de nota minus 7); (3) dorinţa pentru el era atât de copleşitoare, încât pur şi simplu o speria (posibilitate de nota minus 10).

Andy nu putea rezolva enigma de unul singur; avea nevoie de o altă fată care să-l lumineze în ceea ce privea misterele comportamentului feminin. Din nefericire, Anita nu era de găsit. În dormitor, orgia atinsese nivelul maxim. Multe cupluri păreau să se mişte lent sub aşternuturile paturilor suprapuse, iar dansul din mijlocul încăperii căpătase o tentă sexuală. Andy înşfacă o sticlă de tequila de sub un bar nesupravegheat și porni în căutarea unei persoane cu care să vorbească. În cele din urmă îi găsi pe Bobo şi pe Misery, care se frecau de un pat suprapus din apropierea ringului de dans.

---

[44] „Vezi tu, norocul de care am avut parte îi poate face până şi pe cei buni să devină răi, aşa că te rog, te rog, te rog, lasă-mă să primesc ceea ce-mi doresc.”

— Omule! strigă el, bătându-l pe Bobo pe umăr.

Bobo îşi dezlipi ventuza de gură de pe cea a lui Misery.

— Ce e, frate?

— Se pare că la urma urmei o să primesc mia aia de dolari! Tocmai m-am sărutat cu Eliza!

— Pe bune?

— Jur pe Dumnezeu!

Bobo ridică mâna. Andy se lăsă pe spate şi se pregăti să aterizeze cel mai exploziv „bate palma” din cei optsprezece ani ai săi de viaţă. Însă palma lui nimeni aerul; Bobo îşi trăsese mâna în ultimul moment.

—Tu înţelegi că a te săruta nu e acelaşi lucru cu a face sex, da?

— Da. Dar asta înseamnă că îi place de mine. Restul e, cum s-ar spune, inevitabil.

— Inevitabil? Atunci, de ce nu eşti în pat cu ea?

— Păi, de asta sunt aici. Miz, am nevoie de ajutorul tău.

— S-a făcut, zise ea.

Faţa îi era roşie din cauză că se frecase de barba nerasă a lui Bobo.

— Deci, eu și Eliza tocmai ne pregăteam s-o facem, după care ea a sărit brusc și a luat-o la goană. Ce înseamnă asta?

— Că săruţi naşpa, concluzionă Bobo.

— Nu te-am întrebat pe tine, boule.

Misery, cu un gest greoi de beţivan, puse o mână pe umărul lui Andy.

— Frate, e confuză. Nu pare genul care să te facă să ţi se scoale şi apoi să nu ţi-o dea.

— Da, comentă Bobo. Cu toţii ştim că Eliza nu face din astea. Când i-o scoală cuiva, i-o și **dă,** nu-i aşa?

— Omule, protestă Andy, deşi râdea.

Şi apoi, un dansator mult prea exuberant se izbi tare de spatele lui, făcându-l să vadă stele verzi. Un vârtej negru de mişcare, un **zdrang** cărnos. Bobo se aplecă brusc, ţinându-şi mâinile peste abdomen. Iar acolo era Peter, apărut din neant, ca un fel de supererou.

— Mi-ai lovit iubitul? întrebă Misery.

Peter îngenunche, astfel încât să se uite în ochii lui Bobo.

— Asta a fost pentru lipsa de respect, zise şi apoi se întoarse spre Andy. Iar ţie ar trebui să-ţi fie ruşine să laşi pe cineva să vorbească în halul ăsta despre prietena ta. În cele din urmă se adresă surorii lui. Suficient, Miz! Hai acasă!

— Nu putem să stăm măcar până la sfârşitul petrecerii?

— Nu.

Peter o apucă de mână şi o trase după el.

Bobo îşi recăpătă în cele din urmă răsuflarea, făcând o grimasă atunci când se îndreptă de spate.

— Bulangiul dracului!

— Nu, are dreptate, zise Andy, mai mult pentru sine. N-ar fi trebuit să râd. Dacă vreau ca Eliza să fie iubita mea, trebuie să-i iau apărarea şi toate rahaturile alea.

Dar Bobo nu asculta. Pornise împleticit către ringul de dans.

— Unde te duci?

— Să-l caut pe Golden.

— Hei, stai! Andy îl apucă pe Bobo de mânecă. Aşteaptă o clipă.

— Vrei să-l laşi pe Peter să scape basma curată? Frate, m-a **atacat!**

— Nu e asta.

Andy nu era sigur cum să rezolve situaţia. O glumă proastă pe seama Elizei nu-i oferea lui Peter dreptul să-l lovească pe Bobo, dar, de asemenea, nici nu merita să-l implice pe Golden. Tipul **ăla** era nebun de **legat.**

— Pur și simplu zic că putem să luăm problema în mâinile noastre.

Bobo zâmbi.

— Aşa te vreau! Şi tocmai mi-a venit o idee cum s-o rezolvăm. Urmează-mă!

Îl conduse pe Andy către un pat gol de lângă ferestre. Sub pernă erau câteva pistoale groase din plastic. Andy le recunoscu de la televizor.

— Tasere?

— Corect. Le-am găsit în ghereta aia de-afară.

— Chiar crezi că avem nevoie de ele? Suntem doi contra unu.

— Nu te purta ca o muiere, zise Bobo, întinzându-i unul dintre pistoale.

Afară turna cu găleata. Peter traversase deja jumătate din pista de aterizare. Misery nu se mai lupta cu el, dar încă se certau cu voce tare în timp ce mergeau. Aerul rece combinat cu ploaia torenţială îl trezi pe Andy suficient cât să se întrebe în ce anume se băga. El chiar nu avea o problemă cu Peter, mai ales de vreme ce acum erau la egalitate — o scurtă aventură cu Eliza într-o cameră obscură şi o scurtă aventură cu Eliza într-o cameră întunecată. Cât despre pumnul acela tras pe neve, Bobo chiar se purtase ca un ticălos.

— Hei! strigă Bobo.

Peter se întoarse.

— Ce mai e acum?

— Misery nu vrea să meargă cu tine.

— Bobo, las-o baltă. O să te vadă mai târziu, sunt sigur, chiar dacă mie-mi convine sau nu. Ne ducem acasă să ne vedem părinţii.

— Nu vă duceţi nicăieri.

Bobo îşi ridică taserul și trase.

Nu se întâmplă nimic. Cele două fire electrice atârnau de ţeava pistolului ca nişte lujeri uscaţi. Aterizaseră la un metru și jumătate de Peter.

Peter privea întruna de la firele taserului la Bobo, nevenindu-i să creadă.

— Rahat cu ochi ce eşti! tună el, şi se apropie de Bobo cu paşi furioşi. O ţineam de mână, cretinule! Ai fi putut s-o electrocutezi şi pe ea!

— Andy! strigă Bobo, dând înapoi.

— Ce?

— Ce dracu, frate, împuşcă-l!

Andy uitase că și el avea un taser. Îl găsi acum, precum o tumoare care îi ţâşnise brusc din piele. Nu voia să împuşte pe nimeni. Dar, în câteva secunde, Peter avea să fie suficient de aproape pentru a-l lăsa pe Bobo fără dinţi.

— Stai pe loc, zise el pe un ton slab, ridicând pistolul, dar Peter nu-l auzi sau nu-i păsa.

Bobo aruncă taserul lui spre capul lui Peter și rată. Doar

câteva secunde rămase. Dacă Andy nu făcea ceva în acel moment, prietenia lui cu Bobo avea să ia sfârşit. N-avea de-ales.

De-abia simţi reculul. La început, Andy crezu că Peter juca teatru — începu să se zbată și să tremure ca un peşte scos din apă, bolborosind uşor prin gura întredeschisă. Apoi, genunchii începură să-i tremure și fruntea i se izbi de asfalt. Trupul îi rămase nemişcat. Andy scăpă taserul.

— Ce-ai făcut? strigă Misery, lăsându-se în genunchi lângă fratele ei.

— A meritat-o cu vârf şi îndesat, răspunse Bobo. Hai să mergem. Plouă cu găleata.

Misery trase tare de umărul fratelui ei şi reuşi să-l întoarcă. Îi îndepărtă părul lipit ca smoala de fruntea lui palidă. Din cap îi curgea un firicel de sânge, transformat de ploaie într-o eflorescență.

— Bobo, lasă-ne în pace. Ce rahat! Totul e un rahat.

— Ce, acum eşti furioasă pe **mine?** Noi am făcut asta fiindcă el voia să te răpească!

Misery nu răspunse.

— Mă rog, zise Bobo, îndreptându-se singur spre cazarmă.

Andy încă avea sticla de tequila în mâna stângă. O puse jos, lângă capul lui Peter, după care se uită la Misery, sperând să vadă un semn de înţelegere sau iertare. Însă ea tampona rana cu mâneca ei udă leoarcă, din nou şi din nou, aşteptând ca fratele ei să-şi vină în simţiri.

UŞA SE TRÂNTI ÎN URMA EI. ANITA PORNI ÎNTR-UN sprint, fiecare lovitură a pantofului ei semănând cu un mic foc de armă pe asfaltul umed. Se ascunse în spatele unui tomberon negru şi mare, apoi trase cu ochiul prin perdeaua strălucitoare a ploii.

— Anita! Vorbeşte cu mine!

Eliza alerga atât de repede, încât alunecă, aterizând cu putere pe fundul ei costeliv. O pedeapsă mult prea mică pentru ceea ce făcuse. Anita nu fusese niciodată de acord cu felul în care oamenii o descriau pe Eliza — acel cuvânt care cumva era o ruşine pentru o fată şi o mândrie pentru un băiat: T-Â-R-F-Ă. Şi totuşi, acum, se trezi murmurând acel epitet în palmă ca pe un blestem.

Eliza se ridică în picioare, tremurând.

— Bine! strigă ea. Nu vorbi cu mine, atunci!

Porni nesigură pe picioare spre cazarmă.

Anita îşi dădu seama că plângea, deşi furtuna spăla fiecare lacrimă de îndată ce aceasta aluneca din ochi. De asemenea, era extrem de beată, aşa cum nu mai fusese niciodată, după ce în ultima oră dăduse pe gât aproape toată sticla de burbon. Pământul se învârtea perceptibil sub picioarele ei, dezvăluind nesiguranţa ameţitoare care susţinea realitatea. Ca și când Ardor nu era o dovadă suficientă că pe această planetă condamnată şi malignă nu se găsea niciun fel de siguranţă, tocmai intrase peste Andy și Eliza, care se sărutau pe jumătate dezbrăcaţi. Oare asta însemna că acum formau un soi de cuplu? Şi oare aveau să se culce împreună? Probabil că da, ţinând cont că Eliza era o **târfă** neruşinată și meschină.

Dar asta era numai din vina lui Peter, zău aşa. Dacă n-ar fi fost naibii atât de amabil și de educat, ar fi vorbit deja cu Eliza, confesându-şi marea lui dragoste nemuritoare şi dând în vileag minciuna lui Andy. Oare el nu-şi dădea seama că era sfârşitul lumii? Nu avea timp să fie amabil și educat.

Anita mai rămase în ploaie câteva minute, pedepsindu-se pentru ceva ce nu chiar putea să numească. Frisoanele ei deveniră de-a dreptul convulsii. Desigur, ar fi putut pur și simplu să se ducă la maşină și să aştepte, dar asta ar fi însemnat, practic, să capituleze. Prezenţa ei la centrul de detenţie era singurul lucru care îi împiedica pe Andy şi Eliza să se căsătorească şi să îşi întemeieze naibii o familie.

Cazarma păruse destul de primitoare când era uscată, însă acum părea friguroasă şi umedă. Membrii găştii lui Golden, beţi şi ameninţători, cutreierau toate culoarele. Anita trebuia să se trezească din beţie undeva, de preferat singură. Verifică vreo câteva zeci de uşi, până ce găsi una care nu era încuiată — o scară.

— „There's a lady whos sure all that glitters is gold” cânta Anita în timp ce urca spre întuneric, „and she’s buying a stairway to heaven”[45]*.*

Ferestrele de la etajul de sus, multe dintre ele sparte de avalanşa de pietre, cuprindeau întreaga bază navală, un peisaj de ciment fisurat şi copaci noduroşi, iluminat în scurte explozii electrice precum o orgă de lumini extrem de lentă. Ploaia răpăia precum o melodie metalică pe acoperişul de deasupra ei. Abia după ce îşi scoase şosetele şi puloverul observă lumina de la capătul culoarului. Se apropie pe furiş, însă podeaua scârţâitoare o dădu de gol.

— E cineva acolo? Poţi intra. Am gânduri de pace.

Era o voce de bărbat, blândă şi politicoasă.

Biroul era luminat de o lampă cu abajur verde, cocoţată pe un pervaz, şi de vreo şase lumânări înalte. În spatele unui birou stătea un bărbat supraponderal cu obraji rumeni, a cărui uniformă militară era suficient de mare cât să acopere o căsuţă. Anita reuşi să descifreze numele de pe plăcuţă: **CĂPITANUL MORGAN.** Numele lui era cel care o împiedica să nu se răsucească pe călcâie și s-o ia la goană; cumva, părea imposibil ca un bărbat numit Căpitanul Morgan să reprezinte o ameninţare. Abia după ce aterizase în siguranţă într-un scaun observă sticla de rom aproape goală de pe biroul său și paharul aproape plin din mâna sa.

— Salutare, zise el.

— Salut.

— Eu sunt Doug Morgan.

— Anita.

Doug ridică paharul spre ea.

[45] „Este o doamnă care e sigură că tot ce străluceşte e aur, şi cumpără o scară către rai.” (Primele două versuri din cântecul „Stairway to Heaven” al formaţiei Led Zeppelin.)

— Ce mai faci, Anita?

— Am avut și zile mai bune. Tu?

— Şi eu am avut zile mai bune.

Bău, ca și când tocmai toastaseră.

— Ce mai cauţi pe-aici?

— Bună întrebare. Eu am dat ordinul de evacuare, asa că mi se părea normal ca eu să rămân și să mă asigur că nimeni n-o să dea foc clădirii. Trebuia să păstrez legătura cu superiorii mei prin intermediul acestui dispozitiv, dar s-a stricat ieri.

Bătu cu degetele în cutia metalică verde care se afla pe masa îngustă din spatele lui. Era fără doar şi poate o relicvă, ruginită pe alocuri, cu un receptor negru demodat într-o parte.

— Ce e ăla?

— Un radioreceptor de unde scurte. Telefoanele și reţelele mobile au căzut, aşa că ne-am întors în epoca de piatră.

Bărbatul dădu de duşcă paharul de rom. Numai gândul de a consuma şi mai mult alcool împinse stomacul Anitei să ceară brusc şi violent externalizarea conflictului interior. Înghiţi cu putere.

— Rândul tău, zise Doug. Ce te-aduce în pod?

— Nu sunt foarte sigură. Voiam doar să-mi limpezesc gândurile.

— Te înţeleg. **Un momento.**

Se apleca să deschidă unul dintre sertarele de jos ale biroului. Pe Anita o atrase singura fotografie înrămată aşezată pe un raft de bibliotecă — una dintre acele chestii digitale care afişau din nou și din nou aceeaşi succesiune de fotografii. Înfăţişa trei bebeluşi devenind trei copilaşi, apoi trei şcolari, după care doar doi adolescenţi. În fiecare poză, doar doi, până ce o lua de la capăt, unde avea loc o înviere miraculoasă.

— Uneori uit că moartea exista și înainte de Ardor, zise Anita.

Doug se îndreptă de spate, desfacând dopul unei noi sticle de rom.

— Unul dintre numeroasele avantaje ale tinereţii, zise el.

— Cei din poze sunt copiii tăi?

— Da.

— Nu vrei să te întorci la ei?

— Mi-aş dori mult. Dar locuiesc cu mama lor. În California.

— De ce?

Doug ridică din umerii lui masivi.

— Întrucât nu există actul al doilea în vieţile americane.

Nu rosti cuvintele, ci mai degrabă le recită.

— Cine-a spus asta?

— F. Scott Fitzgerald. Ai auzit de el?

— Am citit **Marele Gatsby** pentru ora de engleză.

— Ţi-a plăcut?

Anita încercă să-şi amintească eseul pe care îl scrisese despre acel roman.

— Oarecum. O bună parte a fost deosebit de frumos, dar nu mi-a plăcut cum a portretizat femeile. Mi-a dat senzaţia că nu le respecta prea mult.

Doug aprobă cele spuse cu un alt toast solitar; romul se vărsă peste marginea paharului, lăsând pete ruginii pe hârtiile de dedesubt.

— O observaţie bună, Anita. Ca să fiu sincer, nici mie nu mi-a plăcut — nu m-am dat niciodată în vânt după beletristică —, însă am un deosebit respect pentru personajul principal. Gatsby avea un ţel, iar tot ceea ce făcea era pentru a-l atinge. Asta e un lucru de admirat, chiar dacă transformă ţelul tău într-unul stupid.

Anita îşi aminti de propriul ei ţel stupid, să facă puţină muzică de care să fie mândră înainte de sfârşitul lumii. Ar fi putut să-l atingă, dacă nu s-ar fi lăsat distrasă de marele fiasco al salvării. Şi pentru ce? În speranţa ca altruismul ei să fie răsplătit cu iubire? Penibil. Adevărul tragic era că, la un moment dat, fără ca măcar să observe, Anita schimbase marele ei vis stupid pentru ceva şi mai stupid: un băiat care n-o voia.

— Şi ştii care e cea mai amuzantă chestie în legătură cu citatul ăla despre al doilea act? întrebă Doug.

— Care?

— Nici măcar n-a fost publicat. Fitzgerald a scris capodopera asta, da? Iar ăla a fost finalul primului său act. Apoi a dat-o în patima băuturii, şi-a înşelat nevasta și practic a dat cu piciorul tuturor şanselor pe care le-a avut. Şi citatul ăla vine din cartea care spera să rezolve totul. Cea care ar fi fost al doilea act al

său. Numai c-a murit înainte s-o termine de scris. Aşa că nici romanul și nici el n-au avut parte de un al doilea act.

Flacăra pâlpâitoare a lumânării desena o scânteie vie în interiorul picăturii care aluneca pe obrazul păros al căpitanului Morgan.

— Te simţi bine? întrebă Anita.

— Eu? chicoti el. Mă simt bine. Eu mi-am trăit viaţa. Pentru voi îmi fac griji. Mă refer la generaţia ta. Uită-te la tine. Atât de tânără şi de frumoasă şi de plină de... viaţă. Tu meriţi un al doilea act.

Anita se ridică și înconjură biroul. Poate că era din cauză că Andy făcuse ceea ce făcuse cu Eliza sau poate că era din cauză că Doug îi spusese că era frumoasă şi ea chiar avusese nevoie să audă aşa ceva în seara asta. Oricare ar fi fost motivul, părea să fie lucrul corect de făcut. Se aplecă şi îl sărută delicat pe buzele lui dulci de la rom.

— Cine a spus că sfârşitul lumii e întru totul rău? spuse el zâmbind.

Apoi se ridică de pe scaun cu un geamăt şi se duse spre dulapul din colţul încăperii.

— Draga mea, eşti udă leoarcă.

Scoase o uniformă militară și i-o aruncă.

— Poart-o cu mândrie.

— Mersi! Cât mai ai de gând să stai aici?

— Generatorul ar trebui să cedeze înainte de ivirea zorilor. După aceea, or să plece cu toţii.

Lângă radio-transmiţătorul stricat se afla un radio mult mai tradiţional, cu aspect **vintage,** sau poate **chiar** vintage, cu un grilaj metalic pe post de difuzor și partea superioară din lemn curbat. Doug îl porni. Bara lungă şi subţire a frecvenţelor avea aceeaşi culoare gălbuie ca a lumânării. Roti butonul, înotând prin valurile interferenţei statice, până ce găsi o voce singuratică, tremurând peste un nor de voci de acompaniament şi o secţiune cu ritm fantomatic: **„I don't want to set the world on fire...”**[46]

— Cineva încă veghează asupra noastră, zise Anita.

---

[46] „Nu vreau să dau foc lumii...” (Vers din cântecul cu acelaşi nume al formaţiei de The Ink Spots.)

— Aproape că-ţi oferă niscaiva speranţă.

— Aproape.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Anita.

— Şi eu, Doug.

De îndată ce închise usa în urma ei, îsi scoase hainele ude şi se schimbă în uniforma militară. Încă era pe jumătate goală, când lumina unui fulger scoase la iveală faptul că nu era singură pe culoar: Eliza stătea în capul scărilor.

— Salut, spuse ea.

Anita termină iute de închis nasturii cămăşii mult prea mari.

— Salut.

— Am venit după tine acum câteva minute. Sper că nu te superi. Voiam să vorbesc cu tine, dar apoi te-am auzit discutând cu căpitanul Morgan, aşa c-am zis să aştept până ce termini.

— Îl cunoşti?

— Puţin. Oricum, ascultă, ce-ai văzut jos, cu Andy? A fost o greşeală.

— Ştiu.

— Eram destul de beată — de fapt, încă sunt — şi Peter tocmai mă acuzase că aveam un iubit sau ceva de genul şi pur și simplu m-a respins, ceea ce m-a dat complet peste cap. Aşa c-am făcut o prostie şi te rog să mă scuzi.

— De ce îţi ceri scuze? întrebă Anita. De ce mi-ar păsa ce faceţi tu și Andy?

Eliza se încruntă.

— Nu sunt foarte sigură. Dar cred că tu ştii ceva ce eu nu ştiu. Mă înşel?

Cântecul se strecura încet pe sub uşa căpitanului Morgan: **„I just want to start a flame in your heart”**[47]**.**

— Stai aici, zise Anita. Mă duc să repar totul.

*

Se temea să nu iasă în evidenţă întorcându-se la petrecere în uniformă militară, dar nimeni nu părea s-o bage în seamă. Îl văzu pe Andy înainte ca el s-o vadă pe ea.

— Soro, unde-ai fost? întrebă el. A avut loc cea mai uimitoare chestie. M-am sărutat cu Eliza. Şi a fost incredibil.

---

[47] „Vreau doar s-aprind o flacără în inima ta.”

Entuziasmul lui era o răsucire chinuitoare a cuţitului.

— Şi i-ai spus și ei ce i-ai spus lui Peter?

— Glumeşti? Normal că nu! Apropo, tipul a cam luat-o **razna**. I-a tras un pumn lui Bobo. Aşa, deodată. A trebuit să-l calmăm cu taserul. A fost naşpa.

— Peter i-a tras cuiva un pumn?

Anita zări scurta privire de regret din ochii lui Andy.

— Pun pariu c-a făcut-o din cauză că Bobo a spus ceva, nu-i aşa? Iar apoi el s-a enervat și tu ai făcut ce ţi-a spus el să faci. Ca întotdeauna.

— Peter putea să-l bată măr! Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să-l laşi. Să-l laşi pe Bobo să primească ceea ce merită. Pentru că e un măgar, Andy, exact ca tine.

Andy afişă o expresie ofensată, ceea ce **o** înfurie şi mai tare pe Anita.

— Şi hai să fim sinceri, bine? Chiar crezi că Eliza te vrea? Fiindcă am să ţi-o spun pe şleau — nu te vrea. Pur şi simplu s-a întâmplat să fii cel mai apropiat trup cald. Şi partea cea mai amuzantă e că nici ea nu înseamnă nimic pentru tine! Singurul lucru care te interesează e să câştigi jocul ăla tâmpit!

Anita ar fi vrut ca Andy să se răstească la ea, însă pur şi simplu stătea acolo ruşinat, precum un câine care fusese prins rozând canapeaua.

— Crezi că merită osteneala, hm? Să te culci cu Eliza te-ar proteja cumva de ceea ce urmează să se-ntâmple?

— Ea e tot ce am, şopti el.

Şi aceea a fost cea mai crudă lovitură dintre toate.

— A, da? Bine. Atunci eu am terminat-o cu tine. Gata! Acum, unde-i Peter?

— Pe pista de aterizare.

— L-ai lăsat în ploaie?

— E cu Miz. Stai, de ce vrei să-l vezi?

Dar Anita plecase deja. Afară, hainele ei uscate se făcură leoarcă într-o clipită. Zări un punct bleumarin în mijlocul pistei — Misery stând turceşte şi ţinând capul lui Peter în poală. Când Anita se apropie, Misery ridică brusc sticla de tequila, pregătită s-o arunce.

— Eu sunt, zise Anita.

Însă Misery nu lăsă mâna jos.

— Ai venit aici ca să dai lovitura finală?

Peter puse mâna peste cotul surorii lui, forţând-o să coboare sticla.

— Miz, ea e prietena mea, stai liniştită.

Anita trecu direct la subiect.

— Peter, Andy n-a fost niciodată combinat cu Eliza. Te-a minţit. Eu n-am spus nimic, deoarece... ei bine, acum nu mai contează. În orice caz, ăsta-i adevărul. Eliza te place. Şi te aşteaptă la etajul al doilea. Scara e imediat lângă dormitor.

Nimeni nu vorbi preţ de vreo cincisprezece secunde. Apoi, la început de-abia perceptibil, Peter începu să zâmbească. Dădu să se ridice, dar căzu imediat la loc.

— Sub nicio formă n-ai să te duci înapoi acolo, zise Misery. Nu e sigur.

Peter luă sticla de tequila din mâna ei şi porni spre cazarmă. Misery se uită la Anita.

— Sper că eşti fericită.

— Nu-ţi face griji, nu sunt.

Dar, cel puţin, se terminase. Eliza și Peter aveau să primească ceea ce-şi doreau — oricât ar fi valorat acea stare de bine.

Anita ieşi din baza navală pe poarta principală, apoi se sui în maşina ei şi conduse cât de departe putu, înainte să nu mai poată vedea drumul din pricina ploii şi a lacrimilor. Trase pe dreapta și dădu scaunul pe spate. De ce să nu doarmă aici? Oricum nu mai exista niciun loc în lume pe care să-l numească acasă.

Ploua din ce în ce mai puţin. În câteva ore, soarele avea să răsară din nou. Rămâneau mai puţin de două săptămâni, însă pe Anita n-ar fi deranjat-o dacă Ardor ar fi aterizat pe maşina ei chiar în acel moment. Ce motive mai avea ca să continue să trăiască? Andy n-avea s-o ierte niciodată fiindcă îl dăduse în vileag, chiar dacă el ştiuse mereu în adâncul sufletului că misiunea lui tâmpită fusese sortită pierii încă de la început. Era sfârşitul primei prietenii adevărate pe care o avusese vreodată și a oricărei posibilităţi de a deveni ceva mai mult decât o simplă prietenie. Şi, dincolo de asta, era sfârşitul muzicii pe care o creaseră împreună şi care dăduse un pic de sens ultimelor

câtorva săptămâni disperate.

Anita nu voia să-i ceară universului o a doua şansă, la fel cum nu voia să-i ceară nici un al doilea act. Acum ştia că nimeni nu avea acest drept.

PETER SE ÎNECA. ÎNCERCĂ SĂ ÎNDEPĂRTEZE APA, DAR aceasta continua să vină, la fel de grea ca o piatră. Şi acum, ceva îl apucase de încheieturile mâinilor, trăgându-l și mai adânc. Avea să moară aici...

— Peter!

Deschise ochii. Nu se îneca; doar ploua.

— Samantha, zise el, și își lăsă muşchii încordaţi să se relaxeze. Capul îi stătea sprijinit în poala surorii lui. Am fost electrocutat cu taserul, nu-i asa?

— Da.

— Mă doare capul.

— Asta fiindcă ai aterizat fix în el. Stai puţin.

Misery înlemni.

— Cine dracu-i ăla?

Cineva înainta pe pista de aterizare, venind dinspre cazarmă. Părea a fi un soldat. Misery se întinse după singura armă la îndemână — o sticlă de tequila — şi o ridică de gât ca pe un ciocan.

— Ai de gând să arunci cu tequila în el? întrebă Peter.

— De ce nu? Am forţă.

Soldatul, cu silueta deformată de ploaie, se apropie într-un târziu de ei, suficient cât să-i vadă chipul — Anita Graves, îmbrăcată din cap până-n picioare în echipament militar.

— Eu sunt, zise ea.

— Ai venit aici ca să dai lovitura finală?

Peter o obligă cu blândeţe să coboare sticla.

— Miz, ea e prietena mea, stai liniştită.

Anita luă o gură mare de aer, ca și când urma să ridice un frigider.

— Peter, Andy n-a fost niciodată combinat cu Eliza. Te-a minţit.

Peter ascultă restul discursului doar cu o jumătate de ureche. Dacă fruntea nu i-ar fi zvâcnit, şi-ar fi tras una. Fireşte că Andy şi Eliza nu erau împreună! Ticălosul ăla mic spusese asta doar ca să-l dea pe el la o parte. O mişcare subtilă, una care ar fi trebuit să-l scoată din sărite (ca să nu mai vorbim de chestia cu taserul). Dar cum ar fi putut fi furios acum, când calea spre

inima Elizei era în sfârşit liberă?

Înşfacă sticla de tequila și luă o gură zdravănă, atât pentru a amorţi durerea, cât şi pentru a căpăta curaj. Misery îl avertiză să se ţină departe de cazarmă, dar nu avea să se dea în lături de la nimic acum. Se strădui din răsputeri să nu o ia la fugă prin dormitor. Deşi cei mai mulţi petrecăreţi erau atât de beţi, încât nu şi-ar fi putut recunoaşte nici măcar părinţii, Peter alese să nu rişte, înaintând nonşalant prin întunericul de la marginea încăperii. Pe scări îl luă uşor cu ameţeală, dar reuşi să ajungă sus fără să leşine.

La etaj se auzea un soi de muzică pârâitoare din anii două-zeci. Peter mai luă o gură din sticla de tequila și o lăsă jos.

— Eliza?

De-abia se vedea în strălucirea lunii care se infiltra printre nori — câteva linii argintii care îi conturau obrajii şi braţele.

— Peter.

— Muzica aia... e cineva pe-aici?

— Doar căpitanul Morgan. E de treabă.

— Ne aude?

— Posibil. Hai pe-aici.

O urmă printr-un coridor şi intră într-un birou gol, închizând uşa în urma lui.

— Eliza, îmi pare enorm de rău pentru felul în care m-am comportat mai devreme. Andy mi-a spus că sunteţi împreună.

— Nu-mi pasă.

Făcu un pas spre el.

—Ăsta a fost motivul pentru care m-am purtat ca un măgar.

— Bine.

Un alt pas.

— Deoarece credeam că aveai un iubit.

— Bine.

Un alt pas.

Acum erau foarte aproape unul de celălalt. Lângă ea, Peter se simţea uriaş și neîndemânatic. Ridică mâna şi îi atinse chipul.

— N-am fost O.K. în seara asta, zise Eliza. Am dat-o-n bară cu câteva lucruri.

Peter se aplecă s-o sărute.

— Peter, vorbesc serios.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin ce-ai făcut în seara asta.

— Asta-i o declaraţie destul de serioasă.

— Vrei una și mai serioasă? De un an sunt îndrăgostit de tine.

Eliza râse.

— Hai să nu exagerăm. Nici măcar nu mă cunoşti. Probabil că în câteva zile o să murim.

— Tocmai de asta o spun acum.

— E cea mai dulce prostie pe care am auzit-o vreodată, zise ea, dar Peter îi simţi zâmbetul peste palma lui, iar apoi peste buze — calde și familiare, inevitabile și profunde: cea mai dulce coliziune pe care avea s-o cunoască vreodată.

— Aşa cum îmi imaginez eu universul, totul e un eveniment. Tu, Peter Roeslin, eşti pur şi simplu un eveniment. La fel şi eu. Iar noi doi, chiar aici, suntem un alt eveniment. Pe scara potrivită, un munte e pur şi simplu un eveniment. Nu e un lucru. E o metodă prin care se manifestă timpul.

— Asta ar trebui să mă consoleze?

— Pe mine mă consolează.

— Mai tare decât asta?

— Mmm. E drăguţ. Dar și sărutatul e pur şi simplu un eveniment.

— Aşadar, evenimentul ăsta a luat sfârsit? Putem să ne ridicăm?

— Nu încă.

— Dar e dimineaţă. Muzica s-a oprit. Cred că toată lumea a plecat.

— Încă zece minute şi-o să pot înfrunta toată treaba asta. Vorbeşte cu mine. Povesteşte-mi ceva. Despre tine.

— Ca de pildă?

— Cel mai îngrozitor lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, înainte de toată treaba asta, vreau să spun.

— Pe bune? Asta vrei să ştii? Lucruri oribile?

— Nu avem timp de o relaţie ca la carte, Peter. De câte conversaţii lungi crezi c-o să mai avem parte? De douăzeci? De treizeci? Trebuie să trecem la lucrurile dificile chiar acum.

— Presupun că ai dreptate. Dar nu ştiu ce să-ţi povestesc.

— Ba ştii.

— Presupun că și aici ai dreptate.

— Deci?

— Fratele meu, fratele meu mai mare.

— Ce-i cu el?

— Ştii tu. El, ăăă, a murit.

— Cum?

— Într-un accident de maşină. Prietenul lui cel mai bun era cel care conducea. A sărit prin parbriz.

— Era mai mare decât tine?

— Cu şase ani. Şi tu? Care-i cel mai oribil lucru care ţi s-a întâmplat?

— Faptul că tatăl meu e pe moarte.

— Îmi pare rău.

— Da...

— Părinţii tăi sunt încă împreună?

— Nu. Maică-mea locuieşte în Hawaii cu un tip. Nu vorbim. Noi, ăăă... rahat, îmi pare rău.

— Hei. E în regulă.

— Nu ştiu de ce îmi pierd cumpătul acum. Doar că... ea a tot încercat să mă sune, înainte ca reţelele de telefonie să fi căzut. Nu i-am ascultat mesajele. Erau sute de mesaje.

— Sunt sigur că înţelege. Şi încă mai ai timp.

— Ba nu, nu mai am.

— Hai să schimbăm subiectul, bine? Cel mai rău lucru pe **care** l-ai **făcut** vreodată.

— Cel mai rău?

— Pe care l-ai făcut vreodată, da.

— Hmm...

— Nu-ţi vine nimic în minte, nu? Cuminţenia pământului...

— Ba normal că-mi vine. Numai că e ciudat s-o spun cu voce tare.

— Hai, încearcă.

— Tu eşti.

— Eu? Te referi la ceea ce s-a întâmplat în laborator anul trecut? Ăla e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— N-am mai fost niciodată în viaţa mea atât de necinstit.

— Acum de ce râzi?

— Scuză-mă, doar că mi se pare drăguţ.

— Stacy nu e de aceeaşi părere cu tine.

— Sunt convinsă. Aşadar, acum ai să mă-ntrebi şi tu pe mine?

— Nu sunt sigur că vreau să aflu.

— L-am sărutat pe Andy. Aseară. Eram extrem de beată, iar tu tocmai mă respinseseşi. Şi ştiam că-şi dorea asta cu toată fiinţa lui. E un băiat de treabă, doar că puţin cam distrus. Ca noi toţi.

— Da. Probabil că și eu aș fi făcut ce-a făcut el. Vreau să zic, dacă te-aş fi iubit şi tu nu mi-ai fi întors sentimentele.

— Totuşi, ştii ceva? N-ai fi făcut-o. S-ar putea ca tu să fii singura persoană bună din tot karassul. Sau poate tu şi Anita. Încă nu sunt sigură în privinţa ei.

— Karass?

— Ah, e o chestie de-a lui Andy. Mai bine zis, o chestie de-a lui Kurt Vonnegut. E vorba de un grup de oameni care au un legământ, dar la nivel spiritual. Andy crede că ne aflăm cu toţii într-un mare karass.

— Chiar și eu? Asta-i chiar drăguţ.

— Da, Andy e un îngeraş. Oricum, mă bucur că nu te-ai supărat.

— Nu.

— Atunci, bănuiesc că pot să-ţi spun și cealaltă chestie. M-am cuplat cu cineva, aici, la centrul de detenţie. Nu aveam cu cine să vorbesc și nu ştiam dacă urma să te mai văd vreodată, și nu e ca şi când am făcut sex sau ceva de genul, dar mă simt tare prost, fiindcă...

— Eliza?

— Da?

— Acum eşti aici, cu mine, da?

— Da.

— Ăsta e singurul lucru care mă interesează.

— Eşti sigur? Fiindcă tocmai îţi descriam cum am fost o mare târfă.

— Nu spune asta. Cu toţii facem ceea ce trebuie pentru a trece peste, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Singurul lucru pe care am să-l spun e că s-ar putea să te simţi mai bine dacă ceri scuze.

— Credeam c-am facut-o. Le vrei în scris?

— Nu mie.

— Atunci, cui? Lui Andy?

— Da.

— Vrei să-i cer scuze tipului care te-a minţit? Tipul care te-a lovit cu **taserul?**

— L-ai sărutat. L-ai făcut să creadă că avea o șansă. Ştiu cum m-aş simţi eu dacă mi-ai face asta şi apoi ai sfârşi cu alt-cineva. De ce te uiţi asa la mine?

— Fiindcă eşti al naibii de drăguţ. E puţin cam greu de crezut.

— Nu sunt chiar atât de drăguţ. Am tot felul de gânduri îngrozitoare.

— Totuşi, sunt doar gânduri. Noi, ceilalţi, avem mai mult decât nişte simple gânduri. Peter, eşti credincios?

— Da.

— Adică, creştin?

— Chiar creştin.

— Pe bune? Ce tare!

— De ce?

— Nu ştiu. Pur și simplu e.

— Bine.

— Acum te-am jignit.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu m-ai jignit. Dar vrei să auzi **de ce** cred sau nu te interesează?

— Hai s-auzim, părinte Roeslin.

— Eşti sigură? S-ar putea să te conving și pe tine şi-apoi ai

să-ncepi să mergi la biserică şi să te rogi înainte de masă şi toate alea. Îţi va distruge serile de sâmbătă.

— Sunt dispusă să-mi asum acest risc.

— Bine. Deci cu mult înainte de Iisus, existau tot felul de zei diferiţi pe care oamenii îi venerau, şi trebuia să facă diverse lucruri pentru ei — ca de pildă, să arzi miei sau chestii de genul ăsta —, căci altminteri ei făceau în aşa fel încât să nu-ţi mai crească semănăturile. Şi, apoi, toţi zeii ăştia au devenit un singur Dumnezeu, ceea ce a uşurat lucrurile, dar El tot avea nişte reguli — cum ar fi, nu puteai să iubeşti pe cineva mai mult decât îl iubeai pe El. Dar, apoi, apare Iisus, iar El e doar un simplu om, dar ai voie să-l iubeşti. Înţelegi?

— Nu prea...

— Iisus a făcut în aşa fel încât să poţi iubi **oameni**. Aşa că nu mai vorbim deloc de religie, ci de...

— Umanism.

— Ce e umanismul?

— Ceea ce spui tu.

— Aaa, mişto.

— OK, bine. M-ai convins. Vreau să zic, nu am de gând să renunţ la desenele mele animate de sâmbătă dimineaţa sau ceva de genul, dar îţi voi **permite** să continui să crezi în ceea ce crezi.

— Câtă generozitate din partea ta.

— Cu plăcere!

— Cred c-ar fi cazul să mergem.

— Hai să mai stăm puţin. Doar puţin...

— Stai. Acum am eu o întrebare pentru tine.

— Întreabă-mă ce vrei în timp ce te sărut...

— E o întrebare importantă! Încetează cu asta!

— Peter, sărutările şi întrebările importante nu se exclud reciproc.

— Ascultă-mă o clipă. Filosofia asta a ta, conform căreia totul e doar un simplu eveniment, înseamnă că și Ardor e un simplu eveniment?

— Da.

— Moartea?

— Da.

— Iubirea?

— Da.

— Nu prea cred că-mi place treaba asta. Îmi dă senzația că nimic nu are sens.

— Păi, hai să fim realişti. Dacă Ardor aterizează, va fi sfârşitul poveştii noastre. Dacă nu aterizează, peste câteva luni voi pleca la New York, iar tu la Stanford. Şi nu mă cunoşti deloc dacă ai senzaţia că o relaţie la distanţă se întrevede în viitorul nostru. Aşa că da, ăsta e doar un eveniment.

— Minunat. Al naibii de minunat.

— Peter? Peter, calmează-te. N-are rost să te ambalezi în halul ăsta.

— Atunci, care mai e scopul? Contez câtuşi de puţin pentru tine?

— Normal! Nu spun că evenimentul ăsta e mai puţin important decât celălalt eveniment.

— Ceea ce înseamnă că, în viziunea ta, nu mai contează absolut nimic. Pentru mine contează!

— Bine, gândeşte-te în felul următor. De asemenea, înseamnă că noi doi, împreună, aici, în biroul ăsta, e la fel de important ca un munte. E la fel de important ca afurisitul ăsta de sfârşit al lumii.

— Da?

—Aşa că hai înapoi în pat.

— Adică, pe podea?

— Pat, podea — care-i diferenţa? Hai înapoi la mine.

— Bine.

— Acum, mai sărută-mă o dată, Peter.

— Bine.

— Încă o dată.

— Bine.

— Încă o dată.

Cazarma era goală, cu excepţia celor câtorva oameni care rămăseseră în urmă din pricina nevoilor fizice. Peter cercetă iute încăperea, dar nu văzu nicio persoană cunoscută. Era prima fisură care apăruse în noua lui fericire, și se ridicase din pat doar

de câteva minute. Misery plecase. Spera că măcar găsise pe cineva care s-o ducă acasă. Nu ştia ce avea să le spună părinţilor lui dacă trebuia să apară fără ea. **Scuzaţi-mă, dar am fost cam ocupat**, **făcând sex cu tipa asta cu care am înşelat-o pe Stacy anul trecut**. *O* **să vă placă de ea.**

Afară, cerul era imaculat, iar aerul căpătase acea claritate de după furtună. Peter se desprinse de Eliza suficient cât să se suie la volanul jeepului său.

— Trebuie să merg acasă, zise Eliza. Vreau să-l văd pe tata.

— Şi eu. Vârî cheia în contact, dar nu o răsuci imediat. Ştii ce e ciudat? După seara trecută, credeam că totul s-a terminat. Am crezut că, dacă puteam să fiu cu tine, totul avea să se rezolve. N-ai crezut și tu asta?

Eliza îl strânse de mână.

— O să mă iubeşti mai puţin dacă spun nu?

— Poate un pic.

— Atunci, da. Şi eu am crezut asta.

Pe drum spre casa Elizei, fură opriţi de un agent de poliţie într-o maşină rablagită. Bărbatul arăta de parcă nu se mai bărbierise și nu mai dormise de-o săptămână. Le spuse să rămână acolo unde se duceau.

Uşor de spus, greu de făcut. De îndată pe Peter intră pe strada Elizei, ea deschise larg portiera din dreapta, urlând. Dacă el n-ar fi frânat brusc, probabil că Eliza ar fi sărit din maşină în timp ce încă mergea. Îşi scoase centura și fugi după ea, către blocul de trei etaje carbonizat.

Intrarea, care nu mai avea uşă, era acoperită cu benzi galbene de protecţie, ca o pânză de păianjen. Eliza o rupse pe toată, scoţând la iveală interiorul devastat. Totul era carbonizat şi distrus, iar tavanul de deasupra scărilor se prăbuşise într-un morman de lemn ars şi zidărie înnegrită.

— Tata era sus.

— Sunt sigur că e bine, încercă Peter s-o liniştească.

Eliza se întoarse spre el.

— N-ai de unde să ştii! Ar fi trebuit să vin aici imediat! Unde mi-a fost capul?

— Eliza, clădirea a luat foc în urmă cu cel puţin o zi. N-ar fi fost cine ştie ce diferenţă.

— Dar dacă nu-l pot găsi? Dacă nu-l voi mai vedea niciodată?

Peter nu ştia ce să spună. Tot ceea ce putea să facă era să stea acolo, pe un strat de cenuşă, și s-o îmbrăţişeze.

— HAI, ARUNC-O!

Flacăra cocteilului Molotov transformă ochii lui Bobo într-o pereche de asteroizi învăpăiaţi. Aproape că era prea beat ca s-o poată arunca. Gâtul sticlei nimeri marginea ferestrei, însă inerţia o duse în magazin. Ateriză lângă un morman de cuburi și figurine din plastic pe care ei le înălţaseră de cealaltă parte a geamului. Vreo doisprezece SpongeBob Pantaloni Pătraţi începură să se micşoreze și să se înnegrească, emanând un nor de fum chimic. Sticla explodă. O clipă mai târziu, focul prinse mirosul benzinei pe care o turnaseră peste covor. Fâşii portocalii învăluiră rafturile cu jocuri de societate în culori vii şi cuburi rubik. Cei doi priveau de pe trotuar cum locul se aprindea precum un foc de artificii uriaş.

— „Virtutea are nevoie de nişte senzaţii palpitante ieftine”, zise Bobo.

Andy recunoscu citatul.

— Calvin și Hobbes.[48]

— Exact!

Conduseră înapoi la Soacra cu farurile aprinse, neînfricaţi. Ora de stingere trecuse de mult, însă în oraş nu mai există practic niciun poliţist; de ce să-ţi rişti viaţa pentru a face ca lumea să fie doar un pic mai sigură pentru încă vreo câteva zile?

— Ştiu că s-ar putea să fie un subiect sensibil, zise Bobo, dar acum, că ai cam facut-o de oaie cu Eliza, cum o să ne-o mai tragem?

— Cine a zis c-am facut-o de oaie cu Eliza?

— Păi, a trecut aproape o săptămână de când v-aţi sărutat, iar tu nu ai văzut-o și nici nu ai vorbit cu ea. În plus, lumea se va sfârşi marţea viitoare. Ceea ce înseamnă că ai la fel de multe şanse să ţi-o pui cu ea cum am eu să mi-o pun cu Taylor Swift.

— Asta-i părerea ta.

— E o părere de geniu, amice.

Andy încă nu-i spusese lui Bobo întreaga poveste despre ceea ce se întâmplase după petrecere. Cum o căutase peste tot

[48] Două personaje celebre de benzi desenate (Calvin, un băiat de şase ani, precoce, aventuros şi năstruşnic, şi Hobbes, un tigru de pluş sardonic), create de americanul Bill Watterson.

pe Eliza, sperând să termine ceea ce începuseră pe băncuţa pianului. Cum o găsise pe scara de la etajul superior. Cum o găsise dormind în lumina palidă a răsăritului, cuibărită la pieptul lui Peter. Cum de-abia apucase să ajungă înapoi pe hol înainte să cadă în genunchi și să vomite toată băutura înghiţită cu o seară înainte — o cascadă aparent fără sfârşit, adunată din ura și tristeţea şi furia care sălăşluiau înlăuntrul lui. Se gândise c-o să se înece şi-o să moară din pricina adevărului dureros pe care încercase să-l ignore toată viaţa: că indiferent de cât de mult şi-o dorea sau cât de tare încerca s-o capete, nu avea să fie niciodată demn de dragostea cuiva.

Dar nu plânsese. Şi când se ridicase din nou în picioare, se simţise proaspăt botezat în amărăciune — religia lui Bobo, a lui Golden și a tuturor celorlalţi oameni care descoperiseră că nimic nu mai avea vreo noimă sau vreun sens. Karassul se terminase. Misery îl ura. Peter îl ura. Eliza îl ura. Anita îl ura. Nu-l mai avea decât pe Bobo.

Următoarele câteva zile şi le petrecuse hoinărind prin oraş și fumând ceea ce mai rămăsese din iarba lui Bobo. Într-o seară, la doar câteva străzi distanţă de locuinţa lui Andy, găsiseră o casă căreia cineva tocmai îi dăduse foc. La ferestre înfloreau flori stacojii, iar acoperişul era o coroană mare formată din portocaliu şi auriu.

— E chiar frumos, spusese Andy.

— Da.

— Dacă Ardor nu ne ocoleşte, întreaga lume ar putea arăta aşa. Ar putea fi mai rău.

A doua zi începuseră să facă propriile lor aranjamente florale.

Prima ţintă fusese o librărie creştină din Greenlake. Puteai spune orice despre Biblie, dar era al naibii de bună la aprins focul. Admiraseră infernul timp de o oră, trecând de la unul la altul o sticlă de Jack Daniel's şi cântând melodii de la The Pogues. Lui Andy nu-i venea să creadă cât de mult dura ca totul să fie mistuit de flăcări. Aproape îţi puteai imagina că eliberai oarecum lumea materială, ca și când fiecare obiect avea o dorinţă secretă să depăşească forma fizică și să devină lumină și căldură, chiar dacă numai pentru câteva secunde. Când totul ardea chiar sub ochii tăi, îţi puteai imagina părţi din tine arzând odată cu el — toate dezamăgirile tale, toate lucrurile pe care le

facuseşi și pe care îţi doreai să nu le fi făcut, chiar şi toate amintirile urâte (de pildă, lucruri văzute la etajul de sus al unei cazărmi). În scurta lui carieră de piroman profesionist, Andy devenise din ce în ce mai puţin îngrijorat în legătură cu sfârşitul lumii, întrucât se transformase într-un agent al lui. Nu exista nimic mai presus de sentimentul pe care îl aveai când te îndepărtai de ceva care ardea, ştiind că se dezintegra la loc în nimic, aşa cum la un moment dat se întâmpla cu toate lucrurile.

Şi nu ardeau doar lumea fizică, ci și timpul. Şase zile trecuseră de la încheierea protestului. Ceea ce însemna că mai erau doar şapte zile până la sfârşitul lumii.

— Şi o săptămână fără sex nu e bine, zise Bobo. N-am să te las să mori ca Fecioara Maria. În seara asta hai să ni le scoatem din minte pe Misery și pe Eliza.

— Şi cum, mă rog, o să facem asta?

— Mergând la The Independent. Golden e înconjurat mereu de fete dispuse să facă una, alta.

De când cu eşecul misiunii, lui Andy încetase să-i mai pese dacă reuşea să şi-o pună înainte de sosirea lui Ardor şi nu avea chef să piardă vremea prin oraş cu nişte golani, doar de dragul de-a o face. Însă nici să facă altceva nu avea chef.

— De ce nu? zise el. E mult mai bine decât să pierdem vremea pe-aici.

Casa, de fapt, sediul de afaceri al lui Golden era cunoscut tuturor celor care cumpăraseră produse de la el: The Independent, una dintre cele mai vechi clădiri de apartamente din Seattle — economică, dar cu propriul farmec apus. De obicei, numele ei era aprins cu neoane verzi, luminoase, deasupra marchizei de la uşa principală, însă, fără curent electric, tuburile muriseră și deveniseră gri. Cineva decorase vestibulul cu aproximativ un milion de lumânări albe şi înalte. Tavanul înalt şi boltit, gura deschisă a şemineului din marmură şi numeroasele tablouri prăfuite şi canapele din catifea confereau locului o atmosferă gotică aparte. Ar fi fost elegant, dacă treceai peste faptul că fiecare obiect şi suprafaţă arăta de parcă fusese victima unui şlefuitor electric. Canapelele erau toate jerpelite și mâncate de molii, covoarele persane zdrenţuite, lemnul de sub ele plin de zgârieturi şi cu lacul scorojit.

— Unde crezi că se află lumea? întrebă Andy.

— Nu-ș'. Poate sus.

Ascensoarele nu funcţionau, dar pe fiecare palier erau una sau două lumânări aprinse, ca nişte focuri de semnalizare. Andy deschise chepengul spre acoperiş, fiind întâmpinat de un aer rece.

— Ce mişto! exclamă Bobo.

Afară fusese improvizată o cameră de zi — canapele şubrede, măsuţe de cafea şi fotolii-puf— toate procurate cel mai probabil din apartamentele abandonate de jos. Vreo douăsprezece lămpi cu gaz aruncau o lumină portocalie pe acoperiş. Un generator imens era protejat de un cort alb din pânză, iar cablurile duceau direct spre sistemul de muzică din apropiere şi spre câteva difuzoare montate pe trepiede. Imediat lângă scară un tip cu o barbă mare roşie și un tricou Slayer trăgea dintr-o ţigară.

— Bleeder? întrebă Andy.

Vocalistul formaţiei Bloody Tuesdays rânji.

— Să fiu al naibii, Andy? Şi Bobo! Ce-i cu voi?

Îşi loviră pumnii.

— Bun venit la **casa!** Cred că mai găsiţi câteva beri în lada frigorifică.

— Şi fete? întrebă Bobo. Din astea mai ai?

— Ştii bine că da.

— Bestial!

— Hei, mă bucur că sunteţi aici. Voi aţi avut ceva de-a face cu chestia aia de la Boeing Field, nu-i aşa?

Pe moment, Andy nu ştia despre ce vorbea Bleeder. Petrecerea de la Sfârşitul Lumii — o altă idee măreaţă care nu avea să se mai materializeze.

— Cred c-a fost anulată, zise el.

Bleeder părea cu adevărat descumpănit.

— Pe bune? I-am spus soră-mii din California c-ar trebui să ia maşina şi să vină încoace pentru petrecerea aia. Toată lumea spunea c-avea să fie legendară.

— Omule, nu ştiu ce să-ti zic. Așa stau lucrurile.

Merseră mai departe printre norii de fum de iarbă, în interiorul și în exteriorul cercurilor de căldură pe care le ofereau lămpile. Golden se afla tocmai la marginea acoperişului. Privea

printr-un telescop — unul dintre acelea mari și profesioniste, nu unul dintre cele subţiri — pe care îl avea îndreptat spre un foc care ardea lângă apă.

— Lucrurile au luat-o **razna** acolo. Jur c-am văzut un tip sărind pe-o fereastră.

Îşi îndepărtă capul de pe ocular.

— Ce faceţi, băieţi?

— Nimic interesant, răspunse Bobo. Căutam şi noi o petrecere.

— Ei bine, aţi găsit-o.

Andy aruncă o privire în jurul lui. Probabil că erau vreo sută de oameni aici, dar cei mai mulţi păreau mult prea abătuţi ca să petreacă. De fapt, era destul de deprimant.

— Bobo, unde ţi-e iubiţica? Ai ieşit la vânat în seara asta?

— E supărată pe mine.

— De ce?

— Îţi aduce aminte de fratele ei? Tipul peste care am dat la The Cage?

— Sigur. Uriaşul.

— Ei bine, eu și tipul ne-am luat la bătaie, iar eu am câştigat. Lui Misery nu prea i-a plăcut asta.

Golden râse.

— Sunt convins.

— Ceea ce probabil înseamnă că nu mai suntem împreună.

— Doar din asta? Nee, frate. Tre' să-i spui c-ai făcut ceea ce trebuia să faci. Fă-o să înţeleagă.

— Am încercat.

— Încearcă mai tare.

Brusc, Golden sări pe bordura îngustă a acoperişului.

— Haideţi aici sus cu mine. Amândoi.

Andy râse agitat.

— Hei, suntem la vreo cincisprezece etaje distanţă de parter.

Golden gesticulă spre Ardor.

— Şi afurisitul ăla e la vreo săptămână de a-ţi sparge capul. Aşa că de ce te temi?

Bobo se sui primul. Bordura avea aproximativ un metru

lăţime și era alunecoasă din pricina ploii. Andy simţi un gol în stomac când se urcă încetişor. Pe acoperiş nu păruse să bată vântul, dar, pe bordură, fiecare briză uşoară părea a fi o mână care încerca să-l împingă.

Golden inspiră adânc.

— De asta îmi place mie asteroidul ăla, zise el. Ne petrecem întreaga viaţa stând pe o bordură de genul ăsta, însă ne prefacem că nu observăm. Toţi oamenii îşi văd de muncă, strâng bani, fac copii, când nu e nevoie decât de un brânci... şi te-ai dus. Aveam senzaţia că numai eu simţeam asta. Dar, acum, situaţia s-a schimbat. Acum, toată lumea e aici sus cu mine.

Îşi întoarse ochii argintii spre Bobo.

— N-ai vrea să pleci de pe lumea asta cu regrete. Dacă vrei să faci ceva, fă. Apuci viaţa asta de boaşe şi-i spui c-ai existat, înţelegi ce zic?

Bobo încuviinţă.

— Sută la sută.

Andy se înfioră, dar nu ştia sigur dacă din pricina vântului, a ploii sau a temerii bruşte pe care o avea, că Bobo chiar înţelegea ceea ce spunea Golden.

Golden îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii şi strigă spre oraşul întunecat:

— Am existat, în puii mei! Spune-o cu mine!

— Am existat! strigă Bobo.

— Am existat, în puii mei!

— Am existat, în puii mei!

— Din nou!

— Am existat, în puii mei!

— Din nou!

— Am existat, în puii mei!

Pe urmă începură s-o spună amândoi, din nou şi din nou, iar apoi se auzea peste tot în jurul lor, de la toţi cei aflaţi pe acoperiş, precum un strigăt de război. Dar, fără să ştie de ce, Andy nu putu să li se alăture.

Eliza

CÂND SE TREZI, NU ŞTIA UNDE SE AFLA. UN PAT PLIANT, acoperit cu o pătură în dungi. Un tavan coborât plin cu steluţe fosforescente, toate colorate în negru, cu excepţia uneia — Ardor, pictată cu ojă albastră sclipitoare. Câteva postere pe pereţi: The Cramps, The Misfits, The Velvet Underground. O cameră de băiat? Nu. În colţ se afla o măsuţă de toaletă de care atârnau coliere cu mărgele ieftine şi, deasupra, o trusă de machiaj profesional.

În patul dublu de sub fereastră dormea o fată cu părul de foc: Misery.

Şi amintirile năvăliră peste ea — noaptea petrecută cu Peter în cazarmă, casa în care copilărise arsă din temelii, conducând îndurerată spre casa lui Peter și apoi întâlnirea incredibil de stânjenitoare cu părinţii lui. Fuseseră destul de prietenoşi, dar tot insistaseră ca Eliza și fiul ei să doarmă în dormitoaren separate. Plănuise să se furişeze mai târziu în camera lui Peter, însă oboseala pusese stăpânire pe ea, iar un pui de somn se transformase într-un somn adevărat. Nici măcar nu apucase să scape de uniforma de la închisoare.

Dressingul lui Misery semăna cu un raft de haine la mâna a doua de la Armata Salvării: tricouri atât de vechi, încât de-abia îţi puteai da seama ce scrisese pe ele cândva, hanorace cu găuri de un deget în mâneci şi sfâşiate până la manşete, jeanşi mulaţi negri atât de rupţi, încât puteau fi confundaţi cu ciorapi-plasă. Eliza asortă un tricou Iron Maiden (***World* Tour '88**) cu o fustă roşie din piele și dresuri negre. Spera doar ca lui Peter să nu i se pară iremediabil de înfiorător s-o vadă îmbrăcată în hainele surioarei lui. De fapt, poate că era mai bine dacă **i se părea** înfiorător.

Coborî tiptil scările cu mochetă şi intră în bucătărie. Mama lui Peter stătea în faţa aragazului, turnând nişte compoziţie de clătite într-o tigaie mică aflată în echilibru precar pe o plită cu gaz.

— Bună! zise Eliza.

— ’Neaţa, draga mea!

Mama lui Peter se întoarse. Zâmbetul ei uriaş păli.

— Oh, îmi pare rău. Credeam că eşti fiică-mea.

— Nu-i nicio problemă. Problema e că nu am haine curate.

— Fireşte. Arată bine pe tine. Samantha încă doarme?

Eliza nu era obişnuită cu numele real al lui Misery.

— Da.

— Aţi stat până târziu să vorbiţi?

— Sigur, răspunse Eliza.

De fapt, încercase să poarte o conversaţie cu Misery, însă primise drept răspunsuri câteva silabe posomorâte, urmate de tăcere. În mod evident, Misery încă era supărată pentru felul în care lucrurile sfârşiseră cu Bobo. Era puţin greu să empatizeze cu ea, ţinând cont că Bobo fusese mereu un ticălos, dar Eliza îşi dădea toată silinţa să fie înţelegătoare.

— Ei bine, mă bucur că vă înţelegeţi, îi spuse mama lui Peter. Acum, ia un loc şi povesteşte-mi mai multe despre tine. Ce lucrează părinţii tăi?

Tata moare de cancer și mama fuge cu alţi bărbaţi.

—Tata e grafician, iar mama... nu mai ştiu ce e zilele astea. Obişnuia să picteze mult. Şi să sculpteze.

— Nu vorbiţi?

— Nu. S-a mutat în Hawaii.

— Probabil că îi este dificil.

— În Hawaii? Din contră, am auzit că e destul de drăguţ.

— Nu în Hawaii, prostuţo!

Mama lui Peter nu părea să ştie ce e aia ironie.

— Mă refeream la faptul că nu vorbeşte cu tine. Samantha a fost la închisoare câteva zile și asta aproape că m-a omorât. Mi-a fost atât de dor de ea!

Eliza ştia că nu exista conceptul de familie „normală”. Viaţa, ca să nu mai vorbim de **Twin Peak,** o învăţaseră că sub orice suprafaţă aparent liniştită puteai găsi ceva sinistru plutind ca un cadavru. Totuşi, părinţii lui Peter păreau a fi extrem de normali. Tatăl său avea un soi de serviciu care implica un birou, costume şi cravate, iar mama lui stătea acasă, se ocupa de gătit şi de alte lucruri de mamă. Eliza se întreba cum ar fi ieşit dacă mama ei s-ar fi comportat aşa: oare ar fi fost mai echilibrată (de pildă, să nu se cupleze cu tot felul de delincvenţi în paturile suprapuse de la centrele de detenţie) sau doar mai independentă?

Un scârţâit pe hol îi oferi Elizei speranţa că interviul pă-

rintesc luase sfârşit, însă, de fapt, acesta sporise.

— 'Neaţa, fetelor!

Tatăl lui Peter era în esenţă o versiune mai în vârstă a fiului său — înalt și lat în umeri, cu atitudinea și veselia de lider al unei trupe de cercetaşi. Traversă bucătăria și îşi sărută soţia pe obraz.

— I-am trezit pe ăia mici. Or să coboare imediat.

— Foarte bine! Clătitele sunt aproape gata.

— Iam!

Tatăl lui Peter se aşeză la masă.

— Aşadar, Eliza, ai auzit câte ceva despre bătrâna Stacy?

— Steve! îl admonestă mama lui Peter.

— Ce e? E o întrebare ciudată?

— Da, evident!

— Nu prea o cunosc, răspunse Eliza.

— Vezi? zise tatăl lui Peter, întinzând larg mâinile. Nu crede că e ciudată.

— Ba da. Doar că e prea amabilă ca să recunoască.

Eliza schiţă un zâmbet.

— O, nu! Te-am lăsat singură cu ei. Te rog să mă ierţi!

Era Peter, slavă Domnului, semi-adormit, cu urme de pernă pe faţă şi cu părul în toate direcţiile. În spatele lui venea Misery şi, pentru prima dată, Eliza văzu asemănarea dintre ei. În acest moment rar înainte de a avea şansa să sculpteze personalităţile lor matinale neatinse.

Peter porni agale spre scaunul Elizei şi o sărută pe creştetul capului, imitându-şi fără să ştie tatăl.

— Îţi cer scuze pentru comportamentul lor, şopti el. Arăţi minunat în dimineaţa asta.

Exact ca un băiat — nici măcar nu observase că purta hainele surorii lui.

— Nu cere scuze în numele nostru, zise tatăl lui. Suntem încântători.

— Fireşte că sunteţi, tată.

Clătitele trebuiau făcute una câte una în micuţa tigaie, aşa că micul dejun durase mai mult de o oră. Misery nu spusese niciun cuvânt pe durata întregii mese şi se retrăsese în camera ei imediat ce se terminase. Peter sugerase o plimbare, la care

Eliza se gândise ca la o ieşire romantică în doi, însă părinţii lui se auto-invitaseră imediat. Din fericire, de îndată ce ajunseră în parcul Volunteer, copiii avură voie să se plimbe liniştiţi, în vreme ce părinţii, invocând probleme de genunchi şi de şale, ochiră o bancă pe care să se odihnească.

Era prima zi de primăvară. Zeci de familii stăteau pe iarba umedă, aruncând frisbee-uri şi jucându-se cu mingea de fotbal, prefăcându-se că nu observau cerul întunecat sau aerul rece. O femeie tânără cu un nou-născut se aşeză pe o pătură subţire la umbra unui copac veşnic verde. Bătea uşurel burtica bebeluşului, făcându-l să gângurească și să chicotească. Eliza îşi dorea să fi avut camera la ea. Primăvara, Seattle-ul era un oraş lipsit de umbre; eternul văl de nori dispersa lumina, acoperind totul în aceeaşi nuanţă argintie spălăcită. Bebeluşul strălucea ca o stea, întinzând mânuţele către crengile copacului care se legăna deasupra. Copacul veşnic verde era mascota neoficială a Pacificului de Nord-Vest — faimos pentru faptul că rămânea mereu aşa, indiferent de anotimp, nemuritor ca un vampir. Un arbore necinstit din punct de vedere metaforic. Genul de copac care făcea promisiuni pe care nu le putea ţine.

— Totul e atât de trist, spuse Eliza.

— Ce anume?

— Felul în care oamenii se comportă, ca şi când totul e OK.

Peter o apucă pe după talie și o trase spre el. Eliza deja observase că făcea asta când era pe cale să intre într-o discuţie în contradictoriu cu ea; era o altă manifestare a tandreţii lui aproape ridicole.

— Ce te-aştepţi să facă? Să bocească toată ziua?

— Nu. Nu ştiu. Chiar crezi că e sănătos să trăieşti în negare?

— Toţi cei de-aici vor muri la un moment dat, indiferent de ceea ce se va întâmpla peste câteva săptămâni.

— Ştiu. Dar, în loc de câteva săptămâni, ar fi putut fi câteva decade.

— Şi asta înseamnă că n-ar mai trebui să trăiască? Tatăl tău stă deprimat toată ziua, doar fiindcă are cancer?

Menţionarea tatălui ei sparse un balon de durere dinlăuntrul ei.

— Uneori, da.

O minge de tenis se rostogoli aproape de picioarele lor, urmată de un golden retriever flocos și ud. Câinele se opri în faţa lor şi aşteptă, mişcând întruna din coadă.

— Vrei să fii ca potaia asta? întrebă Eliza.

— Glumeşti?

Peter ridică mingea și o aruncă pe cât de departe putu. Urmăriră câinele ţâşnind după ea.

— În acest moment, câinele ăla se gândeşte doar la un lucru. Aș face crimă de om să fiu ca el.

— Nu te poţi concentra doar asupra unui singur lucru?

— Uneori pot. Dar e nevoie de împrejurări foarte specifice.

Peter îşi lăsă mâna să alunece peste şoldul ei.

— De pildă, ar trebui să deranjăm o mulţime dintre familiile astea pentru a ajunge acolo în acest moment.

— Mă bag, dacă te bagi şi tu.

Peter o sărută.

— Aşa că m-am gândit la un lucru. Dacă Ardor nu vine, poate c-am putea merge în Hawaii pentru a sărbători.

Tăcu o clipă, aşteptând un răspuns, dar Eliza nu ştia ce să spună.

— Vreau să zic, tu mi-ai cunoscut părinţii. Şi ştiu că-ţi doreşti să fi vorbit cu mama ta înainte ca reţelele de telefonie să fi căzut. În felul ăsta, voi fi și eu acolo. Opreşte-mă dacă e o idee proastă.

— Nu, spuse ea într-un târziu. Nu e deloc proastă.

Eliza îşi dădu seama că zâmbea atât de tare și de sincer, încât era stânjenită. Dar nu putea alunga zâmbetul. Era bucuroasă că nimeni nu putea să privească în interiorul ei, căci inima îi deveni deodată grea, dar într-un sens bun, aşa cum îţi simţeai stomacul după o masă copioasă. Iar apoi observă expresia atotştiutoare de pe chipul lui Peter, care îi dădea senzaţia că, la urma urmei, el ***vedea*** în interiorul ei. Îi împinse capul într-o parte, astfel încât să n-o poată privi.

— Mă bucur că nu eşti un câine, zise ea.

O săptămână trecuse astfel — plimbându-se, vorbind și atingându-se. Şi era bine. Mai mult decât bine. Mai mult decât minunat.

Dar nu putea dura pe vecie.

În toiul nopţii, în mijlocul unui vis — o pasăre cobalt **fâl**fâind la fereastră, lovind geamul cu aripile —, Eliza se trezi când auzi un ciocănit îndepărtat, urmat de scârţâitul unei uşi care se deschise și se închise.

Se strecură de sub braţul lui Peter (să petreacă noaptea împreună însemna să aştepte până ce sora, mama şi tatăl lui dormeau duşi, însă merita efortul) şi coborî tiptil până jos. Lipi ochiul de vizor şi văzu o pereche de siluete dispărând în spatele şirului înalt de orhidee care mărginea gazonul. Eliza răsuci mânerul, la fel de încet ca cifrul unui seif De îndată ce ieşi afară, le auzi vocile. Misery și Bobo.

— Dar mi-e dor de tine, spuse Bobo.

— Nu-mi pasă.

— Ştiu că nu-i adevărat. Hai cu mine.

— De ce?

— Fiindcă am nevoie de tine.

Eliza înaintă, nesigură de rolul pe care putea să-l aibă în această scenă, dar fericită că era acolo ca s-o poată supraveghea pe Misery.

— Eu am avut nevoie de tine să nu încerci să-mi omori fratele.

— Miz, frate-tău m-a lovit primul și te-a târât de-acolo de păr. Am crezut că te protejam.

— Ei bine, nu mă protejai.

— Miz, vorbesc serios. Mi-e al naibii de dor de tine. Hai să ieşim să bem ceva. Vorbeşte cu mine. Dacă nu vrei să mai fii prietena mea, am să înţeleg şi-am să încerc să trec peste. Dar nu poţi pur şi simplu să dispari. Nu când totul e aproape de sfârşit.

O pauză.

— Doar la o cafea, zise Misery.

— Da.

— Îţi mulţumesc.

În urmă cu o zi, Misery începuse într-un sfârşit să i se confeseze Elizei. În întunericul dormitorului plin de secrete, recunoscuse că ştia că nu putea să-l mai iubească vreodată pe Bobo, nu după ce îi văzuse faţa când îl împuşcase pe Peter cu taserul.

— Părea turbat, îi spusese Misery. Sincer, m-a speriat de moarte.

Însă acum ceda — dacă nu din cauza iubirii, atunci de frică. Trebuia să fie oprită, pentru binele ei. Eliza se ridică, însă îşi prinse piciorul într-o rădăcină și căzu cu faţa în gardul viu. Când reuşi să se extragă de acolo, motorul unei maşini prinse viaţă. Eliza ajunse pe trotuar la timp ca să vadă maşina înaintând pe drumul îngust luminat de faruri. Recunoscu pe loc combiul lui Andy.

Poate că totul avea să fie bine. Poate că Bobo chiar voia numai să vorbească.

Însă a doua zi dimineaţă, Misery încă nu se întorsese. Peter se oferise să verifice locurile frecventate des de ea, însă părinţii lui îl imploraseră să nu se ducă. Misery era celebră pentru faptul că dispărea fără vreun avertisment, chiar și în perioade mai bune, iar ei nu voiau să-l piardă şi pe el. Îşi petrecuseră ziua stând agitaţi pe canapelele din camera de zi, bând ceai de plante și făcând conversaţii de complezenţă. Dar când soarele începuse să apună, Eliza ştia că trebuia să vorbească.

Îşi făcea griji că Peter se va supăra pe ea fiindcă nu spusese ceva mai devreme, dar, aparent, dragostea îţi oferea o păsuire în astfel de situaţii.

— Eşti sigură că era maşina lui Andy?

— Categoric.

Cinci minute mai târziu erau pe drum, îndreptându-se spre Soacra. Peter era încordat și taciturn, așa că Eliza stătu cu ochii aţintiţi pe geam — privind luminile stradale nefuncţionale și cerul înstelat. Puteai să vezi mult mai multe acum, când energia electrică nu mai funcţiona. Stele în mănunchiuri groase, care se răsuceau ca nişte panglici. Constelaţii cărora puteai să le dai formă de nori în imaginaţia ta. Milioane și miliarde de stele. Fireşte că nu te puteai feri de ele pe vecie. Era ca și când alergai prin ploaie și sperai să nu te uzi.

La Soacra nu era nicio lumină aprinsă sau vreo maşină pe alee. Coborâră și bătură la uşă.

— Nu e nimeni acasă, zise Eliza.

— Poate că sunt la Bobo.

— Nu cred. Bobo locuieşte într-o rulotă, iar părinţii lui sunt nişte beţivani. Nimeni nu se duce vreodată pe-acolo.

Frustrat, Peter trase un șut uşii.

— Ştiu eu unde sunt, zise cineva.

Eliza se întoarse. Peter deja se interpusese între ea şi persoana care vorbise.

Anita ridică indiferentă din mână.

— Salutare, copii! Aţi vrea, vă rog, să mă luaţi şi pe mine cu maşina?

ÎN ORAŞ MAI EXISTAU DOAR CÂTEVA RESTAURANTE dispuse să stea deschise 24 din 24, indiferent de ceea ce se întâmpla în lume, iar Beths Cafe era unul dintre ele. Localul era atât de aglomerat, încât oamenii erau nevoiţi să stea **între** taburetele de la bar, cu marginile farfuriilor unele peste altele. Şi chiar dacă meniul arăta ca un document secret din care fuseseră eliminate multe informaţii — cel puţin 80 la sută din el era tăiat cu X-uri —, generatorul încă avea destul carburant pentru a prepara cafea, pâine prăjită, clătite, crochete de cartofi, ceea ce era suficient pentru a face ca uşa cu clopoţel deasupra să sune întruna.

Anita îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile la Beths, bând cantităţi uriaşe de cafea, fortificându-se cu gofre şi vorbind cu străini. Când obosea, pornea agale spre maşină și adormea pe bancheta din spate. Uneori se gândea să se ducă acasă, unde putea schimba câteva umilinţe cu un pat cald și o farfurie cu mâncare gătită în casă. Dar apoi îşi aducea aminte de chipul mamei ei când îşi vorbiseră ultima oară — **du-te și osândește-te singură** — şi îşi dădea seama că mai degrabă prefera să doarmă pe străzi decât să se întoarcă acasă în patru labe.

Aşa ar fi vrut să-şi petreacă ceea ce mai rămăsese din scurta ei viaţă — mâncând preparate de restaurant și dormind în Escalade (care acum era doar o bucată mare de metal, de vreme ce folosise din greşeală toată benzina când adormise odată cu motorul pornit) —, doar că în acea după-amiază auzise ceva în cafenea. Un tip şi-o tipă, probabil undeva la vreo douăzeci și cinci de ani, stăteau aşezaţi în fata unor rucsacuri uriaşe de camping. Chelneriţa îi întrebase de unde veneau.

— Din Portland, răspunsese tipul.

— Ce faceţi în Seattle?

— Suntem aici pentru petrecere, răspunsese femeia. Cea de la Boeing Field.

— Aţi bătut cam mult drum pentru o petrecere.

— Adevărat. De fapt, am venit cu o întreagă caravană. Petrecerea asta e singurul lucru pe care prietenii noştri l-au aşteptat cu nerăbdare în ultima lună.

Anita uitase oarecum de Petrecerea de la Sfârşitul Lumii,

ajungând la concluzia că era la fel de moartă și îngropată ca celelalte vise ale ei. Dar, de îndată ce începuse să stea la taclale cu ceilalţi clienţi de la Beths, descoperise că mulţi oameni încă plănuiau să meargă. Într-un fel, avea să se întâmple, chiar dacă nu se întâmpla. Nu aveau nevoie de Chad ca s-o transforme într-un „eveniment” sau „spaţiu comunitar”, ci doar de nişte trupuri calde.

Atunci Anita ştiuse că trebuia să-l găsească pe Andy. Altminteri, ce rost mai avea Petrecerea de la Sfârşitul Lumii fără el? Desigur, se supărase foc pe el în acea seară la baza navală, dar să încerci să fii furios pe cineva pe care îl iubeşti e ca și când ai încerca să împiedici un cub de gheaţă să se topească într-o cană cu ciocolată caldă: imposibil.

Andy probabil că se afla ori la el acasă, ori la The Independent, însă, deşi suburbiile Greenlake din jurul casei ei erau încă oarecum sigure, zona centrală a Seattle-ului devenise o imensă luptă între bande; Anita nu voia să se deplaseze acolo de una singură. Aşa că îşi petrecuse ultimele trei zile stând de pândă la Soacra, în speranţa că Andy avea să-şi facă apariţia.

Ultimul lucru la care se aşteptase era să dea peste Peter şi Eliza. Din câte se părea, karassul era teafăr și nevătămat.

Chelneriţa îşi croi cu greu drum prin mulţime.

— Hei, Anita! O masă pentru o persoană?

— Pentru trei, de fapt. Am adus nişte prieteni.

— Suntem destul de aglomeraţi, dar mai avem loc la Războiul Stelelor, dacă nu vă deranjează efectele sonore.

— Nu e nicio problemă.

— Războiul Stelelor? şopti Eliza. La ce se referă?

Se referea la faptul că masa lor era suprafaţa înclinată a aparatului de pinball. O dată la câteva secunde scotea o mică serie de bipuri de-ale lui R2-D2[49] sau o fanfară de-a lui John Williams[50].

— Aici îi putem găsi pe Andy şi pe Bobo? întrebă Peter.

— Nu, răspunse Anita.

— Atunci, ce căutăm aici?

---

[49] *Robot din seria* Războiul Stelelor.

[50] Compozitorul coloanei sonore a seriei *Războiul Stelelor* şi a altor filme.

— Mâncăm, zise Eliza. Mor de foame.

— Locul în care îi puteţi găsi pe Andy şi pe Bobo nu e sigur pe timp de noapte, îi explică Anita.

— Si unde e locul ăsta?

Dar Eliza o întrerupse pe Anita chiar înainte să deschidă gura.

— Să nu spui niciun cuvânt. Dacă îi zici unde e, o să se ducă, chiar dacă e sigur sau nu.

Peter se încruntă, dar, de asemenea, părea încântat de faptul că Eliza îl cunoştea atât de bine. El și Eliza emanau iubire, precum muzica liniştită. Anita îşi petrecuse ultimele câteva zile (sau poate chiar ultimele câteva săptămâni) urând-o pe fata asta, iar acum nu-şi putea aminti cu niciun chip de ce. Eliza, ciufulită și nespălată, îmbrăcată în ceea ce erau clar hainele lui Misery, nu părea să fie duşmanul de moarte al nimănui. Aşa că, atunci când Peter se duse la baie, Anita profită de moment. Nu mai purtase de mult o conversaţie cu o fată.

— Eliza, pot să te-ntreb ceva?

— Sigur.

— E o chestiune oarecum personală. De fapt, ciudat de personală.

— Spune!

— Cu câţi oameni te-ai culcat?

Eliza râse.

— Nu ştiu. Am pierdut şirul.

— Pe bune?

— Nu! Cine crezi că sunt?

Râse şi mai tare.

— Doişpe. Numărul meu e doişpe. Ba nu! De fapt, acum sunt treişpe. Iisuse! Par mulţi?

— Nu sunt sigură, răspunse Anita, și chiar era adevărul. Vreau să zic, n-am găsit nicio persoană cu care aş vrea s-o fac, aşa că mi-e greu să-mi imaginez cum ar fi să găsesc treişpe. Pe de altă parte, în lume există şapte miliarde de oameni. Când te gândeşti la asta, îţi dai seama că eşti o persoană cam pretenţioasă.

— Ei bine, dacă te-ajută la ceva, în cazul celor mai mulţi dintre ei, regret că am facut-o.

— Atunci, de ce ai continuat?

— Sincer?

Eliza aruncă o privire spre toaletă, ca să se asigure că Peter nu avea s-o audă.

— Există un moment care apare întotdeauna atunci când eşti cu un băiat. Poate că ştii la ce mă refer. Devii toată lumea lui. Sau poate că sexul e cel care devine toată lumea lui, dar și asta e în regulă. Nouă ni se pare urât că băieţii se gândesc mereu la sex. Însă mie mi se pare mereu a fi o chestie pură. Ca un căţeluş care vrea o recompensă. Şi începe să pară un lucru mic şi inofensiv pe care îl faci pentru a bucura pe cineva.

— Carevasăzică, de fapt e o operă de caritate?

Eliza se schimonosi.

— Aşa pare, nu? Dar nu mă înţelege greşit. Te face și să te simţi bine. Doar că nu chiar **atât** de bine. Mă rog, în cea mai mare parte a timpului. Dar, uneori, când mă gândesc c-aş putea fi cea mai nasoală persoană din lume, sexul îmi permite pentru câteva minute să fac pe cineva fericit în mod sublim, iar asta îmi dă o stare de bine.

Anita se întreba de ce fusese atât de critică și de afurisită în legătură cu Eliza, care era doar o altă fată ce avea de-a face cu aceleaşi lucruri cu care aveau de-a face toate celelalte fete.

— Îmi dau seama că e mult prea târziu ca asta să mai conteze, zise ea, dar trebuie oricum s-o spun. Eşti o tipă **absurd** de mişto. E extrem de enervant să ştiu că eşti atât de mişto. Nu trebuie să te culci cu un tip ca să-l faci fericit în mod sublim. Vreau să zic, ar fi trebuit să-l vezi pe Andy după ce ieşeaţi în oraş.

— Doar fiindcă el credea că avea să se întâmple ceva. Tot despre sex era vorba. Tu eşti cea de care lui îi place cu adevărat. Felul în care vorbea despre vocea ta și piesele pe care le-aţi scris împreună — asta e iubirea adevărată. Doar că e prea băiat ca s-o observe.

Anita ştia că nu era adevărat, însă era drăguţ din partea Elizei s-o spună.

Peter se întoarse de la baie exact când le veni și mâncarea, laolaltă cu nota de plată. Apoi chelneriţa îi fugări pe uşă pentru a face loc altor persoane la masa de pinball.

A doua zi era duminică, cu patruzeci şi opt de ore rămase

până la sfârşitul lumii. După ce petrecuseră noaptea acasă la Peter, cei trei se treziră dis-de-dimineaţă şi porniră spre The Independent. Deşi Peter voia să dea buzna acolo şi să ceară să-şi vadă sora, Anita îl convinsese că era mult mai sigur dacă o aşteptau afară. Misery sub nicio formă nu avea să-şi petreacă ultimele zile pe Pământ într-o clădire de apartamente întunecată şi veche.

În jurul prânzului, îi zăriră pe Bobo şi pe Andy ieşind din clădire, cu skateboardurile în mână. Se suiră în maşina lui Andy.

— De ce nu e şi Misery cu ei? întrebă Peter.

— Nu ştiu. Poate că e înăuntru sau în altă parte.

— Probabil se duc s-o ia, zise Eliza. Ar trebui să-i urmărim.

Andy porni spre nord pe I-5 și ieşi spre Northgate Mall, călcând pedala atât de tare pe rampa cea lungă, încât atunci când Peter ajunse şi el jos, nu îl zări pe nicăieri. Traseră jeepul în parcarea centrului comercial și coborâră.

Era cea mai frumoasă zi pe care Seattle o produsese în ultimele luni, complet lipsită de nori, soarele un cerc alb perfect pe fundalul albastru. Contrastul cu centrul comercial era dramatic: aici era un McDonald’s carbonizat, acolo acoperişul înnegrit al unui Red Robin, aici un Payless ShoeSource devastat, care de aproape nu arăta cu mult mai rău decât un Payless ShoeSource normal. Întregul complex fusese incendiat — iar asta destul de recent. În aer încă mirosea a ars.

— Ce-i cu sunetul ăsta? întrebă Eliza.

De undeva din apropiere se auzea un clămpănit familiar.

— Skateboarduri, zise Peter.

În parcarea din spate, Andy şi Bobo se dădeau pe o rampă clădită din cărţi vechi de telefoane şi un enorm marcaj portocaliu care anunţa lucrări în desfăşurare. Andy tocmai începuse să se apropie, când Anita strigă:

— Ai grijă!

Îşi întoarse capul fix în momentul greşit și căzu în fund la jumătatea urcării pe rampă. Bobo avea deja placa în mâini, legănând-o în spatele capului, pregătit să decapiteze pe cineva.

— Anita!

Andy se ridică în picioare și fugi spre Anita, care se pregătise pentru toată stânjeneala sau furia din lume, însă nu și pentru o îmbrăţişare care era probabil cea mai lungă pe care o

primise vreodată de la un băiat, una dintre acele îmbrăţişări care îţi dau de înţeles că persoana care te îmbrăţişează are mare nevoie de-o îmbrăţişare sau crede că **tu** ai nevoie de-o îmbrăţişare.

— Mă bucur al naibii de mult să te văd, zise el.

— Da.

O mai strânse o dată, înainte să-i dea drumul. Apoi se întoarse spre Peter.

— Omule, îţi sunt dator cu nişte scuze.

Peter păru să fie luat prin surprindere.

— Frate, nu-i nimic.

— Ba e. Eram super beat. Şi... s-au întâmplat multe.

— Da, ştiu.

Dădură mâna şi apoi Eliza ţâşni şi îi luă pe toţi trei într-o îmbrăţişare uriaşă.

— Karassul, zise ea. În sfârşit, împreună!

— Ce căutaţi aici? întrebă Bobo pe un ton înţepat, punând capăt îmbrăţişării.

— V-am urmărit, îi răspunse Peter. O căutăm pe soră-mea.

— A, da?

Bobo lăsă placa jos, apoi o ridică la loc cu piciorul. Ochii lui scrutară pământul, ca și când căuta ceva ce pierduse acolo.

— Cred c-a ieşit cu nişte prieteni sau ceva de genul.

— Care prieteni?

— Cine ştie? Nu sunt taică-său. Ăla eşti tu, din câte văd. Şi nu prea-mi place să fiu urmărit.

— Ce rău îmi pare!

Vocile lor era încărcate de violenţă. Anita încercă să detensioneze atmosfera.

— De ce aţi venit tocmai până la Northgate ca să vă daţi cu skateboardurile? întrebă ea.

— Fiindcă aici sus putem și să dăm foc rahaturilor, răspunse Andy, rânjind. Vrei să încerci?

— Nu fi prost, zise Bobo. Omuleţii ăştia sunt prea cuminţi ca să facă aşa ceva. Sunt sigur că nu le face plăcere să incendieze lucruri.

Teoretic, era adevărat, dar Anita descoperise că Ardor îi

făcea pe oameni să adopte un comportament atipic. Şi, zău aşa, ce mai conta dacă nişte magazine de rahat luau foc? În primul rând, lumea nu avusese nevoie de magazinul ăsta de doi bani.

— Aş putea fi convinsă. Presupunând că voi doi aţi mai lăsat ceva care să merite să fie ars.

— Anita, vorbeşti serios? întrebă Peter.

— De ce nu?

Bobo scrută orizontul.

— Am un obiectiv în minte, spuse el, gesticulând spre un Target de peste stradă.

— Mereu am vrut să dac foc unui Target, zise Anita.

La fel ca toate celelalte lucruri din această lume perisabilă, ferestrele de la Target fuseseră sparte în urmă cu câteva săptămâni şi tot ceea ce era de valoare fusese şterpelit. Însă tot reuşiră să încropească un prânz semi-decent format din covrigei, popcorn şi chipsuri — toată mâncarea care probabil nu doar că urma să supravieţuiască apocalipsei iminente, ci probabil că avea să fie în continuare crocantă și delicioasă în următoare etapă a evoluţiei care avea să răsară din cenuşă.

— Aşadar, cum facem asta? întrebă Anita.

— Păi, zise Andy, mulţumită stimabililor care conduc acest stat, Target e acum autorizat să vândă băuturi alcoolice adevărate. Iar rahaturile alea **ard frumos**. Evident, oamenii au şutit toate sticlele, însă Bobo şi cu mine am găsit mai multe în spate.

Un şir de uşi duble din spatele raionului de lenjerie dădea spre un labirint de rafturi înalte până în tavan, pline cu tot felul de cutii. Traseră o navetă întreagă de vodcă Goret (preţul de listă era de 3,99 $ sticla) înapoi în magazin.

— Am s-o fac eu primul, zise Bobo.

Scoase prima sticlă şi luă o înghiţitură zdravănă, apoi porni de-a lungul linoleumului, turnând alcoolul de 50 de grade în urma lui ca pe o cărare făcută din firimituri de pâine. Anita nu fusese niciodată amatoare de astfel de distrugeri, dar să fie a naibii dacă nu părea amuzant. Desfăcu două sticle, le întoarse invers şi începu să alerge pe cât de repede putea printre rafturi. Când se goleau, le dosea într-un stand plin cu vopsea de păr. Rezultatul: o explozie de sticlă şi un ţiuit continuu. Nu îşi dăduse seama cât de mult avusese nevoie de asta — o şansă de a da foc literalmente furiei pe care o simţise când îi văzuse pe Andy

şi Eliza împreună, dezamăgirii de a fi alungată de acasă de părinţii ei de rahat, frustrării unei vieţi irosite. Emise un strigăt incoerent de războinic şi îl auzi repetat de toţi ceilalţi din magazin. Doar Peter alesese să nu ia parte, rămânând impasibil în zona caselor de marcat și aşteptându-i să termine.

În decurs de câteva minute, trăseseră dungi alunecoase de vodcă prin tot magazinul. Se întâlniră la ieşire, unde Andy scoase o cutie de chibrituri.

— Vrei să faci onorurile? întrebă el, întinzându-i-l Anitei.

— Ce gentilom!

Frecă un chibrit de banda de fosfor și acesta prinse viaţă cu un fâsâit, mai întâi alb, apoi albastru și la sfârşit roşu. În flacără, Anita putea să vadă magazinul transformându-se într-un foc imens — jucăriile și cărţile şi CD-urile și prosoapele și mobila pe care trebuia s-o asamblezi tu. Era soarta care cel mai probabil îi aştepta pe ei toţi, în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Cenuşă din cenuşă. Ţărână din ţărână. Şi chiar dacă toate astea erau doar o adunătură de porcării, Anita nu putu să nu se gândească la faptul că, aşa ca ea, nici ele nu voiau să ardă. Mai aveau atât de puţin timp rămas. Chiar voia să-l irosească prefacându-se a fi Ardor? Oare singura moştenire a omenirii avea să fie nimicirea?

Stinse chibritul.

Bobo zâmbi cu superioritate.

— Ştiam eu! Ştiam c-avea să dea înapoi.

— Nu cred că mă voi putea bucura de ultimele ore pe Pământ cu moartea Targetului pe mâinile mele. Anita se uită la Andy. E în regulă?

El luă cutia de chibrituri şi o puse la loc în buzunar.

— Categoric.

Făcuseră doar câţiva paşi, când Anita auzi o brichetă aprinzându-se în urma ei. Bobo trase un fum dintr-o ţigară, după care coborî vârful portocaliu al flăcării către podea. Şi iat-o — săgeata distrugerii. Şirurile, dintre rafturi se aprinseră rând pe rând, de parcă erau nişte piese de domino care cădeau.

— Ia uitaţi-vă la rahatul ăsta! exclamă Bobo. Zici că e Patru Iulie[51]!

Anita ieşi din magazin, simţind deja căldura la ceafă. Nu

[51] Ziua Independenţei Statelor Unite ale Americii.

ştia de ce era atât de furioasă — la urma urmei, era doar un Target —, dar nu se putea abţine. De ce oare băieţii trebuiau mereu să distrugă ceva pentru a se simţi vii?

— Îţi cer scuze în numele lui, zise Andy, ieşind după ea.

Peter și Eliza se retrăseseră în celălalt capăt al parcării, sprijinindu-se de un vechi Hyundai devastat și privind Targetul arzând.

— E în regulă.

— Ba nu, nu e. Anita, ăsta nu sunt eu. Nu vreau să crezi că sunt aşa. Şi nici el nu era aşa.

— Dacă zici tu.

— Vorbesc serios. Bobo s-a schimbat. Şi asta începe să mă bage în sperieţi.

— La ce te referi?

Îi făcu semn să-l urmeze mai departe de magazin, astfel încât să nu poată fi auziţi. Chiar și atunci, Andy şopti:

— Cred că s-a întâmplat ceva foarte grav cu el.

— O spui de parc-ar fi ceva nou.

— De data asta e diferit. Spune că Miz stă cu el la The Independent, dar și eu stau acolo şi nu am văzut-o niciodată. Şi de vreo câteva zile nu mă mai lasă să intru în apartamentul lui. E ca şi când ascunde ceva.

— Ce vrei să spui? Misery e acolo în acest moment?

— Spun că nu ştiu unde e.

Bobo, pe moment încadrat de flăcări, ieşi din Target şi porni ţintă spre locul din dreapta al maşinii lui Andy.

— Hai, Maria! strigă el din parcare.

— O clipă!

— Deci ce-o să faci? întrebă Anita.

— Trebuie să aflu ce se întâmplă. I-o datorez lui Peter.

Anita zâmbi.

— Da, l-ai cam împuşcat cu taserul.

— Ştiu. Nu pot să cred că încă nu m-a bătut măr.

— Nici eu.

— Hai să mergem! strigă Bobo.

Andy o luă de mână.

— Am s-o aduc pe Miz acasă, bine? La timp pentru petre-

cerea noastră.

— OK.

Petrecerea noastră. Anita era atât de concentrată pe senzaţia caldă pe care i-o oferiră acele cuvinte, încât de-abia îi mai băgă în seamă pe Peter şi pe Eliza în timp ce se îndreptau spre casă.

— N-am încredere în el, zise Peter.

— Te referi la Bobo? întrebă Eliza. Cine are?

— Ar trebui să-i urmărim în continuare.

— Peter, sora ta e o fată descurcăreaţă. Ştie să-şi poarte și singură de grijă.

— Poate.

Anita se întinse printre scaune şi porni radioul, însă acum nu era decât un deşert de interferenţe statice pe toate posturile. Şi poate că tăcerea stoică a lui Peter, felul în care îşi ţinea maxilarul încleştat, ar fi trebuit să-i dea de bănuit că punea ceva la cale. Însă era la jumătatea drumului spre uşa casei lui înainte să-şi dea seama că el nu coborâse din maşină. Apoi Eliza porni în fugă pe cărarea de cărămidă, îndreptând-se spre alee şi strigând din toţi rărunchii în spatele jeepului când acesta ieşi pe stradă și porni în viteză spre centrul oraşului.

VESTIBULUL DE LA THE INDEPENDENT ERA GOL. PARTICULE de praf pluteau în lumina tot mai slabă ca nişte insecte moarte într-o băltoacă. Şemineul era un munte de gunoi. În colţul încăperii, un drogat al cărui sex nu putea fi identificat era înfăşurat într-un cearşaf murdar, fredonând o versiune fără cuvinte (şi, prin urmare, fără sfârşit) a cântecului „Ninety-Nine Bottles of Beer on the Wall”. Peter se opri lângă recepţia abandonată, întrebându-se ce naiba să facă în continuare, când doi băieţi îşi făcură apariţia printr-o arcadă din spatele încăperii. Erau îmbrăcaţi în piele neagră zdrenţuită și bocanci cu ţinte.

— Salutare, zise Peter.

— Ce dracu’ vrei?

Tonul tipului era mai mult obosit decât ameninţător.

— O caut pe soră-mea. O cheamă Misery. Sau Samantha.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Dar de — Peter se schimonosi înlăuntrul lui când pronunţă cuvintele — prietenul meu Bobo?

Celălalt tip zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinţi îngălbeniţi.

— E la şase.

— Ştiţi în ce cameră?

— De ce-aş şti camera? Ţi se pare că-s gay?

— Nu. Scuze. Mersi de ajutor.

Ici și colo, scările erau luminate de lumânări, deşi cele mai multe arseseră. La etajul şase, într-un apartament, se auzea muzică de la un casetofon cu baterii. Peter îşi întinse braţele larg şi bătu cu putere la fiecare uşă, pe stânga și pe dreapta, în timp ce alerga către fereastra din celălalt capăt al culoarului. Câteva dintre ele se deschiseră în urma lui.

— Îl caut pe Bobo! strigă el.

Uşile se închideau, iar Peter auzea râsete înăbuşite. Apoi, câteva secunde mai târziu, ceva mai tăcut, foarte aproape.

— Peter?

Se auzi din spatele uşii care era cel mai aproape de fereastră şi cel mai departe de scări.

— Miz?

— Peter! Scoate-mă de-aici!

Se întinse spre clanţa rotundă, dar, cu toate că se răsuci de parcă ar fi fost deblocată, uşa nu se clinti. Aproape de podea, descoperi motivul: o plăcuţă metalică înşurubată atât în perete, cât și în uşă, ţinută în loc cu un lacăt. Sprijinindu-se de peretele opus, lovi din nou și din nou, până ce şuruburile ieşiră din tencuială și uşa se deschise larg.

Misery ieşi alergând din întuneric. Faţa îi era mânjită de rimel negru. Se prinse bine de el, suspinând.

— Îmi pare atât de rău, zise ea. Mi-a zis să aştept o clipă și apoi m-a încuiat aici.

— E în regulă, o linişti Peter.

O mângâie pe păr, bucuros că era înalt, astfel încât ea să nu-i vadă privirea de groază de pe chip. Ştiuse dintotdeauna că unii oameni aveau să devină disperaţi odată cu apropierea lui Ardor, însă nu se aşteptase niciodată ca disperarea să îl atingă atât de aproape.

Misery se îndepărtă de el şi, în lumina slabă a ferestrelor, Peter o văzu făcând ochii mari.

— Peter, şi asta a fost tot ce a spus ea, însă tonul de avertisment era inconfundabil.

Se întoarse. O haită de siluete se apropiau pe hol, amorfe și fără chip.

— Cine-i acolo? întrebă una dintre ele.

— Fii pregătită să fugi, şopti Peter.

Nu exista nicio şansă să poată trece amândoi, dar, pe întuneric, în amestecul de mâini şi picioare, putea să facă loc cel puţin pentru ea. O lovitură dublă, lansată pe neaşteptate, îi făcu pe toţi să cadă grămadă la pământ, iar Peter privi de jos cum Misery dispăru pe casa scării.

Erau nişte tineri — nu cu mult mai mari decât Peter —, dar cu toţii aveau chipurile supte şi bântuite ale dependenţilor de droguri. Îl duseră înapoi în vestibul şi printr-o uşă pe care scria **centrul de fitness.** Coborând un alt şir de trepte, Peter se trezi într-o sală de gimnastică destul de penibilă — mochetă gri, câteva biciclete eliptice antice, un set de greutăţi de fier uzate. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, atmosfera era lugubră.

— Scoate-ţi pantofii, zise unul dintre tipi.

— Pe bune?

— Fă-o! Şi şosetele.

Acum desculţ, Peter se trezi împins pe lângă biciclete și greutăţi, trecând pe lângă un teanc de prosoape ponosite și un dozator de apă gol, iar apoi pe o uşă batantă înspre vestiar. Mirosul sufocant al aburilor. Un covoraş negru din plastic pe podea crea mici hexagoane în tălpile lui. Apoi o uşă din sticlă jivrată se deschise cu un vâjâit de aer fierbinte într-o încăpere largă cu tavanul jos, luminată de o singură lampă cu halogen pe bază de baterii. În pereţi erau fixate şase capete de duş, toate pornite, cu jeturile îndreptate spre singura scurgere din baie. Podeaua, pereţii şi tavanul aveau gresia de un maro-gălbui îngreţoşător, şi totul în jur era înceţoşat din pricina aburilor. Apa fierbinte îl forţă pe Peter să se ridice pe vârfuri.

Pe o bancă maro lungă, aflată imediat după uşă, stătea Golden, rezemat de perete, purtând doar un prosop și notoriul lui lanţ. Zâmbi când îl văzu pe Peter.

— Tipul ăsta a distrus uşa de la apartamentul lui Bobo, spuse unul dintre narcomani. Spune c-a venit după soră-sa sau ceva de genul.

— Duceţi-vă după Bobo şi spuneţi-i să coboare, zise Golden. Ar trebui să-l găsiţi pe acoperiş.

Narcomanii plecară. Când uşa se închise la loc, aburii se rotiră, arătându-l pe Golden un pic mai limpede. Pielea lui era un caiet de desen plin cu tatuaje: pe braţul drept, o cruce întoarsă cu susul în jos, din care picura sânge; pe cel stâng, o femeie goală urcând spre eşafodul unde era aşteptată de un călău în costum negru. Întreaga suprafaţă a pieptului îi era acoperită cu o reprezentare a iadului — toată numai flăcări roşii şi diavoli pedepsindu-i cu furcile pe cei răi. Ochii bărbaţilor și femeilor în suferinţă erau ridicaţi spre locul în care se termina tatuajul, imediat sub mărul lui Adam.

Peter era tentat să fugă, dar între el şi uşă se afla Golden, care ţinea lângă şold, ca un animal de companie, un pistol mic.

— Salutare, uriasule!

— Cum de mai aveţi apă caldă?

O întrebare nepotrivită, însă Peter era îngrozitor de speriat.

— Am măsluit ţevile de gaz. De ce, vrei să faci un duş?

— Întrebam şi eu.

— Ba nu, e o idee genială! Uriaşule, ce-ar fi să te dezbraci pentru mine? Aşa m-aş simţi şi eu mai în largul meu.

Golden duse mâna la ceafă și desfăcu lanţul, scoțându-l buclă cu buclă.

— N-aş prea vrea.

— Nu era o întrebare, spuse Golden, aruncând o privire spre pistol.

Peter ştia că Golden ar fi luat-o ca pe o capitulare, însă în baie **era** înăbuşitor de cald din pricina aburilor. Îşi scoase puloverul și cămaşa de dedesubt, chiar dacă numai pentru a fi pregătit de ceea ce avea să urmeze.

— Peter! exclamă Golden, sincer amuzat. Ai un tatuaj!

— Da. Şi ce?

Şi-l făcuse în urmă cu o lună, în Los Angeles, când echipa de baschet participase la campionatul naţional. După ultimul lor meci, se îmbătaseră criţă la hotel, apoi ieşiseră să exploreze oraşul. Nu găsiseră niciun bar care să le accepte cărţile de identitate false, însă un atelier de tatuaje numit Sunset Body Art fusese suficient de fericit să îi accepte chiar şi minori. În vreme ce restul echipei alesese chestii mai uzuale — simboluri chinezeşti pentru victorie, numerele de pe echipament, numele iubitelor şi, în cazul lui Cartier, anacronisticul MAMA realizat cu o caligrafie elaborată în stil gotic —, Peter voise ceva special. Îi ceruse artistului ceva prin care să-şi onoreze fratele, fără să fie evident sau sentimental.

— Ce semnificaţie are? întrebă Golden.

— Niciuna.

— Normal că n-are nicio semnificaţie.

— N-ar face nici două parale pentru tine, se răsti Peter.

Golden ridică pistolul şi trase o dată în tavan. Într-o asemenea încăpere mică, sunetul era asurzitor.

— Încearcă din nou, zise Golden.

— E prea dificil de explicat, îngăimă Peter cu un glas tremurat. E o cruce celtică, aşa cum vezi pe pietrele de mormânt. Iar cercul din jurul ei, peştele care-şi mănâncă coada, e un simbol al veşniciei. Însă un cerc cu o cruce în interiorul lui e de asemenea un simbol pentru Pământ. Aşadar, bănuiesc că pentru mine e despre Renaştere. Sau renaşterea în general.

Golden încuviinţă.

— Îmi place. Renaşterea. Frumos. Ştii, am şi eu ceva

asemănător.

Se ridică şi se întoarse cu spatele, dezvăluind muşchii groşi şi noduroşi de pe spate, şi, de asemenea, un tatuaj nou. Pornea de pe talie și urca până în vârful coloanei vertebrale. Culorile erau atât de luminoase şi de vii, încât tot desenul părea să fie aprins pe dedesubt. În colţul din stânga jos, imediat deasupra taliei, se învârtea mica bilă albastră a planetei Pământ. De acolo până la umărul opus era o vastă întindere neagră — sinonimă cu zecile de ore de agonie petrecute sub acul artistului —, întrerupte de câteva steluţe albe, care erau, de fapt, nuanţa naturală a pielii lui Golden, strălucind prin cerneală. Apoi, acoperind tot umărul drept, o rocă zgrunţuroasă şi diformă, arzând pe cer în nuanţe de roşu, purpuriu și portocaliu — focul ceresc — şi, deasupra lui, o mână uriaşă ieşind dintre nori, într-o poziţie în care ziceai că tocmai aruncase ceva. Pe o latură a rocii erau sculptate câteva cuvinte: **DOMNUL A VĂZUT CĂ RĂUTATEA OAMENILOR S-A MĂRIT PE PĂMÂNT.**

— Ştii de unde vine? întrebă Golden.

— Din Geneză.

— Corect. Golden se întoarse cu faţa. E chiar înaintea potopului.

Uşa saunei se deschise larg. Bobo părea mort de oboseală, cu cearcăne sub ochi.

— Peter? zise el. Ce dracu?

Golden aruncă lanţul spre Bobo, care reuşi să-l prindă de-un capăt.

— N-o să-ţi vină să crezi ce-a făcut uriaşul.

— Ce anume?

— Ţi-a distrus uşa.

Chipul lui Bobo se schimonosi, groaza şi furia concurând pentru supremaţie.

— Unde-i Misery?

— A ieşit de-acolo, zise Peter, și nu se strădui să-şi ascundă satisfacţia. A plecat.

Primul pumn fu surprinzător de puternic, făcându-l pe Peter să alunece. Din nas începu să-i picure sânge pe gresie. Îşi ridică pumnii pentru a se apăra.

— Mâinile la spate! îi porunci Golden, îndreptând pistolul

spre fruntea lui Peter. Bobo, leagă-l! Altminteri s-ar putea să-ţi dea papară din greşeală.

— Nu trebuie să faci asta, îi zise Peter lui Bobo. Care-i scopul?

— Scopul? repetă Bobo, strângând bine lanţul în jurul încheieturilor lui Peter și făcându-i un nod. Ar trebui să fie vreun scop? Frate, ăsta-i sfârşitul. Nu mai există niciun scop.

— Ăsta nu e sfârşitul.

Bobo clătină din cap.

— Peter, nu ne putem permite toţi să fim la fel de optimişti ca tine.

— Nu e optimism...

— Ce-ar fi să-ți demonstrez că ăsta chiar e sfârşitul?

...ci credinţă, voia Peter să spună, dar, înainte să aibă ocazia, o altă lovitură ateriză, iar în acel moment nu-şi putea aminti dacă spusese ceva sau dacă doar voise să spună ceva, întrucât nu mai exista decât durerea şi vaporii înăbuşitori şi senzaţia pielii lui Bobo în timp ce-l doborî cu putere la pământ, iar apoi pumnii aterizând cu viteză şi cu greutate, ca nişte meteoriţi, fiecare explodând în creierul său precum o supernovă, până ce, într-un sfârşit, din fericire, permise agoniei să-l copleşească și să facă lumea să dispară.

Andy

ÎNTORCÂNDU-SE SPRE THE INDEPENDENT, ÎN TIMP CE Bobo îi bârfea întruna pe Peter (măgarul care îi trăsese un pumn pe neve), pe Anita (mironosiţa care-şi pierduse curajul la Target) și pe Eliza (provocatoarea plină de ea), Andy simţi legăturile dintre el și „prietenul lui cel mai bun” risipindu-se, precum singurul cubuleţ de zahăr pe care Anita şi-l punea mereu în cafea. Fusese extrem de sigur că la baza navală o dăduse în bară mult prea tare pentru a fi iertat, ca mai apoi tot karassul său să-şi facă apariţia la Northgate. Anita și Eliza îl îmbrăţişaseră (şi oare i se părea lui sau Anita lungise îmbrăţişarea mai mult decât era cazul?), și până și Peter, care avea mai multe motive decât oricine să-l urască, îi dăduse de înţeles că nu-i purta pică.

Andy nu avea prea multe experienţe în ceea ce privea iertarea — Bobo nu-l iertase niciodată fiindcă încălcase pactul —, aşa că nu-şi dăduse niciodată seama cât de puternică putea fi. Îl făcea să-şi dorească să fie o persoană mai bună, genul care **merita** iertare.

Aşa că acum avea o nouă misiune: să o găsească pe Misery și s-o ducă acasă, indiferent de ceea ce avea Bobo să-i spună.

— Mă duc să văd dacă se simte mai bine, zise Bobo, de îndată ce ajunseră la The Independent.

Andy îl urmă pe scări.

— De fapt, cred c-am să vin cu tine. N-am mai văzut-o deun secol pe Miz.

— Poţi să mai aştepţi puţin? Mi-ar prinde bine să stau o perioadă numai cu ea.

— Pentru ce?

— Las-o baltă, bine? strigă Bobo, cuvintele lui ricoşând în pereţii de ciment de pe casa scării.

Inima lui Andy începu să bată ca o tobă în piept. Pentru prima dată în viaţa lui, îi era frică de Bobo.

— Frate, ce se întâmplă?

Bobo ridică mâinile a frustrare — oare îl observase pe Andy tresărind?

— Nu ştiu. Adică, nu am voie să zic.

— Nu ai voie să zici ce?

— Nu pot să-ţi spun aici. Cineva ar putea trage cu urechea. Hai cu mine.

Pe acoperiş, petrecerea continuă a lui Golden se restrânsese la vreo doisprezece oameni adunaţi în jurul singurei lămpi funcţionale, ca nişte boschetari care îşi încălzeau mâinile deasupra unui foc făcut din gunoaie.

Bobo îl conduse pe Andy spre un colţ rece şi liniştit de pe acoperiş.

— Bine. Eşti pregătit să auzi adevărul? întrebă el, inspirând adânc. Misery e însărcinată.

Inima lui Andy începu din nou să bubuie. Nu fiindcă îl credea pe Bobo — explicaţia se lăsase îndelung aşteptată și era prea telenovelistică pentru a fi reală —, ci din pricina a ceea ce semnifica minciuna. Dacă Bobo era dispus să ajungă atât de departe pentru a-l împiedica pe Andy să discute cu Misery, atunci în mod sigur se întâmpla ceva extrem de grav.

— Uau, făcu Andy, prefacându-se pe cât de bine putea. De cât timp ştii?

— De câteva săptămâni. A vrut să scape de el, dar toate cabinetele de Planificare Familială s-au închis. De asta a plecat de-acasă. Ştia că nu mai putea să-l ascundă de îndată ce Eliza avea să se mute acolo.

— Probabil că e speriată de-a binelea. Ar trebui să vorbesc cu ea.

Bobo clătină din cap.

— Nee. Ar lua-o razna dac-ar şti că ţi-am spus. Şi, în plus, e obosită tot timpul. Sunt sigur că acum doarme.Totuşi, mâine am să încerc s-o conving să iasă, OK?

— OK.

— Bun. Acum, hai să bem o bere și să uităm de tot rahatul ăsta.

Problema era că nu mai rămăsese nicio bere — ci doar câteva doze de Sprite la temperatura camerei —, iar Andy nu avea să uite nimic. El era ca un spion, lucrând în secret pentru Echipa Karass, aşteptând momentul potrivit ca să acţioneze.

Şi nu voia să aştepte prea mult. Se aflau pe acoperiş doar de vreo oră, când un tip pe care Andy nu-l recunoscu dădu buzna pe acoperiş.

— Hei, Bobo!

— Care-i treaba?

— Golden spune c-ar trebui să vii jos. Are ceva pentru tine.

— Sper că e mai multă iarbă, zise Bobo.

Andy forţă un zâmbet.

— Vrei să vii și tu?

— Nee. Rămân aici.

— OK. Ne vedem imediat.

Andy aşteptă câteva minute, apoi se îndreptă spre apartamentul lui Bobo de la etajul şase.

Nu era sigur la ce să se aştepte, însă, în timp ce străbătu holul lung a la **Shining,** îl cuprinse o senzaţie cumplită. Uşa de lângă fereastră fusese pe jumătate scoasă din ţâţâni. Pe jos, un zăvor şi un lacăt încă închis. Încăperea din spatele uşii era un dezastru — oglinzi sparte, cearşafuri rupte, mobilă făcută aşchii —, ca și când acolo fusese întemniţat un animal sălbatic.

Nu exista decât o singură explicaţie. Cumva, Bobo o păcălise pe Misery să vină cu el la apartament, iar apoi o încuiase acolo. Poate că voise s-o pedepsească fiindcă îi dăduse papucii sau poate că se gândise că o putea convinge să-l ierte, dacă reuşea s-o facă să-l asculte.

Andy era dezgustat că un om pe care cândva îl numise prieten putea face aşa ceva. Dar, în acelaşi timp, se simţea ciudat de uşurat. Din noaptea în care pactul fusese încălcat, el suferise sub greutatea apăsătoare a mustrărilor de conştiinţă. Acum, în sfârşit, era liber să-şi urască cel mai bun prieten. Şi o făcu. Îl ura pe Bobo la fel de profund și de pur cum urâse vreodată alte lucruri. Îi dădu o senzaţie plăcută să fie în sfârşit pe aceeaşi lungime de undă cu ceilalţi prieteni ai lui — Misery, Anita, Eliza...

Şi Peter.

Acum îşi dădu seama care era ultima piesă din puzzle. Uşa spartă. Acel „ceva” pe care Golden îl avea jos pentru Bobo.

Andy sprintă înapoi pe hol, făcând câte doi paşi o dată, mişcându-se atât de repede, încât nici măcar nu le-ar fi observat în vestibul, dacă ele nu l-ar fi strigat.

— Andy!

Erau Eliza şi Anita.

— Hei!

Fericirea lui de a le vedea se transformă imediat în teamă pentru siguranţa lor.

Eliza îl apucă de încheietura mâinii.

— Peter e aici? L-ai văzut?

Andy ştia că, dacă i-ar spune ceea ce tocmai văzuse, ea ar insista să vină jos cu el.

— Eliza, trebuie să plecaţi. Mergeţi înapoi acasă la Peter. Îţi promit c-am să-l aduc împreună cu Misery de îndată ce pot.

— Nu mergem nicăieri.

— Nu înţelegi. E periculos aici.

— Nu ne pasă.

Fiecare secundă pe care o irosea certându-se cu ea era o secundă în care nu-l ajuta pe Peter.

— Atunci, mergeţi la etajul doi, bine? Apartamentul 212 ar trebui să fie deschis. Acolo dorm când vin aici.

— Peter e acolo?

— Va fi.

Apoi Andy dispăru din nou, trecând pe uşă și coborând scările spre centrul de fitness. Îi prinse pe Bobo şi pe Golden tocmai când ieşeau din baie.

— Andy, fratele meu! strigă Golden, prinzându-şi la loc lanţul. Tocmai ai ratat spectacolul!

— Care spectacol?

Andy i se adresase lui Bobo, însă fostul lui cel mai bun prieten nu spuse niciun cuvânt. Arăta de parcă fusese la război.

— Bobo, eşti bine?

— Nu-ţi face griji pentru el, zise Golden. A fost un adevărat campion. Din nefericire, am **pierdut** urma frumoasei lui iubite.

— Ai văzut-o? şopti Bobo.

— Nu.

Golden îl bătu pe spate pe Bobo.

— Atunci, probabil a plecat. Asta este. Hai să bei ceva,boxerule. Esenţele bune sunt în camera mea.

— Ne vedem acolo, zise Andy. Mă duc să mă piş.

— Fereşte-te de cabina ocupată, zise Golden.

Râse, dar, pentru prima oară, Bobo nu râse şi el.

Andy ştia deja ce avea să găsească, chiar și înainte să vadă dâra lată de sânge întins care ducea din saună până la baie. Peter se afla în prima cabină din dreapta, aşezat pe capacul

toaletei. Fusese nenorocit într-un hal pe care Andy îl văzuse doar în filme. Un ochi îi era închis din pricina tumefacţiei, iar celălalt i se deschidea doar pe jumătate. Sângele uscat îi mânjea partea de jos a feţei. Era la bustul gol și avea vânătăi negre peste coaste, fiecare fiind înconjurată de câte o explozie pestriţă de roşu aprins. Un şir de perforaţii însângerate îi înconjurau ambele încheieturi ale mâinilor. Cea mai îngrozitoare dintre toate era porţiunea mare de carne vie şi sfâşiată de pe bicepsul drept. Pe margini, Andy putea să vadă petele de cerneală neagră care formaseră cândva un tatuaj.

Peter se uită la el, fără nicio emoţie pe chipul său tumefiat.

— Sunt aici ca să te-ajut, zise Andy şi îngenunche.

Se ridicară împreună, pe cât de blând reuşi Andy. Peter gemu cu fiecare pas. Le luară cincisprezece minute să ajungă în vestibul.

— Peter, **o** să trebuiască să te las aici un pic, bine? Mă duc să le-aduc pe fete şi-apoi o să plecăm.

— Eliza e aici? întrebă Peter.

— Da.

— Atunci, vin cu tine.

— Dar tu...

Pocnitura unui foc de armă se auzi de undeva de sus. Andy uitase că și apartamentul lui Golden era la etajul al doilea. El **tocmai** le trimisese pe Anita şi pe Eliza acolo...

O zbughi pe scări şi Peter porni şchiopătând după el. Tocmai când dădea să pună mâna pe clanţă, uşa se deschise din interior. De acolo ieşi Golden, îndoit de spate, apăsându-şi mâinile peste o pată rubinie de pe abdomen. Şopti un torent constant de înjurături în timp ce se împletici pe lângă ei, nebăgând în seamă altceva decât durerea, și ieşi din The Independent.

Andy urcă scările în sărituri mari şi oarbe şi deschise uşa spre cel de-al doilea etaj.

Întuneric, apoi un ghimpe nebulos de stele strălucind prin fereastra de la capătul culoarului. Câteva dintre ele dispărură, blocate de silueta cuiva. Dacă era Bobo? Dacă avea el pistolul? Andy fugi spre umbră cu toată forţa, doborând-o la pământ. Mâinile îl apucară tare de faţă, genunchii îl loviră în zona sensibilă dintre picioare. Tocmai era pe cale să împartă și el câteva lovituri, când ceva îi captă atenţia: un miros aparte, familiar

până şi în aceste împrejurimi nefamiliare.

— Anita, spuse el, încercând să-i ţină în loc braţele surprinzător de puternice, nu mai da în mine!

— Andy?

Îşi luă greutatea de pe ea și întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Îmi pare atât de rău! Nu ştiam cine era...

Andy nu plănuise s-o facă. Nu încercase decât s-o ajute să se ridice în picioare. Doar că erau mult mai aproape decât îşi imagina el, iar chipul ei era lângă al lui şi, în acea fracţiune de secundă, ştiu că trebuia s-o facă, căci dacă nu mai aveau să primească o altă şansă? Sărutul nu ţinu mai mult de câteva secunde, însă fu suficient ca să-şi deschidă gura şi să inspire un pic din răsuflarea ei. Suficient ca toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră până în acel moment — Bobo, Golden, ba chiar și Ardor — să plutească puţin în spaţiu preţ de câteva secunde preţioase.

— Ăla e Andy? întrebă o altă voce.

O sferă cu vârf portocaliu ghemuită în cadrul uşii, la câţiva metri depărtare.

— Misery? zise Andy. Slavă Domnului!

Se întinse şi o îmbrăţişă împreună cu Anita.

— Cine-i acolo? strigă Peter de pe casa scării.

— Anita, răspunse Andy, și Misery.

— Si Eliza?

— Am crezut c-a fugit din apartament cu mine și Misery, zise Anita. Dar am pierdut-o pe întuneric.

— Eliza! strigă Peter, iar apoi îşi pierdu vocea în urma unui acces de tuse.

Ceilalţi preluară apelul:

— Eliza! Eliza!

După câteva secunde, uşa de la apartamentul 212 scârţâi încet. Lumina lunii o urmă pe hol, iluminând pielea goală de pe umerii şi stomacul ei, reflectându-se pe dantela sutienului ei. La început, Andy crezu că era un alt truc al luminii — acea pată ruginie întinzându-se peste abdomenul ei și întunecându-i betelia jeanşilor. Dar, când se apropie de ea, îşi dădu seama imediat ce era.

— Eliza, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, zise ea, dar a trebuit s-o fac.

— A trebuit să faci ce?

O spuse din nou, de data asta pe un ton mai disperat, aproape isteric:

— A trebuit s-o fac!

Anita

ŞOSEAUA ERA MAI AGLOMERATĂ DECÂT O VĂZUSE ÎN ultimele săptămâni şi aproape fiecare maşină se îndrepta în aceeaşi direcţie. Dacă una dintre ele ar fi făcut un accident, exista posibilitatea ca traficul să se blocheze, exact ca în zilele bune. Anita îşi aducea aminte de după-amiezile fierbinţi de vară, blocată pe I-5, cu aerul condiţionat și radioul date la maximum.

Oare era cu putinţă să duci dorul blocajelor în trafic?

— Crezi că e din cauza petrecerii? întrebă ea. Vreau să zic, ştiu că e abia mâine, dar poate c-au vrut să ajungă aici mai devreme.

— Nu ştiu, zise Eliza, căzută pe gânduri. Poţi să conduci un pic mai repede?

— Am să-ncerc.

Le luase mult să pornească la drum. După ce Peter demarase în trombă cu jeepul, Eliza mărşăluise direct în casă şi ceruse cheile de la Volkswagen-ul Jetta al mamei lui Peter, însă drept răspuns fusese bombardată cu întrebări de mamă speriată: **De ce Peter nu e aici? E cu Samantha? De ce nu-mi cere chiar el maşina? Ce vreţi să faceţi cu ea? Nu e periculos?** Eliza ridicase vocea, și apoi mama lui Peter ridicase vocea la rândul ei, iar apoi, tatăl lui Peter le făcuse pe amândouă să fie mai furioase când refuzase să ia partea cuiva. În vreme ce toată lumea se certa, Anita cotrobăise prin sertarele de lângă chiuveta din bucătărie, până ce dăduse peste binecunoscuta siglă W.

— Nu mai contează, doamnă Roeslin, zise ea, trăgând-o pe Eliza din casă. O să mergem pe jos.

Imediat după ieşirea către 520, Seattle se deschise în faţa parbrizului lor ca o carte cu imagini 3D. **Oraşul meu**, gândi Anita. Era păcat că nu apucase niciodată să exploreze planeta în lung şi-n lat — Paris, Roma şi Timbuktu. Dar, pe de altă parte, era o senzaţie frumoasă şi intimă să ştie că locuise doar într-un singur loc: monogamie geografică. Acum vedea totul diferit, de la coşmarul multicolor al clădirii Experience Music Project — un muzeu construit ca un omagiu pentru chitara topită a lui Jimi Hendrix, dar care semăna cu un copil care vomita după ce mâncase o cutie de creioane —, până la renumitul Space Needle, care părea mult mai solid şi mai monumental, acum că

acele ascensoare nu mai urcau și coborau în mod constant pe laterale ca nişte cărăbuşi aurii. Atâtea amintiri: excursii la Pacific Science Center, nopţi petrecute învăţând în imensa seră de sticlă de la Seattle Public Library, mese austere în familie luate la cele mai scumpe restaurante din Market. Acum nu putea să nu le iubească pe toate — ba chiar și pe părinţii ei, cuprinşi în amintire și scăldaţi în lumina aurie a retrospectivei. Anitei îi veni în minte că ura, antipatia și chiar și indiferenţa erau toate ceva de lux, născute din credinţa greşită că orice putea dura o veşnicie. Fu cuprinsă de remuşcări. În pofida tuturor lucrurilor, spera ca părinţii ei să fie bine.

Tableta albă a soarelui se scufunda sub rozaliul apos al orizontului.

— O să-mi fie dor de rahatul ăsta, zise Eliza.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Cerul renunţă la ultima fărâmă de lumină exact atunci când traseră maşina în faţă la The Independent. Coborând, Anita ridică privirea spre Ardor. Învăţaseră unde să-l găsească pe cer, câteva stele mai jos de scobitura Ursei Mari. Nu avea să pară niciodată deosebit de mare, îşi aduse aminte Anita că auzise, întrucât **nu era** foarte mare. Seamănă mai degrabă cu un glonţ decât cu o bombă, spuseseră ei. Însă un glonţ te putea omorî la fel de uşor ca o bombă.

Să intri în vestibulul de la The Independent era ca și când te-ai fi întors într-o altă epocă. Ar fi avut o atmosferă şic în stil antic, dacă puteai ignora grămezile de gunoi şi mirosul urât.

— Unde suntem? întrebă Eliza.

— Se pare că în iad.

În celălalt capăt al vestibulului se deschise o uşă. Cineva ieşi alergând atât de repede, încât Anita îşi ridică pumnii din instinct.

— Andy!

El se opri brusc, scârţâind ca un personaj de desene animate.

— Peter e aici? întrebă Eliza imediat. L-ai văzut?

— Eliza, trebuie să plecaţi. Mergeţi înapoi acasă la Peter. Îţi promit c-am să-l aduc împreună cu Misery de îndată ce pot.

— Nu mergem nicăieri, spuse Eliza.

— Nu înţelegi. E periculos aici.

— Nu ne pasă.

Andy oftă.

— Atunci, mergeţi la etajul doi, bine? Apartamentul 212 ar trebui să fie deschis. Acolo dorm când vin aici.

— Peter e acolo?

— Va fi.

— Nu ţi s-a părut ciudat? întrebă Eliza, după ce Andy dispăruse pe o uşă pe care scria CENTRUL DE FITNESS.

— El e tot timpul puţin ciudat. Dar sunt sigură că ştie ce face. Hai să mergem.

Reuşiseră să traverseze jumătate de vestibul, când auziră un scârţâit în zona canapelelor. O claie de păr portocaliu se ridică din spatele unui divan din catifea peticită: Misery. Cu o expresie alarmant de serioasă.

— Ce naiba cauţi acolo? întrebă Anita.

— Nu puteţi urca sus, le zise Misery.

— Poftim? De ce nu?

Ieşi de după canapea. Umbrele alunecară de pe pielea ei, scoţând la iveală zonele în care braţele ei palide fuseseră împestriţate cu vânătăi, fiecare un mic tablou al răsăritului pictat în acuarele. Îmbătrânise cu vreo cinci ani de când Anita o văzuse ultima oară.

— Bobo, zise Misery, după care clătină din cap. M-a ţinut captivă. Şi Andy probabil că ştia asta. Sunt împreună în asta. Sigur sunt.

— Miz, Andy nu te-ar răni niciodată, zise Anita.

— A, da? L-a rănit pe Peter.

— Ştiu. Dar aia a fost o greşeală.

— Dacă te înşeli şi mergem sus în apartamentul lui, ar putea să ne încuie pe toate. Sau mai rău.

— N-o s-o facă.

— De unde ştii?

Fiindcă el nu e Bobo, voia Anita să spună, însă nu dorea s-o rănească pe Misery. Capacitatea de cruzime a lui Bobo fusese mereu acolo, imediat sub nivelul suprafeţei, precum cerneala de tatuaj. Însă Andy era diferit. El era un om bun. Dacă exista un lucru în lume de care Anita să fie sigură, ăsta era.

Ridică din umeri.

— Pur şi simplu ştiu.

— Şi eu, interveni Eliza, iar Anita îi fu recunoscătoare pentru asta.

Împreună, urcară scările spre cel de-al doilea etaj şi intrară în apartamentul 212. Era decorat ca o cameră de hotel ieftin: veşnicele două paturi de o persoană cu veşnicele pături rozalii uzate, veşnica sofa de două locuri și veşnicul televizor cu ecran plat, inutil de mare, pe perete. Singura lumină se infiltra prin jaluzeaua semitransparentă de la fereastră. Anita o ridică.

O şalupă singuratică traversa strâmtoarea Puget Sound, ca și când simboliza ceva. Aproape tot ceea ce se afla în mişcare se îndrepta spre sud, către Boeing Field. Maşinile treceau prin spatele marilor arene sportive de la periferia oraşului, ca și când păşeau într-o altă lume. A fost odată ca niciodată când The Kingdome stătuse acolo lat și turtit ca o brioşă, cu vârful alb segmentat precum spiţele unei umbrele enorme. Anita îl văzuse doar în poze; îl dărâmaseră și îl înlocuiseră cu altă monstruozitate atletică scumpă când ea avea doar trei ani. Acum probabil că Ardor avea s-o dărâme şi pe aia. Aşa stătea treaba cu justiţia cosmică.

Anita se îndepărtă de fereastră. Misery stătea întinsă pe pat, cu capul în poala Elizei. Avea o graţie tragică, nişte linii palide și perpendiculare pe post de membre și o privire pierdută, traumatizată. Ciudat de crezut că Bobo n-ar fi făcut ceea ce-a făcut dacă n-ar fi găsit-o frumoasă. Frumuseţea transformă mereu posesoarea într-o ţintă. Celelalte calităţi umane puteau fi cu uşurinţă ignorate — inteligenţa, talentul, egoismul, ba chiar şi nebunia —, însă nu și frumuseţea.

— Ti-ai dorit vreodată să nu arăţi asa cum arăţi? întrebă Anita.

— Tot timpul, răspunse Misery. Urăsc felul în care arăt.

Anita zâmbi, deşi Misery înţelesese greşit întrebarea. Îşi aducea aminte cum era la şaisprezece ani — când eşti atât de nemulţumit de trupul tău, încât uneori nici nu mai pare al tău. Chiar și la optsprezece ani, ea de-abia începea să se poată privi în oglindă fără să înnebunească.

— Nu, nu la asta mă refeream. Te întrebam dacă...

— Ar trebui să-ţi fie frică, completă Eliza.

— Da.

Nu mai era nevoie să spună nimic. Nu mai era nevoie să descrie toate lucrurile pe care trebuia să le faci să ţii privirile la distantă. Nu mai era nevoie să aducă în discuţie cât de dificil era să primeşti atenţie de la persoana de la care **voiai** atenţie, fără să pari disperată după atenţia **tuturor.** Nu mai era nevoie să catalogheze toate zidurile cu care trebuia să ai de-a face; nu doar zidurile care te protejau de pericolul fizic — deşi existau suficiente şi din acelea —, ci zidurile pe care le clădeai în jurul inimii tale. Se spune că niciun bărbat nu e o insulă, iar Anita îşi dădu seama că asta probabil era adevărat. Însă femeile erau; trebuiau să fie. Şi chiar dacă cineva se deranja să înoate și să debarce, el avea să descopere curând că în mijlocul insulei exista mereu un castel, înconjurat de o mlaştină adâncă, cu un pod basculant şubred, arcaşi poziţionaţi pe crestele zidurilor și un cazan mare de ulei deasupra porţii, pregătit să opărească de viu pe oricine îndrăznea să treacă pragul.

— Băieţii nu înţeleg niciodată nimic, zise Anita, și cu toate că teoretic nu avea legătură cu ceea ce discutaseră ele, era o afirmaţie mereu potrivită — cel puţin într-o încăpere plină de fete.

— Mie-mi zici? spuse Eliza.

— Ei nu înţeleg decât ţâţe, spuse Misery pe un ton sarcastic.

— Asta-i cea mai nasoală parte. În realitate, nici măcar pe alea nu le înţeleg.

Şi acolo, în întunericul camerei de hotel, cu aproximativ douăzeci şi patru de ore înainte de ceea ce probabil avea să fie sfârşitul lumii, cele trei fete reuşiră să râdă împreună. Se dovedise că nicio cantitate de groază nu putea opri marea nevoie umană de apropiere. Sau, gândi Anita, poate că groaza era de fapt cea care stârnea această nevoie. La urma urmei, fiecare viaţă sfârşea în apocalipsă, într-un fel sau altul. Şi când acea apocalipsă avea să sosească, nu prea era nicio consolare să gândeşti: **Păi, bine măcar că nu am prea multe de pierdut.** Nu câştigai jocul vieţii pierzând lucruri fără valoare, căci asta ar fi fost una dintre acele — cum li se spunea? — victorii a la Pirus. Adevăratul câştig era când aveai aproape totul de pierdut, chiar dacă asta însemna că puteai să pierzi totul. Chiar dacă asta

însemna că, mai devreme sau mai târziu, **urma** să pierzi totul.
Aşa că aşteptară, împreună, ceea ce avea să urmeze.

Eliza

ELIZA STĂTEA PE MARGINEA PATULUI, FRECÂND VÂRFUL ascuţit al cuţitului de vânătoare şi întrebându-se cum s-ar simţi dacă ar înjunghia pe cineva cu el: ca și când ai fi testat temperatura unui curcan gătit? Ca și când ai fi spart coaja unui ou? Ca și când ai fi feliat miezul roşu al unui pepene? Peter i-l dăduse în acea dimineaţă, înainte să iasă din casă. În **caz de nevoie**, spusese el. Lumina lui Ardor scânteia frumos pe lama cuţitului. Eliza aruncă o privire pe fereastră, către cerul infinit și plin de stele. Asteroidul era la fel de insignifiant ca întotdeauna — o mică sclipire în ochiul unui zeu just, echivalentul celest al unei lovituri pe neve, practic invizibilă până în momentul în care te izbea drept în faţă. O mulţime de lucruri în viaţă erau fix aşa: asteroizii apocaliptici, cancerul în fază terminală, dragostea.

Pe hol se auzeau paşi.

— Peter! strigă Eliza, alergând spre uşă.

— Aşteaptă! o sfătui Anita.

Eliza deschise uşa, dar era atât de întuneric, încât nu putea să-şi dea seama cine era acolo.

— Cine e?

— Eliza?

Era Bobo şi, în spatele lui, o siluetă scundă, musculoasă, densă ca o stea neutronică: Golden, cu un pistol vârât ostentativ în partea din faţă a jeanşilor.

Eliza improviză.

— Îl caut pe Andy.

— E jos. Pot să te duc eu.

— Mersi.

Încercă să se strecoare pe uşă fără s-o deschidă prea tare, dar o mişcare în spatele ei scoase la iveală faptul că nu era singură.

— Mai e cineva acolo, zise Golden.

— Fugiţi! strigă Eliza, înşfacând pistolul lui Golden și aruncându-l pe cât de tare putu pe hol.

Golden se întinse s-o lovească, prinzând-o violent de umăr, dar apoi Anita şi Misery îşi făcură apariţia lângă ea pentru a încerca s-o elibereze și totul deveni confuz. Eliza se legăna când într-o parte, când într-alta, și sfârşi prin a se roti înapoi în cameră. În prag se auzi o încăierare şi apoi uşa se trânti.

Oameni alergând pe hol, şi apoi, undeva mult mai aproape, un zgomot uman, umed şi şuierător.

— Bobo?

— Totul a luat-o razna, zise el.

Eliza îşi scoase încet cuţitul din betelia pantalonilor.

— Ce anume?

— Acum mă urăşte.

— Misery? Bobo, ai sechestrat-o?

— Doar fiindcă nu voia să vorbească cu mine. Voiam doar să vorbească cu mine, ca o fiinţă umană!

În pofida a tot ceea ce se întâmplase, Elizei ii părea rău pentru el. Andy îi spusese întreaga lui poveste de viaţă — părinţi alcoolici, pactul sinuciderii, antidepresivele cu numeroasele lor efecte adverse.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise ea.

— Ştiu.

— Dar asta nu te face un om rău.

— Ba da, mă face. Amândoi ştim asta. Acum nu sunt decât un om de nimic.

Scâncetul se auzi mai tare, mai aproape, iar apoi Bobo o îmbrăţişă, smiorcăindu-se în umărul ei. Hainele lui miroseau a benzină și obrazul îi era aspru pe gâtul ei. O strânse incomod de tare, blocându-i braţele pe laterale, iar Eliza îşi dădu seama prea târziu că Bobo îşi lăsa greutatea peste ea, forţând-o să cadă cu spatele pe pat. Dădu drumul cuţitului pentru a evita să şi-l înfigă în propria piele.

— Bobo, încetează!

— Mereu te-am dorit, zise el.

Vocea lui avea acel ton coborât pe care Eliza îl cunoştea atât de bine, vocea unui bărbat care nu mai judeca limpede.

— Nu vrei să faci asta.

Mâinile îi erau pe talia ei, desfăcând nasturele de sus al jeanşilor ei. Al jeanşilor lui Misery.

— Eşti a naibii de frumoasă, zise el.

Eliza se gândi la străinul care se suise în patul ei de la baza navală. Fusese de o mie de ori mai drăguţ și mai tandru decât Bobo, dar oare chiar erau atât de diferiţi? Doi băietei trişti, ambii disperaţi după dragoste, ambii încercând s-o aibă cu orice scop.

Şi nu ar fi fost atât de greu să permită asta. Dacă se întindea pe spate şi stătea nemişcată ca un cadavru și se gândea la altceva, avea să supravieţuiască. Doar nu putea fi mai rău decât atunci când se îmbăta mangă şi se culca cu un băiat pe care tocmai îl cunoscuse într-un bar. Câteva minute de amorţeală şi totul avea să se termine.

Dar, apoi, mâna ei dreaptă, bâjbâind întruna peste aşternuturi, dădu peste mânerul cald de lemn al cuţitului lui Peter. Şi faptul că îl găsi acolo când întinse mâna după el părea a fi cea mai înaltă manifestare a iubirii lui pentru ea, exact ca un miracol. Într-o singură explozie luminoasă retrăi tot timpul petrecut alături de el — nu doar ultimele câteva zile, ci întregul an de tăcere, când se prefăcuse că nu-l vedea, chiar dacă prezenţa lui într-o încăpere era ca o frază subliniată cu markerul într-un manual sau ca secţiunea supraexpusă a unei fotografii. **Nu trebuie să te culci cu un tip ca să-l faci fericit în mod sublim**, îi spusese Anita. Şi era adevărat. La urma urmei, Peter se îndrăgostise de ea numai după un sărut. Poate că și ea se îndrăgostise de el tot atunci. Poate că fusese pusă pe acest Pământ ca să-l iubească, iar iubirea lor urma să fie singurul lucru din vieţile lor scurte și stupide care avea să conteze.

Bobo îi trase tricoul peste cap; cuţitul se agăţă de el și îl rupse.

— Pentru ultima oară, îl avertiză ea, nu face asta.

Bobo îşi desfăcu fermoarul pantalonilor. Eliza îi simţi pielea abdomenului său peste al ei și respiraţia lui fu ca un chibrit aprins în urechea ei.

— Oricum suntem cu toţii sortiţi pierii, zise el.

Nu era aşa cum se aşteptase, de-abia dacă opuse rezistenţă, și din întunericul beznă se auzi doar un geamăt — **ohhhh** —, precum o revelaţie de ultim moment. Alunecă de pe ea și căzu pe jos, iar ea sări peste el, pregătindu-se pentru următorul atac. Însă el nu făcu nicio mişcare. Eliza ţintise spre inimă şi o găsise.

Un moment de tăcere, apoi un foc de armă se auzi exact lângă apartament. Eliza sări în picioare și se lipi de perete. Nu avea de gând să scoată cuţitul din Bobo, dar încă mai dispunea de unghii şi dinţi. Avea să sfâşie gâtul lui Golden cu mâinile goale, dacă trebuia s-o facă.

— Eliza! Eliza!

Un cor de voci: prietenii ei. Dădu fuga pe hol. Andy fu primul care o văzu. Privirea îi coborî pe pata roşie de pe abdomenul ei.

— Eliza, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, zise ea, dar a trebuit s-o fac.

— A trebuit să faci ce?

— A trebuit s-o fac!

Andy trecu în grabă pe lângă ea, intrând în apartament. Ceilalţi rămaseră pe loc — Anita, Misery și un străin. Chiar și în lumina slabă, Eliza putea să vadă că faţa lui era cumva desfigurată. Venea spre ea acum, străduindu-se să schiţeze un zâmbet.

Când îl recunoscu, uită de toți și de toate și căzu în braţele lui învineţite, plângând.

În tăcerea reverberantă de pe casa scării, respiraţia lui Peter era dureros de zgomotoasă. Scrâşnea, bolborosea și icnea. Era musai să-l ducă la spital, însă problema era că nu mai exista niciun spital deschis. Poate că poimâine spitalele aveau din nou să funcţioneze. Era posibil. Totul era posibil.

— Ce s-a întâmplat cu Golden? întrebă Peter.

— Eu l-am împuşcat, zise Anita, iar glasul ei nu trăda nicio urmă de remușcare.

Îl văzură preţ de o clipă lângă The Independent, stând ascuns într-un colţ. Poate că avea să supravieţuiască sau poate că nu. Oricum nu mai conta.

— O să fie trist dacă n-o să aibă pe nimeni prin preajmă care să-i asculte ultimele cuvinte, zise Andy. Mereu i-a plăcut să se audă vorbind.

— Nu aşa pleacă oamenii pe lumea cealaltă, zise Peter. Cei mai mulţi dintre noi nu au parte de ultimele cuvinte.

Eliza se întreba dacă se referea la fratele lui, care murise într-un accident de maşină. Sau poate că vorbea despre ei toţi. Oare cât de repede avea să vină sfârşitul pentru ei? Oare avea să doară? Acum, că erau din nou cu toţii împreună, negura se risipi. Între ei şi Ardor nu mai era nimic, excepţie făcând cele câteva milioane de kilometri de vid.

Andy se sui la volanul maşinii lui.

— Oare ar trebui să căutăm un spital? întrebă el.

— Du-mă acasă, te rog, zise Peter.

Conduseră în tăcere pe străzile întunecate și pustii din Seattle.

Peter devenea din ce în ce mai palid cu fiecare minut care trecea. Accesele de tuse îi umpleau palmele cu sânge, însă, când traseră pe aleea lui, încă era conştient.

Eliza îl strânse de umăr.

— Eşti pregătit să te ridici?

— Pot mai întâi să mă odihnesc puţin? Mama şi tata or s-o ia razna când or să mă vadă.

— Desigur, răspunse Eliza. Se uită la chipurile îngrijorate ale prietenilor ei. Ce-ar fi să intraţi fără noi? Spuneţi-le că suntem pe drum.

— Vrei să rămân și eu? întrebă Misery.

Peter clătină din cap.

— Dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Te iubesc, Samantha!

— Si eu te iubesc.

Eliza îi privi cum se îndepărtau. Apoi ridică uşor capul lui Peter și îl puse în poala ei. Aşteptă ca tuşea să-i înceteze.

— Mi-aş dori să fi avut mai mult timp, zise el într-un final.

— MAI MULT TIMP? PETER NU FI LACOM! CE-AM FACE CU EL?

— Vorbesc serios.

— Ştiu. **Dar** nu **mai** spune asta, c-am s-o iau razna.

— Nu mă refeream la decade sau ceva de genul. Poate doar un an. Suficient cât să avem o poveste frumoasă.

— Dar avem una! Îţi aduci aminte când ne-am sărutat în laboratorul de fotografie? Îţi aduci aminte cum am fost împreună la manifestaţie? Îţi aduci aminte de primul nostru mic dejun cu clătite luat împreună cu familia ta?

— Mă refer la o poveste adevărată. La un limbaj pe care nimeni altcineva în afară de noi să nu-l ştie. Părinţii mei au aşa ceva. Pun pariu că şi ai tăi au avut.

— Şi noi doi avem un limbaj.

— Da?

— Da.

— Atunci, spune ceva despre mine, folosind acel limbaj.

— Ai nişte ochi frumoşi.

— Asta e doar limba engleză.

— Cele mai multe cuvinte din limba noastră se pronunţă exact ca cele din limba engleză. Aşa că de asta oamenii nu vor observa când o vorbim.

— Există ceva diferențe?

— Câteva. De pildă, **morcov.**

— Ce înseamnă?

— Dovleac.

— Ce altceva?

— *Te iubesc.*

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă „te urăsc”.

— Aha. Si **Te urăsc** ce înseamnă?

— Acelaşi lucru ca-n engleză. Ăsta nu e diferit.

— Înţeleg.

— Vrei să ştii cum se spune la „Te iubesc”?

— Sigur.

Eliza se aplecă. Părul ei creă un mic umbrar în jurul chipului său şi, preţ de o secundă, el putu să ignore durerea care îl strângea în piept de fiecare dată când inhala. Rapid, precum o pisică lipăind într-un castron cu lapte, îi linse vârful nasului.

— Uite-aşa.

— Dar astea nu-s cuvinte.

— Limbajul nostru este jumătate semne, jumătate cuvinte. E foarte complicat. De aceea noi doi suntem singurii care-l vorbesc.

Peter auzi cum vocea i se blocă în gât; cumva, s-o împiedice să plângă cât mai mult cu putinţă i se părea cel mai important lucru din lume.

— Adu-mi aminte. Filosofia aia a ta în legătură cu evenimentele? Cum ziceai că funcţionează?

Eliza clătină din cap.

— Nu mai am nicio filosofie.

— Atunci, creează una nouă.

— Să creez o filosofie?

— Da. Ca o poveste de spus la culcare. Doar că trebuie să fie adevărată.

— Aha, bine. O filosofie adevărată, născocită pe loc. Asta-i tot.

— Da.

El aşteptă. Durerea din piept se răspândea prin tot torsul acum, apăsându-l tot mai mult cu fiecare expiraţie, precum sufocarea lentă a unui şarpe boa. Închise ochii. Era în regulă. El îi protejase — prietenii, familia, karassul. Chiar dacă era doar pentru câteva ore, el îi păzise. Atunci, nicio victorie a la Pirus, indiferent de ceea ce se întâmpla. O victorie reală.

Păru să treacă o veşnicie până ce Eliza vorbi din nou. Peter începuse să se întrebe dacă nu cumva renunţase sau adormise.

— Cu foarte mult timp în urmă, zise ea, exista o civilizaţie foarte avansată, care avea un laborator de ştiinţă, da? Iar un tip care lucra în acel laborator, căruia îi vom spune Todd, era un muncitor mediocru. Nu era complet idiot, dar nici un geniu. Am uitat să spun, specialitatea acelui laborator era să creeze lumi. Asa că Todd a ales să creeze o lume care era în mare parte doar apă, lucru care nu mai fusese încercat înainte, întrucât toată

lumea ştia că, dacă i se acorda suficient timp, apa distrugea tot ceea ce atingea, iar acel laborator credea în crearea unor lucruri care să fie permanente — de pildă, roci şi alte chestii. Şi, la început, nu s-a întâmplat nimic în lumea de apă, doar multă eroziune și rugină și chestii care erau mereu ude, iar şeful lui Todd nu era prea fericit. Însă Todd a continuat să lucreze la ea şi, după o vreme, s-a întâmplat ceva cu adevărat uimitor. Exista viaţă. La început, foarte puţină, apoi mai multă. După care, foarte multă. Şi a început să evolueze. Iar apoi, nişte chestii numite maimuţe au început să înveţe lucruri noi și au devenit mai inteligente, iar lui Todd i se părea că totul merge ca pe roate. Dar, apoi, după doar câteva mii de ani, lumea a dat-o-n bară nasol de tot. Existau peste tot războaie și terorişti și arme nucleare. Todd nu înţelegea. El crease un cămin foarte frumos în care oamenii să locuiască, numai că ei se hotărâseră să-l distrugă din interior. Iar compania lui Todd, care de-abia se afla pe linia de plutire, s-a decis s-o scoată din **uz.** Nu toate lumile puteau fi câştigătoare.

Peter simţi o picătură rece aterizând pe obrazul lui, dar era prea obosit ca s-o şteargă. Alunecă încet pe faţa lui, gâdilându-l uşor. Fiecare respiraţie reprezenta acum o victorie. Eliza rămăsese tăcută. Teama îşi făcu loc pentru a umple tăcerea. Teama de a dispărea, teama de întuneric şi de necunoscut. Teama de a se afla într-un loc fără această dragoste care să-l definească. **Nu te opri din vorbit**, încercă el să spună.

Şi, ca și când l-ar fi auzit, Eliza îşi continuă povestea.

— Aşa că Todd a luat lumea acasă și a aruncat-o la gunoi, exact aşa cum a spus că o va face. Dar, apoi, fiul lui, pe care îl cheamă Chris, ca aluzie la valorile tradiţionale creştine ale tale, s-a întâmplat să dea peste ea. Şi s-a îndrăgostit pe loc de micuţele maimuţe. Aşa că a scos lumea din coşul de gunoi, a şters-o de praf şi a dus-o în biroul tatălui său. „Nu poţi pur şi simplu să renunţi la maimuţelele tale!” a exclamat el. Iar tatăl său a încercat să-i explice cum stă treaba cu afacerile și capitalismul și tot tacâmul, însă Chris n-a vrut să audă. Şi iată partea cu adevărat miraculoasă, căci ştiu cât de tare iubesc miracolele fanaticii tăi religioşi — la şcoală, el **tocmai** învăţase despre milostenie. Aşa că şi-a implorat tatăl să-i ofere lumii încă o şansă pentru a deveni mai bună. Ba chiar a născocit şi o idee care putea ajuta în acest sens. „Hai să le speriem”, a sugerat el. „Hai

să le facem să creadă că totul s-a sfârşit”. Şi tatăl său a spus ceva de genul: „Te referi la un soi de potop?” Iar Chris a spus: „Tată, potopurile nu mai sunt la modă. Hai s-o facem c-un asteroid. O să le spunem că sunt pe cale să moară, dar, apoi, în ultima clipă, le vom salva”. Pe urmă, tatăl lui Chris a ascultat toate lucrurile oribile pe care maimuţelele le făcuseră de-a lungul secolelor. „Ele nu prea merită o a doua şansă”, a spus el. Şi Chris a zis ceva de genul: „Ei bine, dacă o merită, nu prea e milostenie”. Si, de îndată ce a auzit asta, tatăl său a cedat și au continuat cu planul. La început, nu părea c-o să meargă. De fapt, se părea că lucrurile deveneau mult mai îngrozitoare şi **mai urâte** cu fiecare zi care trecea. Dar Chris i-a spus tatălui său să nu-şi facă griji pentru micuţele maimuţe. A spus că avea să vină un moment extraordinar, când ele vor uita de vieţile lor și vor privi cu toatele spre cer pentru a vedea dacă marea bilă de foc chiar le va strivi. Şi poate, când o vor fi văzut trecând pe deasupra lor, poate când vor fi simţit acea milostenie, va fi fost suficient pentru a le convinge să se schimbe. Poate...

Acum, picăturile cădeau o dată la câteva secunde, deşi Peter le simţea din ce în ce mai îndepărtate, ca și când cădea odată cu ele. Eliza nu ştia ce să mai spună, aşa că repetă, din nou și din nou, sărutându-l după fiecare cuvânt, din ce în ce mai uşor:

— Poate... poate... poate...

Peter nu simţi nimic când Eliza îşi linse propriile lacrimi de pe puntea nasului său.

— CUM...? ÎNTREBĂ ANDY, DAR LĂSĂ ÎNTREBAREA ÎN aer în timp ce privea uimit pe geamul maşinii.

De pe autostradă, Boeing Field sclipea precum un regat fantastic imposibil. Sute de flăcări — torţe, focuri de tabără, ba chiar și pâlpâirile delicate ale lumânărilor — mărgineau o cărare lungă și şerpuitoare care se întindea de pe pistele pustii (acum un ocean de maşini parcate) până spre un hangar imens. Existau și lumini electrice: mii de beculeţe de Crăciun albe, agăţate ca nişte pânze de păianjen fosforescente într-un pod vechi; reflectoare care traversau cerul de parcă se aflau în căutarea unor lucruri aflate deasupra norilor, un caleidoscop de culori de discotecă în interiorul hangarului; sclipirea roşie a luminilor de frână oferea un foc de artificii monocromatic pe toată suprafaţa pistei de aterizare. Andy coborî geamul. Puteai auzi muzica inclusiv pe autostradă, iar un uşor damf de motorină îndulcea aerul.

Ce bine era dacă întregul karass ar fi putut fi acolo să vadă.

Stătuseră treji până la răsărit, vorbind cu părinţii lui Peter. Toată lumea plânsese, deşi, în adâncul sufletului său, Andy plânsese puţin și pentru Bobo. Nu-şi aducea aminte când anume pusese geană pe geană, însă, când fusese trezit din nou, soarele era deja sus pe cer, puternic ca un megafon. Părinţii lui Peter dormeau pe canapea, părând îndureraţi până şi în somn. Peter fusese norocos să-i aibă.

Andy o găsise pe Anita la bucătărie, vorbind în şoaptă cu Misery și cu Eliza.

— Anita, spusese el, trebuie să mergem să-i vedem pe-ai tăi. Se aşteptase la un refuz, însă ea îşi ştersese dâra de lacrimi de sub ochi și încuviinţase.

— Eliza, hai să-ţi dau nişte haine curate, ca să te schimbi, îi propusese Misery.

Eliza privise în jos la hainele ei și păruse surprinsă să vadă că petele de sânge încă erau acolo.

— A, da, ar fi bine. Mersi.

Era după-amiază când plecaseră de-acasă de la Peter. Misery spusese că avea să încerce să meargă la Boeing Field în acea seară, însă Andy ştia că nu era adevărat. Părinţii ei aveau nevoie de ea acum, la fel cum și ea avea nevoie de ei.

Interfonul de la locuinţa Anitei nu funcţiona, aşa că Andy se

văzuse nevoit să deschidă poarta cu bara de protecţie a maşinii lui.

— Probabil că nu-s acasă, spusese Anita.

Dar, la câteva secunde după ce dăduse drumul ciocănelului din alamă, mama ei apăruse la uşă. Fără vreun cuvânt, o trăsese pe Anita în braţele ei.

Înăuntru, Andy şi Eliza făcuseră cunoştinţă cu tatăl Anitei, o statuie impozantă a unui bărbat cu o mână ca din marmură rece și foarte rezervat. Pe masă erau aşezate numeroase mâncăruri gătite în casă, aproape ca şi când mama Anitei îi aşteptase să-şi facă apariţia. După ce se îndestulaseră, adormiseră din nou, într-o grămăjoară pe covorul gros din camera de zi, epuizaţi din cauza combinaţiei de saţietate, tristeţe şi şoc. Se treziseră de-abia după ce soarele apusese.

— Rahat, spusese Andy, întinzându-se ca o pisică, trebuie să mergem.

— Aşteptaţi-mă puţin să mă schimb, îi rugase Anita. Nu-mi pasă că par simandicoasă, dar port hainele astea de două săptămâni.

Fugise sus şi, câteva minute mai târziu, se întorsese complet transformată. Îşi schimbase tricoul şi jeanşii cu o rochie roşie mulată, dresuri negre și cizme de piele până la genunchi, îşi pieptănase părul și îl dăduse pe spate, iar la gât îşi pusese un colier din argint. Era extrem de frumoasă.

— Eşti superbă, o complimentase Eliza.

Andy nu putuse decât să încuviinţeze.

La uşă, mama Anitei se agăţase de fiica ei de parcă era un soi de colac de salvare.

— Tu și tata puteţi veni cu noi, sugerase Anita.

Însă mama ei clătinase din cap, ştergându-şi lacrimile.

— Ştii cum e taică-tău, zisese ea.

— Da, adevărat.

În timp ce ei trei coborâseră treptele dintre uşa principală şi alee, o văzuseră cu toţii în acelaşi timp — o pasăre albastră cu ochi aurii, ţâşnind dintre florile unei magnolii şi dispărând pe cerul nopţii, ca şi când ducea un mesaj direct către Ardor.

În timp ce maşina se apropia de rampa de ieşire, Andy reuşi într-un sfârşit să distingă umbrele oamenilor de la Boeing Field, care se îndreptau în şiruri de câte doi sau trei spre intrarea

imensă a hangarului. Purtau lanţuri și brăţări din neon opalescent — genul acela pe care îl rupeai de genunchi pentru a scurge chimicalele care le făceau să lumineze — și le aruncau prin aer ca pe nişte frisbee-uri. Aprindeau brichete și atingeau flăcările albastre de capetele jointurilor și ale ţigărilor. Făceau cercuri albe dansatoare pe pământ cu razele cilindrice ale lanternelor pe care le aveau la ei. Sub domul stelelor, îşi creau propriile lor constelaţii, precum o reflexie în continuă mişcare a cerului.

Andy urmă un şir de maşini, trecând pe lângă un panou luminat: **BUN VENIT LA SFÂRŞITUL LUMII. În** acel punct, dubstepul devenise o altă prezenţă în maşina lor, la fel de greu ca umiditatea. Avuseseră nevoie de vreo cincisprezece minute ca să parcheze.

Cei trei porniră pe cărarea care ducea spre hangar. Andy o luă pe Aniţa de mână, apoi pe Eliza; dacă se pierdeau într-o astfel de mulţime, nu aveau să se mai găsească vreodată. Când trecură pe lângă unul dintre focurile de tabără mai mari — un cazan uriaş din bronz care sclipea și dansa cu flăcările dinlăuntrul lui —, Andy simţi că era urmărit de cineva. Aruncă o privire la dreapta, direct în ochii unei necunoscute. Avea aproape treizeci de ani, mergea lângă un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu ea şi ţinea la piept un marsupiu. Înăuntru, un copilaş se bâţâia și gângurea și nu prea părea să-i pese de iminenta apocalipsă.

— Mă scuzaţi, zise femeia.

— Da?

— Aăă, prietena ta? Gesticulă spre Eliza. Tu eşti Eliza Olivi?

— Ce vrei? întrebă Eliza.

— Nu-mi vine să cred!

Fără vreun avertisment, femeia îşi petrecu braţele în jurul Elizei, strângând bebeluşul între ele.

Soţul femeii zăbovea lângă ele, părând la fel de agitat ca şi când s-ar fi aflat în prezenţa unei familii regale.

— Apari târziu la propria ta petrecere? întrebă el.

— Nu e chiar petrecerea mea. Nici măcar nu credeam c-o să mai aibă loc.

—Toată lumea crede c-ai murit, zise femeia, dându-i într-un final drumul. Or s-o ia razna când or să te vadă, ca şi când Iisus

s-a întors pe Pământ sau ceva de genul. Nu pot să cred că am avut ocazia să te cunosc. Îţi mulţumesc din suflet!

— Nu prea ai de ce să-mi mulţumeşti. N-am făcut nimic.

Însă cei doi admiratori ai ei înaintau deja spre hangar. Eliza clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Ce anume? întrebă Andy.

Eliza nu răspunse, însă chipul ei era meditativ în lumina focului. Continuară să meargă, trecând prin diagramele Venn suprapuse şi luminate de torţe, ocolind apoi o scenă goală, echipată cu un pian și câteva microfoane. Mai departe, câţiva voluntari în tricouri roşii aşteptau în afara hangarului, ajutând la dirijarea traficului pietonal. Un tip hispanic uriaş avea un clipboard în mână și striga spre oameni, aşa încât Andy bănuia că el era şeful.

— Salut, zise Andy, îl căutăm pe Chad Eye.

Tipul îi studie din cap până-n picioare.

— Voi sunteţi prietenii lui Peter, nu-i aşa?

— De unde ştii?

Gesticulă spre Eliza.

— Te-am văzut odată pe fereastră.

— La Friendly Forks, concluzionă ea.

— Corect. De fapt, Peter e singurul motiv pentru care mă aflu aici. Chiar înainte să renunţe la locul de muncă de la restaurant, mi-a spus că voi plănuiaţi această petrecere. N-am uitat niciodată de ea. Aşa că, în urmă cu câteva zile, am venit până aici și m-am oferit să le fac de mâncare. Aveau deja suficientă, aşa că m-au pus să mă ocup de intrare. Oricum, e mai bine decât să stau acasă şi să bocesc. Hei, Gabriel! strigă el către un alt voluntar, un tip înalt, de culoare, cu o cicatrice lungă peste bărbie. Vino încoace!

— Care-i treaba?

— Ei sunt prietenii lui Peter. Îi duci, te rog, să-l vadă pe Chad?

— Unde-i Peter?

O tăcere prelungită.

— Nu mai e, răspunse Eliza.

Gabriel încuviinţă.

— Înţeleg. Haideţi.

Îi conduse spre o latură a hangarului, printr-o uşă neagră pe care nu scria nimic. Înăuntru, o scară lungă se întindea spre un întuneric care era când purpuriu, când verde, când portocaliu, schimbându-se odată cu luminile ringului de dans din depărtare. Pe fiecare treaptă erau pahare cu apă în care pluteau candele. Ajunseră pe o pasarelă cu grilaj metalic montată pe cornişele hangarului. Sub ei se agitau valurile unui Ocean Pacific de oameni, zvârcolindu-se în strălucirea luminii şi a sunetelor.

— Câţi oameni sunt acolo jos? întrebă Andy, însă Gabriel nu-l auzi din pricina muzicii.

Bubuitul başilor făcea pasarela să se cutremure precum un ţambal. Pe la jumătatea hangarului, ajunseră în faţa altei uşi.

— Chad e aici, zise Gabriel. Când terminaţi, veniţi jos să mă căutaţi în cazul în care vă mai pot fi de folos cu ceva.

Porni înapoi pe unde veniseră şi, după câţiva paşi, se opri şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Peter era un om bun, zise el.

Andy îl aşteptă să continue, dar, aparent, el spusese tot ceea ce era de spus. Se întoarse din nou şi continuă să meargă.

Biroul din spatele uşii era luminat numai de lumânări. Dintr-un mic set de boxe se auzea muzică de kora[52], deşi era în mare parte acoperită de ritmurile de dedesubt. Chad, îmbrăcat într-un costum din cânepă albă, stătea pe un scaun pliant ieftin în faţa ferestrei, admirându-şi petrecerea.

— Salutare! zise Andy.

Chad îşi întoarse capul spre ei şi chipul îi explodă de bucurie. Sid, câinele lui, sări din poală când stăpânul lui se ridică.

— Aţi ajuns! exclamă el, îmbrăţişându-i pe rând. Ştiam eu c-o să veniţi!

— Ştiai mai mult decât noi, zise Andy, îngenunchind pentru a-l mângâia pe Sid. Am crezut c-ai fost arestat.

— Am fost. Însă paznicii m-au lăsat să plec când au aflat că eu mă ocupam de petrecere.

— Serios?

— Serios. Au fost câteva surprize drăguţe pe drum, nu-i aşa? Apropo, aţi observat scena când aţi intrat?

---

[52] Instrument cu coarde originar din Africa.

— Cea cu pianul? întrebă Anita. E pentru noi?

— Fireşte. Doar nu credeai c-am uitat, nu-i aşa?

— Ba da, într-un fel.

— Voi cei cu puţină credinţă![53] Oricum, aţi face mai bine să vă duceţi într-acolo — o mulţime de oameni au început deja să observe cerul. Acum — îşi puse o mână pe umărul Elizei —, hai să vorbim despre interpretarea **ta**.

— La ce te referi?

— Eliza, ai ceva de spus mulţimii!

— De ce-ar vrea să mă asculte pe mine?

— Glumeşti? Singurul motiv pentru care ei sunt aici în seara asta este blogul tău.

— Blogul meu? La ce-a folosit rahatul ăla de blog?

Chad privi lung în ochii Elizei, ca și când încerca să găsească acolo o persoană pe care o cunoscuse cândva. După o clipă, se întoarse spre Andy şi Anita.

— V-am pregătit la baza scărilor o cameră verde. Mergeţi să vă încălziţi. Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu Eliza.

Andy şovăi. Nu era drept s-o lase pe Eliza în urmă. Sfârşitul era la doar câteva ore distanţă; fiecare despărţire părea a fi ultima.

— E în regulă, zise ea. Ne vedem jos.

Andy porni din nou pe pasarelă în urma Anitei, încercând să distingă feţele din mulţimea de dedesubt. Erau mai mulţi bătrâni decât se aşteptase — mici pete de păr argintiu ca nişte petice de iarbă moartă pe o pajişte. Se întreba dacă domnul McArthur sau domnul Jester sau paznicul acela de la Bellevue Mall reuşiseră să ajungă. Şi cum rămânea cu Jess şi cu Kevin şi cu ceilalţi oameni din gaşca de la Hamilton? Voia să creadă că erau pe undeva pe acolo, înconjuraţi de prieteni.

Aproape că ajunseseră la baza interminabilei scări, înainte să-şi dea seama că urma să fie singur cu Anita pentru prima oară de când se sărutaseră. Se simţea agitat și entuziasmat — şoldurile ei se mişcau sinuos cu fiecare pas, iar acea rochie roşie i se mula exact unde trebuia —, dar, de asemenea, și vinovat. Oare de ce îi luase atât de mult să-si dea seama ce simţea pentru ea? Cum de îşi permisese să fie distras de o fată care îi

---

[53] *Evanghelia după Matei, 8:26.*

spusese încă din prima zi că nu era interesată? De ce irosise atât de mult timp preţios?

„Camera verde” era doar un vechi birou dotat cu o chitară distrusă şi câteva canapele. Prin toată încăperea fuseseră împrăştiate „lumânări” pe bază de baterii, care aveau flăcări perfecte.

— E drăguţ aici, zise Andy.

— Da. Categoric.

— Vrei să bei ceva?

— Sigur.

Într-un frigider întunecat și nefuncţional se aflau câteva sticle de apă. Preţ de o secundă, Andy fu cuprins de ridicola teamă că nu va putea desface capacul. O picătură de sudoare i se scurse de la subraţ pe stomac. Dacă ea nu-şi dorise să-l sărute? Dacă ea îi permisese s-o facă doar pentru că nu avusese cum să-l oprească? Încercă să-şi amintească dacă ea îi răspunsese cu adevărat la sărut, însă totul se petrecuse prea repede. Poate că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să dea totul uitării. Oricum mai erau doar câteva ore până la sfârşitul lumii. Era absurd să se gândească la dragoste şi sex într-un astfel de moment. El și Anita aveau să cânte piesele lor împreună și să fie prieteni, iar asta era suficient...

— Nu vreau să mor virgină, zise Anita, după care îşi acoperi imediat faţa cu mâinile. Ştiu că n-ar trebui să spun asta acum, ţinând cont de ceea ce se întâmplă, dar e adevărul. Se îndreptă, inspiră adânc şi îl privi drept în ochi. Îmi place de tine. Dacă tu nu vrei, atunci nici eu nu vreau.

Andy rămăsese fără cuvinte. Uitase că mai exista cineva în cameră — o persoană cu propriile ei nevoi şi dorinţe și rahaturi din cauza cărora s-o ia razna. Dar era amuzant, sau mai mult decât amuzant, că uneori doi oameni puteau să simtă exact acelaşi lucru, exact în acelaşi timp. Izbucni în râs. Anita făcu ochii mari, arogantă și rănită preţ de o secundă, înainte ca Andy să se aplece s-o sărute.

— Trebuie să ne încălzim, zise ea.

— Da, fu de acord Andy. În mod categoric ar trebui să facem asta.

ANIŢA CITISE ODATĂ CĂ TOATE ÎNTREBĂRILE TRIVIALE aveau o singură variantă de răspuns, dar când venea vorba de întrebări importante, orice răspuns era valabil. E viaţa prea scurtă? Fireşte — nu există niciodată suficient timp ca să faci toate lucrurile pe care le vrei. Şi fireşte că nu — dacă ar fi mai lungă, ai aprecia-o și mai puţin decât o faci. E de preferat să trăieşti în principal pentru binele tău sau pentru binele celorlalţi? Pentru tine, fireşte — e o nebunie să fii responsabil pentru fericirea altor oameni. Şi pentru ceilalţi, fireşte — egoismul e doar o altă formă de a te izola, când toţi ştiu că adevărata fericire constă în prietenie și iubire.

Oare Anita se simţea diferit după ce se culcase cu Andy?

Fireşte că se simţea — să-ţi pierzi virginitatea era mereu un moment important şi, pentru ea, reprezenta sfârşitul unei călătorii începute în urmă cu şase săptămâni (şi cum era cu putinţă să înghesui atâtea vieţi în numai şase săptămâni?), când plecase din casa părinţilor ei doar cu o valiză și o barcă plină de furie. Mai important, sexul cu Andy o apropiase de el într-o manieră în care nici măcar nu ştia că e cu putinţă, o manieră care era concretă şi lipsită de cuvinte fără să fie mentală (Dumnezeu ştia că petrecuse deja suficient timp în propria minte) sau spirituală (ceea ce nu prea înghiţea). Legământul lor era acum fizic și uman și pământean. Era cea mai pură negare a morţii care putea exista: extazul îndărătnic al trupului, inima neostenită. Anita simţea că în sfârşit înţelegea de ce dragostea era simbolizată de acel organ grotesc care pompa şi risca să se înfunde, să se spargă sau să producă un atac. Întrucât inima era motorul trupului, iar dragostea era un act al trupului. Mintea îţi putea spune pe cine să urăşti, să respecţi sau să invidiezi, însă numai trupul tău — nările și gura și materialul orb şi mare al pielii tale — îţi putea spune pe cine să iubeşti.

În acelaşi , timp, era absurd să se considere pe de-a-ntregul transformată — ea și Andy făcuseră ceea ce alte miliarde de oameni făcuseră înaintea lor. Fuseseră doar câteva minute pe o canapea moale. Doar o dezbrăcare grăbită și puţină durere (mai puţină decât se aşteptase) și puţină plăcere (mai puţină decât se aşteptase), câteva expresii caraghioase şi câteva hohote de râs agitate și apoi acel fior mic şi drăguţ și ceva în ochii lui pe care Anita îşi imagina că îl vedeai în ochii băieţilor fix în acel

moment, incredibil și vulnerabil și masculin, toate în acelaşi timp.

Îl iubea?

Fireşte că nu— de-abia îl cunoştea.

Şi fireşte că da — fiindcă aşa îi spunea trupul ei să facă.

— Ar fi trebuit să fiu mai grijuliu? întrebă el.

— Cred că cea mai mare pilulă de a doua zi din univers e pe drum. Dacă încă o să mai fim aici în dimineaţa de după, o să putem merge în căutarea uneia.

— Mişto. Vreau să zic... mişto de tot.

În pofida tuturor rahaturilor masculine pe care le auzise în legătură cu „a ţi-o pune” şi „a ţi-o trage”, Anita se simţea mai stăpână pe ea ca oricând. De fapt, Andy era cel care părea mai fragil; poate că de asta ei spuneau „hai să ne-o tragem” în loc de „hai să ţi-o trag”. La urma urmei, puterea era a fetelor, iar băieţii erau doar norocoşi că primeau o parte din ea. Anita o înţelegea pe Eliza mult mai bine acum.

— Hai să ne îmbrăcăm, zise ea.

— OK.

Andy se învârti prin încăpere ca un soi de păianjen greoi, găsind toate hainele ei înainte de a le căuta pe ale lui. Anita îl ajută să-şi pună hanoracul, de parcă era prima lui zi de şcoală. Gândul o făcu să râdă.

— Ce e? întrebă el.

— Nimic. Doar că eşti minunat.

El afişă un zâmbet care spunea: **Nu ştiu ce să fac cu faţa mea.**

— Chiar vrei să ne încălzim?

Anita clătină din cap.

— Sunt suficient de caldă.

Ţinându-se de mână, ieşiră din birou şi merseră înapoi pe cărarea luminată de torţe. Scena era echipată simplu — un pian, o chitară acustică şi una electrică, nişte microfoane cu stativ. Andy porni amplificatoarele şi dădu volumul mai tare. Oamenii încă străbăteau cărarea din parcare, iar câţiva dintre ei se opreau să vadă ce se întâmplă.

Era emoţionată? Fireşte. Şi fireşte că nu. Se născuse pentru asta.

Muzica electronică fu oprită. Din locul în care stătea, Anita

putea să vadă celălalt capăt al hangarului. Doua ecrane de cincisprezece metri trecură de la un Screensaver la o transmisiune în direct. DJ-ul se ridică de la butoane şi Eliza îi luă locul, coborând microfonul la nivelul ei.

— Âăă, salutare. Sunt în viată.

Aplauzele se ridicară şi se sparseră ca un val. Eliza vorbi peste ele, nesimţindu-se în largul ei din pricina atenţiei de care avea parte.

— Nu vreau să vă ţin prea mult. Mă gândeam să vă spun câteva lucruri. În primul rând, vreau să le mulţumesc prietenilor mei, Andy şi Anita, care au venit cu ideea aceastei petreceri. În câteva minute vor susţine afară un concert. Asa că ar trebui, ştiţi, să-i ascultaţi. De asemenea, vreau să-i mulţumesc şi lui Chad, fiindcă a făcut ca toată petrecerea asta să fie posibilă. În sfârşit, vă mulţumesc vouă, celor care mi-aţi citit blogul atunci când a luat fiinţă. Tot ceea ce voiam era să le arăt oamenilor ceea ce se petrecea în locul în care mă aflam. Nu m-am aşteptat niciodată să ia atâta amploare. Dar bănuiesc că în ultimele luni am învăţat cum să avem de-a face cu imposibilul. M-am...

Vocea îi pieri. Mai avea puţin și plângea, dar apoi zâmbi şi continuă.

— M-am îndrăgostit. Vă vine să credeţi rahatul ăsta?

Publicul râse complice, ca şi când Eliza nu era singura care se îndrăgostise.

— Dar toate lucrurile au un început și un sfârşit, zise ea deodată. Chiar au. Şi nu vreau să vă demoralizez sau ceva de genul, fiindcă ştiu că e ultimul lucru de care aveţi nevoie în aceste momente. Dar e adevărat. Nu sunt prea credincioasă. Nu cred în rai, sau în iad, sau că vreo parte din noi va supravieţui dacă... dacă se va întâmpla. Dar pot spune că, pentru mine, tot a meritat. Vreau să zic, a meritat să fiu în viaţă. Chiar cred asta. Vă mulţumesc!

Chiar și de pe mica scenă de afară, aplauzele erau furtunoase.

— N-a fost rău, zise Andy.

Anita se sterse la ochi.

— Nu. N-a fost.

DJ-ul porni din nou muzica, numai că de data asta dădu volumul mai încet. Sosise momentul.

— Pregătită? întrebă Andy.

Anita încuviinţă. Trecuse mult timp de când repetaseră ultima oară, dar asta nu conta. Ceea ce conta era că acum se aflau aici, împreună.

Când Andy începu să cânte primele acorduri din „Save It”, Anita strânse degetele în jurul microfonului şi închise ochii. Publicul era în continuare destul de restrâns, asa că fu uşor pentru ea să-şi imagineze că era în dressingul din dormitor, cântând doar pentru ea. Când deschise din nou ochii un minut mai târziu, mulţimea deja crescuse. Vreo douăsprezece chipuri nefamiliare, care stăteau cu ochii pe ea. Nu trecu mult timp şi erau sute. Dar nu puteau fi cu toţii străini, nu-i aşa? Nimeni nu putea să spună cine stătea acolo în întuneric. Poate că era fata aceea de la Jamba Juice, care pretinsese că era cea mai tare chestie de la pâinea feliată încoace, sau ceilalţi membri ai consiliului elevilor, sau Luisa şi familia ei. Anita încercă să-şi imagineze că mulţimea era alcătuită numai din oameni pe care îi cunoştea. Şi existau câţiva pe care **chiar** îi cunoştea, venind să stea chiar la marginea scenei — minunata Eliza, împreună cu Chad și cu beagle-ul său. Şi, lângă ei, un alt bărbat, costeliv şi complet chel, cu braţele petrecute pe după umerii Elizei. Tatăl ei. Anita îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul.

Vocea subţire a lui Andy încerca să atingă falsetele înalte, atât de strâns, încât uneori Anita simţea că interpreta singură ambele părţi. Nu vorbea între cântece, în timp ce Andy trecea de la pian la chitară şi înapoi. Eliza spusese deja ceea ce era de spus şi, în plus, Anita căuta o comuniune dincolo de cuvinte.

Păru să se termine la fel de repede pe cât începuse. Ea şi Andy cântaseră fiecare cântec pe care îl scriseseră împreună — aproximativ jumătate de oră de muzică. În urmă cu câteva zile, Anita ar fi văzut asta drept suma totală a scurtei sale perioade pe Pământ și ar fi fost mândră de asta. Dar acum mai avea un lucru cu care să se mândrească. Ea și Andy stăteau în faţa scenei, privind mulţimea, făcând plecăciuni şi ridicându-se din nou. El o lipi de şoldul său transpirat şi o sărută în faţa tuturor. Ce minunăţie era — trupul şi foamea lui ca de câine. Anita ridică privirea spre cer, către implacabila strălucire a bătrânului Ardor, și văzu că cei doi — ea şi asteroidul — erau prinşi într-o bătălie a voinţelor. În acel moment, încetă să se mai teamă de el, ba chiar îl provocă să coboare, întrucât ştia că el nu putea râvni după moarte aşa cum ea râvnea după viaţă.

DACĂ ELIZA AR FI SCRIS UN DISCURS — ADICĂ, DACĂ ea chiar l-ar fi plănuit —, probabil c-ar fi ieşit taman opusul celui pe care tocmai îl susţinuse. Chiar și atunci când coborî de pe scenă într-o furtună de aplauze, se întreba cine dracu era tipa asta care o arsese poetic despre iubire. În mod categoric nu era vreo Eliza Olivi pe care o cunoscuse vreodată.

După ce Andy și Anita plecaseră împreună — între ei deja se năştea ceva —, fusese lăsată singură în birou, cu Chad și cu misteriosul său beagle. Şi cu toate că Eliza petrecuse doar câteva ore în compania acelui hipiot bătrân și ciudat, şi asta acum câteva săptămâni, cumva, tipul părea familiar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— La ce te referi?

— Ştii bine la ce mă refer.

Eliza se gândi să evite întrebarea sau să mintă, însă era prea obosită ca să aleagă una din ele.

— Cineva a murit. Cineva la care ţineam mult.

— Îmi pare rău.

— Mersi.

— Dar probabil că acum ştii deja că oamenii de care îţi pasă nu mor niciodată cu adevărat.

Îşi dădu ochii peste cap în gândul ei.

— Presupun că ai dreptate.

Chad o privi preţ de câteva secunde, aşteptând. Când vorbi din nou, folosi vocea unui profesor dezamăgit.

— Serios? Mă laşi să scap basma curată?

— În legătură cu ce?

— Cu acel clişeu dezgustător.

Clipi din ochi ca o căprioară Disney și intonă pe un ton piţigăiat:

— Oamenii de care îţi pasă nu mor niciodată cu adevărat.

— Ce-ar fi trebuit să spun?

— Adevărul. Că nu crezi asta.

— Bine. Nu cred asta.

— Spune-o din nou.

— Nu cred asta.

— Din nou.

— Nu cred asta.

— Mai tare!

Eliza ridică într-un final glasul, mai degrabă fiindcă Chad o împungea cu degetul:

— Nu cred asta!

— Spune-mi că-i un rahat de doi bani! strigă el.

— E un rahat de doi bani!

— Spune-mi că e un rahat de doi bani mare şi lat!

— Chiar e! strigă Eliza. Oamenii mor! Mor şi dispar pentru totdeauna!

Cumva, i se părea complet firesc că ultima ei afirmaţie morbidă îl făcu pe Chad să râdă.

— Aşa-i mai bine, zise el. Eliza, de ce-ai vrea să mă minţi? Eu sunt un nimeni. Sunt doar un personaj insignifiant în marea carte a vieţii tale. Şi ai dreptate. Oamenii mor. Toţi. Nu rămâne niciunul. Aşa că ce înseamnă asta? Îi spun cuiva că e nebun, deoarece nu toată lumea e nebună. Îi spun cuiva că e genial, deoarece nu toată lumea e genială. Dar toţi mor. Veveriţele mor. Copacii mor. Celulele pielii mor şi organele tale interne mor și persoana care erai ieri e și ea moartă. Aşadar, ce înseamnă să mori? Nu prea multe.

— Ăsta e un argument tâmpit, zise Eliza.

Chad o lovi uşor în umăr.

— Așa te vreau!

Eliza nu putu să nu zâmbească, dar, de îndată ce o făcu, de îndată ce permise ca o fărâmă de bucurie să i se strecoare în inimă, îsi aduse aminte de Peter.

— Băiatul care a murit, zise ea. M-am prefăcut a crede ceea ce el credea, până la final.

— Si ce anume credea?

Eliza clipi cu putere, încercând să-şi ţină vocea sub control.

— Nu ştiu. Rahaturi absurde. Iisus. Iertare. Sacrificiu și milostenie şi altele de genul. Iubire.

— Tu nu crezi în astea?

— Nu.

— Nu crezi în sacrificiu sau în iubire?

Eliza nu mai era sigură în ce credea. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Totul se înceţoşa pe măsură ce lumea devenea lichidă, iar apoi simţi o greutate caldă şi agitată aşezându-i-se în poală.

Beagle-ul lui Chad.

— Dă-i lui Ardor o îmbrăţişare, zise Chad.

— Credeam că-l cheamă Sid.

— L-am rebotezat. Voiam să asociez asteroidul cu ceva iubitor.

Eliza îl mângâie pe Ardor, care dădu din coadă o dată sau de două ori, apreciindu-i eforturile, apoi reveni la calmul său obişnuit de beagle. Îşi aduse aminte ce spusese Peter în parc, despre faptul că voia să fie ca un câine. O amintire fericită — pe care s-o păstreze numai ea.

— Te simţi mai bine? întrebă Chad.

Chestia ciudată era că da, se simţea mai bine.

Anita și Andy interpretaseră doar câteva melodii când s-a întâmplat discuţia asta. Gabriel, tipul care îi dusese sus să-l vadă pe Chad, îşi făcu loc prin mulţime.

— Eliza? şopti el.

— Da?

— Vrea cineva să te vadă.

Inima îi stătu în loc preţ de o secundă, fiindcă se gândea că poate era Peter. Dar era imposibil.

— Cine e?

— E chiar aici.

Privi spre locul indicat de Gabriel. O pată albă, fantomatică, precum o aureolă — capul palid și fără de păr al tatălui ei. Stătea pe vârfuri, părând adorabil de bătrân și de stingher. Eliza fugi în braţele lui.

— Hei, Lady Gaga.

— M-ai găsit!

— N-a fost chiar atât de greu. Eşti celebră acum.

— Apartamentul, zise ea. A ars.

— Nu eram acolo când s-a întâmplat.

— Păi, acum ştiu şi eu asta! zise ea, râzând și ştergându-se la ochi.

După toate lucrurile oribile care se petrecuseră în ultimele câteva zile, orice veste bună părea a fi un soi de miracol. Ur-

măriră restul spectacolului împreună, unul lângă altul. Când luă sfârşit, Andy şi Anita se sărutară (Slavă Domnului pentru asta — îşi tot dăduseră târcoale încă de la începutul concertului).

—Mi-a plăcut concertul, îi spuse tatăl ei Anitei. A fost marfă!

Eliza clătină din cap.

— Te rog să nu mai spui cuvântul ăsta.

— Niciodată?

— În veci.

La un moment dat, în timpul concertului, începuse să plouă. O burniţă tipică de Seatde, picăturile fiind nişte pufuri mici de aer rece. Eliza îşi dădu seama că îi ţinea de mână pe tatăl ei și pe Andy, care la rândul lui îi ţinea pe Anita şi pe Chad. Erau ca Dorothy și prietenii ei în **Vrăjitorul din *Oz,*** ţopăind pe Cărarea din Cărămizi Galbene către Oraşul de Smarald, cu Toto (alias Sid, alias Ardor) pe urmele lor. Doar că, în acest caz, Oraşul de Smarald avea 66.6 la sută şanse de a înceta să mai existe.

Chad îi conduse în spatele hangarului, unde o mulţime de cititori în stele stăteau pe pătratele colorate ale păturilor şi pernelor, o tablă de şah împrăştiată, dar unificată. Găsiră un loc în apropiere de marginea pistei de aterizare, unde muzica îndepărtată se simţea doar ca o pulsaţie. Deasupra ei plutea susurul miilor de oameni care vorbeau în şoaptă, precum vântul pe o plajă goală. Chad adusese câteva cuverturi groase de culoare albă, şi cu una sub ei şi una peste picioarele lor, era aproape confortabil. Eliza îşi rezemă capul de umărul tatălui ei. Ardor părea uşor diferit acum — mai sclipitor ca de obicei. Timpul trecea.

— Mi-aş fi dorit ca mama să fie aici, zise ea.

— Şi eu. Dar măcar ne avem unul pe celălalt.

— Da. Aşa e.

Ar fi vrut să-i spună despre Peter, dar se răzgândi. Urma să aibă suficient timp mai târziu să jelească. Dacă avea să existe timp pentru orice, atunci avea să existe timp și pentru asta.

— Hei, Eliza, zise Andy. Putem să vorbim între patru ochi?

— Sigur.

Andy se îndepărtă de grup. Eliza se ridică şi îl urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, scuze dacă e ciudat, dar voiam să-ţi spun, ei bine,

că-mi pare rău.

— Pentru ce?

— Ştiu că eu am fost cel care te-a plăcut, nu viceversa, dar încă pare ciudat să fiu deodată cu Anita, după ce am fost îndrăgostit de tine.

Eliza râse.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

Îşi făcea griji că învăţase un pic prea bine lecţia de onestitate pe care i-o predase Chad, dar Andy râse odată cu ea.

— Da, cam e.

— Care-i gluma? întrebă Anita, alăturându-li-se acolo unde asfaltul se îmbina cu pământul, **cu** buruienile și **cu** întunericul.

— Andy se poartă ridicol, zise Eliza.

— Asta nu-i o noutate.

Anita ridică privirea spre Ardor.

— De aici pare atât de mic.

— Pun pariu că aşa ne vede și el pe noi, zise Andy.

— Văzute din perspectiva potrivită, aproape toate lucrurile par mici, spuse Eliza.

Ramaseră tăcuţi pentru o clipă, apoi Andy cântă un vers dintr-o melodie semi-cunoscută:

— *„Cant believe how strange it is to be anything at all.”*[54]

Eliza se gândi la toate lucrurile pe care sperase să le facă de-a lungul vieţii, la toate vieţile pe care şi-ar fi dorit să le trăiască. Le putea vedea acum, cărări neregulate în viitorul ei întunecos, aprinse în mici explozii de lumină: prima ei zi la facultate, împăcarea cu mama ei nebună, primul ei prieten adevărat (poate o combinaţie între Andy şi Peter sau poate ceva cu totul nou), prima ei expoziţie la New York **(A sosit apocalipsa: o retrospectivă)**, nunta ei (dacă voia o nuntă), primul ei copil (dacă voia să aibă copii), divorţul ei (fiindcă ar fi putut ea, dintre toţi oamenii, să o nimerească din prima?). Apariţii în reviste. Un profesorat. Iubiţi. Locuit în Europa. O masă la care să fie aşezaţi prieteni bine îmbrăcaţi. O idilă. Marea Mediterană. Nepoţi. Un ashram. Propria ei grădină, undeva în

---

[54] Nu pot să cred cât de ciudat e să fii orice.” (vers din cântecul „In the Aeroplane Over the Sea” al formaţiei Neutral Milk Hotel)

Europa, cu lumină de culoarea grâului. Boală. Moarte.

Oare în acest moment Andy şi Anita se gândeau la aceleaşi lucruri? La fel și ceilalţi? Şi, dacă reuşeau cu toţii să rămână în viaţă, oare lumea avea să fie diferită a doua zi? Oare avea să fie mai bună?

Andy se apleca s-o sărute pe Anita pe obraz. Poate că ei doi aveau să rămână împreună pentru tot restul vieţii. Poate că aveau să se despartă după o săptămână. Poate că amândoi aveau să fie cântăreţi de succes. Poate că aveau să devină producători muzicali, sau sculptori, sau instalatori. Cine ştia? Şi chiar dacă Peter ar fi supravieţuit, asta nu ar fi garantat nimic; poate că el și Eliza s-ar fi dovedit a fi complet incompatibili. Sau poate că ea ar fi murit de leucemie după un an. Chiar dacă Ardor ateriza sau nu, nimeni nu ştia ce ar fi putut să se întâmple cu ei. Eliza simţi toată vina și regretele risipindu-se în faţa acelui fapt colosal. Se dovedi că ele se aflaseră chiar aici în tot acest timp, aşteptând în întuneric, cerându-le stelelor să le spună ce avea să se întâmple şi neprimind niciodată vreun răspuns în afara constelaţiilor schimbătoare ale unei planete rotitoare, precar înclinate. Se sprijini de Andy și simţi braţul Anitei întinzându-se și poposind pe şoldul ei. Erau uniţi acum, precum verigile unui lanţ.

— Ţară, ţară, vrem ostaşi. Pe cine? Pe Ardor, zise Eliza.

Râseră. Asteroidul era acum un pic mai mare şi mai luminos, dar ei nu se puteau opri din râs. Râdeau în faţa a ceea ce nu puteau prezice, schimba sau controla. Oare avea să fie foc şi pucioasă? Oare avea să fie Armagedonul? Sau avea să fie o a doua şansă? Eliza se ţinu bine de prietenii ei, râzând, şi simţi o pereche de mâini aterizând uşor, ca nişte pene, pe umerii ei, precum mâinile unei fantome, râzând și râzând în timp ce Ardor îşi vedea de ruta lui predestinată, râzând şi, printre acele râsete, rugându-se. Rugându-se pentru iertare. Rugându-se pentru îndurare. Rugându-se pentru milostivire.

O NOTĂ ASUPRA MUZICII

O vreme, Eliza se lăsă purtată pe aripile sunetelor; până ce o parte dintre versuri se limpezi în mintea ei — ceva legat de numărul de iubiţi pe care o persoană îi are în decursul unei vieţi. Eliza îşi dădu seama că Andy scrisese acest cântec pentru ea...

Ca romancier şi cantautor, visul meu de-o viaţă a fost să îmbin cele două pasiuni ale mele într-un singur proiect. Şi de îndată ce mi-am dat seama că o parte dintre personajele din **Şi am privit cu toţii spre cer...** aveau să fie cântăreţi, ştiam că găsisem momentul perfect. **We All Looked Up: TheAlbum** este încercarea mea de a aduce la viată cântecele din carte — și alte câteva, bazate pe temele principale ale romanului. Vizitaţi website-ul meu pentru a-l asculta gratuit sau pentru a-l cumpăra în format digital sau fizic. Albumul este, de asemenea, disponibil pe cele mai mari platforme de vânzări online, şi probabil că și pe unele mai mici.

Vă mulţumesc că aţi citit cartea şi sper să vă placă albumul!

— Tommy

tommywallach.com

MULŢUMIRI

În primul rând, îi mulţumesc lui John Cusick, agent literar și specialist în modă. Tu m-ai făcut să înlocuiesc acea a doua jumătate îngrozitoare. Apoi, Christian Trimmer, redactor şi filantrop. Tu m-ai făcut să înlocuiesc din nou acea a doua jumătate **uşor** mai puţin îngrozitoare. Apoi e Lucy Cummins, care mi-a creat coperta, pentru care merită o medalie din ciocolată. Mulţumiri tuturor celor de la Simon & Schuster, pentru că au fost cumsecade și primitori.

O menţiune specială sutelor de cafenele care mi-au permis să mă aşez şi să scriu şapte romane în ultimii doisprezece ani („Dar am cumpărat un ceai deunăzi!” „N-ai putut să plăteşti.” „A, da...”), inclusiv Kave, unde am scris cea mai mare parte din **Şi am privit cu toţii spre cer...**

Mulţumiri mentorilor mei înţelegători, în special lui Seth Kurland, care mi-a oferit sfaturi înţelepte în privinţa intrigii şi pe care ar fi trebuit să le folosesc mai devreme. De asemenea, lui Thomas Ertman, pentru toate notiţele, și lui Jeanine Rogel, pentru calul sălbatic.

Multă dragoste familiei mele: Stephanie Wallach (mama), Bob Dedea (figură paternă/fraternă şi tovarăş-de-arme artistic), Stephen Terrell (genul de tată distant), Doug Myers (tată și expert IT) şi Ryan Davis (frate).

În final şi mai presus de oricine, lui Tallie Maughan. Mai întâi m-ai învăţat să fiu artist, iar apoi m-ai învăţat să fiu bărbat. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.